

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLARE SAGER

AKISS OF IRON

SHADOWS OF THE TENEBRIS COURT 1

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarıları Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Notu](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Clare Sager - Sabreverse'de geçiyor Yazar
Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

       u      

L  tfen bu kitab  n a  ağıdaki        dahil olmak   zere yeti  kinlere y  nelik temalar       ini unutmay  n:

-   iddet ve cinayet.
-   ocuk istismarına at  flar (  ocukluk evindeki saldırganlıktan bahsedilmesi ve travma; duygusal olarak istismar edici olaya geri d  n   ).
- Cinsel saldırı tehdidi.
- Bir hayvanın   ld  r  lmesi (  ok az ayrıntıyla   ocukluktan kısa bir referans).
-     manlık utancı (  kincil karakterlerden).

OceanofPDF.com

Gülümsemelerinin ardında çok öfkeli olan kadınlar için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*Pearlwort seni perilerden kurtarsın diye.
Kalbini korumak için inci otu.*

- ALBİYONİK FOLKLOR

OceanofPDF.com

T Ay gökyüzünde bir şerit halindeydi, tamamen kaybolmasına birkaç gün kalmıştı - Vahşi Av'ın sürmesine birkaç gece kalmıştı.

Sabrecat'ım Vespera'yı seçerken görebileceğim kadar ışık verdi. çalılıklar arasında sessizce ilerliyordu. Kalçalarımı gevşek tutarak onun yürüyüşüne ayak uydurdum: Henüz ondan hız almaya ihtiyacım yoktu. Kulakları titriyordu ve siyah kürkü parlıyordu; benim kızıl saçlarımın son bir yılda ne kadar sönükleştiğiyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Ağaçların ve gölgelerinin ötesindeki yol ay ışığında griydi. Ve boştu. Kaşlarımı çattım ve tabancamın kabzasına dokundum, sanki bu avladığım avı getirecekmiş gibi.

Gelecek hafta tabaklarımızda lahana ve kabaktan başka bir şey olmasını istiyorsak, buna ihtiyacımız vardı. Son unumuz kalmıştı ve haftalardır et yememiştik. İyi bir avcı olsaydım, gün içinde ok ve yayla dışarı

Ama bu büyük bir *ihtimaldi*.

İyi bir nişancıydım ama berbat bir avcıydım. Kâhya Horwich fena sayılmazdı, masaya düzenli olarak tavşan getirirdi ama geçen kış buzda kayması avcılık kariyerini sona erdirmişti.

Bunun yerine, geceleri farklı türde bir taş ocağı aramak için at sürdüm, topları sık sık kullanan bir taş ocağı... Bu akşamki gibi.

Bir zamanlar Vikontes Leydi Katherine Ferrers *her şeye* davet edilirdi ama artık edilmiyordu. Davetleri kabul etmeyi yıllar önce bırakmıştı, misafir odaları artık spekülasyonlarla çalkalanmıyordu. Birisi bana leydi demeyeli uzun zaman olmuştu. Artık sadece Kat'ti.

Yine de bu tür şeyleri duymam gerekiyordu. Partilere katılamasam da -her seferinde aynı yırtık pırtık elbiseyi giymek bana alaydan başka bir şey kazandırmazdı- onlardan faydalanabilirdim. Ve bu yol çok daha pratikti.

Başımı eğdim. Bu bir ses miydi? Eldivenli elimi omzuna koyarak Vespera'yı sakinleştirdim ve nefesimi tutarak dinledim.

İlk başta, bunu hayal ettiğimden emindim.

Ama uzaklardan gelen bir vuruş havada gümbürdedi, duymaktan çok hissettim ve altımda Vespera bir yay gibi kıvrıldı.

Bunca yıldan sonra, adrenalın hâlâ içime işliyor, tenimi karıncalandırıyor ve kalbimi küt küt attırıyordu. Bu, kendi kurallarımı bile çiğnediğim tek zamandı.

Basittiler. Bazı yerler ve eylemler güvenliydi. Ev. Sebzelerimizle ilgilenmek. Vespera'yı tımar etmek. Ve diğer yerler ve eylemler güvenli değildi: neredeyse her yer ve diğer her şey. Oralara gitmedim ya da onları yapmadım. Gece ata bindiğim zamanlar hariç.

Çünkü evimi kaybetmek gibi bir alternatiften daha az tehlikeliydi.

Ayrıca, bu konuda zekiydim. Gece boyunca süründüm ve kaçmak için en iyi yolları biliyordum. Bir kapüşon ve maskenin arkasına saklandım. Ve kılıcımın Albion'daki herkesten daha hızlı olduğuna bahse girerdim.

Yakalanmamamın birçok nedeni vardı.

Tanrılara şükürler olsun. Ne de olsa otoyol soygununun cezası ölümdü, özellikle de gazetelerin ona verdiği *isimle* kötü şöhretli Kötü Kadın için.

Patilerin yoldaki ilk gümbürtüsünden otuz saniye sonra, hareket halindeki bir arabanın gıcirtısı ve gürültüsü geldi.

Parti müdavimleri evlerine gidiyor. Sarhoş ve yorgun. Şansları varsa, arabacıları da kalça şişesiyle eğleniyordu, bu da işimi kolaylaştırırdı.

Kalçalarımı sıkarak Vespera'yı ormanın en ucuna kadar götürdüm. Mümkün olan son ana kadar burada bekleyecektik, o zaman yollarını kesecektim, tabancalarımı çekerek-

Bir çığlık geceyi deldi. Ciğerlerimdeki hava durdu. Her türlü durum ve sürpriz için çok iyi eğitilmiş Vespera bile başını kaldırdı.

Neredeyse bir insan sesi gibiydi.

Neredeyse. Ama ben bu sesi biliyordum.

Bir tilki.

Yol boyunca dışarı baktım. Avım dört sabrecat tarafından çekilen bir at arabasıydı; bu para demekti. Çok para. Geçiş ücretimi ödeyebilecek durumdaydılar.

Yine bir çığlık ormanın karanlığında yankılandı. Kahretsin.

Arabacı çığlık bir kadın olduğunu düşünürse geri dönerdi.

Ve sonra geçiş ücreti olmayacaktı.

Bunların hepsi bir hiç uğruna olacaktı.

Evet, başka geceler de olacaktı ama bu gece? En iyi bahsim buydu - balodan dönen lordlar ve leydiler mücevherlere boğulmuş olacaktı. Çitimden tam değerini alamayacak olsam da, yeterince alacaktım.

Neredeyse boş bir kiler varken, yeteri kadarıyla yetinirdim. Bir çığlık daha.

Araba yavaşladı.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve Vespera'nın ağırlığını değiştirmesini sağladım. O tilkiyi kovalamam gerekiyordu.

Vespera'nın bu hızda çıkarmasına engel olamadığı hafif hışırtıyı duymayacakları kadar arabadan uzakta, ORMANIN İÇİNDEN GEÇİYORDUK. Duysalar bile, bunu lanet tilkinin karnı deşilen bir kadın gibi çığlık atmasına bağlayacaklardı.

Yapraklar ve dallar savrularak yanımdan geçti, ileriye bakarken beni Vespera'nın sırtına yaklaştırmaya zorladı. Kalın meşelerin arasından kıvrılıyor ve devrilmiş gövdelerin üzerinden atlıyordu, nefesleri gecenin soğuşunda buharlaşıyordu.

Sonra ay ışığının aydınlattığı bir açıklıktaydık, gölgelikte gece gökyüzünü yaran o hayalet beyaz şeridi görebilecek kadar büyük bir boşluk vardı. Ve ileride, sonbahar kadar parlak, kırmızı bir parıltı.

Bütün akşamımı mahvetmeye çalışan tilki.

Ancak zavallı şey benden daha kötü bir gece geçiriyor gibi görünüyordu, çünkü loş ışıktaki bir tuzak telinin ince çizgisi parlıyordu. Bir ucu ağaca bağlıydı, diğer ucu ise yaratığın boynundaki kalın kürkün içine gömülmüştü.

Hırlamadı ya da benden uzaklaşmadı.

Kahverengi gözleri kocaman ama sakindi, ne yapacağımı merak ediyormuş gibi izliyordu. Bunu hayal etmek aptalca bir şeydi, çünkü hayvanlar böyle düşünmezdi.

ama...

İzledi. Ve bekledi.

Bu gümüşi ışıktaki bile, kalın kürkü şimdiye kadar gördüğüm en zengin kırmızıydı, benim kumral saçlarımdan daha koyu. Kuyruğu da aynı kırmızının beyazla birleştiği muhteşem bir taramaydı ve parmaklarım dizginlerin etrafında kenetlenmiş, ne kadar yumuşak, ne kadar kalın olduğunu test etmek için can atıyordu.

Artık boş olan kümeslerimizden tavukları almadıkları zamanlarda tilkileri hep sevmişimdir. Zeki ve sessizdiler, kurt ya da kılıç kedisi gibi açıkça tehlikeli değillerdi. Gizlice girerler, ihtiyaçları olanı alırlar ve gecenin karanlığında kaybolurlardı.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratıktı. Ve güzel olmak işe yaramazdı, ama...

Boğazının beyazında kan lekeleri vardı. Acı içindeydi.

Kendime rağmen, yoldaki avıma rağmen, kalbimi çekiştirdi.

Ayrıca, onu burada tuzakta bırakırsam, sadece koçu korkutup kaçıtır.

Bu bir pratiklik meselesiydi.

Attan inmeden önce başımı sallayarak, "Bu sadece işimi yapabilmem için," dedim.

Isırmaya kalkarsa deri eldivenlerim bana biraz koruma sağlayacaktır ama onu bir sabrecat yavrusu gibi ensesinden yakalamak için elimden geleni yapardım.

Ellerimi açtım, başımı eğdim, yaklaştım. "Her şey yolunda." Sesimi yumuşak ve alçak tuttum. "Sana yardım edeceğim." *Çabuk, böylece o arabaya ve dolgun cüzdanlarına geri dönebilirdim.*

Yaklaştığımda, artık bir kol boyu uzaktayken bile, tilki tuzağın ucunda gerinmedi. Hiç tepki vermedi, sadece oturdu ve bekledi.

Herkes vahşi bir hayvanın, hatta yarı evcil bir hayvanın bile köşeye sıkıştığında ve yaralandığında saldıracağını bilirdi. Bu tilki öyle değildi. Aslında, sakinliği artık ürkütücü bir hal almıştı ve ensemin diken diken olmasına neden oluyordu.

Ayaklarım durdu, bana dönmemi ve koşmamı söyledi.

Sadece mantıksız bir korku. Onu dinlemek bana bu geceki avıma mal olacaktı.

Kendimi bir adım daha atmaya zorladım. "İşte bu kadar." Bunun tilki için mi yoksa kendi ürkek benliğim için mi olduğundan emin değildim. Bunu - geceleri yollarda avlanmayı- hatırlamak istemediğim kadar uzun yıllardır yapıyordum. Korkuyu göze alamazdım. Kesinlikle ona teslim olmayı da göze alamazdım.

"İşte böyle. Güzel ve sessiz." Kalbim, yoldaki sabrecat'lerden daha yüksek bir sesle çarparken, onu ensesinden yakalayarak içeri daldım.

Ama ne kaçtı ne de ellerime vurdu. Ve kemiklerim yanlışıklıkla ağrıyordu. "Güvensiz. *Güvensiz*" diye fısıldadılar.

Artık çok geçti, çünkü kürkünden bir avuç almıştım. Bana acı dolu gözlerle ve bir tilkiye göre çok fazla anlayışla baktı.

Boynuna dolanmış telin altından bir parmağımı geçirip hançerimi çekerken boğazım düğümlendi.

Onu öldürebilirsin. Bu onu sessiz tutar.

Olurdu. Ve derimin altında sürünen yanlışıklık hissini sustururdu.

Ama...

Beni rahatsız etmesi dışında, bu tilki yanlış bir şey yapmamıştı. Muhtemelen bu his zihnimin bana oynadığı bir oyundu - bu geceki avın baskısı beni tuzağa düşmüş bir tilkinin bundan daha fazlası olduğu fikrine kapılacak kadar aptallaştırmıştı.

"Kendini topla, Kat." Bıçağımı tele doğru çektim. Kendime söylediğim her şeye rağmen uzun bir adım geri attım.

Tuzak yere düşerken, yaratık boynunu iki yana çevirdi, bu harekette ürkütücü derecede insani bir şey vardı. Sonra ayağa kalktı. Duyduğum tüm tilkilerden çok daha büyüktü.

Yutkundum ve hançerimi kınına sokmadım. "İşte," dedim, sesim hissettiğimden daha sertti, "özgürsün."

Başını eğmeden önce uzun bir süre o büyük kahverengi gözleriyle bana baktı. Sessizce ormanın içinde kaybolurken gördüğüm son şey kuyruğuydu.

Tüylerim diken diken oldu ve aceleyle Vespera'ya dönüp atıma bindim.

Yola döndüğümüzde araba gitmişti. Sadece izleri kalmıştı, uzaklara doğru gidiyordu.

Eyerde yığıldım kaldım. "Kahretsin."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

T Ertesi gün uyandığında kendimi berbat hissediyordum. Bunun muhtemelen geceki başarısızlıktan duyduğum üzüntüyü bastırmak için evde demlediğim mürver şarabıyla bir ilgisi vardı.

Dilimin ucuna kadar gelen hastalıkla sebze tarhlarını kazdım, tohum ekтім, ellerimi hiçbir "hanımefendinin" yapmaması gerektiği gibi çamura buladım. Yolun karşısındaki yaşlı güller beni izliyor, dikenleri bu mesafeden bile başarısızlıklarına batıyordu.

Dün gece ormanın sınırlarında pusuya yatmış, parti müdavimlerini evlerine götüren başka bir arabayı bekliyordum. Şafağın solgunluğu gökyüzüne dokunduğunda, şansımı kaçırdığımı kabul etmek zorunda kaldım.

Lanet tilki. Malamı toprağa sapladım ve ufalanmış topraktan bir sprej gönderdim.

Güneş ışığında, yaratığın tuzağa düşmüş bir hayvandan başka bir şey olabileceği fikrini aklımdan geçirmiş olmam bile kendimi aptal gibi hissettiriyordu. Fae'ler kendilerini yakalatacak kadar aptal değillerdi. Ve son zamanlarda kraliçeye kendini gösteren maiyet dışında, ben doğmadan önce Albion'da görülmemişlerdi.

Sadece bir tilkiydi. Azalan ayın ve Vahşi Av vaadinin zihnimi, olmayan yerlerde tuhaflık ve tehlike gören aptalca bir çılgınlığa sürüklemesine izin vermiştim.

"Aptal," diye mırıldandım tohumları gevşemiş toprağa bırakırken.

O tilkiye ve kendime lanet okuyarak öğlene kadar ekim, yabancı ot temizleme, fideleri seyreltme ve sümüklü böcek ve salyangoz avlama işleriyle uğraştım. Geçen kış ördekleri kesmek zorunda kaldığımızdan beri, taşların altındaki ve saksıların arkasındaki sümüksü piçleri bulmak ve onları ezmek benim işimdi.

Eğer bir sümüklü böcek ile sebzelerim arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, her seferinde sebzelerimi seçerdim.

Tıpkı dün gece o tilki yerine avımı seçmem gerektiği gibi.

Aşçı Morag üçüncü kez mutfak kapısından beni çağırdığında iç çekerek nihayet içeri girdim.

Başım patlamak üzereydi ve fırının yaydığı sıcaklık da buna yardımcı olmuyordu. Sümüklüböcek öldürme işimin arasına topladığım turpları ve salata yapraklarını bırakarak inleyerek çürük bir sandalyeye kaydım.

"Sanırım henüz yemek yemediniz."

Morag'ın bana o bakışı attığını anlamak için kafamı kaldırmama gerek yoktu. Dudaklarının düz, kaşlarının düşük olduğu, onaylamayan ve sert bir sevgi dolu bakış. İnsanları okumayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Bu yararlı bir beceriydi - benimki gibi bir ailede hayatta kalma becerisi.

"İlk iş çok hasta hissettim," diye mırıldandım, çalışırken dökülen saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken.

"Ve bunun nedenini merak ediyorum." Ses tonundaki kaş kaldırma ifadesini *duyabiliyordum*. "Şunu indir bakalım." Masanın üzerine yontulmuş bir kupa koydu, buharında taze nane kokusu yükseliyordu.

Koku midemi bulandırmadı; bir yudum aldım. Dilimin arkasındaki iğrenç tadı yok etti, bu yüzden o oklavasını bana doğru sallarken içmeye devam ettim, gözleri parlıyordu.

"Saçının haline bak. En son ne zaman taradın?"

Yüzümü buruşturacak enerjiyi bile toplayamadım. Gerçi aynaya bakmayalı... Tanrım, ne kadar olmuştu?

"Saçımın bir önemi yok."

"Kendine dikkat etmelisin." Başını salladı, mırıldandı. "Bütün gece dışarıdaydın." Bakışları anlamlıydı ve ona açıkça söylememiş olsam da Vespera'da kaybolduğumda ne yaptığımı bildiğini biliyordum. "Sonra da şafak sökerken o saçmalığı içiyorsun."

"Yapacağım." Omuz silerken fincanı eğdim. "Lahanalar hasat edilir edilmez, yatakların hepsi otlanır, kabaklar ekilir, kümes onarılır, kapı yeniden asılır, arka çitteki delik onarılır... Ve eminim unuttuğum başka bir şey daha vardır. O zaman kendimle ilgilenmek için zamanım olacak."

O bakış geri dönmüştü ama kaşlarının arasındaki çizgiler daha derin ve gözlerine düşen gölgeler daha koyuydu. "Peki ya çok geçse?"

Çok mu geç? . "Hayatta kalacağım."

Morag bir hışımla döndü ve fırına doğru yürüdü. Buhar, ağzımı sulandıran tatlı bir koku taşıyarak dışarı çıktı, tüm mide bulantısı unutuldu.

Dudaklarımı şapırdatırken bile kaşlarımı çattım. "."

"Ben yaptım." Küçük kek kalıpları tepsiye çarparak masanın üzerindeki mantar paspasa çarptı.

Havadaki balın çiçeksi notaları boğazımdan yumuşak bir ses çıkardı ama ellerimi sıktım. "Balı satıyor olmamız gerekiyordu, yememiz değil." Yine de midem guruldadı ve tatlı ikramlara olan ölümcül zaafım beni masanın üzerine eğip içime çekebildiğim kadar derin bir nefes aldırdı. Tanrılar aşkına, harika kokuyorlardı. Bu kadar lezzetli bir şey yemeyeli o kadar çok ay olmuştu ki, özleminden ağlayabilirdim.

"Evet, sadece bir çorba kaşığı kullandım. Geri kalanı satmak için kavanozlarda." Elleri kalçalarında bana bakarken ağzı yumuşadı. "Kendini şımartmak günah değil, biliyorsun."

Belki bu yumuşaklıktandı, belki de taze ballı kek kokusuna olan zaafımdandı, ama ona tekrar baktığımda bir parçam çatladı. Nefesimi tutmak ve gözlerimdeki sızının geçmesini beklemek zorunda kaldım.

Çünkü yorgundum.

O yüzden. Çok

yorulmuştum.

Yorulmuştum.

Belki de bu beni huysuz yapmıştı, nankörlükten bahsetmiyorum bile. Bu yüzden doğruldum ve Morag keklerden birini kutusundan çıkarıp soğutma rafına koyarken başımla onayladım. "Teşekkür ederim."

Sonunda gülümsedi, gözlerindeki o sert parıltı gitmişti. "İşte benim kızım."

Bir keke uzandığımda elime vurdu. "Önce soğumalarını bekle!"

Alay ettim, ayağa kalktım ve o beni tekrar kovalamadan önce soğutma rafına doğru fırladım. Sünger sıcak ve nemliydi, belki de çok sıcaktı ama...

"Bunun için zaman yok. Yapacak işlerim var."

Ben geri çekilirken kollarını kavuşturdu ve başını salladı.

Kapı aralığında durup ballı kekten bir ısırık aldım ve iç geçirdim. Morag beri burada yaşamış ve çalışmıştı. Bildiği tek ev burasıydı. Şanslıydım, çünkü istediği her görkemli evde çalışabilecek kadar iyiydi. Yine de burada, maaşını zar zor karşılayabildiğim bu köhne malikanede kalmaya devam etti. Ne kadar bencilce olursa olsun, kekin tatlılığı dilimin üzerinde çiçek açarken son derece minnettardım.

Çiçek balı ve esmer şekerin zengin karamel tadı beni tüketti.

İçine daldım. Kendimi içinde kaybettim. Sadece bir anlığına. Omuzlarımı birkaç saniyeliğine rahatlatan tek bir zevk kıvılcımı. Görkemli, kısa ve en önemlisi *bana aitti*.

İkinci bir ısırık almak için ağzımı açmışım ki ön kapıdan bir ses geldi.

Morag gerildi, başı soru sorar gibi eğildi, kaşları yarı şaşkınlık yarı endişe dolu bir ifadeyle birbirine çarptı.

"Görünüşe göre sen istediğini aldın ve benim soğumasına izin vermem gerekiyor." Sırıttım ve odadan çıkarken değerli pastamın geri kalanını soğutma rafına bıraktım.

Markyate Hücresi'ne kim geldi ki? Ben burada yaşamaya başlamadan önce bir zamanların büyük malikanesi balolara ve partilere ev sahipliği yapıyordu. Ama ev halkı dışındakileri beslemeye gücümüz yetmeyeli uzun zaman olmuştu. Son zamanlarda üçümüzü beslemek bile yeterince zordu.

Önlüğümü çözüyordum ki, kapı tekrar çalındı ve boş koridorlarda yankılandı. Sadece bir ziyaretçi değil, sabırsız bir ziyaretçi.

. İçimi bir ürperti kapladı. Yine o pisliğin sekreteri olmasın.

Bazıları kocama Lord Robin Fanshawe derdi ama ben daha yaratıcı başka isimleri tercih ederdim. Adamı yıllardır görmemiştim, bu da bana çok uygundu. Ondan sadece paraya ihtiyacı olduğunda haber ; bu da bir ev sahibinden ya da terziden doğrudan eve gönderilen bir fatura şeklinde oluyordu. Ya da *gerçekten* şanssız olduğumda, sekreteri efendisi adına kasanın içindekilere el koymaya geldiğinde.

Ne kadar sadık bir köpek.

Çenem gittikçe sıkılaşıarak büyük ön kapıyı açtım. "Bay Smythe, anlatmak zorundasınız-"

Kelimeler dilimde soldu.

Çünkü kapıdaki çirkin sekreter değildi.

OceanofPDF.com

A Kömür rengi takım elbisesi şık ama *çok da* şık olmayan bir adam en üst basamakta duruyordu. Bir çeşit profesyoneldi, bir ofiste çalışan türden. Bir avukat, belki. Ama adamda biraz daha sert bir şeyler vardı. onu. Ötede, yarım düzine iri yarı adam çakıllı araba yolunda kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Boylarına, gündelik gömleklerine ve kahverengi pantolonlarına bakarak işçi olduklarını tahmin ettim.

Boğazım daraldı. Avukatlar bela demekti. Ve iri yarı adamlar daha fazla bela demekti. Ya resmi türden ya da bir kadını evde yalnız bulmayı uman türden. Horwich'i bir ayak işi için göndermiştim ve Morag yaşına göre oldukça cesurdu ama korunmak için onun arkasına saklanamazdım.

Ev genellikle toplumdaki uzakta, onun kurallarına göre oynamak olmadığı güvenli bir yerdi. Ama burası? Bu kesinlikle güvenli değildi.

Parmaklarımın tabancamın kabzasına dolanmasını dileyerek eteklerimi sıktım ama o yukarıda, yatak odamdaydı. Ona ulaşmak için bu adamlardan kaçmamın imkânı yoktu.

Kibarlık benim tek korumamdı. Sırtım dikleşti ve o eski kalıba - hanımefendi gibi ve dengeli- ne kadar kolay geri döndüğümü görünce şok oldum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Günaydın, bayan." Takım elbiseli adam başını salladı. "Arama emrini yerine getirmek için geldik. Leydi Fanshawe...? Pardon, burada Ferrers yazıyor." Elindeki bir tomar kâğıda baktı. "Leydi Ferrers anahtarları bizim için bıraktı mı?"

"Ben Leydi Ferrers." Yine de beynim sorularla dolup taşıyordu. *İzin belgesi mi?*
Anahtarlar?

Gözleri irileşti ve yüzü belki biraz daha solgunlaştı. "Ah. Ben..." Şimdi kâğıtları iki eliyle kavıyordu. "Şimdiye kadar mülkü boşaltmış olacağınızı sanıyordum leydim."

" boşaltmak mı? Bunu neden yapayım ki?"

Rahatsızca ayaklarını sürüyerek boğazını temizledi. "Şey, arama emri yüzünden." Durakladı ve ben cevap vermeyince kaşlarını kaldırdı. "Üç ay önce Lord Fanshawe'a tebliğ edilen mi?"

"Ne için arama emri?"

Ama biliyordum. İliklerime kadar işleyen buzun derinliklerinde biliyordum. "Mülkü ele geçirmek için."

Nefeslerim çok gürültülüydü, kulaklarımı tıkıyordu. *Araziyi ele geçirin. Araziye el koyun. Araziye el koyun.*

Cümle, anlam veremediğim bir sesler karmaşası olan kalbimin davul sesiyle aynı anda dönüp duruyordu.

Adamın ağzı hâlâ hareket ediyordu ama tek kelime bile duymadım.

El koyma. Arama emri. Artık mülk yok. Artık ev yok. Güvenli değil.

Güvende değil

Hepsi.

Gözlerimi kırptım ve kendimi kapının pervazına tutunmuş buldum, dünya dönüyordu

yavaşça, mide bulandırıcı bir

şekilde. "Leydim, siz-?"

"O ne yaptı?"

İcra memuru açıkladı. Söylediklerinin yarısını ; bu kadarı yeterliydi.

Evlendirildiğim kokuşmuş lağım çukuru, Markyate Cell'e, yani ayakta tutmak için canımı dişime taktığım mülke karşı beş bin sterlinlik bir borcu güvence altına almıştı. Burada bulunduğum yılların hiçbirinde o kadar para kazanmamış olan mülk.

yaramaz bir kemik torbası olduğu için borcunu ödeyememiş *ya da* Üç ay önce kendisine tebliğ edilen arama emrine cevap vermişti.

"Üç ay." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Onca zamandır biliyordu ve beni uyarmak için bir mektup bile göndermemişti.

İcra memuru ağırlığını değiştirdi, parmak uçları elindeki arama emrinin kenarında gezinirken dudakları gerildi. "Ben kapınızda belirene kadar bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordunuz, değil mi?"

Başımı salladım ama sanki kemiklerim aniden ağırlaşmış ve kaslarım nasıl çalışacağını unutmuş gibi, olması gerekenden çok daha fazla çaba harcadım.

Yutkundu ve merdivenlerden aşağı, bekleyen adamlara baktı. Bir karara varmış gibi daha yakına eğildi, omuzları onları dışarıda bıraktı. "Bakın hanımefendi... Bu konuyu kimseye anlatmamızı istemiyorlar, normalde ben de istemezdim ama bu durumda haksızlık gibi görünüyor. Arama emrinin son sayfasında bir madde var." Kâğıtları karıştırdı ve bir tanesini havaya kaldırdı, ama mürekkep karmaşasından başka bir şey algılayamadım. "Bir hafta içinde onda birini öderseniz, bunu kısmen ödeme olarak kabul edeceğiz, bir ay sonra bir onda biri daha ödenecek ve borç temizlenene kadar böyle devam edecek. Ödemeleri sürdürdüğünüz sürece mülke el konulmayacaktır."

Beş yüz pound. Bu yine de çok büyük bir meblağdı, Horwich'e bir yılda ödediğimin on katıydı.

"Ben yaparım." Sesimi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi duydum. Sanki başka biri konuşmuş gibi.

Omuzları sanki rahatlamış gibi bir parça çöktü. Evrakları çantasına geri koyarken yedi gün içinde döneceğine söz verdi. Bana ofislerinin adresinin yazılı olduğu bir kart uzattı ve ayrılmadan önce başını eğdi.

Yüzüm karıncalanarak kapıyı çarptım ve kapının üzerine düştüm.

Bir hafta içinde o kadar parayı nasıl toplayacaktım? "Bir hafta!"

Histeri dolu sesim salonda yankılandı.

Tek bir şansım vardı. Bu kadar sık yolda olmanın tehlikesine rağmen, her gece ata binmek zorundaydım.

Bu bile yeterli olmayabilir.

Bütün bir altın takı seti -kolye, küpeler, broş, bilezikler- belki iki yüz elli getirebilirdi. Çalıntı mal lekesi olmadan. Eğer keyfi yerindeyse çitimden bunun üçte ikisini alabilirdim... gerçekten, *gerçekten* keyfi yerindeyse.

Aklımda belirli bir hedef olmadan koridorlarda yürürken midem çalkalanıyordu. Beynimde az önce olanlardan başka hiçbir şeye yer yoktu.

Beş bin pound. *Beş bin!* Bu, zengin bir beyefendi için bile bir yıllık gelirdi.

Sonunda tökezleyerek dışarı çıktım ve kusabildiğim her şeyi kustum. Ağzımdaki ballı kek tatlı gelmiyordu. Sadece acı ve ekşi bir safra tadı alabiliyordum, kustukça kustum, gözlerimden yaşlar gelmeye başladı.

Kafamı kaldırdığımda güller hâlâ beni izliyordu.

Onlara bakmayı ne çok severdim.

Bir zamanlar, bu konuda bulabildiğim her kitabı okumuştum. Elime geçen her farklı çeşidi ve gübreyi satın alır, en iyi sonucu neyin verdiğini görmek için farklı yataklarda test ederdim. Sonuçlar üzerine notlar yazdım. Hatta belki yeni bir şey yaratabilirim diye farklı çeşitleri bir arada yetiştirmeye başladım. Ama projem çiçek açmaya fırsat bulamadan sona erdi.

Çünkü kocamın borçları ve mülkün bocalayan mali durumu hakkındaki gerçeği öğrendim.

Ne aptal bir kız. Ne kadar anlamsız endişeler. Zamanımı harcamak için tamamen anlamsız bir yoldu. Güller güzeldi ve harika kokuyorlardı ama hiçbir işe yaramıyorlardı.

Sebzeler ise tamamen pratikti. Son birkaç yıldır bizi ayakta tuttular.

Ve icra memuru enseme solurken, öngörülebilir gelecekte tüm yiyeceğimizi yetiştirmemiz ve avlamamız gerekecek.

Bilinçli olarak düşünmeden önce, en yakın gül tarhına yaklaşıyordum. Toprak ayaklarımın altında ufalandı, bunca zaman sonra hala killi. Bu yumuşak his, dizlerimin üzerine çöküp en dolgun çiçekleri alabilmek için birbirine dolanmış sapları koparmak istememe neden oldu. Bir an duraksadım, ağırlığım ayak parmaklarımın üzerindeydi, yenik düşmeye çok yakındım.

Ama sadece bir an için.

Kazmaya zahmet etmedim, sadece dibine yakın bir yerden tuttum. Çektikçe kuru kabuk çatırdadı. Bodur çalı kolayca çıktı, çok kolay. Kökleri uzun süredir yarı ölü durumdaydı. Onu bir tarafa attım ve diğerine başladım.

Dikenler avuç içlerimi yırttı. Güzel, işe yaramaz acının iğne uçları. Durmadım.

Kıvrık dalları saçlarıma dolandı. Yüzümü tırmaladılar. Dişlerimi sıkarak onu, diğerini ve bir sonrakini çektim.

Yemeğe, geçmişteki güzelliği hatırlatan bu şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

Belki de yanaklarımdan süzülen o sıcak sıvı çiziklerden akan kandı. Belki de gözyaşıydı.

Hayatta kalmak için öldürdüm. *Hayatta* kalmak uğruna nefret ettiğim bir kocayı becerdim. Gözyaşları, kopardığım güller kadar işe yaramazdı, ama kan? Evet, hayatta kalmak için kanımı akıtabilirdim.

Ne gerekiyorsa.

OceanofPDF.com

T Sürekli çiseleyen yağmura bakılırsa tanrılar benim tarafımda değildi. Ama birazcık havanın beni vazgeçirmek için yeterli olduğunu düşünüyorlarsa siktirsinler.

Markyate Cell'i bazı aristokratların mülklerini sevdikleri gibi sevmiyordum. Orası bana ait değildi; *onundu*.

Bir parçam her şeyin yanışını izlemekten son derece mutlu olurdu; kızgın, kaynayan, dikenli ve çiçeksiz bir parçam. Ama o olmadan evim de olmazdı. Morag ve Horwich'in de ona ihtiyacı vardı. Morag taşınmayı reddediyordu, Horwich ise geçirdiği kazadan beri bastona bağlıydı ve başka bir iş bulmakta zorlanacaktı.

Aptal kocamın her şeyi büyük turlar ve berbat "yatırımlar" için çarçur etmesine rağmen, on yılını onun mali pisliğini temizlemeye çalışarak geçirdim. Ve yine de her şeyi kaybetmekle karşı karşıyaydım.

Onu da sikeyim.

Borçlar daha azken mülkün kenarlarından bir parsel arazi satmak yardımcı olabilirdi. Ne zaman sorsam reddetti - o zamanlar mektuplarıma cevap verme zahmetine bile girmiyordu. Bir kadın olarak, Albion yasalarına göre, arazinin sahibi bile değildim: Satmak için onun iznine ihtiyacım vardı.

Özellikle kanunu siktir et.

Ben de atıma bindim ve çiseleyen yağmura baktım. Ve hiçbir şey bulamadım.

Antrenör yok. Binici yok. Rüzgârda bir tilkinin çığlığı bile yok. Sadece su birikintilerinde dalgalanan ve Vespera'nın kürküne siyah tutamlar halinde sıçrayan yağmur. Kulakları öne eğikti ve başını öne eğmişti, havadan benim kadar bıkmıştı.

Ama kış geldiğinde hava çok daha kötü olacaktı ve icra memuru evi alırsa, yakacak ya da yiyecek bir yana, bir çatımız bile olmayacaktı. Bu yüzden dilimi şaklattım ve onu teşvik ettim.

"Özür dilerim." Güçlü omzunu okşadım, vücudumdaki tüm kaslar o günkü çalışmadan dolayı ağrıyordu. "İçeri gelip ateşin önünde uzanmana izin vereceğim.

-Söz veriyorum."

Ofladı, nefesi çiseleyen yağmurun sabit griliğinde kaybolmadan önce serin havada buğulandı.

Bulutlar her şeyi engellediği için güneşin ufku tehdit edip etmediğini henüz söyleyemiyordum. Bunun gerçek bir olasılık olması için yeterince geç olduğunu hissediyordum. Eve dönüş yolunda Vespera'yı çevirip bakışlarımı kulaklarının arasına sabitlediğimde yorgun omuzlarım çöktü.

Başka bir gece, başka bir başarısızlık.

Sadece bir haftam vardı. Gerekirse her gece ata binerdim. Evet, son kalan mobilyaları da satabilirdim ama bu beş yüz poundun yanına bile yaklaşamazdı. Soygun benim tek şansımdı.

Hava bu gece insanları yoldan alıkoymuştu ama dün gece hava açıktı: sadece bir arabadan daha fazlası olmalıydı. Belki de Kötü Kadın'ın ünü insanları karanlık çöktükten sonra uzaklara gitmekten korkutmuştu. Eğer partilerinin ev sahipleriyle ya da yakınlardaki hanlarda kalırlarsa, ben onlara ulaşmadan önce içeride ve güvende olurlardı.

Eğer böyle devam ederlerse...

"Cehenneme kadar yolları var."

Yağmura rağmen Vespera'nın kulakları diken diken oldu. Başını kaldırdı ve burnu seğirdi, buhar kabardı.

Kalp atışlarım hızlandı. "Ne kokusu alıyorsun?" Onu yolun kenarına çağırarak ileriye baktım. Çiseleyen sisin içinde bir figür görene kadar uzun dakikalar geçti.

Yalnız bir atlı.

Nefesim kesildi ve ormanın kenarına doğru yöneldim. Avlar bir arabadaki kadar zengin olmayacaktı ama yalnız bir atlı daha savunmasızdı. Ne bulabilirsem onu alacaktım.

Yine de, bu havada birini ne dışarı çıkarabilir ki? Benim gibi çaresizlik mi? Yoksa başka bir şey mi?

Bekledik ve dudağımı çiğnedim. Bir sabrecat'leri vardı, yani muhtemelen fakir değillerdi. Ama ya kedi ödünç alınmış ya da çalınmışsa? Kötü Kadın'ın korkunç ünü zenginleri avlamasından geliyordu.

En çok alacakları vardı ve alındıklarında gazetelere en yüksek sesle onlar bağırdılar. Ama hepsinden önemlisi, bu kaybı karşılayabilirlerdi.

Çok az şeyi olanlardan almazdım.

Tabancamı çekip horozunu kurdum ve figürün yaklaştıkça yaklaşmasını izledim. O da benim gibi kukuleta takıyordu. Geniş omuzları ve kedisinin hızlı yürüyüşüne rağmen emin bir oturuşu vardı. Nasıl binileceğini biliyordu ve onunla teke tek dövüşte karşılaşmak istemeyeceğim kadar iriydi.

Ama tabancalarım bunun içindi.

İkincisini çizdim, bakarken gözlerim yanıyordu, ayrıntıların çözülmesini ve bana sahip olup olmadığını söylemesini bekliyordum.

Onu durdurmak için adım atmam gereken yerden beş sabrecat boyu uzaktaydı ve ben hâlâ bilmiyordum.

Tabancamın kabzasını omzuna Vespera'yı sabit tutarak ilerledim. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve bu ses ve aralıksız yağan yağmur dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Lütfen. Lütfen, tanrılar.

Sabrecat'ı bir adım daha attı. Kayrak grisi, güçlü yanlar, uzun köpek dişleri parlıyordu. Eyerinde süs yoktu ama kesimi o kadar şıktı ki ikinci el değil, kedisi için yapılmış olmalıydı. Kukuletalı paltosu da sadeydi ama zengin, saf bir siyaha boyanmıştı. Basit bir çiftçinin alabileceğinden daha koyu... yoksa sadece çok mu ıslaktı da o kadar koyu görünüyordu?

Yutkundum, elimi Vespera'nın omzundan kaldırmakla adamın geçmesine izin vermek arasında kaldım.

Ne yapmalıyım?

Sonra loş ışık, başka bir su birikintisi ya da sabrecat'inin ıslak tüyü olmayan bir şeyin üzerinde parıldadı.

Kemerine zincirlenmiş küçük bir metal küre. Sadece metal değil, *altın*.

Altın mı yoksa pirinç mi olduğunu anlamak için zamanım yoktu. İki adım daha atarsa pusu noktamın ötesine geçmiş olacaktı.

Elimi kaldırdım ve Vespera öne doğru fırladı.

OceanofPDF.com

"S ve teslim et." Bazen eski sözler en iyisiydi ve bu söz de işe yaramış, atlıyı sıçrayarak durdurmuştu. Ya da belki de tabancalarım işe . Bir tanesi bana parlıyordu, çarkları

Fae-worked olarak işaretlenmiş, poposundaki geyik parlak.

Atlı nefes nefese kaldı. Kukuletasının gölgesinde bir an çıplak dişlerini gördüğüme yemin edebilirim ama ben emin olamadan omzunun üzerinden baktı.

Bu bana onu iyice inceleme şansı verdi. Uylukları kılıç gibi kaslıydı ve benden bir baş, belki de daha uzun boylu olduğunu tahmin ettim. Kısa boylu olduğum için zor değildi. Kimsenin benim Kötü Kadın olduğumdan şüphelenmemesinin bir nedeni de buydu. Hafife almanın faydaları vardı.

Arkasında kimsenin olmadığından emin olunca dikkati geri döndü ve başını eğmeden önce beni içine aldı.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra güldü.

Kahkahalarla güldü.

"Sen..." Sesi alçaktı, sanki benim duymamam gerekiyormuş gibiydi. "Ne de olsa tanrıların espri anlayışı var." Başını salladı ve deri eldivenlerimin gıcırdamasına neden olan tutuşum sıkılaştı.

"Para," dedim dişlerimi sıkarak. "Gerçi *bunun* gibi değerli eşyaları da alacağım." Fae ile işlenmiş tabancamı altın topa doğru eğdim. "Ya da 'hayatın' seçeneğini tercih ediyorsan, bana söyle, cesedin hâlâ sıcakken senden alayım." Sırıttım ve kendimi göremesem de bunun sert bir şey olduğunu, bana *güldüğü* yerde öfkemin sert kenarlarıyla dolu olduğunu biliyordum.

Ben, Kat, beni böylesine çaresiz bir durumda bırakan işe yaramaz bir kocam olduğu için öfkemi şımartamazdım ama Kötü Kadın yapabiliirdi. Öfke avını korkutur, işini kolaylaştırırdı. Ne de olsa bir adam öldürmüştü.

Binici dizginleri kavrayarak kaskatı kesildi. Belki de tabancamın kurulu olduğunu görene kadar tehdidimi ciddiye almamıştı.

"Hangisi olacak?" İkinci silahı karnına doğru çevirerek onun da ateş etmeye hazır olduğunu gösterdim. "Aptalca bir şey denemeni önermem - bu sadece seni yavaş bir ölümle kan kaybından ölmene neden olacak bir yerden vurmama neden olur." Başımı arkaya yatırdım ve ona parlak bir gülümseme verdim, kapüşonumun değiştiğini görebileceğini biliyordum.

Bana sadece bir kese para vermeye çalıştı. Elbette aldım ama küreyi görmüştüm. Eğer haklıysam ve küre altındıysa, borcumu ödemek için uzun bir yol kat etmiş olacaktım.

"Ve geri kalanı."

"Sizi temin ederim, bu korkunç bir karar." Sesindeki tüm kahkaha izleri kaybolmuştu ve geniş omuzlarının duruşundaki bir şey bana onun tüm dikkatini üzerime çektiğini söylüyordu.

"Ve sizi temin ederim, elimde sadece korkunç seçenekler kaldı." Tabancamı bir kez daha salladım. "Şimdi bana şu güzel bibloyu ver."

Seçeneklerini tarttığı bir an vardı. Savaşmak, kaçmak ya da itaat etmek. Sonuncusunu seçmesi için dua ettim. Vespera rüzgâr kadar hızlı olsa da, yağmurda kovalamacaya girmek istemedim, özellikle de bu saatte.

Peki ya kavgâ? Daha önce öldürmüş olabilirdim - ya o ya ben ve her zaman hayatta kalmayı seçtim - ama hala kabuslar görüyordum. Mecbur kalmadıkça tekrarlamaya niyetim yoktu.

O güçlü fiziğiyle, eğer silahına davranırsa, bana ateş etmekten başka seçenek bırakmazdı.

Parmağım tetiğe doğru gevşedi ve nişanımı kafasına sabitledim.

Nefes verirken omuzları çöktü ve kazandığımı anladım. Harekete geçmeye hazırlanıyor olsaydı, nefes alırdı, üflemezdi. Teslim oluyordu.

Uzun parmakları kemerine gitti ve küreyi uzatmadan önce zincirini çözdü.

Parayı heybeme koyarken içime dolan rahatlamayı gizlemeye çalışarak yutkundum. "Sizinle iş yapmak bir zevkti." Elimi topun kazınmış yüzeyine koyarken ona sevimli bir gülümseme verdim.

Ama hemen bırakmadı, ben çektikçe eli daha da sıkılaştı. "Sana söz veriyorum," dedi sonunda parmaklarından çekmeme izin verirken, "bunu geri alacağım."

Küreyi iç cebime koyarken ensemdeki tüyler diken diken oldu ama nedenini söyleyemedim.

Yanlış.

Bir sorun vardı.

O sözü verdiğinde havanın değişme şekli. Sihir gibi hissettirdi.

Vespera da bunu hissetmiş olmalı çünkü kulaklarını sallayarak geri .

Sanki karşılık verir gibi bir esinti yükseldi, beni ona doğru itecekmiş gibi omuzlarıma baskı yaptı ve geri düşene kadar kapüşonuna takıldı.

Gördüğüm ilk şey, mutlak bir öfkeyle birbirine yaklaşmış bir çift düz, kara kaş oldu. Öleceğimi vaat eden türden bir bakıştı ve sırlıslam bedenimden geçen ürperti buna inanıyordu.

Her nasılsa, o kaşların gölgesinde gözleri gümüşü ay gibi parlıyordu. Dondum kaldım, imkansızlık karşısında sadece göz kırpabildim.

Işığın bir oyunu. Başka bir şey değil.

Ama bu olmasaydı bile, yüzü beni yine de aptal yerine koyardı, çünkü Tanrı aşkına, adam muhteşemdi. Loş ışık keskin hatlarına bayılıyordu; elmacık kemiklerinin sert açıları, çenesinin mağrur duruşu, dudaklarının acımasız bir çizgiyle birleştiği kavisli kenarları. Onu heykelsi bir şeye dönüştürmüştü.

İnce, soluk bir yara izi ağzını ve çenesini kesiyordu. Pürüzlü çizgisi olmasaydı güzel olabilirdi ama yara iziyle birlikte yakışıklıydı. Adımınızın ortasında, nefesinizin ortasında, düşüncenizin ortasında durmanıza neden olan türden bir yakışıklılık.

Ama hayır, o bir heykelin yontulmuş taşı değildi, yavaşça gülümsediğinde fark ettim.

Çünkü o gülümseme keskindi ve taşın sunabileceği güvenli sığınaktan hiçbir iz taşımıyordu.

Bu metal ve kenarlardan oluşan bir gülümsemeydi. Bu, güzelliği kesen bir adamdı. Çelikten dövülmüş bir şeydi, kayadan oyulmamıştı.

Kalbim kaburgalarımın kafesine çarpmasına rağmen nefes alamıyordum. Kemiklerimin bana yapmak için bağırduğu şeyi yapmak istiyordu: kaçmak.

Belki de gözlerim kömür gibi siyah saçlarının üzerinde gezinip...

Sivri kulaklar.
Kemerimdeki hançer kadar keskin.
Çelikten bile daha ölümcüldü. Çünkü
o bir fae idi.
Lanet bir Fae.
Ve ben ondan çalmıştım.

OceanofPDF.com

Fae nezaketleriyle tanınmazlardı. Kendilerine yapılan iyi davranışları büyü armağanıyla ödüllendiriyorlardı ama bu bir ödemeydi, bir alışverişti. Yetenekli zanaatkârları yüceltmeyi severlerdi.

Onlara büyü hediye etmek. Ama bu, yarattıklarını kullanabilmek ya da onları kendi fae sarayları için çalışmaya ikna edebilmek içindi.

Nazik değillerdi.

Ve affedici değillerdi.

Beynim bir sonraki hamleyi hesaplayamadan, kalçalarım Vespera'nın etrafında sıkıştı. Biri öne, diğeri arkaya doğru kayarak onu harekete geçirdi ve ondan uzaklaşmasını sağladı.

Aman Tanrım. Bu kadar öfkeli olmasına

şaşmamalı. Ben ne yapmıştım ki?

Ne yaptım ben?

Ormana doğru ilerlerken kalbim Vespera'nın pençelerinin ritmiyle çarpıyordu. Tek yapabildiğim onun sırtına yaklaşmak ve delici nefesini içime çekmekti.

İşlenmiş tabancam artık elimde değildi. Düşürmüş müydüm yoksa yılların pratiğiyle otomatik hale gelen bir hareketle kılıfına mı sokmuştum hiçbir fikrim yoktu. Sadece Vespera'nın elinden geldiğince koştuğunu biliyordum ve bunu yapması için ona gereken tüm dizginleri verdim.

Bir Fae.

Bir Fae'den çalmıştım.

Ve beni öldürecekti.

Bu güvensizliğin de ötesindeydi. Bu olağanüstü, aptalca, hayati tehlike arz eden bir durumdu.

Vespera ağaçların arasından hızla geçerken içim kıpır kıpır oldu. Nefes al. Nefes alıp yola devam etmem ve ondan daha hızlı gitmem gerekiyordu.

Beni öldürecekti.

Dakikalar ya da dakikalar sonra kalbim, kendisinden ve Vespera'dan daha fazlasını duyabileceğim kadar sessizleşti. Arkamda bir hareket vardı - bir sabrecat'ın büyük pençelerinin vuruşu, çalılıkların çarpması.

Hikayelerde Fae'lerin sessizce hareket edebildiği söylenirdi, ama sabrecat'leri için bunun doğru olmadığı ortaya çıktı. Şanslıyım. Gerçi hikayelerde fae'lerin geyiklere bindiği de söyleniyordu, yani belki de her şeyi doğru anlamamışlardır.

Birkaç derin nefes almak yüzümdeki karıncalanmanın azalmasını sağladı.
Odaklan, Kat.

Uzaklaşmam gerekiyordu.

Vespera'nın dizginlerini topladım, boynunun ve bıyıklarının sağ tarafına sürttüm ve sol bacağımı geriye çekerek onu sola doğru sıkı bir dönüş yönlendirdim. İşaretlerime uyarak bizi ormanın derinliklerine götürdü.

Dallar ve dikenler bacaklarımı kırbaçladı ve kesti, ama gül çalılarının ellerimi kesme şekliyle karşılaştırıldığında bunlar hiçbir şeydi.

Vespera hızlıydı, ama bütün gece bir fae'den kaçabileceğimizden emin değildim.

Saklanmak tek şansımızdı. Belki göz hizasının üstünde bir yere.

Birkaç dakika içinde bizi bir ağacın tepesine çıkardı ve bu gece ilk kez yağmura şükrettim, çünkü sağanağa dönüşmek için o anı seçmişti. Gölgelekteki pıtırtiları nefes alış verişlerimizin sesini bastırıyordu.

Yine de mümkün olduğunca sessiz kalmaya çalışarak dudağımı ısırđım.

Aşağıda, fae'nin karanlık şekli çalılıkların arasından çıktı, etrafındaki gölgeler kalındı. Gri kedisi karanlığa iyice karışmıştı.

Ağzımı kapattım. , Vespera sanki aşağı atlayıp adamın boğazını parçalamak istiyormuş gibi gerildi.

Bu sadece ikimizin de ölmesine neden olur.

Fae'leri sadece iki şey öldürür: demir ve akonit. Bunlardan ilki Albion'da yasaklanmıştı ve ikincisine gelince, ben zehir taşı mıyordum.

Vespera'nın dizginlerine yapıştım ve bekledim. Yırtık ellerim acı içinde bağı rıyordu. Hayatta kalmaya yemin etmiş tim ama şimdi bu bana gülünç geliyordu.

Özellikle de Fae durduğunda.

Vahşi Av beni alır. O biliyordu. Burada olduğumu biliyordu. Her an o gümüşi gözleriyle bana bakabilirdi - gerçekten parlayan gümüşi gözleriyle, çünkü o lanet olası bir fae'ydi.

Parmak eklemimi ısırdım.

Lütfen, tanrılar. Lütfen. Daha önce "siktir git" dediğimi biliyorum ama lütfen. Devam etmesini sağla.

Başını eğdi, dinliyordu.

Vespera kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi çömeldi ve ben de gözlerimi kapatarak ona sıkıca sarıldım. Tüyleri yanağımı gıdıklıyordu, yumuşak ve tanıdıktı.

En azından bu küçük teselliyle ölecektim. Lütfen.

Sonra altımda büyük pençelerin yere vuruş sesi duyuldu ve çalılıklar hışırdadı. Koşmaya başlamıştı, peşimizden ağaca sıçramaya hazırlanıyordu. Vespera'yı sıkıca kavradım ve tıpkı yıllar önce küçük yavrum Fantôme'u öldürttüğüm gibi onu da öldürttüğüm için özür diledim.

Bekledim.

Bekledim ama başka bir sabrecat ağaca sıçradığında ağaç sallanmadı.

Aslında, dörtlüye koşan patilerin sesi *daha da sessizleşti*.

Gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde, altımızdaki orman zemini boştu.

Ormanın içine doğru devam ettiğimi düşünerek atına binmişti.

Geri dönüp dönmeyeceğini görmek için oyalanacak değildim. Saniyeler içinde Vespera bizi sağlam bir zemine oturttu ve ters yöne doğru kaçtık.

Normalde, Gece Nöbeti'nin polislerinden biri beni fark eder de takip etmeye kalkarsa diye eve dolambaçlı bir yoldan giderdim ama bu gece öyle olmadı.

Bu gece bir çatı altına girip ormandan ve o fae'den olabildiğince çabuk uzaklaşmak istedim. O, herhangi bir kanun adamından çok daha büyük bir tehlikeydi.

Sonunda, en sonunda, atımı ahırın avlusuna sürdüm. Takip edildiğime dair bir işaret yoktu.

Duvarlarım vardı. ve ahırın etrafında. Onlar güvenlik demekti.

Titrek bir nefesle Vespera'ya yaslandım.

Sözüme sadık kalarak, heybeleri omzuma asıp onu içeri götürdüm. Ana ev ile onu ahırlara bağlayan pasaj arasındaki gölgelerin arasına sıkışmış gizli girişi kullandık. Gizli geçide neredeyse sığıyordu, patileri artık koşmak yerine sadece yürüdüğü için sessizdi.

Çıplak zeminli ve soluk meşe panelli giriş holüne çıktık. Birisi -Horwich, büyük ihtimalle- benim için bir fener bırakmıştı, gerçi bu koridorları ezberleyecek kadar çok yürümüşüm. Fener

yüzyıllar boyunca tabloların asılı kaldığı koyu renkli ahşap dikdörtgenleri vurguluyordu. Onları satabildim.

Soğuğu hissetmiyordum ama koridorda su izi bırakan sırlıklam giysilerimden içime sızmış olması gerektiğini biliyordum. Vespera için misafir odasında ateş yakarken ellerim titriyordu. Bir şekilde yakmayı başardım. Kas hafızası için tanrılara şükürler olsun... ve yağmur için.

Vespera ateşin önündeki yırtık pırtık halının üzerine uzanmadan önce omzuma vurdu.

"Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim." Sesim uzak ve çiğdi, neredeyse bana ait değildi. Kulaklarının arkasını kaşıdığım da guruldadı ve dokunuşuma bastırdı.

Rayların üzerindeki bir otomat gibi çalışma odasına doğru ilerledim. Burası bir zamanlar kocamındı ama yıllardır bu evin içini görmediği için burayı kullanmıyordu. Yine de *benimmiş* gibi hissetmiyordum. Bunların hiçbiri hissettirmiyordu. Sadece güvenli bir yerdi.

Sadece Morag ve Horwich kalmadan önce, hizmetkârların ona olan saygımdan dolayı ana süiti boş bıraktığımı ve dönüşüne hazır olduğumu düşündüklerinden emindim.

Saygı mı? *Ona* mı?

Eğer her kasım ayaklarımı yerde sürüyecek kadar ağır olmasaydı, bu fikre gülerdim.

Hayır. O oda onundu. Ve o yatak da bir o kadar nefret doluydu. Düğün gecemizde ve o zamandan beri birkaç kez beni götürdüğü yerdi.

İçinde uyumaktansa yanışını izlemeyi tercih ederim.

Neyse ki çalışma odası bu tür çağrışımlardan arınmıştı ama yine de sadece pratik bir yerdi. Yıpranmış eski masanın yanından geçerken, dolabı çekip açarken ve kasanın kilidini açarken onu zar zor gördüm. İçine bozuk para kesesini attım. Sayamayacak kadar yorgundum ama ağırlığından içinde çok para olduğunu anladım. Belki de icra memurunun ilk ödemesini karşılamaya yetecek kadar.

Kasayı kilitledikten sonra sendeleyerek üst kata çıktım, o çılgınca yolculuktan dolayı kalçalarım yanıyordu, tehlike geçtiğine göre kaslarım gevşemişti. Son birkaç basamağı sürünerek çıkmak zorunda kaldım.

Odama geldiğimi hatırlamıyordum, sadece giyinik bir şekilde yatağıma düştüğümü ve gölgelerin yerde ve yatağımın kenarlarında gezindiği bir uykuya daldığımı, düşmeye devam ettiğimi hatırlıyordum.

OceanofPDF.com

I Dışarıda bir şeylerin gıcırdaması ve garaj yolundan gelen çakıl sesleriyle uyandım.

Fae. Küre için gelmişti, benim için. Nefes nefese kalmıştım. bir anda. "Kahretsin."

Güneş ışığı perdelerimin kenarlarında puslanıyordu ve şöminenin üzerindeki saat dokuzu gösteriyordu. Bu sefer gece onunla yüz yüze gelmeyecek olmam aptalca, zayıf bir teselliydi.

Güneş ışığında ölebilirim. Harika.

Yutkunarak kendimi odanın karşısına geçmeye zorladım. Belki de küreyi geri verirsem, bu onu uzaklaştırmak için yeterli olacaktı. Ancak yüzünde gördüğüm öfke, basit bir iade ve özürle tatmin olacak türden değildi. İntikam isteyen türdendi. Kan isteyen türdendi.

Benimkiler damarlarımda dondu.

Kendimi toparladım ve perdeleri biraz aralayıp gözlerimi kısarak sabah ışığına baktım. Gözlerimi kırıştırarak parıltıyı uzaklaştırdıktan sonra biraz daha kırıştırmam gerekti. Çünkü dışarıda kayrak grisi bir sabrecat ya da öfkeli bir fae yoktu.

Onun yerine, koşumların şingirtisi ve dingillerin gıcirtisiyle, kocaman bir at arabası ve dört bembeyaz kılıçkuyruk otlarla kaplı arabama doğru ilerliyordu.

Bu bir tüccarın ya da borç tahsilatçısının aracı değildi. Bu bir aristokrata aitti, çok ama *çok* zengin birine. Yıllardır malikanede görülmemiş türden.

Kaslarımı kurşuni hale getiren yorgunluğa ve gözlerimi ağrıtabilecek kadar hüznü rüyalara rağmen, üzerime bir elbise geçirip aşağıya ve ön tarafa koştum.

Kapılar. Garaj yolunda geri döndülerse, yanlış yola . Eğer durdularsa, benim için buradaydılar.

İşe yaramaz kocamın borçlandığı kişi bu muydu? Aracı tanıımıyordum, ondan bir şey çalmamıştım, yani Kötü Kadın'ın kurbanlarından biri olamazdı. Yine de kemiklerim bu tür bir ziyaretçinin güvenli biliyordu.

Araba dönüp durduğunda, parlak beyaz kapısı göründü ve üzerinde yaldızlı bir arma sabah güneşinde parıltıydı. Bir aslan ve bir ejderha, her ikisi de şaha kalkmış ve aralarında beyaz bir gül, kırmızı bir gül ve üç aslanı gösteren bir kalkan.

Dizlerimin bağı çözülmek üzereyken çakılların üzerinde kayarak durdum. Çünkü bu kraliçenin armasıydı.

Ne oluyor be?

Arabanın kapısı açılırken, elbisemin altında otoyol soygunu teçhizatıyla orada aptalca durdum.

Tanrılara şükürler olsun ki kraliçenin kendisi yerine benden belki on yaş büyük bir adam dışarı çıktı. Yine de kürkle süslenmiş kadife elbisesi ve zümrüt kolyeli süslü altın kolyesiyle en az Majesteleri kadar zengin giyinmişti. Ve onun arabasıyla geldiğine göre, onu temsil ediyordu.

Bu yüzden karşımda durduğunda, yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle, küçüklüğümden beri yapmam gerektiği söylenen şeyi yaptım. Eğildim.

"Ser, mülküne hoş geldiniz. Sizi böyle karşıladığım için lütfen beni bağışlayın..." Kıyafetim için söyleyecek sözüm bile yoktu, özellikle de elbisemde gülleri yırtmaktan en az iki delik olduğu için. "Şey, *bunun içinde*." Özür dileyen bir gülümsemeyle kendimi işaret ettim. "Saraydan gelen bu ziyareti neye borçluyum?"

Bir saray mensubu için şaşırtıcı olmayan bir şekilde ifadesinin büyük bir kısmını korumaya devam etti, ancak bu bile mülkümü *söylediğimde* kaşlarının hafifçe titremesini engelleyemedi.

Başını kibarca eğdi. "Leydi Katherine Ferrers, ülkenizin size ihtiyacı var."

Ona, uzattığı mektuba ve üzerindeki kraliçenin armasını taşıyan altın mührü gözlerimi kırıştıtararak baktım. Adımı doğru söylemesi de bir o kadar şaşırtıcıydı. Yıllar önce yasal olarak değiştirmiştim ama çoğu kişi rahatsız edici bir alışkanlıkla bana hâlâ Leydi Fanshawe diyordu.

Hizmet etmek bir onurdu, bir görevdi. Bu ailemi yüceltecekti, ailem malikanelerinden dışarı çıkmadığı için buna şiddetle ihtiyaç vardı.

Kocam tüm zamanını (ve parasını) Avrupa'da gezerek geçirirdi. Bir de Rufus Amca vardı. Onu düşünmek bile göğsümü daraltıyordu. Entrikalar çevirir ve güçlü insanlarla yakınlaşırdı. Son duyduğumda, aileye daha fazla unvan ya da toprak kazandırmamıştı.

Yine de ülkem için savaşabilecek bir asker ya da general değildim. Kraliçenin kullanabileceği büyük bir yeteneğim yoktu. Ona hizmet edebilecek sihirli bir yeteneğim yoktu.

Mektubu bana doğru çevirdi, sabırsızlığı dudaklarının gerginliğine kazınmıştı. "Saraya çağrılıyorsunuz."

Kalbim göğsümde tekledi. Çağırdım. Kraliçe tarafından.

Bu bildiği anlamına mı geliyordu? Öyle olmalı. Beni orada istemesinin tek nedeni buydu, adaletiyle yüzleşmek için.

Temsilcisi oflayıp pufladı ve mektubu kaldırıp okumadan önce üzerindeki mührü kendisi kırdı. "Majesteleri Albion Kraliçesi Beşinci Elizabeth, Leydi Katherine Ferrers'in nedimesi olarak sarayda bulunmasını talep ediyor."

Dudakları hareket etmeye devam ediyordu ama ben sadece yüksek bir çınlama duyabiliyordum. Bir mucize eseri, işlediğim suçlar için cezalandırılmıyordum. Kraliçe beni saraya çağırılmıştı.

Reddetmeye çalıştım, tabii ki. Ama bu bir davet değildi. Majestelerine kendimi sunmam beklenmeden önce hazırlanmam gereken iki haftam vardı. Saray mensuplarının sahip olduğu o kontrollü gülümseme ve söyledikleri kadar söylemedikleri şeylerle, bu konuda başka seçeneğim olmadığını açıkça belirtti. Ortaya çıkmamak Majestelerine hakaret sayılacaktı.

Ama saraya gidecek param yoktu. Bırakın sarayda görülecek elbiselerin parasını ödemeyi, evimin geçimini bile zar zor karşılayabiliyordum. O lanet borcu ödemenin bir yolunu bulmak için burada olmam gerekiyordu. Muhtemelen ilk ödemeyi dün gecedan yapmıştım ama yine de her ay beş yüz pound daha bulmam gerekiyordu.

Belki kraliçeyi kovulacak kadar kızdırabilirim. Ama hayır. Güvenli değil. Bir hükümdarı kızdırmak söz konusu olduğunda ince bir çizgi vardı ve bu çizginin yanlış tarafı baltacıyla randevuya yol açıyordu.

İnanılmaz derecede sıkıcı olmak beni idam riski olmadan eve gönderir mi?

Arabanın uzaklaşmasını izlerken merak ettim. Majestelerinin temsilcisi gitmiş olsa da, burada başka birinin daha olduğu hissinden kurtulamıyordum. Etrafıma bakındım ama pencerelerde Horwich ya da Morag'dan ya da ön bahçelerin büyümesine izin verdiğim karmaşada gizlenen herhangi birinden iz yoktu.

"Pusuya yatmak." Kendimle alay ettim ve eve geri döndüm. Yine de ensem sanki izleniyormuşum gibi diken diken olmuştu.

İcra memuru ve kraliçeden gelen bu çağrı arasında, elbette kendimi keyifsiz hissediyordum. Buna bir de dün geceki Fae'ler eklenince hayal görmem hiç de şaşırtıcı değildi.

İçeri girerken iç cebimden biblosunu çıkardım. İlk kez ışıktaki ona iyice bakabiliyordum. Dün gece altın olduğunu ve yaklaşık bir inç çapında olduğunu, yüzeyine bir çeşit desen kazındığını görmüştüm. Şimdi bunların oymadan daha fazlası olduğunu görebiliyordum. Yüzeyinde derin oluklar vardı. Çizgiler arasında yıldızlar ve takımyıldızlar yayılıyordu ve ters çevirdiğimde Ay'ı ve hatta kayan bir yıldızı buldum.

İçerisi boş olamayacak kadar ağırdı, ama belki de tamamen katı değildi - yüzeyini kesen oluklara bakılırsa öyle değildi. Sanki top ayrı bölümlerden oluşmuş gibi görünüyordu. Bir tanesini tırnağımla çıkarmaya çalıştım ama yerinden oynamadı.

Bu da *neydi* böyle? Sadece güzel bir biblo mu, yoksa pratik bir kullanımı var mıydı? Kesin olarak bildiğim tek şey: bir, kesinlikle gerçek altındı; iki, fae işçiliğiydi.

Bu da iki anlama geliyordu. Birincisi, çok değerliydi ve ikincisi, onu satamazdım.

Fae işi eşyalar o kadar nadirdi ki, benim çitim gibi karanlık kanallar aracılığıyla bile olsa, piyasaya çıkar çıkmaz heyecan yaratırdı. Bu da Fae'leri doğrudan bana yönlendirme riskini doğururdu. Ve çitim en ufak bir zenginlik ya da tehdit kokusu aldığı anda beni satacaktı. Hiç tereddüt etmeden.

Bu da bana mahkemeye hazırlanmaktan başka seçenek bırakmadı.

Fae ile karşılaşmamdan sonra gece yola çıkmaya cesaret edemedim. Neyse ki değerlendirmem doğruduydu ve onun para kesesi icra memurunun ilk taksitini karşıladı, ben de ertesi gün ödedim. Horwich ve Morag'ın maaşlarına bile yetecek kadar param kalmıştı.

Sonraki haftaları bahçelerde çalışarak geçirdim, mümkün olduğunca çok tohum ektim, böylece benim yokluğumda yiyecekleri olacaktı.

Ellerimi meőul ederken aklıma bir soru takıldı. Neden onca insan arasından ben mahkemeye ağırılmışım?

Genellikle nedimeler kraliçenin gözüne girmiş ya da kocaları bir şekilde onu memnun etmiş kadınlardı. Kraliçenin benim varlığımdan soylu kadınlar listesindeki bir isimden öte haberdar olmadığından oldukça emindim. Ve evlendiğim o őerefsizin de onu memnun edecek bir şey yapmış olmasına imkân yoktu. O sadece kendini memnun ediyordu.

Gece faaliyetlerimle ilgili *görünmese* de, bu ağrı beni tedirgin etti. Ya Kötü Leydi'yi herkesin önünde adalete teslim etmek ve ibret olsun diye yapılmış bir numaraysa?

Benden.

OceanofPDF.com

R Korkularıma rağmen günler akıp gitti ve mümkün olduğunca ertelememe rağmen, Lunden'e gitmem gereken zaman geldi. Vespera ve ben alacakaranlıkta vardık, saray duvarları meşalelerle süslenmiş, sağa sola yayılan derin bir karanlıktan daha fazlasıydı. Çağrı kâğıdını gösterdiğimde muhafızlar başlarını salladı ve beni büyük kapılardan içeri aldılar. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişi bastırdım - eğer beni geri çevirmiş olsalardı, eve gitmek için iyi bir bahane olurdu.

Bahçelerin içinden geçen yolda fenerler sıralanmıştı ama altın ışık havuzlarının ötesinde sadece belirsiz şekiller ve gölgeli kütleler görebiliyordum. Fener dumanlarının arasından hafif bir yeşillik kokusu yayılıyordu.

İleride, sarayın kendisi menekşe rengi gökyüzüne karşı siyah görünen bir dizi kule ve mazgallı duvardan oluşuyordu. Bir kemerden geçerken nefesimi tuttum ve bunun bir peri masalı canavarının ağzını açmış haline ne kadar benzediğini düşünmemeye çalıştım.

Avlu gaz lambalarıyla iyice aydınlatılmıştı, bu yüzden binici kıyafetimin üzerindeki yol kirini ve örgümden çözülen saçlarımı görmek kolaydı. Belki de kraliçeye haber ulaşırsa görünüşüm beni eve göndermeye yetecekti.

Ama hizmetçiler bana tuhaf tuhaf bakarken -alacakaranlığın ortasında gelen yalnız bir kadın- çağrı kâğıdımı gösterdiğimde bakışlar daha da tuhaflaştı.

Beni karşılayan ve sarayın dolambaçlı koridorlarında gezdiren kâhyaya kıbarca gülümsedim. Ama kütüphaneyi ve taht odasına giden koridoru işaret etmeden önce bana sadece soğuk bir bakış atıp başını salladı.

Zalimce davranmadığını fark ettiğimde yüzümü buruşturdum. Sadece işini yapıyordu. O bir odacıydı ve ben de bir hanımefendiydim. Markyate Hücresi'nde bu çizgi ne kadar silikleşmiş olursa olsun, dünyanın geri kalanı onu her gün yeniden puanlıyordu. Hizmetçiler. Aristokratlar. İkisi asla karşılaşmayacak.

Kalbim Morag ve Horwich için acıyor, onları şimdiden özliyordum. Yıllardır onları görmeden bu kadar uzun süre geçirmemiştım. Ve burada, sarayda kimseyi tanıımıyordum. Yüksek ya da alçak rütbeli tek bir müttefikim bile yoktu. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Arazimizde bu kadar uzun süre yaşamak beni dünyadan izole etmişti ve bu izolasyon bir tür koruma sağlamıştı. Orada çamurlu kıyafetler ya da hatta (nefes nefese) pantolon giymiş olmamın bir önemi yoktu. Mutfak masasına çöküp ballı kek yiyebiliyordum, kimse parmak eklemlerime vurup bana duruşumu hatırlatmıyordu. Çocukken bana ezberletilen tüm o görgü kurallarına uymak zorunda değildim.

Ama dış dünya itaat anlamına geliyordu. Güvenlik, uyum, maskelenmemi, kurallara uymamı ve iktidardakiler ne istiyorsa o olmamı gerektiriyordu.

Bu, babam, amcam ve o yanımdayken kocam tarafından şekillendirildiğim bir parçaydı. Sadece kendime ona nasıl uyacağımı hatırlatmam gerekiyordu.

Omuzlarımı geriye çektim ve ellerimi kavuşturdum - mükemmel, düzgün Leydi Katherine Ferrers.

Süitime vardığımızda, biraz seyrek olsa da lüks olduğunu ve güvercin grisi renginde dekore edildiğini gördüm. Sanırım çoğu nedime eşyalarıyla dolu bir araba getirmiş ve odalarını sade bir hale getirmişti Posta arabasıyla küçük bir sandık göndermiştim. Sandık şimdi oturma odasında duruyordu, sanki

hizmetçiler bu tek parça valizle ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Belki de bunun bir hata olduğunu ve bir düzine daha eşyayla geleceğimi düşünmüşlerdi. Küçük bir oturma odam, büyük bir yatak odam ve bunların dışında içinde tuvalet ve lavabo bulunan özel bir odam vardı. Oda görevlisi çamurlu eteğime uzun uzun bakarak istediğim zaman banyo yapabileceğimi söyledi. Hissedebileceğim herhangi bir utanç, hizmetçilerin dolduracağı bir banyo fikri tarafından gölgede bırakıldı.

mutfak ocağından kova taşımak zorunda kaldığımdan daha iyi.

Belki ondan *sonra* eve gönderilebilirim.

"Maiyetiniz olmadığı için, sizin adınıza bir leydi hizmetçisi tutabiliriz. Tabii ayrı ayrı gelmiyorlarsa?" Bir kaşını kaldırdı.

Aptalcaydı ama yanaklarım kızardı. Bir önceki hizmetçim hamile kalıp evlendikten sonra yıllarca hizmetçisiz kalmıştım. Öyle olmadı.

Kendi kendime giyinmek ve enerjim olduğunda kendi saçımı taramak beni rahatsız ederdi. Yine de burada, bir sarayda, kadife ceket ve parlak ayakkabıları sahip olduğum tüm giysilerden daha yeni, daha akıllı ve daha zengin olan bir mabeyincinin önünde durmak beni rahatsız ediyordu. "Hayır. Maiyetim yok."

Yumuşak bir sesle başını eğdi. Yine, kaba değildi, sadece... etkiliydi.

Yarın kraliçeye takdim edileceğimi ve akşam yemeğini kaçırmış olmama rağmen biraz yiyecek göndereceğini söyledi. Elbette akşam yemeği için mutfakları tek başıma dolaşmam beklenemezdi, bunu biliyordum. Ama yeniden hizmet edilmeye alışmak biraz zaman alacaktı.

Kâhya gittikten birkaç dakika sonra bir hizmetçi heybelerimi getirdi. Bir başkası elinde soğuk et, peynir, ekmek ve turşudan oluşan bir tepsiyle belirdiğinde, küçük giysilerimi daha yeni yerleştirmiştim ki, basit yemek için özür diledi. Haftalardır yediğim en büyük yemektir ve aylardır görmediğim kadar çok et vardı.

Hepsini bitirdim ve yatağa uzandım.

Ama uyku bir türlü gelmiyordu.

Çünkü yarın kraliçeye takdim edilecektim ve bu rolü oynama konusunda fena halde acemi idim.

Bir o yana bir bu yana dönüp durdum ve midem bulandı, sonunda tuvalete koşup yediğim her şeyi kusmak zorunda kaldım.

Soğuk terler içinde, serin taş zemine oturdum ve karanlığa baktım.

Hanımfendi Katherine Ferrers. Soylu kadın. Evli

(ancak çok Gerçeklerden nefret ettim). Ve şimdi de kraliçenin nedimesi.

On yıldan uzun bir süre boyunca, babamın sözleri bana bir hanımfendi olmanın ne anlama geldiğini hatırlattı.

İtaatkâr. İtaatkâr. Sessiz.

Tam olarak öyle olmak zorundaydım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

M Taht odasının kapısına bakarken midem çalkalanıyordu. Belki bir ya da iki saat uyumuştum. Orada rahatladığımdan değil, kraliçenin önünde paçavralar içinde durduğum rüyalara daldığımdan ve onun Vahşi Av ceza olarak üzerimdeydi. Önlerinde, kocaman, yarı çürümüş bir geyiğe binmiş, yolda karşılaştığım fae vardı, gözleri karanlıkta parlıyordu, öldürücü bir niyetle bana sabitlenmişti.

Elime biraz şarap ya da cin almam gerekiyordu; uykuya dalmama ve daha fazla kâbus görmememe yardımcı olacak bir şey.

Doğrusunu söylemek gerekirse, giydiğim yeşim yeşili elbise ipekten yapılmış olsa da paçavradan pek de farklı değildi. Güve yeniği başka bir elbiseyi yamyam gibi kullanmış ve bu elbisenin izlerini ve deliklerini gizlemek için ondan dantel ve süslemeler almıştım. Ama yıpranmış etek ucunu kapatmak için eklediğim volan bile elbisenin modasının on yıl geçtiği gerçeğini gizleyemiyordu.

Her ne kadar eve gönderilmeyi umut etsem de, *bunu* giydiğimde kanayacak kadar son moda giyen bir oda dolusu saray mensubuyla karşılaşma ihtimali farklı bir konuydu.

Yakalayamadığım bir işaretle muhafızlar büyük çift kapıyı açtılar. Sırtımı dikleştirdim, nefesimi kontrol etmeye çalıştım ve içeri girdim.

Bir bulanıklık vardı. Gök mavisi ve şafak pembesi. Gece yarısı, siyah ve mor.

Gümüş ve altın.

Odanın en ucundaki kraliçe altın taht, yas siyahı ve kıpkırmızı saçlardan oluşan bir lekeydi. Böylesine imkânsız bir renk onun fae soyunun bir işareti olmalıydı. Siyah elbise geçen yılın sonlarına doğru ölen annesi içindi.

Sanki gözlerim kraliçenin gerçek olduğunu ve benim de onun huzurunda böyle pejmürde bir kıyafetle durduğumu kabul etmiyordu. Sonunda bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırmayı başardım ve anında pişman oldum. Çok fazla insan bana bakıyordu.

Kaşları kalkarak, ağızlarının kenarları seğirerek izlediler. Bir kadın vantilatörün arkasından mırıldanarak komşusuna seslendi.

Yemek yememiştim, bu yüzden gövdemdeki kıpırdanmanın midemden kaynaklandığını tahmin edebiliyordum. Bedenimden sıçrayıp kaçmak istediği için onu suçlayamazdım.

Ama sakın adımlarla ilerlemeye devam ettim, mabeyinci beni anons ettiğinde durdum ve derin bir şekilde eğilerek kraliçenin beni tekrar ayağa kaldırmasını bekledim.

Yayımin hassasiyeti karşısında göğsümde ufacık bir gurur zerresi parıladı. Tam da bana öğretildiği gibi. Kendimi en güzel kıyafetle sunamazdım ama en azından bunu iyi yapabilirdim.

Bu, çarpan nabzımı ve çalkalanan midemi rahatlattı ve beklerken en yakınimdaki insanları görmemi sağladı. Görüş alanımın çevresinde, arkadaşına fısıldayan kadın, etek ucundan yukarıya doğru uzanan yırtmaçlı, uçuşan leylak rengi bir elbise giymişti.

Tanrılara şükürler olsun ki başım öne eğikti, çünkü yüzümdeki şoku engelleyemiyordum. Elbise kalçasının çıplak tenini ortaya çıkarmıştı.

Kız kardeşiminki dışında hiçbir kadının kalçasını gördüğümü sanmıyordum, o da aile arazimizdeki gölde yüzdüğümüz içindi.

Ama bir bayanın bacağının toplum içinde görünmesi? Duyulmamış bir şey.

Gözlerimi kırıştırdım ve arkadaşını kontrol ettim. Bacakları örtülüydü ama yine benim gibi kat kat etekler değil, uçuşan bir elbise giymişti. Pileli korsaj göbek deliğini açıkta bırakacak kadar aşağıya iniyordu.

Buraya yabancı bir saraydan gelmiş olmalıydılar. İlki, fısıldayan, yırtmacın kenarlarını çekiştirip duruyor, eteğini kendi etrafında kapatmaya çalışıyordu. Belki de ülkesinin modasının Albion havasına uymadığını fark ediyordu.

"Kalk," dedi sonunda berrak bir kadın sesi, girmemle birlikte patlak veren fısıltılı konuşmaların arasında çınlayarak.

İtaat ettim, ancak bir yanımda bunun herhangi bir zorlamadan ziyade kendi seçimim olmasına şaşırdı. I. Elizabeth ve onun fae kocasının soyundan gelen kraliçe, beni dilediğini yapmaya zorlayabilecek büyü ve fae cazibesini miras almış olmalıydı. Ama yine de...

Kahverengi gözleriyle karşılaştığımda kaşlarım gerildi.

Ama yine de bunların hiçbirini hissetmedim. Belki de büyüü olmadığına dair söylentiler doğruydu.

Bir zamanlar bu söylentilerle birlikte duyduğum yorumlar üzerinde durmaya cesaret edemedim. Pazar yerinin sessiz bir köşesinde, konuşan kişi arkadaşlarından başka kimsenin duymadığını düşündüğünde şöyle demişti: "Sihir yok. Hükmetme hakkı yok."

Bu düşünceyi bastırdım. Kraliçenin bir yeteneği olmasa bile, sarayında başka hangi fae-kanlı ya da fae-dokunmuş insanların olabileceğini kim bilebilirdi? Onlardan biri düşünceleri eleyebilirdi. Hikayeler duymuştum.

O koyu kahverengi gözlerin beni inceleme, değerlendirme, hesaplama şekli, sihir olmadan bile kraliçenin her şeyi gördüğü izlenimini veriyordu. Sonunda ağzının bir köşesi kalktı, soğukkanlı ve düşünceli. "İşte sonunda geldi: yakalanması zor Leydi Katherine Fanshawe."

Onu düzeltmemek için dilimi ısırdım.

Yanında, şık siyah giysiler içindeki kahverengi saçlı bir adam eğildi ve kulağına fısıldadı. Avizelerden gelen altın ışık keskin elmacık kemiklerini aydınlatıyordu. Bana bakmadı bile, ki bu hoşuma gidiyordu. Düşük profil - bu güvenliydi. Belki de kraliçeye bu sunumu güzel ve hızlı bir şekilde bitirecek önemli haberleri vardı.

Etrafımdaki oda bana doğru eğildi. Bana gülen kadın arkadaşına bir şeyler mırıldandı ve ben tek bir kelime yakaladım. "Spymaster."

Lord Thomas Cavendish'in huzurunda olduğumu anladığım anda içimden geçmek isteyen ürpertiye bastırmak için ellerimi daha sıkı kavradım. Ünü ülkedeki her odada ondan önce geliyordu. Ama o zaman, fısıltı ağıyla, muhtemelen bunu biliyordu. Malikânede kapalı kalsam bile, onun hakkındaki haberleri okuyordum. Pek çok infaz sadece onun gerçekleşti.

Onunla *benim hakkımda* mı konuşuyordu? Biliyor muydu? Onun sözüyle idam edilmek üzere *miydim*?

Kalbimin atış hızından göğsüm neredeyse titriyordu. Sırtımda boncuk boncuk soğuk ter vardı.

Bakışları üzerimde kalan kraliçenin kaşları kalktı.

Kahretsin. Beni buraya sahte bahanelerle getirmek, kraliçeye sunulurken bana tuzak kurmak, tam da onun yapacağı türden bir şeydi.

Ama eğer bilmiyorsa, vereceğim herhangi bir kadınsı olmayan tepki şüphe uyandırabilirdi.

Ayaklarımı yere bastım ama Tanrım, kaçmak istiyordum.

Sonunda kraliçe başını salladı ve Cavendish doğruldu. Gülümsedi. Ama bu hayatımda gördüğüm en soğuk şeydi; Ocak ayının buz gibi kalbinde donmuş bir gölden bile daha kötüydü. "Anladığım kadarıyla aslında Leydi Katherine *Ferrers*'miş." Tek kaşını kaldırdı ve bakışı o kadar keskindi ki, onu tüm sarayın önünde yüksek sesle düzeltmiş bile olabilirdim.

"Majesteleri"-öncekinden biraz daha derin bir şekilde eğildim ve öylece kaldım-"Özür dilerim, farkında değildim-"

Bir elini kaldırdı. "Bu kadar yeter, Leydi... *Ferrers*." Bunu kaşlarını hafifçe kaldırarak ve sanki bir şakaymış gibi sırtarak söyledi. "Belki de size sadece Leydi Katherine demeliyiz ve herkesi utançtan kurtarmalıyız. Tanrı aşkına, ayağa kalk."

Kendimi ayağa kaldırdığımda, o kemerli kaş geri gelmişti ve bana çekilmiş, ateşe hazır bir yayı hatırlatıyordu. "Sanırım *eski* adın ve *eski* elbisenle eğlenebileceğimiz için kendimizi şanslı saymalıyız." Alçak sesle kıkırdadı ve odanın geri kalanı da onun işaretini takip ederek kahkahalara boğuldu.

Yandı.

Aman Tanrım, buz gibi yanıyordu.

Sadece yanaklarımda değil, göğsümde, kollarımda, sırtımda, bacaklarımda. Kaygan ter avuç içlerimi kapladı ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordum.

Uyum sağlamam gerekiyordu. İtaatkâr ve güvenli - en iyi yol buydu. Ama burada eski kafalı olarak damgalanmış ve neredeyse boşanmış olarak duruyordum. Yirmi dört saatten daha az bir süredir mahkemede olmama rağmen, bunların tehlikeli şeyler olduğunu anlamıştım.

Tek bir alkış odayı tekrar sessizliğe gömdü ve kraliçe ellerini birbirine vurdu. "Sanırım atalarımın onları güldürmek için soytarıları vardı.

-Kendimden biriyle böyle bir yerde karşılaşacağımı hiç beklemiyordum. *rengarenk* kıyafetler."

Oda yine güldü ve ben de gülümsedim, dişlerim dudaklarımdan arkasında gıcırıyor ve dilimde karşılıklar yanıyordu. Ama kendimi idam ettirmemem gerekiyordu, bu yüzden ellerimi açtım ve başımı sanki şakanın içindeymişim de kışında değilmişim gibi eğdim. "Majestelerine hizmet etmeye geldim, ancak itiraf etmeliyim ki beklediğim pozisyon bu değildi."

Bunun üzerine tekrar kıkırdadı, sanki onu gerçekten eğlendirmişim gibi gözleri parlıyordu. "Evet, sanırım saraya *çok ilginç* bir katkı yapacaksınız. Riverton Sarayı'na hoş geldiniz, Leydi Katherine."

Bir el hareketiyle kraliçeyle görüşmem sona erdi.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Ben bir adım geri atıp dönmek üzereyken bir parmağını kaldırdı ve tepeden tırnağa anlamlı bir bakış fırlattı. "Gelecekte, küçük soytarımın kendini bana daha hoş bir görünümle sunacağına inanıyorum."

"Elbette, Majesteleri." Ağzımdaki kuruluktan sonra kelimeleri nasıl çıkardığımı Tanrı bilirdi.

Sonra sallayarak beni gerçekten kovdu.

Bir şekilde odadan çıkmayı başardım. Gözlerimin arkasındaki yoğun baskı ve onu dışarı çıkarmamak için duyduğum daha da yoğun çaresizlik dışında hiçbir şey hatırlamıyordum.

Çünkü yanlış anlaşılacak bir şey yoktu: Bu tam anlamıyla bir felaketti. İstesem de daha kötüsü olamazdı.

Ve daha kendimi eve bile göndermemiştim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

O Taht odasının kapıları kapanıp gözden kaybolunca, sakın adımlarla süzülüşümü yapabildiğim en hızlı yürüyüşe çıkardım, nefesler kısa ve keskin patlamalar halinde geliyordu.

Ağlamak istemek aptalcaydı.

Ağlamak hiçbir işe yaramadı. Gözlerinizin ağrmasına ve şişmesine neden olmaktan başka bir işe yaramadı.

Bu, mahkemede olmak, istediğim bir şey bile değildi. *İstediğim* şey eve gönderilmek ve böylece biraz para kazanmaya çalışmaktı. Ama bir şekilde aşağılanma derimi çizmiş ve bu kadar yanlış yapmanın dehşeti içime işlemişti.

Ben pratik bir kadındım. Her şeyi doğru yapardım. Her zaman.

Çünkü bunu yapmazsam birileri ölecekti; bu ister gece gezintilerim sırasında yakalanmam, ister soygun hedeflerimden biri, ister Morag ya da Horwich'in açlıktan ölmesi olsun.

Elbiseler, güzellik ya da bunların hiçbiri umurunda değildi. Gübre ve tohumlar hakkında endişelenmekle meşguldüm. Yararlı şeyler.

Yine de odama ulaştığımda kapıyı çarparak açtım ve kapıya yaslandım. Avuçlarımı ve alnımı sağlam meşeye bastırdım, sanki gözyaşlarımı tutmayı başaramazken dünyayı dışarıda tutabilirmişim gibi.

"Ahem."

Döndüm ve dünyayı dışarıda tutmak için çok geç kaldığımı fark ettim. On beş ya da on altı yaşlarında, sarı saçları olan güzel bir kız kanepeye uzanmış, bacaklarını kanepenin koluna asmıştı. Sırıttı ve bana küçük bir el salladı. "Sana bir mesajım var."

Bir hizmetçinin gri ve beyaz keten giysilerini giydiğini fark etmem için ona bir süre bakmam gerekti. Ama Horwich ve Morag dışında hiçbir hizmetçinin bu kadar rahat davrandığını görmemiştim.

Gözyaşlarımı sildim ve banyo kapısına yönelmeden önce omuzlarımı geriye çektim. Ondan kurtulacak ve yüzüme soğuk su çarpacaktım. "Kenara bırakabilirsin."

Bir sarayda mesaj iletmek yerine sirkte oynaması gerekiyormuş gibi ayağa fırladı. "Affedersiniz hanımefendi ama yazılı değil." Her ne kadar *teknik olarak* kibar bir tavır takınsa da, yazılı bir not fikri gülünçmüş gibi ses tonunda bir eğlence vardı. "Efendimle kuzey koridorunda soldaki yedinci kapıda buluşacaksınız. Olabildiğince çabuk." Son cümlesindeki küstahlığı yumuşatmak istercesine başını eğerek sözlerini tamamladı.

Uzun bir nefes aldım ve eteklerimi düzelttim, kendime bir yanıt formüle etmek için bir an kazandırdım. Böylesine tuhaf bir talebe nasıl cevap verebilirdim ki? "Peki senin efendin kim?"

"Benden iletmem istenen tek mesaj buydu." Birden daha yaşlı ve itaatkâr bir hizmetkâr gibi görünmemesine neden olan muzip bir sırıtışla omuz silkti. Belki de kızıdan çok kadındı. "Öğrenmek için gitmen gerekecek." Gitmek için döndüğünde lüleleri sallanıyordu. Kapı açıkken duraklayıp omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Ben olsam . Bekletilmekten hoşlanmaz."

Daha fazla bir şey sormadan ortadan kayboldu.

Usta. Tek ipucum. Ve bana hemen bir haberci gönderecek kadar nüfuzlu. Muhtemelen kraliçeye yaptığım sunum hakkında beni bilgilendirmek isteyen yüksek rütbeli bir saray mensubu - neyi yanlış yaptığımı, bir dahaki sefere ne yapmam gerektiğini. Sanki zaten bilmiyormuşum gibi.

Gevşek bir tutam saçı yerine oturtmak için tuvalet masasında durakladım. Kraliçenin ve tüm taht odasının sahip olduğu *şeyi* gördüm, gerçekten *gördüm*.

Rus dalgaları, onları tutturmaya çalıştığım bukleye karşı savaşıyordu. Saçlarımın bu kadar asi olması şaşırtıcı değildi: şairlerin bahsettiği "ipeksi buklelerden" çok samana benziyordu.

Babamın kızıl saçlarına ve yeşil gözlerine rağmen, annemin yabancı annesinden miras kalan bronz tenini almıştım. Sebzelerle uğraşmaktan ve saraya at sürmekten burnum ve yanaklarım kızarmış, daha da koyu çillerle beneklenmişti. Mavimsi halkalar gözlerimin altını çiziyordu.

Bir sarayda değil de bir tarlada çalışıyor gibi görünüyordum.

Yemin ettim ve saçlarımı omzumun üzerinden örüp topuz yapmadan önce tokalarını kopardım. Çalışırken saç tellerime bir şey takıldı ve ellerime baktığımda bunun pürüzlü derileri olduğunu fark ettim. Kızarmış parmak eklemleri, çeşitli aletleri tutmaktan oluşan nasırlar, kuruluk: bunlar çalışan ellerdi, bir hanımefendinin değil.

Burada ne işim vardı benim?

Kâğıt üzerinde Leydi Katherine Ferrers'dim ama bu kimlik, isim değişikliğimin yazılı olduğu kâğıt kadar dayanıksız geliyordu.

Ancak çağırıcım bekletilmekten hoşlanmazdı ve ben de bugün krallığın en güçlü kadınına çoktan kızdırmıştım. Bu yüzden derin bir iç çekerek gizemli toplantıma doğru yola çıktım.

OceanofPDF.com

I Habercinin beni yönlendirdiği kapıya ulaştım ve kapıyı çaldım.
Derin bir ses "Girin" diye cevap verdi.

İtaat ettim ama kahverengi saçlı adamı gördüğümde durdum.
Masanın arkasında oturmuş, parmaklarını bir defterin üzerinde birleştirmiş, bana değerlendirici bir bakış atıyordu. Kraliçenin casus şefi. Taht odasından doğruca buraya gelmiş olmalı.

Bu yakın mesafeden, benden birkaç yaş büyük olduğunu, otuzlu yaşlarının sonlarına yaklaştığını söyleyebilirdim. O keskin elmacık kemikleri ve zayıf vücuduyla hâlâ yakışıklıydı. Yine de bu benden ne isteyebileceğini açıklamıyordu.

"Ser." Kraliçeye verdiğim iki selam kadar derin olmayan hızlı bir selam verdim. "Sanırım bana bir mesaj göndermişsiniz?" Tabii biri bana kötü bir oyun oynamıyorsa. Sarışın ulak böyle bir şey yapabilecek bir tipe benziyordu.

Ela gözleri vücudumda yavaşça ilerlemeye devam ederken bile başını salladı. Uzun zamandır gördüğüm en kapsamlı bakıştı ve altında kıpırdanma dürtümle savaşmak zorunda kaldım. "Neden bu kadar ani bir şekilde mahkemeye çağrıldığınızı merak ediyorsunuzdur."

"Bu soru aklımdan geçmişti."

"Anladığım kadarıyla bir şeye ihtiyacınız var. Ve şansınıza, onu temin edebilecek imkânlara sahibim." Yüzünde kendinden memnun bir gülümseme belirdi.

Taht odasında sadece birkaç dakika geçirmiş olmama rağmen saray hayatına doymuştum ve onun muğlak yorumları tüylerimi diken diken etti. Bana doğrudan bir cevap verse ölür müydü?

Yine de güçlü bir adamdı, bu yüzden rolümü oynamak zorundaydım. Rol yapmak, Fantôme ve kız kardeşim Avice'in başına geldiği gibi, sadece daha büyük belalara yol açardı.

Onları düşünmek beni ayıltmaya ve "Neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?" diye sorarken dilimi tutmaya yetti.

Sonunda bakışlarımla buluştuğunda gülümsemesi daha da büyüdü, görünüşe göre her değerlendirdiğine memnun olmuştu. "Sadede . Sarayda gerçekten yenisin, değil mi?" Alay ederek ayağa kalktı ve kitaba bir kez daha baktı.

Artık bunun bir defter değil, toplantı ve etkinliklerin işaretlendiği bir günlük olduğunu görebiliyordum. Ben daha fazlasını göremeden defteri kapattı. Yavaşça masanın etrafında döndü. "Para, Katherine. İhtiyacın olan şey bu. Herkesin ihtiyacı olan şeyin başlangıç noktasıdır. Önce para, sonra güç." Masaya yaslandı ve omuz silkti. "Başka ne var ki?"

Para. Sadece para vardı.

O kadar uzun süre sadece bunu elde etmeye, başımızı suyun üstünde tutmaya odaklanmışım ki, başka hiçbir şeyi düşünmemiştim bile. Borç içinde boğulurken gücü nasıl düşünebilirdim?

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Peki ya araçlar?"

İç çekerek ayağa kalktı ve başını salladı. "Öğrenmen gereken çok şey var." İşaret parmağıyla çenesine dokunarak beni daire içine aldı. Bakışlarının ağırlığını *hissedebiliyordum* - ya da belki de beni nasıl tarttığını *hissedebiliyordum*. Ama neye karşı?

Kollarımı kavuşturma dürtüsüne karşı ellerimi birbirine kenetledim. Tepki veremezdim. Hareketlerimi düşünmeli, her adımı mükemmel bir şekilde atmalı ve en azından itaatkâr bir hanımefendi rolünü oynamalıydım.

Nefesim kesildi.

Tabii taht odasında haklı değilsem ve sırrımı bilmiyorsa.

Bu, paraya ihtiyacım olduğunu nereden bildiğini açıklıyordu. Gerçi muhtemelen kıyafetlerimden ve malikânenin çeşitli bölümlerinin onarıma ihtiyaç duyduğu gerçeğinden anlaşılıyordu. Casus ağı olan bir adamın bu bilgiyi edinmek için derinlere inmesine gerek yoktu.

Ama belki de o ağ, Kötü Leydi ile ele avuca sığmaz Leydi Katherine Ferrers'in aynı kişi olduğunu keşfetmişti.

Oda yavaşça döndü. Kıpırdamadan durdum ve nefes alıp zorladım, tıpkı babam Avice'e her sinirlendiğinde yaptığım gibi. Tıpkı ağabeyi ahırın avlusundan bize doğru hücum ettiğinde yaptığım gibi.

Hatırlayınca irkildim.

Düzgün nefes al. Sakin. Bilmeme ihtimali vardı. Beni korkuttuğunu belli .

Bir daireyi bitirdi ve bir sonraki daire onu daha da yaklaştırdı, adımları eteklerimi hışırdatana ve yakasının altında kaybolan altın zinciri görebilene kadar. Çok yakındı. Ayaklarımı diktim ve eğilmedim, ama istedim. Tanrım, istedim.

Sonunda önümde durdu, botlarının parmakları eteğimin altında kayboldu. Kapüşonlu bakışlarının yüzümde gezindiğini gizlemedi.

Yine o yavaş gülümseme. "Belki de kurnazlıktan yoksun olman, mükemmel bir iş çıkaracağın anlamına geliyor." Elini uzattı.

Orada öylece durdum, uzaklaşmam gerektiğini söyleyen içgüdülerim ile kıpırdamadan durmamı ve ellerimi öylece kavuşturup dayanmamı söyleyen hanımefendi itaati arasında sıkışıp kaldım. Ama içimde beni köşeye sıkıştırmaya yardım eden daha derin bir parça daha vardı. O parçam *özlem* duyuyordu.

O bir haindi.

Çünkü sadece birazcıkta ama o parmaklara doğru sallandım. Biri bana dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Çok, çok uzun zaman.

Acınası bir durumdu ama içindeki derin parçanın umurunda değildi; sadece istiyordu.

Cavendish'in parmakları omzumun üzerinden kıvrılan bir tutam saçın üzerine kapandı. Onu aldı ve ışığa doğru çevirdi, ela gözleri sanki kusurları kontrol edilecek bir mücevhermiş gibi ona sabitlenmişti. Bu mücevherde çok fazla kusur vardı.

"Fae saraylarının kraliçenin elini almak için talipler gönderdiğini duymuşsundur." Sesi aramızdaki havada alçak bir tını gibiydi, samimiydi. Başını soru sorar gibi eğdi ama bakışları şimdi başparmağıyla parmağı arasında ovuşturduğu saçlarımdan ayrılmadı.

Seçtiği konu karşısında kaşlarımı kaldırdım. Şu ana kadarki davranışlarına ve paradan bahsetmesine bakılırsa, metresi olmamı teklif etmesini bekliyordum. "Söylentileri duydum. Herkesin duyduğundan şüpheleniyorum."

"İki birlik gönderdiler. Uzun zaman sonra bu kadar çok Fae, söylentiler *olmasa* şaşırırdım. Bunun diploması olduğunu iddia ediyorlar. Ben buna casusluk diyorum." Kaşlarını çattı, sonunda saç tutamını yerine koydu. Bir parmağı çenemin altına takıldı, bakışlarıyla buluşana kadar başımı geriye doğru eğerken dokunuşu sert ve çok ama çok sıcaktı.

Titrememi bastırmaya çalıştım ama yıllardır ilk kez başka birinin tenini hissediyordum. En son o aptal Fanshawe'un beceriksizce

Karanlıkta denemeler. O kadar sarhoştı ki, onu seviştiğimize inandırmıştım ama aslında sadece karnıma boşalmıştı.

Bu düşünceden duyduğum tiksinti, Cavendish'in teninin benimkinin üzerinde yarattığı fiziksel şokla savaştı. Bana öyle sert bir bakış attı ki, bir kez daha başımın belada olup olmadığını merak ettim.

"Gözetlenmekten hoşlanmıyorum ve Dusk Court'a güvenmiyorum."

Alba'nın fae'leri yüzyıllardır ele geçirilememiş olsa da, iki mahkeme ile işlediklerini belli belirsiz anlıyordum. Alacakaranlık ve Şafak, sırasıyla bir Gündüz Kralı ve bir Gece Kraliçesi tarafından yönetiliyordu. Bunun nasıl işlediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oldukça kullanışsız görünüyordu.

Şüphelendiği için casus şefini suçlayamazdım. Bunca zaman sonra aniden yeniden temasa geçmeleri tuhaf görünüyordu.

İfadesi gerginleşen Cavendish başını geriye eğdi. "Gece Kraliçesi'nin Gölgesi Lord Bastian Marwood hakkında bilgi toplayacaksın."

"Ne?" Gözlerim yerinden fırlayacak gibiydi, öyle kocaman açılmışlardı ki. "Casus olmamı mı istiyorsun?" Bu benimle dalga geçilen başka bir şaka olmalıydı.

Ama gülmedi, kaşları daha da çatıldı, kaşlarının arasında koyu kırıxıklıklar oluştu ve gözlerindeki yeşil benekleri gölgeledi.

Şaka yapmıyorum. Boğazım düğümlendi.

Sonunda içini çekti ve arkasını dönüp odanın içinde volta atmaya başladı, parmak uçları duvarı kaplayan kitap raflarını takip ediyordu. "Fae'lerin kızıl saç en güzel özellik olarak gördüklerini biliyor muydun?"

Konuyu başka bir yöne çevirdi. Bunu dengemi bozmak için kasıtlı olarak mı yaptı? Yine de saçlarım bir fae lordunu gözetlememi sağlamayacaktı. "Bunun nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum. 'Güzel' kullanışlı değil."

Cavendish homurdandı ve başını sallayarak bir kitabın sırtına vurdu. "Tam tersine. Güzel olmak gerçekten de *çok* faydalı olabilir. Sen çekici bir kadınsın Katherine, ama o saçlarınla Fae'ler için karşı konulmazsın." Bana döndü, ifadesi sertleşti. "Kullan onu. Önce Marwood'un dikkatini çek, sonra ona yaklaşmaya çalış. Bana o ve yoldaşları hakkında bilgi ver. Nereye gittiğini, kiminle konuştuğunu, Albion ve Majesteleri hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Nihayetinde, ne planladığını."

Her talepte gözlerim büyüdü. Yanlış kişiyi yakalamıştı. Benim olmadığım biri olduğumu düşünmek zorundaydı.

Yüz ifadesi gerginleştii. "Hiç şüpheniz olmasın: tıpkı kendi türünün Şafak'a karşı planladığı gibi o da bu saraya karşı planlar yapıyor."

Albion'a karşı bir Fae komplosu. Bu saraydaki herkes için tehlikeli olabilirdi, hatta savaşın habercisiyse ülkedeki herkes için. Hiçbir yer güvenli olmazdı.

Yine de başımı salladım, önerdiği şeyin deliliğiyle alay bile edemedim. Kendimi aptal durumuna düşürmeden kraliçeye takdim edilemezdim. Ben casus değildim.

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama iyi bir ilk izlenim bırakamadım. Doğru kıyafetlerim yok. Doğru insanları tanımıyorum." Şimdi güldüm ve bu gülüş donmuş bir kış gecesi kadar acıydı. "Kesinlikle hiç müttefikim yok. Aradığınız kişi ben değilim."

"Gördün mü, kendinden şüphe ediyorsun. Yine de bu küçük görev için mükemmel olmanızın birçok nedeni var." Avlanan bir sabrecat gibi yaklaştı. "Saçların onu pervane gibi kendine çekecek. Evli bir kadın olman, itibarını koruması gereken bir genç kız olmaman. Kocanızla da aranız açık, o yüzden sorun olmayacaktır."

"İtibarım mı? Kocam mı?" Ona daha yaratıcı isimlerimden biriyle hitap etmemem bir mucizeydi. "Bunların ne alakası var?"

"Şimdi gel, Katherine." Sesi alçak ve yumuşaktı, ayak parmakları elbisemin eteklerindeydi. "Sen masum bir genç kız değilsin. Eminim anlıyorsundur." Bakışları önce ağzıma, sonra da bedenime kayarken hafifçe sırtıttı. Omuzları hayal kırıklığına uğramış gibi bir parça çöktü. "Hedefine yaklaşmak ve onun güvenliğini kazanmak için ne gerekiyorsa yapmanı bekliyorum."

Ah. Metresi olmak için değil, Bastian Marwood'un metresi olmak için bir teklif. Bu kuralları çiğnedi. Bir ilişki bir hanımefendi için uygun bir eğlence değildi. Eğer biri öğrenirse.

"Ama ona evli olduğunu söylememelisin." Gülümsemesine bir sertlik girdi ama sonra kayboldu. "Zaten dul bir kadın gibi davranıyorsun, bırak öyle olduğuna inansın. Geri kalanına gelince" -eliyle küçümseyici bir hareket yaptı- "hepsini sana verebilirim. Elbiseler ve mücevherler için bir harçlığın olacak; sana bir hizmetçi tutacağım. Ve *beni* tanıyacaksın. İhtiyacın olan tek müttefik benim. Ağımın bir parçası olarak, insanların ortaya çıkmasını istemedikleri türden bilgiler de dahil olmak üzere her türlü bilgiye sahip olacaksın." Soğukkanlı ve hesaplı bir şekilde gülümsedi. "Alternatifini gördüklerinde herkes senin arkadaşın olmak isteyecek."

Hatırlatma karşısında hareketsiz kaldım: bu, yanlış tarafı gerçekten çok tehlikeli olan bir adamdı.

Ama onun *doğru* tarafında yer alırsam, sarayda paha biçilmez bir müttefik olabilirdi. Burada sıkışıp kalmış gibi göründüğümünden, bir müttefike ihtiyacım vardı ve onunla birlikte, şu anda olduğu gibi akıntıya kapılıp sürüklenmeyecektim.

"Ve izin ver heceleyeyim." Her kelimeyi, dile getirebileceğim her türlü itirazı çalan vahşi bir yoğunlukla yavaşça söyledi. "Sana büyük miktarda para ödeyeceğim." İç cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve uzattı.

£1,000.

Gözlerimi kırıştırdım, konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Bu, acınacak durumdaki mülkün bütün bir yıl boyunca getirebileceği miktardı. Geçen yıl daha azdı.

Tutarlı bir cevap verebilmek için boğazımı temizlemem gerekti. "Onu gözetlemem için bana bin pound mu ödeyeceksiniz?"

"Aylık."

Dünya eğildi. Her nasılsa .

Sadece beş ay sonra icra memuruna borcumun tamamını ödeyebilecektim.

Beş ay.

Bunca yıldan sonra bu hiçbir şeydi.

Cavendish'in müttefikim olması sayesinde belki kraliçeyi boşanmaya bile ikna edebilirdim. Annesi beni reddetmişti ama artık ölmüştü ve bu yeni kraliçe daha sempatik olabilirdi, özellikle de casus şefinin birkaç fısıltısıyla.

"Artı"-Cavendish notu ateşe atmadan önce ikiye katladı

-"Eğer istediğim bilgiyi bana ulaştırırsanız, bunun üzerine daha da büyük bir ikramiye."

Kâğıt, kenarları yanmadan önce kırıp kıvrıldı ve sonunda turuncu alevin yalamasına teslim oldu.

Mülkü kurtarmak için para. Beni o şerefsiz kocadan kurtarabilecek bir ittifak.

Başka seçeneğim yoktu.

Fiyata gelince. Zaten kocamla yatmıştım. Umursamadığım bir adamla daha yatabilirdim.

Mülkü kurtaracaksa, her şeye katlanabilirim.

Omuzlarımı dikleştirerek ona baktım. "Ne yapmam gerekiyor?"

Bu gülümseme daha öncekilerden daha da yavaş yayıldı, sanki kazanmış gibiydi.

Ama bu kadar parayla - ellerimi uzatmayı hayal bile edemeyeceğim kadar çok parayla - kazanan kesinlikle *bendim*.

OceanofPDF.com

I Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'yle iki gün sonra bir baloda buluşacaktı. Bu arada Cavendish bana bir kolye vermişti ve beni Fae tılsımının sarhoşluğuna karşı bağışık hale getirecekti.

beni hazırlamak için kısa süre içinde ziyaret edecek.

Görüşmeyi, hiçbir koşulda kendisine toplum içinde yaklaşılması konusunda sert bir uyarıda bulunarak bitirdi. "Kimse benim için çalıştığınızdan şüphelenmemeli, özellikle de hedefiniz. Dünyevi olmayan görüntün senin kamuflajın olacak - benimle karışmak bunu mahvedecek." Onunla iletişim kurmanın tek yolu, batı koridorundaki bir ejderhayı gösteren gevşek bir karonun arkasına bir not bırakmak olacaktı. Karoyu ejderha yan duracak şekilde geri koymalıydım, böylece bir mesajı olduğunu anlayacaktı. Aksi takdirde, onunla ne zaman ve nerede buluşacağımı söyleyecekti.

Narin gümüş kolye şimdi yerinde duruyordu. Kolyeyi enseme takarken bana kolyeyi her zaman benimle temas halinde tutmamı söylemişti. Bu hareketin mahremiyeti karşısında kalbim hâlâ biraz fazla hızlı atıyordu. Sınırları olan bir adam değildi. Ve içimdeki o acınası, derin parça dokunmaya aç olduğu için sınır koymadım. Onun statüsündeki bir adamla gerçekçi olarak yapabileceğimden değil.

Kolyeye dokundum, tırnağımı minik incilerin üzerinde gezdirdim. Folklorda inci otunun fae cazibesine karşı koruduğu söylenirdi. Bunu her kim yaptıysa, şimdi köprücük kemiğimde kümelenen beş yapraklı çiçekleri oluşturmak için tohum incileri kullanarak kelimenin tam anlamıyla almıştı.

Ziyarete gelince, "kısa süre" kısmını abartmıyordu. Odama döndüğümde çoktan kanepede oturmuş bekliyordu.

Görünüşe göre Cavendish'in şebekesi anahtar ya da gizlilik gibi şeylere inanmıyordu.

İçeri girdiğimde, kadının büyüleyici gülümsemesi mükemmel beyaz dişleri ortaya çıkardı. Özenle kıvrılmış saçlarından, zarif mücevherli terlikler içindeki mükemmel küçük ayaklarına kadar çok güzeldi. Büyüleyici, acı verici, ulaşılmaz derecede güzel.

"Ve bu da hanımefendinin kendisi olmalı." Saraya geldiğimden beri ilk kez bana baktığında onaylandığını gördüm. "Evet, neden seni seçtiğini anlıyorum. Ne potansiyel ama." Etrafımda bir tur atarken başını salladı, karamel rengi bukleleri zıplıyordu. Değerlendirmesinde daha yumuşak bir şeyler vardı ve gözleri soğuk hesaplamalardan ziyade heyecanla parlıyordu.

"Ve sen?"

"Aman Tanrım" -göğsüne dokundu, başını zarif bir şekilde sallayarak kıkırdadı- "Özür dilerim sevgilim, kendimi unuttum. Leydi Eloisa-Elizabetta-Belladonna Fortnum-Knightly-Chase." Sanki kendini bir dinleyiciye sunuyormuş gibi kollarını iki yana açtı. "Ailem tek bir isim üzerinde anlaşılamadı ve ben de evlendiğimde başka bir isim seçtim." Devam etmeden önce yüz hatlarında kısa bir gölge belirdi. "Ama bana Ella diyebilirsiniz, çünkü hayat tüm bunlar için çok kısa, değil mi?" Göz kırptı ve bir elini sırtımın küçük kısmına koymadan önce benimle omuz omuza çarpıştı. Beni casusluk müdürüyle görüştüğüm sırada ortaya çıkan boy aynasına doğru yönlendirdi.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Tavrında bulaşıcı bir şey vardı. Cavendish onu bu yüzden işe almış olmalıydı.

Kendimi daha da anormal hissettim.

Aynada başını bana doğru eğdi. "İşte o zaman sana Kathy, Kitty ya da Kate ya da onun gibi bir şey diyebileceğimi söylemen gerekirdi."

"Kat."

"Oh, mükemmel." Gözleri ve gülümsemesi genişledi. "Bu hoşlarına gidecek. Küçük bir kedicik hatırlatması her zaman iyi gider."

Yansımanın yüzü şaşkınlığımı ifade edecek kadar bozuldu.

Bulaşıcı bir kıkırdama daha ve Ella bir kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı. "Sevgili kalbim, sen masum musun? Aman Tanrım! Bu hiç beklemediğim bir dönüş oldu. Evli olduğumu sanıyordum?"

Kadın sanki konuşmanın yarısı kendisiyle geçiyormuş gibi şifreli konuşuyordu ve benim anlamamam önemli değildi. Yine de kıkırdadım

"Ben evliyim ve masum değilim. Ve masum değilim." Hem de kastettiğinden çok daha fazla şekilde.

"O zaman erkeklerin belli bir tür kediden hoşlandığını çok iyi biliyorsun." Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı.

"Lütfen," diye homurdandım, başımı ovuşturarak, "söylemeye çalıştığın şeyin etrafında bu kadar kibarca dolanmak yeter. Açık açık söyle."

"Peki, bunun neresi eğlenceli?" şakacı bir i çekti. "İyi. *Demek istediğim*, adının Kat olması seninle ilgilenen her erkeğin amını düşünmesi için iyi bir tetikleyici olacaktır."

Eğer içiyor olsaydım, tkrrdm.

"Ben... benim..." Ona göz kırptım, gevşeyen ağzımın kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyordum. "Erkekler adımı duyduklarında böyle mi yaparlar?"

"şey"-bir omzunu kaldırdı-"*Bazılarının*yle olduğunu söyleyebilirim." Aynada bana sırtıttı. Sonra kapı çalındı. "Ah, mükemmel. İçeri gel," diye seslendi. "Umarım sakıncası yoktur ama bize yardım etmesi için bir tasarımcı çağırma cüretini gösterdim." Kısa, sivri çene hizasında saçları olan uzun boylu bir kadın içeri girerken beni yolundan itti. Onu çeşitli kutular, eskiz defterleri ve kumaş parçaları taşıyan bir hizmetli grubu izledi.

Hepsi içeri doluşurken sadece bakakalmıştım.

Tasarımcı ayağa kalkmam için önüne bir tabure koyarken Ella omzumu sıktı. "Umarım bunu söylediğim için kabalık ettiğimi düşünmezsin," diye mırıldandı Ella, "ama sunumundan sonra yardıma ihtiyaın olabileceğini düşündüm." Bana zr dileyen bir gülümseme verdi.

Her ne kadar samimi görünse de yüzümü buruşturdum. Bir zamanlar modanın zirvesinde olan elbisem, kirli bir çuval gibi hissettiriyor ve beni beş parasız bir yabancı olarak işaretliyordu. Sarayda bu, sırtıma bir hedef tahtası çiziyordu. Onu değiştirmek sadece Cavendish için casusluk yapmama yardımcı olmayacak, aynı zamanda uyum sağlamama da yardımcı olacaktı. Beni güvende tutacaktı.

"Haklısın. Alınmadım."

Yine de, sadece Blaze (tek kelime, soyadı yok, şüphesiz uydurma) olarak bilinen tasarımcı, asistanlarına şeffaf ipekleri atırdığında ve dekolte gövdeler ve sırt dekolte elbiselerin çizimlerini içeren eskiz defterlerini atığında, tereddüt ettim.

Ella gibi minyon ve zayıf ya da taht odasında arkadaşına fısıldayan kadın gibi uzun ve ince değildim.

Kısa ve yuvarlak hatlı, geniş kalçalı, dolgun göğüslü ve binmek için yaratılmış kalçalı. Bu bendim.

Ama Blaze endişelerimi elinin tersiyle itti ve beni iyice görebilmek için iç çamaşırlarıma kadar soyundurdu.

"Yarattıklarımı sorgulamayın. Ella'nın giysisini giyseydiniz, evet, çuvaldaki patates gibi görünürdünüz, çünkü sizin için tasarlanmamıştı."

Bana orada geçirdiğim yazı hatırlatan Frankish aksanının yumuşak kenarları hoşuma gitti.

Beni bir kez daha değerlendiren bakışlarla çevreledi. "Tıpkı o eski modaların da sana yakışmadığı gibi -dolu, sert etekler." Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Hayır, senin için çok fazla hacim katmayan, narin büzgüler istiyoruz. Bırakın transparan kumaş etrafınızda toplansın, altındakini ima etsin."

Parmaklarını şıklattı ve çevresindekilerden biri Blaze'in göz gezdirdiği büyük bir kitapla öne atıldı. İçinde düzinelerce kumaş parçası vardı. Sonunda hangisine parmağını soktuğunu göremedim, ama asistan malzeme yığınına geri döndü.

Sanki bunların hiçbiri olmamış gibi devam etti. "Dikey çizgiler ve... hmm..." İç çamaşırlarımın yakasını bir kenara çekmeden önce gözlerini bana dikti. "Ah, evet. Şüphelendiğim gibi - bak! Çok güzel omuzları var. Ve o dekolteyle..." Başını salladı, sonra Ella'ya bir bakış fırlattı. "Kabul ediyorsun, değil mi?"

"Oldukça güzel, kesinlikle, ve..." Ella daha önce fark etmediğim, kapağında yaldızlı bir yazıyla *E.E.B.F.K.C.* yazan başka bir sandığa doğru ilerledi. "Hmm, evet, sanırım yardımcı olacak birkaç şeyim var." Sandığı karıştırdı ama ben içindekileri göremeden Blaze kaşlarını kaldırarak önüme çıktı.

"Peki kalçaların nasıl?"

"Benim..." Ona göz kırptım. "Kalçalarım *gayet iyi*, teşekkür

ederim." Parmağının bir hareketiyle başını eğdi. "Göster o zaman."

"Aman Tanrım. Bu kadar titiz bir doktorum olduğumu sanmıyorum."

Ama bana bakışından vazgeçmeyeceği anlaşılıyordu, ben de kombinezonumun eteğini kaldırdım ve görmesini sağladım.

Blaze başını salladı, siyah, düz saçları sallanıyordu. "Ata biniyorsun... ve yürüyorsun diyebilirim, değil mi?"

"Aman Tanrım." Ella, kolları füme camdan yapılmış kavanozlarla dolu sandıktan geriye dönerken gözleri büyüdü. "Kat, sen... evet, *evet*, kesinlikle Blaze'in dokunuşuna ihtiyacın var. *Onlar*" -başını kalçalarımın doğru salladı, ben de eteğimi indirmeye yeltendim ama Blaze elimi yakaladı- "gösterişe ihtiyaçları var."

Kürek kemiklerimin arasındaki deri incelemenin altında süründü. Böyle *bakılmak, fark edilmek...* bunlar güvenli şeyler değildi. İstedğim şeyler değildi. Blaze elimden etek ucunu çekip kombinezonumla oynamaya, belimde toplayıp önden aşağıya doğru çekıştirmeye başlayınca boğazımı temizledim.

"Taht odasındaki kıyafet değışikliğini fark ettim." Ella'nın giydiğı, önden ve arkadan dekolteli, allık pembesi elbiseye baktım. Markyate Hücresi'nde ve ailemin malikânesinde gördüğüm atalarımın portrelerine bakılırsa, yüzyıllardır modalar bu kadar değışmemiştı. "Ne oldu?"

Ella bir omzunu kaldırdı ve kavanozlardan birinden biraz krema aldı. "Fae oldu, sevgilim." Elimi tuttu ve kremi cildime sürdü.

Bunu o kadar rahat ve beklenmedik bir şekilde yaptı ki nefesimi içime çektim ve tutmak zorunda kaldım. Ellerime ve kollarıma sert hareketlerle masaj yaparken bana daha fazla dokunuyordu.

Ya tepkimi anlamadı ya da görmezden gelmeyi tercih etti, çünkü bir kez daha omuz silkerek devam etti. "Cüretkâr kıyafetleriyle geliyorlar ve birden herkes onları taklit etmek istiyor."

Blaze tıslayarak ona bir bakış attı. Büyük bir *L* bakışı. "Anlaşıldı! La! Bu kopyalama *değil*. Bu sadece patronların zihinlerinin açılmasının yaratmamıza izin vermesidir. Artık katı katmanlar ve örtülü deri yok. Artık özgürüz." Sanki örnek vermek istermiş gibi, kombinezonumu omuzlarımdan kaydirdı ve yere bıraktı. "Gördün mü? Çok daha iyi, değil mi?"

Boğuk bir nefesle göğüslerimi tuttum ve kendimi örtmeye çalıştım ama... asistanlardan hiçbirı şöyle bir bakmadı bile. Belki Ella'nın yanakları ve burnu pembeleşmişti. Ama o sadece bakışlarımı karşıladı ve elini uzatarak kremi cildime sürmeye devam etmesine izin vermemi bekledi.

"Görüyorsun, benim küçük ..." Blaze gözlerini bana . "Ah, bu saçla, onu *yakut* yap." Memnun bir sırıtışla burnunu kırıştırdı. "Sadece biraz cilaya ihtiyacın var." Asistanı elinde koyu deniz mavisi bir ipekle geldi ve Blaze gözlerini benden ayırmadan ipliğın ucunu yakaladı. "Ve sonra..."

Bir uzunluğunu omzuma attı ve diğır tarafıyla eşleştirek göğüslerimin arasında derin bir V oluşturdu. Tek eliyle belimde topladı ve işaret etti. ", şuraya ve şuraya iğneleyin." Kumaş parçasını bir kez daha çekıştirerek ortama doladı ve asistanına iğnelettirdi. Sırtımda bir bükölme, daha fazla iğneleme, sonra geri çekildi ve başıyla onayladı.

"Evet. *Evet*. Ayna!" Eliyle işaret etti ve ayna arkasında belirdi; sihirli bir şekilde çağırmadığına dair tek işaret bir yardımcının kaçışmasıydı.

Omuzları geride, derin bir memnuniyet iç çekişi yaptı ve yoldan çekildi. "*Voilà*."

Aynada gözlerimi kırıştırdım ve sağa sola döndüm. Ben hareket ettikçe elbisenin büzgülerine gizlenmiş yırtmaçlar açılıyordu. Kolsuz, yırtmaçlı ve göğüslerimle göbek deliğimin arasında bir yerde biten düşük, düşük V... Hiç bu kadar çok et göstermemiştim ama... şekli bana uyuyordu. Etek kalçalarımı sıyrıyordu. İnce büzgüler belimi vurguluyor, korseye ihtiyaç duymadan dar görünmesini sağlıyordu. Ve rengi hem saçlarımın kızılını hem de gözlerimin yeşilini ortaya çıkarıyordu.

"Ah evet," diye nefes aldı Ella. "Bu onun dikkatini çekecektir." Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Kat, zaten başka biriyle uğraşmıyor olsaydım, ilk fırsatta seni baştan çıkarmak için planlar yapıyor olurdum."

Gülmek istedim ama bana ciddi bir bakış attı ve yanaklarımın ısınmasına neden oldu.

"Elbette buraya da bir şeyler ekleyeceğiz" -Blaze parmaklarını oynattı ve cüretkâr yakasından aşağıya doğru geçirdi- "ve buraya." Eteği gösterdi. "Mükemmel." Başını salladığında yardımcılarına başka bir işaret vermiş olmalıydı, çünkü cıvataları kutuları toplayıp her şeyi yüklediler.

"Peki ya balo için?" Ella başını eğdi.

"Bu değil." Blaze kaşlarını birleştirdi, ağzı düzleşti. "Bu daha fazla zaman gerektirir. Ölçüleri bende var. Elimde bazı parçalar var.

-"Omzu açık bir numara..." Yardımcılarından biri ignelenmiş kumaşı bir şekilde sağlam tutarak soyarken gözlerini kısarak bana baktı. "Evet, mükemmel olacak ve balo için zamanında hazır olacak. İç çamaşırına da ihtiyacı var, değil mi?"

Bir kez daha çırılçıplak, alay ettim ve kombinezonumu başımın üzerine çektim. "İç çamaşırı mı? *Böyle* bir elbisenin altına ne giyebilirim ki?"

Ella ve Blaze güldüler. Asistan bile deniz mavisi ipeği uzaklaştırırken elinin arkasında bir kıkırdamayı bastırdı.

"Oh, benim tatlı sevgilim." Ella bir kolunu omzuma attı ve beni sıktı. "*Çok* tatlısın." Blaze'e başıyla işaret etti. "Evet, iç çamaşırına. Karanlık ve cüretkâr bir şey sanırım."

"Bende tam aradığınız şey var." Blaze göz kırptı ve son yardımcılarını da toplayıp el sallamadan dışarı çıkmadan önce başını öne eğdi.

"Ah, Kat." Ella usulca kıkırdadı ve omzumu okşadı. "İç çamaşırı kıyafetlerinin *altına* giymek için değil, onların *yerine giymek* için."

Ona göz kırptım ve şaşırmış gibi görünmüş olmalıyım çünkü tekrar güldü ve kavanozdan bir kaşık daha krema aldı.

"Herkesin içinde olmaz." Kremi diğer koluma masaj yaparak sürdü. "Ama Lord Marwood'la özel olarak birlikteyken. Eğer onu baştan çıkaracak ve ondan bilgi alacaksan, elindeki tüm araçları kullanman gerekecek. Biraz alkol, gözlerini yuvalarından fırlatacak bir iç çamaşırı ve bolca iksirim." Göz kırptı ve bir kavanozu havaya kaldırdı.

"Bunları siz mi yapıyorsunuz?" Üzerinde *Saç Maskesi* yazan bir küvete baktım.

"Merak etmeyin, koleksiyonumda Belladonna ismi olabilir ama bunların içinde zehir yok. Söz veriyorum."

Bu fikre güldüm ve her bir kavanozun ne işe yaradığını ve nasıl kullanılacağını açıklarken zihnime not aldım. Çayır çiçeği ve gül nemlendiricisi - ellerime ve kollarıma uyguladığı şey buydu ve kuru cildin kısa sürede yok olacağını garantisini veriyordu. Sabah ve akşam yüzümde kullanmam için hafif bir yağ şişesinin hafif fındıksı bir kokusu vardı, badem olabilir. Maske ise saçıma uygulanacak, havluya sarılacak ve sabah yıkamadan önce bir gece bekletilecekti.

"Bu saçları yeniden parlatacağız." Gözleri sıcacıktı, gülümsedi ve aralarında köpük banyosu ve şampuanın da bulunduğu kavanoz ve şişe koleksiyonunu uzattı. "Zehir bir kadının silahıdır derler ama bence bunlar gerçekten öyle. Bunları en iyi şekilde kullandığınızdan emin olun." Bunu söyledikten ve baloya hazırlanmama yardım edeceğine söz verdikten sonra saçımın bir tutamını düzeltti ve gitti.

Birden oda sessizleşti ve boşaldı, kimse beni değerlendirmiyor ya da bana dokunmuyordu, sohbet yoktu, gülümseme ya da kahkaha yoktu. Oflayıp pufladım ve kanepeye uzandım, bunu özlemediğimden tam olarak emin değildim.

T Cavendish sözüne sadık kalarak bana bir hizmetçi (sarışın ulak Seren, beni çok kızdırdı) ve sarayda iyi görünmem için gereken her şey için bir ödenek gönderdi. Ella burnunu kırıştırdı.

Gerçek bir şey yerine yapıştırma mücevher almayı tercih etti ama beni durdurmaya çalışmadı. Bu, Morag ve Horwich'e ilk ay maaşımı alana kadar onları idare etmeleri için iyi bir miktar para gönderebileceğim anlamına geliyordu. Tüm sorunlarımızı çözmeye yetmedi ama onlara düzenli olarak para göndereceğimi yazmak iyi hissettirdi. On yıldan beri ilk kez para söz konusu olduğunda nefes alabiliyordum.

Kendi adıma, kraliçeyle ikinci görüşmemde çok daha iyi bir izlenim bıraktım. Bekleyen hanımlarıyla birlikte bir salonda çay ve bisküvi içiyordu. İçeri girdiğimde kıyafetimi inceledikten sonra nihayet küçük bir gülümsemeyle başını eğdi ve bakışlarını boş bir sandalyeye kaydırıldı. Bu bir gelişmeydi.

Kraliçeyi eğlendirmedığım zamanlarda Ella beni saraydaki kilit oyuncularından ve kraliçeyi istemeye gelen taliplerden haberdar ediyordu. Bana flört etmenin mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla yolunu gösterdi. Bir bardağın kenarında uzun süren göz teması. Sıradan görünen ama öyle olmayan bir dokunuş. Hedefinizin ağzına bakarken dudakınızı ısırarak. Hepsini katalogladım ve pratik yaptım.

Bunun yanı sıra, onun talimatlarına uydum ve günde iki kez nemlendirdim, ayrıca balodan önce saç maskesini kullandım. Hazırlanmama yardım etmek için geldiğinde saçlarım onunki kadar parlak değildi ama durumu iyileşmişti. Kırık uçları kestikten sonra...

Aynada kendime, yüzümü çerçeveleyen uzun katlara göz kırptım. "Saçını açmanın artık hoş karşılanmadığından emin misin? Buna... izin veriliyor mu?"

"Sevgilim, bu kesinlikle *teşvik edici*." Karamel yelesini omzunun üzerinden savurdu ve bana bir sırtış fırlattı. "Blaze'in yaratımıyla, insanlar zaten senin saçına bakmayacak."

Asistanlarından birinin daha önce bıraktığı elbiseyi düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Işıқта mor renkte parlayan gece mavisi kadife, vücudumu sarıyor ve omuzlarımdan göğüs dekolteme kadar derin bir V şeklinde uzanıyordu. Denemeden bile bir tarafında çok yüksek bir yırtmaç olduğunu görebiliyordum.

"Sanırım kalçalarımı sergileme arzunu gerçekleştiriyorsun."

"Şey"-içini çekti-"onlardan biri. Lafı açılmışken, bunu gördüm ve senin için almak *zorunda kaldım*." Küçük bir mücevher kutusu çıkardı. "Bence bu gece bunu takmalısın - tek mücevher parçası, böylece daha çok dikkat çeker."

"Hediye mi? Sen yapmadın-"

"Hayır, *zorunda* değildim, hediyelerin amacı da bu zaten, Katherine! Sadece aç." İçinde bir dizi ince altın zincir ve kıvrılan bir yılan kolye vardı.

Kazınmış pullarının ışığı yakalama şekli onu hareket ediyormuş, gerçekten gibi gösteriyordu. "Bu... çok güzel. Bunu ." Ama onu aldığımda, boğazıma nasıl dolanması gerektiğini çözemedim - zincirlerin bağlanma şekli mantıklı gelmedi.

"Bu bir kolye değil." Göz kırptı. "Hadi, giyin de sana göstereyim."

Balo salonuna kalçamı sergileyerek ve etrafındaki altın zinciri bir jartiyer gibi sararak, yılan tılsımını göstererek girdim. Bu, hayatım boyunca söylemem, hatta düşünmem gerekeceğini hiç düşünmediğim bir cümleydi.

Yine de kraliçenin nedimesi olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradaydım.

Ella kolumu benimkine dolayarak beni o kadar büyük bir balo salonuna götürdü ki, insan kalabalığının arasından uzak ucu zar zor görebiliyordum. Aristokratlar, evet, ama aynı zamanda bir zamanlar sahip olduğum mücevherlere rakip olacak kadar zarif içkiler ve kanepelerle her isteklerini yerine getiren hizmetkârlar.

Tepedeki avizeler usulca çınlıyor, parıldıyordu. Fae işçiliğiyle yapılmış olan bu avizeler, I. Elizabeth'e fae kocası tarafından düğün hediyesi olarak verilmişti. Birkaç kez büyük torununun, Alacakaranlık ve Şafak saraylarından gelen fae'ler de dahil olmak üzere kendi taliplerini eğlendireceği bu geceki baloyu denetlemeleri uygun görünüyordu.

Ella tüm bunların arkasındaki politikayı açıklamıştı. Söylentiler doğrudu - yeni kraliçemiz V. Elizabeth, Fae kanına olmasına rağmen herhangi bir yetenek belirtisi göstermemişti. Büyü ve para güç demektir, en azından kraliyet ailemiz için, bu yüzden kraliçemiz yönetimini sağlamlaştırmak için evlenme baskısı altındaydı. Kendilerini "mükemmel eş" olarak sunmak için saraya akın eden birkaç düzine talip ortaya çıktı.

"Mahkemeye heyecan verici bir zamanda geldiniz." Ella daha da yaklaştı ama bakışları kalabalığı taradı ve önce birini, sonra diğerini selamladı. "Talipler toplandı, çok fazla şey oluyor. Balolar ve bahçe partileri. Nehirde bir filo. Yıllık sabrecat yarışı her zamankinden daha büyük ve daha zorlu bir rekabete sahne olacak gibi görünüyor. Bahsetmiyorum bile..." Sesi alçak bir mırıltıya dönüştü, ancak bu kadar çok insanın konuştuğu ve orkestranın çaldığı gürültüde bizi duyan biri olsaydı şok olurum. "Fae'lerin çay ve bisküviden çok daha *ilginç* partiler düzenlediklerini *duydum*." Kaşı anlamlı bir şekilde seğirdi.

Bu kez ne demek istediğini anladım - ne de olsa sefahat partilerini duymuştum - ama bunun yerine ona geniş gözlü bir bakış attım. "Kart partileri mi? İskambil oyunlarını çok *severim*. Çok heyecan verici."

Gözleri irileşti, ama bana döndüklerinde kısa sürede kısıldılar. "Sevgilim, bu bir şaka mıydı?" Kıkırdadı ve beni dürtükledi. "Oh, seni kara kedi. Evet, senden iyi bir saray mensubu yaratacağız. Fae partilerine gelince... Diyelim ki elbiselerinin... *kolay erişilebilir* olmasının bir nedeni var." Kaşını bir kez daha oynattı, bu kez ardından göz kırptı.

Etrafımızı saran gürültü ve renk cümbüşü başımı döndürse de onun eğlencesinden etkilenererek kıkırdamadan edemedim. Yıllardır etrafımda bu kadar çok insan olmamıştı ve Ella'nın kolunun beni sabitlemesine minnettardım.

"Fae'lerin taliplerini göndermesine sevindiğimi söylemeliyim. Onların varlığı kesinlikle buraları canlandırdı."

İki kraliyet sarayından oluşan tuhaf sistemleri hakkında biraz daha açıklama yapmıştı. Şafaktan alacakaranlığa kadar Gündüz Kralı hüküm sürerdi, sonra güneş batarken

büyülü bir uykuya daldı. Geriye Gece Kraliçesi kaldı, uyandı ve alacakaranlıktan şafağa kadar hüküm sürdü. İki hükümdar, tek bir ülke, ama asla aynı anda uyanık olmadıkları için birbirleriyle asla konuşamıyorlardı.

Kulağa peri masallarından fırlamış gibi geliyordu ama Ella bana bunun gerçek olduğunu söyledi.

Kolumu sıktı. "Şimdi, şuraya bakın" -başını bir tarafa eğdi- "saçları fareli ve uzun burunlu beyefendi."

Odadaki rotamız döndüğünde, işaret ettiği adamı gördüm. Kırk yaşlarında olan adamın boynunda, kulağının hemen altında hilal şeklinde bir iz vardı. O kadar kesindi ki, bu bir fae işareti olmalıydı -fae büyüsüne sahip olduğunu gösteren garip, tam olarak insani olmayan özelliklerden biri. Bu ya atalarındaki fae kanı sayesinde olabilirdi, bu onu fae-kanlı yapıyordu ya da bir fae ona büyü hediye etmişti, bu da onu fae-dokunuşlu yapıyordu.

Bazen en yetenekli zanaatkârlara bu şekilde sihir verilirdi; bu da fae onayının bir işaretiydi. Diğer zamanlarda ise kimse bu nimeti kazanmak için ne yaptığını ya da bunun sadece bir fae kaprisi olup olmadığını gerçekten bilmiyordu. Fae'lerin anlaşılmaz olmasının bir başka nedeni daha.

Ella'ya baktım. "Dur tahmin edeyim, taliplerden biri."

Ağzının kenarı kalktı. "Evet, ama bağlamı göz önüne alırsak bu çok açık." Bir uşağın tepsisinden iki bardak aldı ve birini bana uzattı. "Başka ne var?"

"Fae işaretli olduğuna göre, Albionik olmalı." Dünyada fae'lerin kaldığı tek yer, adamızın kuzey kısmını oluşturan Alba'ydı. Başka cepler olduğuna dair söylentiler vardı ama bunlar folklor ve batıl inançlardı. Bu yüzden, büyü yeteneğine sahip insanlar neredeyse sadece Albion'da yaşıyordu.

"Çok açık," diye şarkı söyledi Ella kulağıma.

Kadehimi kaldırdım ve bunu söz konusu adama bakmak için bir başka fırsat olarak kullandım. Ağzında çizgiler vardı ve kaşlarını çatarak balo salonunun en ucuna, Majestelerinin süslü bir sandalyede oturmuş dans eden çiftleri izlediğini görebildiğim yere doğru baktı. "Pek hoşlanmıyor. Ve bu konuda mutlu değil. Tahminimce daha düşük rütbeli taliplerden biri, büyük ihtimalle bir kont."

Listeyi kafamda gözden geçirdim. Kraliçeye kur yapan bu kadar çok yabancı prens ve dük olduğunu duyduğumda şaşırmıştım. Denizlerimizi koruyan deniz cadılarımız olduğu için ada ülkemize gelen ziyaretçiler nadirdi. Ancak, hepsini birden göz ardı edebilirdim. Yerli taliplerin çoğu düktü ve

Olmadığına dair tahminime güveniyordum -duruşunda bana dük kibri gibi gelmeyen bir şeyler vardı- ki bu da...

Ella'ya muzaffer bir gülümseme fırlattım. "Langdon Kontu."

Kaşları havaya kalktı ve kolumu sıktı. " aldı." Sözlerine bir kahkaha karıştı ve bir yudum almadan önce kadehini selamlamak için kaldırdı. "İtiraf etmeliyim ki, eğitmem gereken yeni bir meslektaşım olacağını duyduğumda bunun çok sıkıcı olacağından korkmuştum ama sen... sıradışısın Kat... ve eğlencelisin." Sırıttı ve biraz daha içmeden önce bardağını benimkiyle tokuşturdu.

Ama buraya eğlenmeye gelmemiştim. Ya da eğlenmek için.

Bardağını indirdim ve başka tarafa baktım. Buraya bir iş yapmak ve biraz para kazanmak için gelmiştim.

"O da ne?" Ella beni dürtükledi. "Suçluluk mu?" Bakışlarım onunkilere kaydığında bir kaşını kaldırdı. "İnsanları okuyabilen tek kişi sen değilsin, sevgilim. Dur tahmin edeyim. Bizim işimizi yaparken eğlenmemen gerektiğinden mi endişeleniyorsun?"

Çenemi sıktım ve şarap bardağını daha sıkı kavradım. Başkalarını okumak bir şeydi, alıcı tarafta olmak tamamen başka bir konuydu. "Benim bir görevim var." Mülküne, aileme, Morag ve Horwich'e karşı.

Alay etti ama benim malikânede yaptığım gibi çiğ çiğ, homurdanarak gülmek yerine, diğer tüm hareketleri gibi hanımefendi bir tavırla güldü. "Kraliçe ve ülke için mi? Sevgili kızım, Majesteleri seni umursamıyor ve ülke de taş ve toprak yığını. Çoğu erkek gibi umursamaktan acizdir." Bir omzunu kaldırdı ve başka bir uşağa işaret etti. "Kimseye zarar vermediğin sürece, neden istediğini yapmayasın? Ve"- uşağın tabağından yaldızlı bir limonlu tart aldı-"biraz eğlenmenin ne zararı var?"

Başını eğerek tartı uzattı ve burnumun birkaç santim altında bıraktı. Lezzetli, taze kokusu burnuma doldu ve ağzımı sulandırdı. Morag en iyi limonlu tartları yapardı ama narenciye almayalı uzun zaman olmuştu. Yutkundum ve Ella ikramı bir santim daha kaldırdı.

İşimi yaptığım ve bu geceki hedefime ulaştığım sürece, bir parça keyif almamın bir önemi var mıydı?

Turtayı aldım.

Ella'nın gülümsemesi muzafferdi.

Yüzümdeki gülümseme hüznüydü. "Tatlı ikramlara asla karşı koyamam." En azından bunun için para ödemek zorunda değildim.

Ben bir ısırık aldım ve tadını çıkardım, Ella ise onunkini tek seferde ağzına attı. Hamur işi dilimde eridi ve limon keskin ve tatlının tam ortasıydı, bu da salyalarımın daha da akmasına neden oldu. Aman Tanrım, neredeyse Morag'inkine rakipti.

Biz dolaşırken (ve birkaç tart daha alırken), Ella çeşitli önemli kişileri, talipleri ve saraydaki hizipleri işaret etti. Ayrıca bana onlar hakkında küçük bilgiler verdi. Şu vikontun şu kontla ilişkisi varmış. Bu düşesin, kocası son bir yıldır uzakta olmasına rağmen altı ay önce doğum yaptığı söyleniyordu. Leydi such-and- such, büyük oğlunun kumar alışkanlığını ödemek için mal varlığının bir kısmını satmıştı.

En büyük Bayan Ward bir ilişki yaşarken yakalanmış ve saraydan uzaklaştırılmıştı. Ya da bazı fısıltılara inanırsanız, bir rakibi ona tuzak kurmuştu. Kız kardeşi kalmıştı ama o balo salonunun kenarında tek başına duruyordu, çağrışımlarla ve aynı elbiseyi üçüncü kez giydiği gerçeğiyle lekelenmişti. Ailenin ablasını evlendirmek için yüklü bir çeyiz toplamaya zorlandığı ve bu yüzden mali durumunun sarsıldığı söylentileri yayılmıştı. Kimse ona yaklaşmıyordu, sanki kötü talihinin yakasını bırakmayacağından korkuyorlardı.

Risk buydu. Bu şekilde dışlanmıştı, sarayda müttefiki olmadan yalnızdı. Biri ona karşı harekete geçmek isterse, kolay bir hedef olacaktı. Tanrı'nın lanetlediği bir fiçidaki balık.

Eğer mali sıkıntılarımdan gerçek boyutları ortaya çıkarsa, orada duran ben olurum. Ve eğer Marwood'u yatağıma çekmeyi başarırısam ve bu duyulursa, evli olduğum için kız kardeşi gibi gönderilmeyebilirdim ama kendi itibarını korumak isteyen herhangi bir hanımefendi bana cüzzamlı muamelesi yapardı.

İçim ürpererek dikkatimi talihsiz Bayan Ward'dan çektim. Ella'nın yorumlarının yanı sıra kalabalıktan da bazı kesitler duydum. Dawn Court'tan bir çift sarışın fae, Marwood'dan Tenebris'in Piçi olarak bahsediyor ve ne kadar acımasız olduğunu mırıldanıyordu.

Diğerleri, insanlar, kraliçenin elini kimin kazanacağı konusunda spekülasyon yapıyordu. Bir adam parasını Dawn'ın talibine yatırırken, bir diğeri Cestyll Caradoc'a yatırıyor. Bir temsilci göndermiş olmaları şaşırtıcıydı - batıdaki krallık neredeyse Fae'ler kadar özeldi. Ama Cestyll Caradoc'un kazanacağını düşünen faremsi saçlı adam, bunun onun fae kanından kaynaklandığını söyledi. Ayrıca o bir dükten ziyade bir prensti.

Hepsini zihnime not ettim.

Yoldan geçen bir uşaktan üçüncü tur içkilerimizi alırken, Ella'ya yan gözle baktım. "Tenebris'in Piçi mi?"

Bir omzunu kaldırdı. "Herkesin bir ya da iki takma adı vardır." Mavi gözleri omzumun üzerinden geçti. "Ah, şeytandan bahset ve o ortaya çıksın. Lord Marwood, sizi gördüğüme çok sevindim."

Beklediğim an gelmişti.

"Leydi Katherine Ferrers'i tanıştırmama izin verin."

Hızlı bir nefes aldım, ellerimi kavuşturdum ve dönmeden önce gözlerimi ağırbalı bir şekilde indirdim.

Bakışlarımın onun siyah giysili bacaklarına kadar gitmesi uzun sürdü - Tanrılar aşkına, uzun boyluydu. Geniş omuzlu, kaslı biriydi.

Sonra yüzüne ulaştım ve donakaldım.

Çok güzel olduğu için değil. Bu sefer değil.

Ama dudaklarının acımasız çizgisini, o dudaklardan çenesine doğru inen soluk yara izini, elmacık kemiklerinin sert açılarını bildiğim için.

Lord Bastian Marwood çaldığım fae'ydi.

OceanofPDF.com

N Sadece kalbim değil, tüm dünya beni içine alan bir çift gümüşü gözle karşılaştığımda tekledi... Bekle, bu *kayıtsızlık* mıydı?

Onu izledim, bakışlarımı ayıramıyordum, hatta bedenim devrildi ve beni düzgün bir yay içine daldırdı.

Ama hayır, haklıydım - bu oydu ve bana ilgisiz bir şekilde baktı. Tanıma değil.

"Memnun oldum." Yine aynı derin sestti. Başını eğdi. Sonra Ella yanındaki sarışın kadını Leydi Lara Granville, yani uyum sağlamasına yardımcı olması için görevlendirilen insan irtibat görevlisi olarak tanıttı.

Onun dikkati üzerimdeyken nihayet nefes almayı başardım. Ama yüzüm karıncalandı ve birkaç metre ötedeki varlığı, sanki bir şenlik ateşinin hemen yanında duruyormuşum gibi farkındalığımda parladı.

Artık ikimiz de yağmurdan sıırsıklam değildik, saçlarının sadece kömür gibi siyah olmadığını görebiliyordum. Aynı zamanda dümdüzdü, yukarıdaki avizelerden gelen en ufak bir ışık kırıntısını bile yansıtmıyordu. Sanki saçları karanlığın kendisinden yapılmış gibi tuhaf bir etki yaratıyordu. Kıyafetleri bu etkiyi daha da arttırıyordu; simsiyahtı, ceketinin yakasına gümüş yılanlar işlenmişti ve omuzlarında pul gibi siyah işlemeler vardı. Ella'nın son birkaç gündeki brifinglerimiz sırasında bana söylediği gibi, sigili yılandı ve açıkça buna doğru eğiliyordu.

Yılanlı zincir-garter ile benim gibi. *İyi oynadın, Ella, iyi oynadın.*

İnce, çarpıcı ve uzun boylu Lara'yla tanışırken doğru noktada eğildim. Güzel olduğumu bilecek kadar iltifat almıştım, ama o... Şey, kendisi de bir fae olabilirdi: bir fae kadar güzeldi, bir fae kadar

pek de gerçekçi görünmüyordu. Ella'nın sıcaklık ve mükemmellik olduğu yerde, bu kadın soğuk, bağımsız bir zarafetti.

Ben nefes almak için normal ritmi hatırlamaya çalışırken ve Marwood sıkılmış görünürken Ella ve Lara hafif bir sohbete daldılar.

İçkimi yudumladım, ancak hepsini bitirmek ve ardından en az beş tane daha içmek istiyordum.

Ama ona doğru dürüst bakabilmek için kendimi zorladım. Ağzı gevşedi, bakışları bir tarafa kaymadan önce Ella ve Lara arasında gidip geldi. Boş bir yorum yaptı. Kesinlikle sıkılmıştı. Bana karşı herhangi bir ilgi belirtisi yoktu. Altın küresini alırken bana attığı o öldürücü bakıştan da *eser* yoktu.

Yatağımın altındaki bir sandıkta kilitliydi ve bu gerçeğin farkındalığı kafamın içinde bir fener gibi parlıyordu. Onu gömme ya da bir süre elimde tutma, sonra da fae'ler muhtemelen vazgeçtiğinde satma fikriyle oynamıştım. Ama şimdi buradaydı.

Konuşma bu geceki baloya ve burada kaç konuk olduğuna döndüğünde Ella'nın bana bir bakış attığını fark ettim. Hedefim üzerinde bir izlenim bırakmam gerekiyordu, onu çoktan kızdırdığım gerçeğiyle sarsılmam değil.

Ama beni tanııyordu ve onu durdurduğum yoldan kilometrelerce uzaktaydık. Gerçekçi olmak gerekirse, karşısındaki kadının haftalar önceki otoyol kadını olduğundan şüphelenmek için hiçbir nedeni yoktu. Bu bilgi sadece bana aitti.

Korkularımı bastırmalı ve elimdeki göreve devam etmeliydim. Ne de olsa kurtarmam gereken bir mülk vardı.

Lara yakınlarda dans eden çiftlerin zarafeti hakkında yorum yaptığında sesimi buldum.

"Ama yeterli sayıda değiller. Sanırım talipler Majesteleri dışında kimseyle dans ederken görülmek istemiyor, bu da erkek partner sıkıntısı yaratıyor." Tüm masumiyetimle Marwood'a göz kırptım. "Yine de Lord Marwood, dans etmiyorsunuz."

Lara ben konuşurken ağzımı izledi; bu, konuşma boyunca fark ettiğim bir alışkanlıktı ve çok dikkat ettiği izlenimini veriyordu. Konuşmamı bitirdiğimde hoşgörülü bir gülümseme takındı. "Hiç dans etmez ki."

O zaman kolayca baştan çıkarılamazdı ve acımak işe yaramazdı, bir fae ile değil. Belki gururu onu zorlayabilirdi. "Utanılacak bir şey değil."

Dikkati bana yöneldi ve tek kaşını kaldırdı. "Utanmak mı? Neyden?"

Nabzım hızlandı, şimdi onun incelemesi altındaydım. *O bilmiyor.* Çok soğukkanlı olduğum halde (bu bir kelime olmasa bile) kendimi soğukkanlı göstermek için şaraptan bir yudum aldım. Zengin ve derin, elbisemin kadifesi gibi. Tadı ve alkol beni merkeze aldı ve omuz silktim, ona geniş gözlü bir bakış atarken kadehimle işaret ettim. "Dans edememekten."

Birkaç dakika önce o kadar ilgisiz görünüyordu ki, şimdi dikkati keskin bir nokta gibi içime girene kadar daraldı. Çenesindeki bir kas tüylendi ama bu sadece bir an içindi, sonra yumuşak bir iç çekip elini uzattı. "Leydi Katherine, lütfen benimle dans etme onurunu bahşeder misiniz?"

Kanca, çizgi ve platin.

Açıkcası bu kadar kolay kanmasını ama bu kadar çabuk teklif etmesine değil de teklifine şaşırılmış gibi göz kırptım. "Bir teklif beklemiyordum Lord Marwood."

Sadece parmaklarını büktü ve uzattığı elinin neden hâlâ boş olduğunu merak ediyormuş ona baktı.

Onun küstahça varsayımı beni reddetmeye itti. Ama bu tamamen küstahlıktı ve beni hiçbir yere götürmezdi. Ona yaklaşmam ve sonunda onu baştan çıkarmam emredilmişti ve birçok baştan çıkarma dans pistinde başlar, bu yüzden elini tuttum.

Dokunuşuna tepki vermemeye çalıştım ama...

Bir parmağı avucumun üzerinde hafifçe gezindi, gıdıkladı, alay etti ve yüzünde tam olarak okuyamadığım bir şeyin titreşimi vardı. Şaşkınlık değil ama... onaylama belki de? Gözlerimi kısarak ona bakmamaya çalıştım, onu çoğu insan gibi zahmetsizce okuyamamanın verdiği hayal kırıklığıyla. Tamamen başarılı olduğumdan emin değildim.

"*Buna* ihtiyacın olmayacak." Bardağı elimden aldı ve Ella'ya uzattı, ağzının kenarında bir seğirme vardı. Bunu okuyabiliyordum: eğlence.

Harika, şimdiden aptal olduğumu düşündü. Ya da belki de görünüşünden dolayı aptal olduğumu. Benim ilk olduğumdan şüpheliydim.

Beni dans pistine götürürken yutkundum, birden boğazımdaki kolyenin farkına vardım ve onu koruduğu için minnettar oldum. Kolye olmasaydı, kendimi ona fırlatan saçma sapan bir aptal olur muydum?

Kraliçe, taht odasındakinden biraz daha küçük olan yaldızlı bir sandalyede, dansın sona ermesini boş boş izliyordu. Cavendish onun yanında kulağına bir şeyler mırıldanırken bakışlarını odanın üzerinde gezdirdi. O kadar da değil

Bana verdiği hedefle yere inerken bu şekilde baktı. Aslında hiç tepki vermedi. Casusluk ustası olmasına şaşmamalı: sırlarını saklamakta çok iyiydi.

Marwood avucumu tekrar hissetti ve beni bırakıp eğilmeden önce gözlerini kıstı.

Kahretsin. Bunun ne olduğunu biliyordum. Son birkaç gündür Ella'nın nemlendiricisini düzenli olarak kullanıyordum ve cildim çok daha yumuşaktı. Ancak ellerimdeki sıkı çalışma izlerini tamamen silememişti. O da fark etmişti.

Boğazım düğümlendi, karşılık olarak eğildim.

Yaklaştığında, nasıl bir kadının sıkı çalışmanın ne demek olduğunu bildiğini merak ediyor olabileceğini düşündüm. Onu dans etmesi için kandırdıktan sonra, kesinlikle soracaktı. Ceza olarak böyle sözlü bir darbe vurmak isteyecek bir tipe benziyordu. Ata binerken eldivenleri sevmediğime dair bir şeyler uydurmam gerekecekti. Dizginler inatçı nasırları açıklayabilirdi.

Yutkundum ve elini tutarken yüzüme hoş bir gülümseme yerleştirdim. Diğer elimi omzuna, yakasına işlenmiş gümüş yılanın hemen yanına koydum. Gülümsemeden belimden tuttu ve beni kendine çekti.

Eski modanın tam eteklerinin nasıl bir tür sınır oluşturduğunu daha önce hiç takdir etmemiştim. Kimsenin o çizgiyi aşp bir kadının alanına girmemesi gerekiyordu (Cavendish belli ki bu mesajı almamıştı). Ama fae modası kadınları böyle bir korumadan yoksun bırakmıştı ve Marwood beni kalçalarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde manevra yaptırdı.

Ancak tepki verecek zaman yoktu çünkü müzik başladı ve beni yerde sürükledi. Kaygan adımlarla eteğimin yırtmacı açıldı ve Ella'nın bana verdiği jartiyer zinciri ortaya çıktı... çıplak tenimden bahsetmiyorum bile.

Nasıl görünmem gerektiğini düşününce karnım sıkıştı. Bu kadar et, bu kadar yakın bir dans - bunlar bir hanımefendi olmanın ne anlama geldiğine dair kalıba uymuyordu. Bunlar bana avuç içinde bir huş ağacı yarısı kazandırırdı. *İtaatkâr, saygılı, sessiz.*

Yine de itaat etmek işimin bir parçasıydı. Frengili kocamın borçlarını ödeyecek bir iş. Babamın derslerine rağmen, bunu hatırlamak zorundaydım.

Çenemi kaldırdım ama Marwood bana bakmıyordu bile; yine sıkılmış bir halde omzumun üzerinden bana bakıyordu. Ona bu konuda hak verip vermeyeceğimi bilemedim.

açıkta kalan tenime bakmamasını mı yoksa *bakmadığı* için hakaret mi etmeliydim?

Yine de bunun büyük bir baştan çıkarmanın başlangıcı olması gerekiyordu. Daha önce hiç kimseyi baştan çıkarmamıştım ama Ella'nın son birkaç gündür verdiği talimatlar olmasa bile, dikkatin ilk adım olduğunu biliyordum.

"Lordum, neden normalde hiç dans etmiyorsunuz?" Başımı ona doğru eğdim, gözlerim yine kocaman ve masumdu. "Belli ki bu işte iyisiniz." Bunu ona kendimi sevdirmek için söylüyor olabilirdim ama aynı zamanda doğrudu da. Bizi iyi yönetti, diğer çiftlerin arasından sıyrıldı, her adımı yumuşak ve ölçülüydü, hareketleri bir avcı kılıç kedisininki gibi ekonomikti.

Yine de kaşları sinirlenerek seğirdi. "Bana öyle deme."

Gözlerimi kırpıtm. "Lord Marwood, o zaman. I-"

"O da değil."

Bunu gerçekten imkânsız hale getiriyordu. Bu kadar sinir bozucu bir adamı nasıl baştan çıkarabilirdim ki?

"Neden olmasın? Bu senin adın, değil mi?" Ses tonumdan hayal kırıklığını uzak tutmak için bir savaş veriyordum.

Sonunda bakışlarımla buluştu ve gümüşü gözlerinin parıltısı karşısında ürpermeye çalıştım. Bu kadar yakından, irislerinin koyu gri kenarını görebiliyordum - ilk karşılaşmamızda fark ettiğim keskinliğe uygun çelik gibi bir renk. Ama gözbebeklerinin yakınında daha açık renkli benekler de vardı - sadece daha açık değil, sanki parlayan ay tozu zerrecikleri gibi *hafif*.

"Kraliçe ve kral dışında günlük konuşmalarımızda unvan kullanmayız. Sadece Bastian."

Midem kısmen şaşkınlık, kısmen de başka bir şeyle çarpındı. Memleketindeki kurallar ne olursa olsun, Albion'da hanımlar beylere ilk isimleriyle hitap etmezdi.

Evet, adamı baştan çıkarmam gerekiyordu ama bu sadece bedenlerin birbirine çarpması, onun ellerinin istediği yerde olması, benim sırtüstü yatıp dişlerimi sıkmandan ibaretti. Bunun samimi bir tarafı yoktu.

Ama bu, o fizikselliğin hiç kadar yakın hissettiriyordu. Yine de, iş. Ve para.

Ben de kirpiklerimi kırıştırdım ve bakışlarımı kaçırdım. "Yapmalı mıyım emin değilim." Ona Bastian demek onu kendime çekmek için mükemmel bir başlangıç olabilirdi ama en azından direniyormuş gibi yapmalıyım.

Bana yolda attığı bakış kadar keskin bir bakış attı. Gerçi belki de ağzının kıvrımlarında zalimlikten ziyade bir eğlence vardı.

Ve lanet olsun, mükemmel bir ağızdı, yara izi bile olsa. Dolu. Öpülebilir. Eğer benim gibi insanları okumayı biliyorsanız, etkileyici. Şimdi kenarı kıvrıldı.

Çünkü bakıyordum. Ağzına, benim ağzımda, boğazımda, vücudumun herhangi bir yerinde nasıl hissedebileceğini hayal ediyordum.

Cavendish iyi seçim yapmıştı. Yalnızlığım yüzünden kendimi Marwood-Bastian'ın ayaklarının dibine atmıştım bile. Dudaklarımı yaladım ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdım. Evet, kesinlikle eğlenerek parlıyorlardı. Kendi kendime attığım kahkaha sahte değildi. "Pekâlâ *Bastian*. Ama soruma cevap vermedin."

"Hayır, yapmadım."

Hepsi bu kadar. Ayrıntı yok. Flört etmedi. Biz sessizce dans ederken o sadece göz teması kurdu.

Belki de o kadar iyi bir başlangıç değildi, çünkü havadan sudan konuşmaya bile yanaşmıyordu. Bırakın ondan bilgi almayı, onu nasıl baştan çıkaracaktım?

Bakışları omzumun üzerinden kaydı ve o sıkılmış bakışı geri döndü. "Orrery'imın hâlâ sizde olup olmadığını sormaya değer mi, yoksa çoktan sattınız mı?"

M Kalbim boğazıma doğru fırladı. Ciğerlerim nasıl çalıştığını unuttu. Ayaklarım hareket etmeyi bıraktı.

Ama o hazırlıklıydı, çünkü elleri vücuduma dolanmıştı. Belime sarıldı ve sanki her zaman yapmak istediği şey buymuş gibi beni yerden kaldırdı. İzleyenlerden nefes nefese sesler geliyordu.

Beni tekrar ayağa kaldırdığında, belimi daha sıkı kavradı ve beni daha da yakınlaştırdı. Şimdi her adımda kalçalarımız birbirine değiyor, onunki benimkilerin arasında kayıyor, pantolonunun kumaşı çıplak tenimi okşuyor ve zincirin hafifçe şingirdamasına neden oluyordu.

Vücudum az önce söylediklerinin şokuyla ve aşırı duyuşsal yüklenmeyle adeta uğuldadı. Başım dönüyordu. Ne yapıyordu? Az önce ne söylemişti? Ne söylemem gerekiyordu?

Aramıza biraz mesafe koymak için adımlarımı ölçmeye çalıştığımda, nefes alabilmek için kendime izin verdiğimde, onun tutuşu inatçıydı. Sersemlemiş zihnimi çalışmaya zorlamaya çalışarak ona baktım.

İnkar et. Bilgi arıyor. Ona hiçbir şey vermeyin. Tepkinizi onun tuhaf sorusu karşısındaki şaşkınlık ve kafa karışıklığına bağlayın.

Sonunda gözlerini kırptırdı ve bakışlarını benimkilere çevirdi. Yavaşça, tembelce gülümsedi. Keskin köpek dişleri parıldıyor, görünürdeki rahatlığın en büyük yalan olduğunu ortaya koyuyordu.

Bir de Fae'lerin yalan söyleyemeyeceğini söylerlerdi.

Bu sadece bir tahmin değildi. O biliyordu. Çok iyi biliyordu ve bahse girerim tanıştığımız andan beri biliyordu. Bana bakışında en ufak bir şüphe yoktu.

Lanet olsun.

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Güzel.

"Beni nasıl tanıdınız? Maske takıyordum."

Karanlık bir kahkaha attı, sesi havada alçak bir gümbürtüye dönüştü. "İnsanlar aptallıkları ve sınırlı duyularıyla beni eğlendirmeyi asla Bir insanın sadece dış görünüşüyle tanınabileceğini mi sanıyorsun?"

Dişlerimi sıktım. Bu adam hiçbir şeye doğru dürüst cevap veremez miydi? "O zaman beni ele veren neydi?"

Daha da yaklaştı ve çılgınca bir an için alnımı öpeceğini sandım. Onun yerine mırıldandı: "Erken açan nergisler. Karların erimesiyle hızlı ve berrak akan bir dere. Yılın ilk güneşli günü. Baharın vaadi."

Bu da ne demek oluyor? Bu bir cevap değildi. Bu *şeylerin* bir listesiydi.

O aptal, mükemmel ağzının köşesi seğirdi. "Seni ele veren şey *kokun*."

"Benim..." Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, dudaklarım nasıl çalışacaklarını unutmuş gibi ayrılmıştı. Ayaklarım her nasılsa onunkilere ayak uydurmuştu, gerçi ayak uyduramasaydım beni tekrar havaya savuracağından hiç şüphem yoktu.

Kokum beni ele vermişti. Fae'ler... Onlar sadece sivri kulaklı, büyülü ve gerçekle karmaşık bir ilişkisi olan güzel insanlar değillerdi; tamamen başka bir şeydiler.

"Ve" -avıyla oynayan bir kılıç kuşu gibi başını eğdi- "Kötü Kadın'ın birkaç yıldır o yollara dadandığını duydum. Bu senin ilk suçun değil."

Sanki biri üzerime bir kova kar eriyiği dökmüş gibiydi. Vücudumu saran soğuktan dişlerimin takırdamamasına şaşırdım. Sadece benim olduğumu bilmiyordu, aynı zamanda büyük resmi de biliyordu - yıllarca süren otoyol soygununu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kaşlarını indirdi. "İyi muhafaza edilmiş bir kılıcı ve iyi işlenmiş bir tabancası olan bir kadının neden bir haydut kadına dönüştüğü konusunda kafam karışmıştı. O kolyeyi ve elbiseyi çaldın mı yoksa sadece onları satın almak için para mı verdin?"

İrkildim, çenem gerildi. "Bu benim için değil, bu-"

Daha fazla bir şey gevelemeden önce dilimi ısırarak için vücudum üzerinde yeterince kontrol sağlamayı başardım. Derin bir nefes aldıktan sonra daha sessiz bir şekilde devam ettim: "Bunu güzel elbiseler uğruna yapmıyorum."

Birkaç adım boyunca beni dikkatle izledi. "Bu eviniz için, değil mi? Üzgün bir durumda."

"Benim evim..." İçimde bir farkındalık filizlendi. "Sen oradaydın. Çağrı geldiğinde."

Çenesini kaldırdı ve bu yeterli bir onaydı.

O izleniyor olma hissinde haklıydım. Kraliçenin yanından geçerken birkaç titrek nefes aldım. Altın, siyah ve kıpkırmızı bir leke gibiydi.

Geriye sormam gereken tek bir soru kalmıştı. "Bu konuda ne yapacaksın? Bu mu?"

Gülümsedi. Çok geniş olduğu gerçeği olmasaydı büyüleyici olurdu. ve o uzun, keskin köpek dişlerini gösterdi. "Kötü Leydi kadar çok şey çalan birinin insani cezasının ne olduğunu hatırlat bana." Gözlerini kıstı ve sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Cellat mı, balta mı?"

Buna karşılık söyleyebileceğim kelimeler boğazımda düğümlendi. Bir tehdit. Hayatım için. Beni öldürtecekti.

Bekleyen diğer hanımlardan biriyle konuşan kraliçeye baktım. Bastian sırrımı açıklarsa Cavendish beni kurtarabilecek miydi? Onun için henüz değerli olmadığım için bunu umursar mıydı?

Fae usulca alay etti. "Bu kadar kederli görünmene gerek yok, Katherine. Kötü Leydi'yi hangi idam bekliyor olursa olsun, o narin boynuna zarar vermek utanç verici olur." Boğazıma bakışları bir okşamaydı, kollarımdaki narin tüyleri kaldırdı. Gözlerindeki yoğunluk, üzerimde sallandığı tehdit karşısında nabzımın nasıl attığını fark ettiğinden şüphe etmememi sağladı. "Ama sessizliğimin bir bedeli var."

Tabii ki vardı. Yüzüm karıncalandı ve uzuvlarım aniden ağırlaştı. Tanrım, lütfen bayılmama izin verme.

"Benim seçtiğim bir zamanda çağrılmak üzere senden bir iyilik."

Bir fae ile pazarlık. Bu aptallıktı. Aptallıktan da betardi. Tam bir aptallık. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Belki bir tane. "Geri verebilirim."

Başını iki yana salladı. "Bunun için çok geç. Hakaret tamamlandı. Pazarlığımı kabul ediyor musunuz yoksa kraliçenize Kötü Kadın için ilmik mi yoksa balta mı olduğunu sormalı mıyım?"

Evet, ona, casusluk yapmam gereken fae'ye, kendi seçtiği bir iyiliği borçlu olduğum anlamına geliyordu.

Hayır, infaz demekti.

Başka bir cevap olmalıydı.

Ancak... döndük, döndük, yerde süzüldük ve fark ettim. Yoktu.

Omuzlarım çökmüş bir halde başımı sallayarak pazarlığını kabul ettim, kelimeler ağzımdan zorla çıkamayacak kadar acıydı. "Maddi sıkıntılarımla konusunda da sessiz kalacaksın."

"Pekâlâ. Öyle," diye yüzlerce hikâyede okuduğum sözleri mırıldandı. Pazarlığımızı mühürleyecek güç sözcükleri. Çenesini eğerek sıranın bende olduğunu işaret etti.

"Öyle," diye mırıldandım.

"Bu kadar suratsız görünmene gerek yok. Diğer borcun için aramadığım için kendini şanslı say."

"Başka ne borcu?"

Omuz silktili. "Beni dans etmem için , değil mi?"

"Biliyordun." Elini sıktım, tırnaklarımla hafifçe batmasına izin verdim. O sadece sırtıttı ve beni kendine çekti. Kalçalarımız çarpıştı ve göğüslerim onun göğsüne değdi. Tahrişten ve fiziksel temastan kaynaklanan sıcaklık içime doldu ve az önceki soğuk korkumu silip süpürdü. "O zaman neden kabul ediyorsun?"

"Evrenin dans edemediğim bir versiyonu olduğunu söylemenize izin vermektense, manipölasyonunuza bilerek kanmak daha iyidir."

Kibirli piç kurusu. Ona tükürmemek için dişlerimi sıktım.

Asi bir çocukmuşum gibi dilini şaklatarak başını salladı. "Bir fae'ye emrini yaptırıyorsun ve bedelini ödemeye bile hazır değilsin. Aptallık, Katherine, çok ama çok aptallık."

"Yine de ilk etapta senden çalmak kadar aptalca değil."

Sırıttı şeytani bir gülümsemeye dönüştü. "Bana bir iyilikle bağlısın. Sadece iki tane olmadığına şükret." Eğildi, ağzı kulağıma yaklaştı ve sesi alçaldı. "Bu büyüklükte bir borç karşılığında talep edebileceğim şeyler..." Sözleri kulağıma ve boynumun kenarını gıcıklayarak içime bir ürperti gönderdi.

Tenebris'in Piç'i. Ne kadar doğru bir lakap. Yine de bunu dile getirmeye cesaret edemedim, bunun yerine ona acı bir gülümseme verdim. "Ben de senin hakkındaki söylentilerin abartı olduğunu düşünüyordum."

Yüz ifadesi , kadar çabuk kayboldu ki tam olarak okuyamadım. "Elfhame'de olsaydık, sana hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını hatırlatırdım. Yine de

Belki de sizin mahkemenizde bu hala doğrudur."

Müzik yükseliyor, her nota daha uzun süre dayanıyor, ta ki sadece bir tanesi sessizliğe gömülene kadar.

Tanrılara şükür bu dans bitmişti.

Ben bir adım geri çekilirken o elimi tuttu ve göz temasını kesmeden eğildi.

"Borcunu tahsil edeceğim, Katherine. Buna emin olabilirsiniz."

OceanofPDF.com

T Ertesi gün bir salonda oturmuş kraliçe ve diğer nedimeleriyle çay ve bisküvi içerken bir not geldi. Beni nereye gönderdiğini anladım; soldan yedinci kapı, kuzey

Koridorda mazeretlerimi sıraladım ve Cavendish'in ofisine doğru yola çıktım.

Piç Bastian'la dans ettikten sonra Ella beni tebrik etmişti. "İkiniz orada çok rahat görünüyordunuz. Seni bu kadar yakın tuttuğuna inanamıyorum."

Ona sadece hafif bir gülümsemeyle karşılık verebildim, beni *neden* bu şekilde kendine çektiğini düşündükçe midem bulanıyordu. Hepsi de orrery'sini çaldığım için benimle oynamak içindi.

Şimdi o mide bulantısı geri döndü. Sırrımı bilen bir adamı gözetlemek. Bu tehlikenin tam tanımıydı. Eğer ne yaptığım hakkında en ufak bir fikri varsa... Sessizlik yemini ettiği için kimseye söyleyemezdi ama şimdi ona borçluydum. Ona iki kez ihanet ettiğimi anladığında beni sessizce ortadan kaldırmasına ne engel olabilirdi ki?

Ondan bilgi almaya çalışırken dikkatli davranmak zorundaydım. Benim sadece aristokrat bir hanımefendi olmadığımı zaten biliyordu; işine fazla burnumu sokarsam şüpheleneceği kesindi.

Cavendish'e işle ilgili fikrimi değiştirdiğimi de söyleyemezdim. Bu sadece sorulara ve veremeyeceğim bir cevaba yol açardı. Casuslarının işlerinin bir parçası olarak yasaları çiğnemelerine aldırış etmediğinden emindim, ama bunun dışında? Onun bağışlayıcı bir tip olduğunu düşünmüyordum.

Ayrıca, onun parasına ihtiyacım vardı. Bu da benim yerimi almaması için faydalı olmak anlamına geliyordu. Balodan sonra bir mumla uyanık kalmış ve Bastian'ın konuştuğunu, onun hakkında neler duyduğumu ve diğer her şeyi not etmiştim.

öğrendiğim ilgi. Bu toplantıya giderken, yatağımın altındaki kilitli sandıktan notlarımı almak için odamda durdum.

Bastian'ın orrerine bakmayı reddettim ve onu kutunun bir köşesine ittim.

Cavendish'in ofisine girdiğimde onu yine masanın arkasında buldum. Bana bir sandalye teklif etmedi. Onun yerine dik parmaklarının üzerinden beni izledi ve başını salladı. "Marwood'u dansa kaldırmışsın. İyi işti, çok iyi işti. Başka biriyle dans etmeyi reddettiğini düşünürsek bu iyi bir başlangıç."

Övgü üzerime ılık, ağır bir battaniye gibi çöktü ve buraya gelirken peşimi bırakmayan tüm korkularımı yatıştırdı. Övgü iyiydi. Övgü güvenlik demekti.

"Ve bunları ben yazdım." Notları ona uzattım, yüzünde düz bir ifadeyle göz gezdirdi. Etkilenmemişti.

Yanağımın içini ısırđım. "Bu sadece bir başlangıç." Ellerimi kavuşturdum. "Onu rahatlatmaya çalışıyorum." Tam olarak yalan sayılmazdı - dün geceden sonra muhtemelen beni bir tehdit oluşturamayacak kadar beceriksiz ve ona ilgi duyan biri olarak görüyordu.

Cavendish başını salladı ve kâğıtları üst üste koyarak masasına yerleştirdi. "Akıllıca bir hareket tarzı. Ve bende tam da ona yaklaşmanıza yardımcı olacak bir şey var."

Ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü, gözleri o hesapçı tavrıyla benim üzerimdeydi. "Onun irtibatıyla tanıştın."

"Lara. Evet, o-"

Elinin bir hareketiyle beni sessizliğe davet etti. "Güzel, evet. Ama onunki işe yarar türden değil." Yaklaştı ve sanki yeni parlaklığını test ediyormuş gibi saçımın bir tutamını başparmağıyla parmağı arasında düzelitti.

Bir kez daha geri çekilmekle ona doğru eğilmek arasında kalsam da kıpırdamadan durdum. Tenim daha sıcak kızardı, sanki temasa doyamıyormuşum gibi, artık temasın tadına varmıştım, bu temas kimden gelirse gelsin.

Derin ve yorgun bir iç çekti. "O evli değil. Kötü bir seçim ama bu benim kararım değildi. Satrançta bazen bir taşın feda edilmesi gerekir ki bir başkası onun yerini alabilsin. Onu görevden al, ben de yerine senin geçmeni sağlayayım."

"Çıkarıldı mı? Kraliçe onun yerine geçemez mi?" Ne de olsa Majestelerinin kulağı ondaydı.

Parmakları saçlarımla oynamaya devam ederken kısık bir homurtu çıkardı. Hareket, saç telleri boyunca kafa derime doğru ilerledi ve burada ensemdeki tüyleri diken diken eden bir dokunuş fısıltısı oldu.

"Majestelerinin en sevdiklerinden biri. Ben bile bir kraliçeye ne yapacağını söyleyemem." Burnunun kırıışmasından bu durumdan pek de memnun olmadığı anlaşılıyordu.

"Peki onu nasıl çıkaracağım?"

Nefes nefese kaldı ve saçlarını düşürdü. "Her şeyi zorunda mıyım? Seninle kötü bir seçim yapmış olabileceğimi düşünmeye başladım."

Bakışları beni mızrak gibi deldi ve övgüsünün yarattığı tüm sıcaklık bir ürpertiyle yok oldu. Beni bu kadar çabuk kovamazdı, değil mi? Ve sadece bir soru için. İyi bir başlangıç yaptığımı söylemişti.

Ama tartışamazdım, değil mi? Tüm kartlar onun elindeyken ve benim masada bir koltuğum bile yokken olmazdı.

Ben de çenemi sıktım ve bekledim.

Sonunda sessizliğimi onaylarcasına başını salladı. "Onu zayıflatırsan, pozisyonunu kaybeder ve sana yol açar."

Onu zayıflatmak. Onu mahvetmekten bahsediyordu. Evli olmayan bir kadın olarak, yok edilebilecek ve işten atılmasına neden olabilecek bir itibarı vardı.

Midem bulandı, daha önce yediğim bisküviler midemi bulandırdı.

Masum bir kadına zarar vermeden Bastian'a yaklaşmanın bir yolu olmalıydı. "Zaten Bastian'a yakın olduğu için neden onu aramıza almıyoruz?"

Gözlerinin etrafında gerginlik titreşti ve dudakları gerildi.

"Oh." Gözlerim büyüdü ve bir kıkırdamayı bastırdım. "Çoktan denedin, değil mi? Ama o hayır dedi."

Bu kez gerginlik sadece gözlerinde değildi; kaşları birbirine çarpıyor, boynu geriliyor, omuzları bükülüyordu.

Bu bakışı biliyordum. Tabaklar kırılmadan önce babamda görmüştüm ama üzerinden epey zaman geçmişti.

Belki de bu yüzden o beni yakalamadan önce sadece nefesimi tutup yarım adım geri atabildim. Sırtım duvara çarparken kalbim göğüs kafesime çarptı. Şaşkınlığımı yuttum, ona bakarken zar zor nefes alıyordum.

Çenemi kavradı, diğer elini göğsümde, köprücük kemiklerimin hemen altında gezdirdi. "Beni okumaya kalkma, Katherine. Seni bir işi yapman için seçtiğim için buradasın ama bunu ihtiyaçla karıştırma. Marwood'un yatağına gönderebileceğim kızıl saçlı başka kadınlar da var. Sen özel bir şey değilsin."

Ağlamak istedim.

Gölmek istedi.

Çünkü bunun bir haber olduğunu düşünüyordu. Ben özel değildim. Kimse özel değildi. Sadece hayatımı sürdürmeye çalışıyordum. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum. Elimizdeki tek şey buydu.

Peki ne yapmıştı? Sırtımdaki bu ağrı? Babam bana , hayır, ama kız kardeşim doğduktan sonra evimizi korkuyla yönetmişti. Kulaklarımı yırtan bağırışlar. Yerde çanak çömlek kırıkları. İtaat etmediğinde Avice'i dolaba kilitlerdi, ki bu sık sık olurdu. Ben bunu yaşadım.

En önemlisi, hayatta kalmıştım. Bana ne atarsa atsın üstesinden gelebilirdim.

Titrek, sık nefesler alırken kendime bunu hatırlattım ve anılar zihnimin kenarına yığılmış, içeri girmekle tehdit ediyordu.

"Hm." Bir kaşını kaldırdı, beni izliyordu. "İçinde biraz çelik var. İlginç." Beni duvara doğru iterken göğsümdeki baskı arttı. "Öyle bile olsa, sana bir iş yapman için para ödüyorum. Bunun ne olduğunu anlıyor musun? Kimden bilgi toplaman gerektiğini?"

İtaat. Böyle anlardan, onun gibi adamlardan kurtulmanın yolu buydu. Başımı salladım.

"Gözel." Hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi, sonra saçımı ve elbisemin yakasını düzeltti. "Granville'li kadını işe almak artık söz konusu değil. Tek seçenek ortadan kaldırmak. Onu gözden düşürün. Yasadışı bir ilişkiyi, kışkırtıcı fikirleri ortaya çıkarın - bu tür şeyleri bilirsiniz."

Boğazımdaki sıkışıklığı bastırmak için yutkundum. "Ya bir ilişkisi yoksa?"

"Tanrı aşkına Katherine, sence gerçeğin bir önemi var mı?" Gözlerini devirdi ve şöminenin yanında duran satranç tahtasına döndü.

Bir oyunun yarısıydı ve kalan taş sayısına bakılırsa beyaz kazanıyor gibi görünüyordu.

"Artık saraydasın, oyunu oynamak zorundasın." Siyah bir piyon aldı ve bana doğrulttu. "Gündemine uyması için gerçekliği üret. Kadını zor bir duruma sokmak için manipüle et. Onun hain planlarını kanıtlayan sahte mektuplar yaz. Onu bir suçla suçla. Nasıl olduğu umurumda değil ama pozisyonunu kaybetmesini sağlayacaksın." Piyonu yerine koydu ve doğruldu, bana buyurgan bir bakış fırlattı. "Bunu ağımın en yeni üyesi olarak ilk sınavın olarak kabul et."

Çenesini sallayarak beni kovdu.

Karnım zil çalarak oradan ayrıldım ve labirent gibi koridorlarda dolaştım, kraliçeye dönmek için doğru yolda olduğumdan tam olarak emin değildim. Tamamen umursamadan.

Cavendish'in böyle olacağını bilmeliydim. Güçlü adamlar arasında bir vebaydı - hepsinde olsaydı şaşırırmazdım.

Korku ile güç.

Gözdağı vererek itaat.

Başkalarının çalışmasıyla kazanmak.

Beynim tekrar tekrar onunla uğuldadı. Onun çalışmasına ihtiyacım vardı. Onu mutlu etmem gerekiyordu. Eğer yapmazsam.

Boş bir koridora ulaştım ve kollarımı kavuşturdum. Artık gözden uzakta olduğum için güvendeydim. Yine de aklımın bir köşesi fısıldadı, sarayda herhangi bir yer gerçekten özel miydi?

Yine de buna ihtiyacım vardı -kollarımın ve nefeslerimin titremesini başka hiçbir şey durduramazdı, sadece kendime sarılmanın baskısı. Bir dizi pencerenin önünde durup başımı soğuk cama dayadım ve gözlerimi kapattım.

"Güvendesin." Tekrar tekrar fısıldadım, bir litani gibi, "Bunu atlatacaksın. Artık onun ne olduğunu biliyorsun. Onu nasıl idare edeceğini biliyorsun."

Ona katılıyorum. Ona itaat edin. Onu memnun edin.

Birkaç dakika sonra nabzım normale döndü ve gözlerimi dışarıdaki berrak yaz gününe açabildim.

Tanrıların espri anlayışı vardı, çünkü bahçede Lara, Bastian ve siyah saçlı başka bir fae ile birlikteydi. Kontrollü ve zarif bir şekilde güldü.

Cavendish'in kendisine karşı kurduğu komplo hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Evlenmemiş bir kadın olarak, bir skandala karışırsa evlenme ihtimali ve dolayısıyla geleceği mahvolacaktı.

İhanet onu olabilecek en kötü şekilde idam ettirecekti. I. Elizabeth'in eski gözdesinin asıldığını, çizildiğini ve dörde bölündüğünü gösteren resimler görmüştüm. Hepsi de yatağına aldığı yabancı bir casusa birkaç sırrını söylediği içindi.

Midem yeniden dönmeye başladı.

Dışarıda, evden uzağı işaret etti ve gözlerimi o yöne çevirdiğimde saray labirentinin koyu yeşil çitlerini buldum.

İçinde sıkışmış gibiydim ve döndüğüm her yol beni bir çıkmaza değil, kaçamadığım tek gerçeğe götürüyordu.

Paraya ihtiyacım vardı.

Onu almak için Bastian'a yaklaşmam gerekiyordu.

Cavendish'in benden asıl istediği buydu. Bu onu yatıştırarak ve maaşımı hak etmemi sağlayacaktı. Bastian'ın sevgilisi olmak için onun irtibat kişisi olmama gerek yoktu. Lara'nın bu işe karışmasına gerek yoktu. Sadece onu cezbetmek için daha iyi bir iş yapmalıyım.

Uzaktaki figürüne dik dik baktım. Güneşte bile saçları en ufak bir parıltı yansıtmıyordu ve nedenini söyleyemesem de beni rahatsız eden bir rahatlıkla hareket ediyordu. Ellerim yumruk oldu.

Lara'yı mahvetmezdim. Bunu kendi yöntemimle yapardım.

OceanofPDF.com

I Sonraki haftayı Morag'dan gelen kısa bir mektupla "benim yolumun" tam olarak nasıl görüneceği üzerinde çalışarak geçirdim. Defterlerimizi tutma konusunda mükemmel bir iş çıkardı, ancak çok açık sözlü değildi. Yine de

Bu parayı nasıl bulacağımı sorarken bile sözlerinin arasındaki temkinli umudu okudum. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için mektubu bir kenara koydum. Bastian'ın orrery'si de aynı kutunun köşesinden bana bakıyordu. Açmayı denedim ama şansım yaver gitmedi.

Mektuplar ve fae mekanizmaları dışında beni meşgul edecek pek çok şey vardı. Kraliçeyi eğlendiren diğer nedimelerle birlikte olmadığım zamanlarda Ella'ya baştan çıkarma sanatı hakkında sorular soruyor ve bana gösterdiği her şeyi uyguluyordum. Bastian'ın yatağına girmem gerekiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Saçlarım ve cildim de onun karışımlarıyla iyileşmeye devam etti. İtiraf etmeliyim ki, saçlarımın zengin kızıllığı konusunda biraz kibirliydim, yeni stiller deniyordum, Ella'ya saçlarımı yukarı mı yoksa aşağı mı toplamam gerektiğini soruyordum.

Bir sonraki balo için yerleştik, boynumu açıkta bırakarak. Bu davete, talibi Prens Valois için iyilik arayan Frank elçisi ev sahipliği yapıyordu.

Bu sefer yalnız geldim -Ella bunun Bastian'ı bana yaklaştırmaya teşvik edebileceğini söyledi. Bunun neden olası olmadığını düşündüğümü dile getiremedim. "Ah evet, muhtemelen olmaz, çünkü ilk tanıştığımızda ondan çaldım. Ha. Ha. Ha."

Sarayın misafir kanadındaki farklı bir balo salonuna girdiğimde içimden yüzümü buruşturdum. Buranın kaç balo salonu olduğundan ya da neden birden fazlasına ihtiyaç duyduğundan tam olarak emin değildim ama işte buradaydık.

İçki kulesinin ağırlığı altında inleyen bir masaya yaklaşırken adımlarımı saydım, sabit ve hanımefendice tuttum. Masadaki

Üst üste dizilmiş bardaklar sinirlerimi daha fazla dayanamayıp başka tarafa bakmak zorunda kalana kadar titretti.

Kraliçe, Dusk'ın talibi Lord Asher Mallory ile sohbet ediyordu; Bastian'la birlikte bahçede gördüğüm siyah saçlı fae. Onların ötesinde, yarım düzine başka talip izliyordu, bazıları sessizce, bazıları arkadaşlarına mırıldanarak.

Ama gözlerini aydınlatan kıskançlık değildi. Açgözlülüktü.

Kraliçeyle evlenmek istemiyorlardı. Tahtı kendileri için istiyorlardı; o sadece bunu elde etmek için bir araçtı.

Ona döndüğümde gülümsemesinin ne kadar sert olduğunu, gülüşünün ne kadar çalışılmış olduğunu fark ettim. Albion'un kraliçesiydi, evet, ama o bile bir ipte yürüyordu. Ve düşmek onu pek çok kurda yem edecekti.

Ya da belki de az önce ulaştığım ve şimdi gözlerimi kısarak baktığım bu devasa kulenin en üst camı gibiydi. Nasıl bir içki almam gerekiyordu ki? Bu saçmalık sadece göstermelik miydi yoksa-?

"Babasını öldürdüğünü duymuş olmalısın." Kulenin diğer tarafından bir kadın sesi geldi.

"Tabii ki. Herkes öyle değil mi?" Sesindeki göz devirmeyi duyabiliyordum. "O zaman güneşin altında hangi nedenle Yılan'a böyle mi?"

Bastian'ın ilince vücudum gerildi.

"Ben onun babası değilim." Göz deviren adam küçümseyici bir ses çıkardı. "Ama onun ve yılanının benimle dolaşmasına kesinlikle izin verirdim." Kıkırdadı, belki de Ella'nın etrafında çok fazla zaman geçirmiştin ama kendi kahkahamı bastırmak için ağzımı kapatmak zorunda kaldım. "Ayrıca, duyduğuma göre en iyi aşıklar görünmeyenlerden çıkıyormuş."

Unseelie mi? Gülüşüm boğazımda düğümlendi. Alba'nın fae'leri yeterince kötüydü ve onlar Seelie'ydi. Bencil. Acımasız. İnsanları yüzyıllar süren varoluşlarında kısa ışıklar olarak görüyorlardı.

Unseelie'ler çok daha kötüydü, *dünyadan* sürülmüş, başka bir varoluş düzlemine gönderilmişlerdi.

"Yarı unseelie. Yine de bu, seni çıplak elleriyle parçalaması için yeterli," dedi ilki, sesi alçak ve gergindi.

"Evet," dedi ikinci kadın, sesinde bir inilti vardı. "Ama önce o çıplak ellerle neler yapabileceğini bir düşün."

Ve aptal zihnim de öyle yaptı. Tırnaklarımı avucuma geçirmeden önce sadece bir saniyeliğine. İşim uğruna elleriyle ne isterse yapmasına izin verecektim. Hepsi bu kadardı.

Yine de, onun cinsel gücü hakkında kimin spekülasyon yaptığını merak ediyordum... ve kim onun yarı görünmez olduğunu düşünüyor gibiydi. Cavendish bu söylentiye biliyor muydu?

Kulenin etrafına baktım.

İki fae kadın birbirine yakın duruyordu, biri dudağını ısıyor, diğeri kaşlarını çatıyordu. İkisinin de omuzlarına dalga dalga dökülen soluk, pembe altın rengi saçları vardı. Bu ve birbirine benzeyen dar burunları kız kardeş olduklarını, göğüslerinin arasında asılı duran güneş kolyeleri ise Şafak Sarayı'ndan olduklarını gösteriyordu. Bu da ilkinin onaylamamasını açıklıyordu.

Menekşe rengi gözlerini bana çevirdi ve kaşlarını çatarak burnunu kırıştırdı. Küçük kız kardeşini dürttü, o da şafak pembesi gözlerini bana çevirdi ve tısladı - *gerçekten* tısladı.

Ayaklarımı sabit tuttum çünkü masa beni ondan koruyordu. "Dinliyorsun, değil mi?" diye tükürdü genç olan, dişlerini göstererek. Onun kıvrak kolları büküldü ve masanın etrafında dönecekmiş gibi bir adım attı ama kız kardeşi onu yakaladı ve bir şeyler mırıldandı. Pembe gözlü olan bir nefes çekti ve dudak büktü, "Tabii ki öyleydin. Senin türün her yere giriyor."

Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştılar ama ben bir cümlemin daha sonunu yakaladım: "... bir felaket."

Arkalarından göz kırptım. "Çok hoş."

Sonra, neyse ki, hoş bir şey ortaya çıktı; bir uşak bana bir kadeh şarap ikram etti. Görünüşe göre kule sadece gösteriş içinmiş.

Sinirlerimi yatıştırmak için uzun bir yudum alarak iki Şafak kadınının tersi yönde ilerlemeye başladım.

Bana kızgın bir kedi gibi *tısladı*. Bardağıma tükürdüm ve biraz daha içtim. Onun sarayı bizimkinden çok farklı olmalıydı. Alba, fae diyarı, Albion'a sınırdı ama o anda sanki bir dünya uzaktaymış gibi geliyordu.

Tedirginliğime rağmen, soğukkanlı, sakın, toparlanmış dış görünüşümü bir zırh gibi giydim. Benim gibi kadınların sahip olduğu tek koruma buydu. Albion'da onunki gibi, kız kardeşim Avice'inki gibi güçlü tutkular başınızı belaya sokardı.

Biraz nükte iyiydi, biraz flört de, ama nihayetinde iktidardakiler geri kalanımızın çok fazla yer kaplamamasını istiyordu. "İktidardakiler" derken erkekleri kastetmiştim. "Geri kalanımız" derken de kadınları kastediyorum.

Çok fazla yer kaplamamak, sessiz ve kibar olmak, uygunsuz duyguları bastırmak anlamına geliyordu. İtaat etmek demekti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım bu kasvetli düşünceler karşısında ve yeni bir tane bulmak için odanın diğer ucuna gitmeden önce içkimi boşalttım.

"İşte buradasın." Ella bir grup insanın arasından çıktı ve ardında birkaç hayran bakış bıraktı. "Henüz *temas kuramadınız* mı?" Bastian'ın kolumda olmadığını görünce hayal kırıklığına uğramış gibi etrafına bakındı.

"Onu bu gece görmedim ama..." Daha da yaklaştım, çenem gerildi. "Bana babasını öldürdüğünü söylememiştin." Diğer yorum, yani onun görünmez olduğu, bir saniye bile düşünilemeyecek kadar tuhaf görünüyordu ama bu? Orrerini aldığımda bana attığı o cani bakış... Bu adamın baba katili olduğuna inanabilirdim.

"Pfft." Ella endişelerimi elinin tersiyle itti. "Bu sadece bir söylenti. Hem de çirkin bir söylenti."

"Yani *biliyordun*?" Bir parçam bunun belki de sadece Fae birlikleri arasında bilindiği fikrine tutunmuştu.

Burnundan nefes verdi. "Ben de senin gibi bilgi toplamak için buradayım. Elbette duymuştum ama Dawn'dan. Gündüz Kralı'nın sarayının Gece Kraliçesi'nin Gölgesi dedikleri adam hakkında söyleyecek iyi bir şeyleri olacağını gerçekten düşünüyor musun? Açıkçası, Dusk'ın herhangi bir üyesi hakkında söyledikleri tek bir kelimeye bile inanmazdım."

Yanağımın içini ısırđım. Haklıydı. Belki de kaynağına rağmen onun hakkında en kötüsüne inanmaya çok hevesliydim.

"Bu bakışa bakılırsa, Dawn'dan da duyduğuna bahse girerim." Omzumu sıktı. "Özür dilerim Kat. Belki de seni uyarmalıydım ama muhtemelen doğru bile olmayan bir şey için seni korkutmanın bir anlamı olmadığını düşündüm. Ama"-beni hafifçe salladı ve gülümseyerek gözüme baktı-"eğer güvenilir bir kaynaktan bu konuda bir şey duyarsam, hemen sana söylerim."

İçimi çektim. "Özür dilemesi gereken benim. Bu çok mantıklı. Alacakaranlık ve Şafak birbirine zıttır - hem günün dönümünde *hem* de mahkemelerinde, öyle görünüyor."

Kıkırdadı ve bana sarıldı, ben de kendimi tutamayıp sarıldım. Bu dokunulma işine alışabilirdim. Bastian gittiğinde ya da Cavendish ondan yeterince bilgi aldığıında (hangisi önce gelirse) her şeyin bitecek olması utanç vericiydi. Sarayda gereğinden fazla tutulacağıma dair bir yanılsama içinde değildim. İş biter bitmez beni eve gönderecekti.

Dokunmaktan çekinmek ve buna alışmamak mı daha iyiydi yoksa kışın yağsız günlerinden önce yağlanan bir hayvan gibi açgözlülükle yutmak mı?

Karar vermeye fırsat bulamadan tanıdık bir ses düşüncelerimi böldü. "Katherine."

Başımı kaldırdığımda Bastian'ın Ella ve benim başımda durduğunu gördüm, üzerinde başka bir siyah kıyafet vardı. Bu seferki yılanlar siyahın daha koyu bir tonundaydı, sanki gece gökyüzünden yapılmış gibiydiler, sadece gözleri yıldızlar gibi gümüş rengindeydi.

Ella yumuşak bir ses çıkardı ve başını ona doğru eğdi, ama gözlerinin başımın yan tarafını deldiğini hissedebiliyordum. Nedenini anlamam bir anımı aldı. *Katherine*. Uygun bir hitap değildi - hatta kraliçenin ve dolayısıyla sarayın geri kalanının beni çağırdığı şekliyle Leydi Katherine daha uygun olurdu.

Bastian'ın *uygun bir şey yapabilecek* gibi görüldüğünden değil.

"Ser." Ona gülümsedim, babama ve amcama verdiğim tüm gülümsemeler kadar tatlı ve sakın bir gülümseme yaptım.

Kaşları çatıldı ama elini uzattı. "Dans mı?"

Ella boğazını temizledi ve kendi bardağından bir yudum alırken diğer tarafa bakarak boş bardağı aldı. Ağzı sıkılığın kraliçesi.

"*Onur duyuyum.*" Elini tutarken sesimdeki alaycı tınıya engel olamadım. Piç kurusu son dansımızı beni yalnız bırakmak ve benden bir pazarlık koparmak için kullanmıştı; en azından biraz iğnelemeye hakkım vardı. Bu güvenliydi.

Belki de güvenli olmaktan daha iyiydi, çünkü beni dans pistine götürürken bana diğerlerinden daha sıcak bir gülümseme kazandırdı.

"Y Bana böyle hitap etmemelisin," dedim ona, kalabalığın arasından sıyrılıp beni boş bir alana götürürken.

Tek kaşını kaldırdı. "Bu senin adın."

"İlk isimler tek başına uygun değildir. Onları Alba'da kullanabilirsin ama burada değil..." Başımı salladım. "Bu çok samimi."

Doğrudan ona bakmadım ama göz ucuyla, genişleyen sırtışını kaçırmadım. "Belki de yakınlaşmak istiyorum, *Katherine*. Ve bana bakış şekline bakılırsa sen de istiyorsun."

Son topta onun ağzına bakmanın geri dönüp beni kıcımdan ısıracağını bilmeliydim. Ama onu ne kadar çekici bulduğumu söyleyerek egosunu daha fazla şişirmeme gerek yoktu, bu yüzden boğazımı temizledim. "Kimse yokken bana ne dersen de, ama başkalarının yanında biraz edepli davranmalısın."

"Ne istersem mi?" Sesi bu ihtimal karşısında fazlasıyla heyecanlanmış gibiydi.

Karşı karşıya geldiğimizde, ne kadar ciddi olduğumu anlaması umuduyla ona geniş gözlü bir bakış attım. "Mahkeme hayatı böyle işliyor."

"Sizin sarayınızda belki," diye mırıldandı eğilmeden önce.

Yine belimi ve elimi tuttu ve yine bundan hoşlandığımı için kendimden nefret ettim, sadece birazcık.

"Başka kimseyle dans etmediğini fark ettim," diye belirttim pistte .

Başını eğdi, tek kaşı kalktı. "Beni takip mi ediyorsun?"

Kat, umursadığını bilmiyordum."

Dudaklarımı büzdüm ve ona göz devirmeden sadece bir adım ötede olan düz bir bakış attım. Sanırım bana böyle hitap etmesi için ona izin vermiştim.

Biz geçerken kimse duyamazdı.

"Artık seninle dans ettim, mühür kırıldı. Ayrıca, gizli kimliğinle dalga geçecek kadar uzun süre seni kendime nasıl bağlayacağım?" Dişleri şeytani bir sırtışla parladı. "Söylesene, 'Kötü Kadın' ismini nasıl buldun? Çok dramatik bir isim ve otoyol soygunundan başka şeyler *de* yaptığınızı gösteriyor."

"Bunu gazeteler ortaya attı. Benimle hiçbir ilgisi yoktu." "Yazık.

Bence sana yakışıyor."

"Ben kötü değilim." Bu, peşimde dolaşan tehlikeli bir n olurdu - neredeyse kötü şöhretli bir eşkıya kadınla birlikte olmak kadar tehlikeli. "Bunun dışında, çok terbiyeliyimdir."

Yumuşak ve alçak sesle kıkırdadı, sonra daha yakına eğildi. "Bunun dışında mı? Biri öğrenirse seni ldrtecek o küçük günahın dışında mı? Yukarıdaki yıldızlar, Kat, sen neredeyse bir azizsin."

Boğazım sanki biri tutmuş gibi sıkıldı. İhlaller güvenli değildi, özellikle de başkalarının bildiği ihlaller. İşlediğim suları gizli tuttuğum için hayatta kalmıştım. "İtaat ediyorum."

"yle mi? Bunu bilmek güzel." Konuşurken, bir köpek dişi orantısız bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi görünüyordu.

Yutkundum, boğazımdaki sıkışma bir parça gevşedi. Ses tonu ve yüz ifadesi bunun ikili bir gönderme olduğunu söylüyordu ama ayrıntıları kavrayamadım. İtaat etmekle seks arasında nasıl bir ilişki vardı?

"Ve bu sorgusuz sualsiz her emir mi?" Gözlerini bana dikti. "Her kural mı? Sadece seni kontrol etmek için var olan aptalca olanlar bile mi?"

Ona kaşlarını çattım. "Kontrol etmek mi, güvende tutmak mı?"

"Sizi küçültmek sizi nasıl güvende tutar? Sessizce glmek, ellerinizi kavuşturmak, erkeklerin konuşmasına izin vermek. Bunlar güvenliğiniz için mi yoksa sizi idare edilebilir kılmak için mi?"

Sonraki birak adımı sessizlik içinde attım. Belki de az önce söylediklerini düşünme ihtiyaımı anlamıştı, çünkü beni döndürdü ve elimi sıkıca kavrayarak bağlı tuttu.

Ella'yla dolaşırken beni kadar yakından mı izliyordu ki, başka erkeklerle olan davranışlarımı görmüş müydü? Gerçekten böyle mi düşünüyordu yoksa sadece beni kızdırmaya mı çalışıyordu?

Bir çekişle beni geri çekti, kolunu etrafıma doladı, böylece sırtım göğsüne geldi. Çok yakındı, omurgamın uzunluğuna, omuzlarıma dokunuyordu. Arkam bile ona dönüktü. Kalbim hızlandı

müzikle zaman geçirdim. Kendimi dengelemek için derin nefesler almak zorunda kaldım ama hava narenciye, taze bergamot ve eski bir puro kutusu gibi derin, odunsu sedir ağacıyla doluydu. *Onunla* doluydu.

"Ee?" diye mırıldandı saçlarıma karşı.

Cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kaldım. "Bu kurallara uymayan hanımlar... toplum ve kader tarafından sert bir şekilde cezalandırılır." Avice gibi. Sayamayacağım kadar çok kuralı çiğnemişti ve şimdi bu yüzden ölmüştü. Eğer kalmasını sağlasaydım.

"Sosyal ceza. Bu yüzden mi pazarlığımıza evinizin durumunu da eklediniz?"

"Biri mali durumumu öğrenseydi, dışlanırdım. Bayan Ward'a bir bakın." Çeyiz yok, müttefik yok ve azalan para kaynağı - bütün akşam dans etmemişti.

"Hmm."

sessizliği sadece müzik dolduruyordu. Sıcaklığı kaslarıma yayıldı ve serbest eli çıplak kolumdan omzuma doğru ilerledi.

Bu sadece dansın bir parçası değildi. Diğer çiftler bunu yapmıyordu. Ama bana dokunmak mı istiyordu yoksa çok hoşuna gittiği gibi dengemi mi bozmak istiyordu anlayamıyordum.

Belime doladığı kolu sıkılaşıarak beni daha da yakına çekti. Tıpkı yolda gözlemlediğim gibi sert yüzeyleri ve açıları vardı; bir insandan çok dövülmüş bir şey gibiydi. Ama bana çok iyi oturuyordu ve bu gerçek karşısında nabzım daha sert, daha hızlı atıyordu.

"Kurallar ve sonuçlar bir yana" -parmakları boynuma doğru ilerledi, kolyede durakladı ve hem dokunuştan hem de tılsımlı korumayı çekip alabileceği fikrinden nefesim kesildi- "beni dans etmeye yönlendirmeye çalışırken, hanımefendi rolü yaptığın zamanlardan çok daha ilginçsin."

Yine beni döndürdü ve elimi kavrayarak beni bağlı tuttu. Uzanıp kontrol ettim, kolye hâlâ oradaydı. Beni geri çevirdiğinde, bu sefer yüz yüze geldik, başım dönmeye devam etti.

Her nasılsa, alay etmeyi başardım. "Deniyor musun?" Çenemi kaldırdım ve gümüşü bakışlarını hissettiğimden daha kararlı bir şekilde karşıladım. "Başardığımdan oldukça eminim."

"Ama ne yaptığını biliyordum."

"Ama yine de istediğimi elde ettim. Ve şimdi tekrar dans ediyoruz, yani iki kat kazandım diyebilirim."

"Kazandığını sanıyorsun, değil mi?" Ofladı ve tutuşu sıkılaşıarak beni kendisine doğru çekti. Ayrı adımlarımız için neredeyse hiç boşluk yoktu: Kalçasını benimkine bastırıp beni de onun gibi geriye doğru kaydırınca adımlarımız birleşti. Göğüslerim onun göğsüne çarpıyordu. Karnım leğen kemiğine baskı yapıyordu ve ben onun tam olarak hangi kısmının bana ait olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Bu skandaldı. İzleyenlerin üzerine çöken sessizliği hayal mi ediyordum? Kontrol etmek için bakışlarımı ondan ayıramadım.

Eli belime doğru uzandı ve beni olduğum yerde sıkıştırdı. Geri çekilmek istediğimden emin değildim.

Yapmalıydım.

Bu benim işimdi, evet, ama gizli yapılması gerekiyordu. Burada, tüm sarayın önünde, dans pistinde, ona bu kadar tehlikeli bir şekilde yakın olmamalıydım. Bundan kesinlikle zevk almamalıydım.

Yine de onun sıcaklığı, kaslarının sağlamlığı, ondan yayılan koku - hepsi duyularımı doldurdu, sinirlerime zevk verdi, dünyayı sadece bu şeylere indirgedi. İçime çektim, daha fazlası için açgözlüydüm, gelecek olan kaçınılmaz kuraklık için depoladım.

Sonra başparmağı sırtımın alt kısmına yumuşak bir vuruş yaptı ve ben kendimi kaybettim.

Nefeslerim ona doğru yükseliyordu ve dans pistinde hareket etmemi sağlayan şeyin sadece onun güçlü liderliği olduğundan şüpheleniyordum.

"Katherine." Adımı yavaşça söyledi, sesi bir sabrecat mırıltısı gibi içime yayılan alçak bir gürültüydü. "Orrery'ne ne yaptın?"

Konunun değişmesine şaşırmış bir tepki bile veremedim. Vücudum hisler içinde yüzmekle meşguldü, özellikle de o yer değiştirdiğinde ve ceketinin bir düğmesi meme ucuma değdiğinde. İçimde bir kıvılcım çaktı, parlak ve sıcaktı, nefesimin kesilmesine neden oldu.

Gözlerini kapadı, izledi ve dudaklarında bir gülümsemenin kenarı kıvrıldı. Bunu kasıtlı olarak yapıyordu, benden bu bilgiyi almak için vücudunu ve benim ona olan çekiciliğimi kullanıyordu.

Umursadığımdan emin değildim.

Yine de uzak bir yanımda bu ironiye güldü, oysa ona yapmak için görevlendirildiğim şey tam olarak buydu.

Birkaç aydır orrerini satma fikrinden vazgeçmemiştim. Onu geri almak için bu kadar uğraşmış olması... Güzel bir biblodan daha fazlası olmalıydı. Eğer açabilirsem, belki ilginç bir şey ortaya çıkar. Kullanabileceğim bir şey. Cavendish'in bana para ödeyeceği bir şey.

Karnımda zonklayan nabzımla çenemi kaldırmayı başardım. "Onu sattım."

Çenesi tüylendi. Omuzları çöktü. Hayal kırıklığıyla birleşen bir kızgınlık belki de? Ama elini gevşetmedi.

"Madem bu kadar çok istiyordun, neden beni eve kadar takip ettiğinde geri almadın?" Sesim nefes nefese çıkmıştı.

"İhtiyacım yoktu." Omuz silkti, kibirli bir tavırla. "Mahkemeye çağrıldığını duydum, bu yüzden arkama yaslanıp bana gelmeni bekleyebileceğimi biliyordum. Ve işte buradasın."

Dans etmeyi bıraktığımızı ve müziğin sustuğunu fark etmem bir saniye sürdü.

"Peki, lütfen bana tekrar anlat Katherine, nasıl kazandın?"

Senin kehanetin bende ve sen sadece yakışıklılığından ve senden çaldığımdan dolayı telaşlandığımı sanıyorsun, seni kibirli pislik. Seni gözetlemek için burada olduğumu bilmiyorsun.

Tanrılara şükür, tüm bunları ağzımdan kaçırmamak için dilimi ısırđım. Ama lanet olsun, çok cazipti.

Ayartıcı ve aptalca.

Tıpkı sonunda beni bırakıp geri çekilirken vücudunun sıcaklığını ve hissini özlediğim gibi. Tam zamanında kendimi toparlayıp eğildim ve bana uzattığı kolunu tuttum. Dans pistinden sessizce çıkarken bana eşlik etti.

Beynim uğuldadı ve vücudum bir kavanoza hapsolmuş kızgın bir yaban arısı gibi titredi. Birincisi, bu orrerde bu kadar özel olan şeyin ne olabileceğini merak ediyordu. İkincisi daha fazlasını istiyordu, kalçalarımdeki ve karnımdaki ağır gerginlikten dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Yavaşladı, başını eğdi ve korkunç bir an için birçok düşüncemden birini yüksek sesle dile getirdiğimi düşündüm, ama sonra ne olduğunu yakaladım duymuştu.

"... Ferrers denen kadına yakın."

"Dans tek kişi , biliyorsun. Tahminimce o."

"Elbette ... ya da değillerse bile yakında olacaklar. Beklemiyordum bir fae bu kadar kolay yakalanamaz."

Tenim yandı ve Bastian'a bakmaya cesaret ettim. Çok hareketsiz kalmıştı.

Boğazını temizleyerek kolunu tuttuğum yerden kurtardı ve başını eğdi.

"Katherine. Gecenin tadını çıkar."

Bununla birlikte, gitmişti.

Baştan çıkarma konusunda ilerleme kaydedip kaydetmediğim ya da baştan çıkarılanın ben olup olmadığım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

OceanofPDF.com

M Sonraki iki hafta boyunca kafa karışıklığı hiç azalmadı. Onu bir partide ve Karadokyalı talibinin maiyetinin sergilediği bir oyunda gördüm. Her iki etkinlikte de ona yaklaştım ve kısaca sohbet ettik, ama orada

grupta her zaman başkaları da vardı. Biraz iğneleyici olsa da soğukkanlılığını ve kibarlığını korudu. Alaycılığın onun varsayılan özelliği olduğundan şüpheleniyordum.

Dans ettiğim adamla ilgili tek işaret, her konuştuğumuzda anlaşma, pazarlık veya iyilik kelimelerini konuşmaya sokmayı başarmasıydı. Ama kısa bir süre sonra mazeretlerini sıralayıp ortadan kayboluyordu.

Ona yaklaşma çabalarımda başarısız olmakla kalmıyordum, aktif olarak ondan uzaklaşıyordum.

Vespera'yı Queenswood'daki bir gezintiden geri getirirken ofladım. Adam sinir bozucuydu. Bir dakika önce bütün balo salonunun önünde beni karşısına almışken, bir dakika sonra birkaç kelime etmek ve biraz flört etmek için onu zar zor yakalayabiliyordum. Benden kaçıyor olmalıydı.

Kaşlarım çatıldı ve dizginleri daha sıkı kavradım.

Etrafımızda bir bahçe partisi için hazırlıklar yapılıyordu. Cavendish'in ilgisini çekebilecek konuşmaları dinleyerek yavaşladım. Bastian'la bir yere varamıyordum ama belki başka kaynaklardan gelen bilgiler işimi korumama yardımcı olabilirdi.

Sol tarafta, iri yarı marangoz ve işçiler halatlara asılmış, bahçelere bakan büyük bir çadır kuruyorlardı. Ne de olsa Albionik hava durumundan asla tam olarak emin olamazdınız. Yağmur yılın her zamanı yağabilirdi ve aristokratlar ıslanmaktan nefret ederlerdi. Şu anda bile bulutlar toplanmış, yağmurlu bir öğleden sonra geçirebileceğimizi gösteriyordu.

Sinir bozucu bir şekilde, ben yaklaştığımda işçiler sessizleşti. Büyük, siyah bir sabrecat ile yürüyen aristokrat bir kadın pek de göze batmıyordu.

Sağ tarafta bahçıvanlar çiçek tarhlarını ayıklıyor ve çimleri budayarak etkinlik için her şeyin mükemmel olmasını sağlıyorlardı. Harika bir iş çıkarıyorlardı; güller ve bezelyeler bulutlu günü koyu kadife kırmızısı, soluk sarı ve sıcak gün batımı turuncusuyla aydınlatıyordu.

Vespera'dan indim ve onu patika boyunca yürüttüm, böylece nemli, taze ot parçalarının ve birbirine karışmış çiçeklerin kokusuna yaklaşılabildim. Bu tatlılık gergin çenemi rahatlattı ve içine düştüğüm sinir düğümünü gevşetti.

Bastian benden kaçıyor olsa bile, bu işimin sonu değildi. Bunu hâlâ kurtarabilirdim.

Belki de kurallara uymakla ilgili tüm konuşmalarım ona bir sevgili edinemeyecek kadar uslu olduğum izlenimini vermişti. Belki de onu bir dahaki görüşümde daha flörtöz olsaydım, böyle şeylere açık olduğumu belli etseydim...

Kendi kendime başımı salladım ve Vespera'nın kulağının arkasını kaşıdım. "Gördün mü? Her zaman bir çözüm vardır." Elimi iterken, Bastian Baştan Çıkarma Problemi'ne bulduğum parlak çözümden çok çiziklerden etkilenmiş görünüyordu.

Hanımelleriyle kaplı güzel bir çardak koltuğuna giden patikaya saptığımızda kısa bir süre durdum.

İleride, şimdiye kadar gördüğüm en parlak mercan pembesi çiçeklerle kaplı bir gül fidanı duruyordu. Renk o kadar zengindi ki, bu kapalı günde bile parlıyor gibiydi. Yeşil yaprakları en ufak bir siyah leke olmadan parlıyordu ve düz dalları bakımsızlıktan kendi üzerine kıvrılmak yerine eşit bir şekilde yayılıyordu.

Arazimdeki güllerin olması gereken her şeydi.

Vespera'yı patikada bıraktım ve sanki güzelliği korkutup kaçıracağımdan korkuyormuşum gibi yaklaştım. Bu saçma bir düşünceydi. Bunun çok iyi farkındaydım ama yine de tedbirimi açıklamanın başka bir yolu yoktu. Belki de basit, aptalca bir saygıydı.

En yakındaki bahçıvan, kestane rengi kahverengi saçlı genç bir adam, işinden doğruldu ve yaklaştı. "Yardımcı olabilir miyim leydim?"

En yakın çiçeğin yapraklarına dokunmaya çok yaklaşmış olan ellerimi sıktım, yüzüm kızardı. Lanet bir çiçeğe aval aval bakarken, ona dokunmak üzereyken ne kadar aptal görünmeliydim. Ama hain gözlerim tekrar güllere kaydı. "Hangi çeşit bunlar? Bu renk inanılmaz. Şekillerinden Lady Grey olduklarını düşünmüştüm ama onları hiç bu renkte görmemiştim. Bu daha çok Devonshire pembesine benziyor."

Kaşları havaya kalktı ve yüzünde yavaşça beliren bir gülümseme belirdi. "Hanımefendi kesinlikle bir uzman. İkisi arasında bir melez. Çoğu insan renginden dolayı Devonshire'ları tahmin eder ama Lady Grey'ler daha uzun bir mevsim verir."

"Ah, evet! Bu yüzden hâlâ dışarıdalar." Çalıya doğru eğildim, parmaklarımı kadifemsi yapraklardan bir an daha uzak tutamadım. Sağlıklı gülleri hatırladığımdan bile daha yumuşaktı. Boğazıma tuz kaçtı ve devam etmeden önce hafifçe öksürmek zorunda kaldım. "Bu zamanda yemyeşil yaprakları da açıklıyor-Devonshire'lar genellikle bronz olur, değil mi?"

"Evet, aynen öyle. Açıldıklarında yapraklar hoş bir sürpriz oldu."

"Onları kendiniz mi yetiştirdiniz?"

Bronzlaşmış yanakları kızardı ve başını eğdi. "Seramın dışındalar leydim."

"Damla sorununu nasıl aştınız?" "Şey..."

Ve böylece gül melezlemesinin inceliklerine geçtik. Zorluklar, başarılar, iyi kombinasyonlar ve lanetli olanlar. Kendisini tanıttığı şekliyle Webster, başlangıçtaki tutukluğunun ardından rahatladı ve tutkuyla bağlı olduğu bir konu hakkında konuşuyor olmaktan dolayı neşelendi.

Güneş soluk bulutların ardında puslanırken, sohbetimiz budama ve toprak türüne, ardından gübreye döndüğünde zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. "Guano en iyisi," dedi, çömelip bir avuç zengin toprağı ufalarken, gurur gibi görünen bir şeyle parçalanmasını izledi. "Güllerin bu toprakta olduğu kadar hızlı ya da iyi büyüdüğünü hiç görmedim."

Toprağı bakıp iç geçirdim, killi bir topraktı ve güller muhtemelen hayatımda gördüğüm en mükemmel şeylerdi. "En iyisi ama pahalı. Bulabilsem bile sebzelerde kullanmak zorunda kalacağım."

Kaşlarını çatarak bana göz kırptı.

Çünkü bir nedimenin sebze yetiştirmemesi ya da onlara güllerden daha fazla öncelik vermemesi gerekiyordu. Kesinlikle guano masrafları için endişelenmemeliydi. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Hızlı bir bakış patikada başka kimsenin olmadığını doğruladı, sadece biz ve ilerideki çardak vardı. Sadece o beni duymuştu. Bu, bir saray mensubunun para endişelerimin ne kadar kötü olduğunu öğrenmesinden biraz daha iyiydi.

"Ya da... daha doğrusu..." Kıkırdadım ama itiraf etmeliyim ki sesim boğuk ve sinirli çıkmıştı. "Baş bahçıvanımız bana hep böyle söyler." Zorla yerleştirdiğim gülümseme yüzünden yanaklarım acıdı.

Sarayın saat kulesinden büyük çan on ikiyi çaldı.

"Tanrım, zamanı mı?" Bir adım geri çekildim. "Bütün gün güller ve gübre hakkında konuşabilirim ama seni işinden alıkoyuyorum. Çok özür dilerim."

Bu onun başını eğmesine neden oldu, yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı.

Çünkü ona bir hanımefendinin hizmetçisine davrandığı gibi davranmıyordum. Özür dilemez, sadece işinin başına dönmesini söyler ya da onu işinden alıkoyduğu gerçeğini *görmezden* gelirdi. Kahretsin, tüm bu gül muhabbeti içinde kendimi kaybetmiş ve toplum kurallarından uzak, güvenli bir tampon olan malikanemde olmadığımı unutmuştum.

Telaşla kendimi dışarı attım. Sadece başını eğdi ve bana iyi günler diledi. Vespera'yı yanıma çağırdım ve onu takip ederek patika boyunca aceleyle ilerledim.

İcra memuruna ödediğim paradan artarsa, belki biraz guano ya da en azından kemik unu bulabilirdim. Güller için değil ama sebzeler için... Onlar ümitsiz vakaydı. Çardaklara ulaştığımda eldivenlerimi çıkararak bu fikir üzerinde düşündüm.

Gölgelerinden, sadece bir adım öteden, bir çift parlayan göz beni izledi.

Nefesim kesildi ve eldivenlerimi bırakarak durdum.

Ama ay gibi gümüşi parlayan o gözleri ve onların ait olduğu aptal, muhteşem yüzü biliyordum.

Kalbimin şaşkınlıktan sakinleşmesini bekledim ve onun kaçınılmaz sırtışını da bekledim. Dengemi bozmayı severdi - görünüşü karşısında bu kadar şaşırdığımı görmek hoşuna giderdi.

Ama . Dudaklarında eğlenceli bir seğirme bile olmadı.

Başını eğerek bana öyle bir yoğunlukla baktı ki sanki giysilerimi sıyırıp . Orada değerlendirici bir şey vardı, ama Cavendish'in benim yararlılığımı tarttığı şekilde değil, daha çok... sanki beni yeniden görüyormuş gibi.

Kahretsin, Webster'da bahçecilik hakkında gevezelik ettiğimi duymuş muydu? Kendimi aptal durumuna mı düşürmüştüm? Ellerimi birbirine kenetledim, bir çivinin kenarını karıştırdım, çılgınca konuşmayı gözden geçirdim. Malikâneyi gördüğünden beri mali durumumun kötü olduğunu zaten biliyordu ama söylememem gereken başka bir şey var mıydı?

Sonunda hareketsizliğini bozdu ve yere eğilip eldivenlerimi aldı. Kendini toparladığında biraz fazla yakın durdu ve eldivenleri aramızdaki boşluğa doğru uzattı. Gümüşü gözleri yüzümde gezindi, yanaklarımda durdu ve belki bir gülümsemenin gölgesi vardı, ama her zamanki alaycı gülümsemesine hiç benzemiyordu.

Yine de ne *olduğunu* bilseydim lanetlenirdim.

Bu anı kullanmalıyım. Daha fazla flört ederek onu kendime çekmeliydim.

Ama sessizliği ve o bakış, Ella'nın bana öğrettiği her şeyi kafamdan silip attı. Bu şekilde davranmasına neden olacak ne duymuştum? O kadar savunmasızken bir şey söylemiş olmalıydım.

Belki de beni sinirlendirmenin başka bir yolu vardı, bu sefer samimiyet gibi görünen bir şeyle.

Eldivenlerime uzandım, orrerde olduğu gibi onları da alamayayım diye elini sıkmasını bekledim ama... sıkmadı. Yavaşça "Teşekkür ederim" demeden önce gözlerimi kısarak ona baktım.

Başını eğdi, bir adım geri attı ve başka bir yola saptı.

Eldivenlerimi sıktım ve uzun bir nefes verdim. Ne tuhaf bir karşılaşmaydı.

Bu iyi bir hatırlatmaydı: Benim kendi gündemim vardı, ama onun da vardı. Ve

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hem maaşım hem de değer verdiğim insanların güvenliği için bunu öğrenmem gerekiyordu.

Ve belki de, az önce bana attığı bakışla, kendi iyiliğim için de.

Tahçedeki karşılaşmamızın ertesi günü, hayran olduğum gül fidanına benzeyen büyük bir saksı odama getirildi. İlk başta Bastian'dan geldiğini düşünmüştüm ama üzerindeki tahta yazıyı okuduğumda toprağa ekildiğini söyledi,

Leydi Katherine'e. Umarım bu güzellik size biraz zevk verir. Webster.

Süitimin sakin dekorunda böylesine parlak bir renk cümbüşü olduğu için hayal kırıklığına uğramadım. Oturma odamdaki pencerenin yanına yerleştirdim ve toprağını kontrol ettim.

Kısa bir süre sonra Ella geldi ama her zamanki rahat gülümsemesi yerine kapıdan gergin ve tedirgin bir şekilde girdi. Ben daha sormadan, güle doğru koşmaya başladı. Her zamanki casus.

"Bir hayran mı?" Kaşlarını bana doğru kaldırdı ama yüz ifadesinde hâlâ bir gerginlik vardı. "Bastian mı?"

"Sadece bir tanıdığımdan nazik bir hediye. Seni bu kadar sinirlendiren ne?"

Başını alaycı bir şekilde eğdi. "İç çamaşırları henüz teslim edilmedi ve ben de bu gece benimkileri kullanmayı planlıyordum."

"Öyle mi?" Ona yaklaştım ve soru sorarcasına gözlerimi açtım.

Bana Cavendish'in tam olarak kimi gözetlediğini söylemedi ama benim birkaç tahminim vardı. Biri son baloyu düzenleyen Frank elçisiydi. Onu fae cazibesinden koruyacak bir kolyesi olmadığı için

Hedefinin insan olduğundan emin. Her kimse, henüz onlarla yatmamıştı, ama baştan çıkarması benimkinden çok daha iyi gidiyormuş gibi görünüyordu.

"Oh." Heyecanla başını salladı ve her zamanki iyi ruh halinden eser kalmamıştı. "Umarım onlar ve ben bu gece bu sesi çok çıkaracağız." Bundan bir angarya ya da katlanılması gereken bir şeymiş gibi bahsetmiyordu. Hatta coşkusu beni gülümsetti. "Gidip alabilirim. Ben almam. zihin."

"Hayır, senden isteyemezdim-"

"Sen sormuyorsun. Ben teklif ediyorum. Vespera'da sokaklarda bir arabadan daha hızlı hareket edeceğim ve ayrıca geldiğimden beri şehri görme fırsatım olmadı."

Ayrıca, kendimi işe yarar hissetmemi sağlayacaktı. Kraliçeyle oturmak ve sosyal etkinliklerde dolaşmak bana iş gibi gelmiyordu. Bastian'la ilerleme kaydedememle birlikte kendimi kâğıt mendilden yapılmış bir yangın muhafızı kadar işe yarar hissediyordum.

Bir iç çekiş ve biraz daha dürtmeyle Ella kabul etti ve bana Blaze'in atölyesinin ayrıntılarını verdi.

Yolculuğum sırasında güneş açtı ve itiraf etmeliyim ki bundan keyif aldım. Sokaklar ayak işlerine giden insanlarla, her türlü mal satan seyyar satıcılarla ve geceleri otoyolda görmekten memnun olacağım abartılı arabalarla dolup taşıyordu. Şehir *canlı* gibiydi.

Blaze'in atölyesine ulaştım; cam ve yaldızlı vitrini, inkar edilemez ihtişamlı havasıyla yoldan geçenleri kendine çekiyordu. Vespera'nın sırtındaki iç çamaşırı kutularını istiflemek sadece on dakika sürdü. İçlerinden bazılarının benim giymem için olduğu gerçeği üzerinde durmamaya çalıştım. Bastian'ın önünde.

Ama ben bunu düşünmüyordum. Hayır, düşünmüyordum.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve yüklü sabrecat'ımı uzun yoldan saraya geri götürerek şehri keşfettim. Tiyatrolar ve yoldan geriye çekilmiş büyük şehir evleri. Restoranlar ve yemyeşil parklar. Pazar tezgâhları ve şırıl şırıl akan çeşmelerle dolu meydanlar. Burada çok fazla şey vardı, çok fazla hareket, çok fazla insan. İçinden geçtiğim en büyük meydanın bir ucunu karartan darağacına hiç dikkat etmiyorlardı. Gözlerimi ondan alamadım, boğazım .

Cellat mı balta mı?

Ahırın avlusuna vardığımızda kafam hâlâ işlediğim suçların cezasını düşünmekten ağırlaşmıştı. Binici kıyafetlerim içinde, ahırdaki

Sabit eller diğer kedileri tımar ediyordu, bu yüzden Vespera'yı muhafazasına götürdüm, kutuları açtım ve bağlarını çıkardım.

Ama uzun süre ortama uyum sağlayamadım; daha kürkünü fırçalamaya başlamıştım ki bir seyis kız ortaya çıktı ve işi devraldı. Bir başkası eyerini ve dizginini takım odasına götürürken, genç bir adam kutuları yüklendi ve onları benim odama taşıdı.

Benim için yapacak bir şey kalmamıştı.

İçimi çektim ve saraya doğru yöneldim. Ama genellikle sessiz olan bir avluya girdiğimde, tanıdık bir sesin alçak uğultusu çakılların arasından süzüldü. Bastian.

Henüz hiçbir kelime seçmeden, bir çitin arkasında durdum ve etrafıma bakındım.

Yanında siyah saçlı bir kadın duruyordu, eli kolundaydı, yeşil elbisesi modaya uygun olamayacak kadar cafcaflıydı ama yine de güzel dikilmişti. Bakışlarım onun çilli yüzüne ulaştığında, yarı yarıya çitin içine düştüm.

Çünkü onu tanıyordum.

Siyah saçlar, mavi gözler ve muzip bir sırıtış. Bu, dünyadaki tüm insanlar arasında, benim çitim Winifred'di. Win olarak da bilinen, on yıl boyunca çalıntı mal sattığım kadın. Onu daha önce hiç bu kadar güzel kıyafetler içinde görmemiştim ama hiç şüphe yoktu, kesinlikle oydu.

Bastian'la konuşuyorum.

Verulamium'da, dükkanının olduğu yerde olması gerekiyordu. Burada değil. Sarayda değil. *Casusluk yaptığım adamla konuşmuyordu.*

Sanki dünyanın bu iki parçasının çarpışması Riverton Sarayı'nın ortasında değil de göğsümde oluyormuş gibi kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Yüzüm karıncalanarak ikisine baktım.

Eğer Win burada, Lunden'de, sarayda olsaydı, insanların aramızdaki bağlantıyı keşfetme ve dolayısıyla sırrımı ortaya çıkarma riski vardı. Ve Bastian'ın onunla konuşuyor olması... Başka bir nedeni olamazdı. Ona orrery'sini sattığımı söyledim. Her *nasılsa* Win'i bulmuştu ve şimdi nerede olduğunu soruyor olmalıydı.

Benimle sadece oynamıyordu. İşlerime burnunu sokuyordu. Agresifçe.

Bahçede ona rastladığımda beni gözetliyor muydu? Yoksa sadece paranoyaklaşıyor muydum?

Tanrı aşkına, onu gözetliyor olmam gerekiyordu, tam tersi değil.

Kahretsin, bu tam bir karmaşaydı. Sadece beş dakikadır mahkemedeydim ve şimdiden her şeyi berbat etmiştim.

Göğsüme bir ağırlık bastırdı ve Win'in cevabını duyabileceğim daha yakın bir saklanma noktası arayarak havayı içime çektim. Ama yoktu.

Başını salladı, gözleri ona özellikle pahalı bir şey getirdiğimde olduğu gibi parlıyordu. Heyecan, açgözlülük, özellikle iyi bir ödeme günü vaadinden duyduğu heyecan. Beni satıyordu. Öyle olmalıydı.

Gözlerimi kapadım ve nefesimi tuttum, bir kelime bile yakalamak için çaresizdim. "... Gönderdiğiniz elbiseden çok memnunum." Ona gülümsedi ve koluna tekrar dokundu.

Hissetmeye hakkım olmayan ya da hissetmek istemediğim çirkin bir şey içimden süzüldü. Ama onu bastırdım, çünkü önemli ya da yararlı değildi.

Bu yüzden ona elbiseyi göndermişti, ki bu da mantıklıydı; sahip olduğu herhangi bir şeyin saray için uygun olacağından şüpheliydi. Ama onu neden buraya getirmişti ki? Neden ona gitmedi?

Çakılların arasında, kulakların erişemeyeceği bir yerde yürürken başını salladı. Çenesi yukarıda, omuzları geride, kasıla kasıla, her ne kadar kötü yapsa da bir hanımefendi rolünü oynamanın her saniyesini seviyordu.

Bekledim ve bir dakika kadar daha konuştular. Bastian'ın yüzünü tam olarak göremiyordum ama birkaç kez başını salladı ve sonunda başını sallayarak kullandığım girişi işaret etti. Çitin arkasına saklandım, kaslarım gergindi ama ortaya çıkıp ne halt öğrenmek istemedi.

Tekrar dışarı bakmaya cesaret ettiğimde, başka bir kemerden çıkıyordu ve Win ıslık çalarak bu tarafa doğru yürüdü. Hanımefendi gibi davranmak buraya kadarmış.

Çitime ulaştığında Bastian gözden kaybolmuştu ve ben de kolundan tutarak onu durdurdum.

"Kat!" Bir an bana baktı, sonra güldü. "Ben de tam senden bahsediyordum."

"Tahmin ettim. Ne dedin sen?"

"Hayır, sinirlenmeye hakkın yok," diye tısladı kaşlarını çatarak. "Benden sakladığın sürece olmaz. Onu kime sattın?"

Bastian sormuştu. Kahretsin.

Gerçi bu onu ele veriyordu. Win'i bulup buraya getirme zahmetine katlanmak, hatta uyum sağlaması için bir cüppe göndermek... Kehaneti geri almak için yanıp tutuşuyordu. Hâlâ benimle olduğunu öğrenirse ne yapardı?

vardı? Cavendish'e veririm, beni Bastian'ın öfkesinden koruyacak kadar iş yarar bulur muydu?

Şu an düşünmek için çok fazlaydı. Nesne hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu... ve şu anda Win'in yönünü değiştirmem gerekiyordu. "Buraya gelmeye hazırlanırken seni ziyaret etme fırsatım olmadı."

Burnunu çekti, hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Ve senin Lunden'de olduğunu bilmiyordum. Bana kendin söylemediğin için kırıldım. Hem de sarayda!" Önce sarayımıza, sonra da bana baktı. "Şu haline bak!" Sade ama şık binici elbiseme, incili kolyeme, saçlarımı yüzümden uzak tutan taraklarıma bakarken zihnindeki çarkların çalıştığını görebiliyordum.

Paranın kokusunu almıştı.

Yeterince emin, yaklaştı. "Zengin avlar, Kat. Gerçekten de zengin avlar. Belki de Fae'lerle yaptığın o iş için seni affedebilirim." Bastian'ın kaybolduğu yöne doğru el salladı. "Ne de olsa bu bizim için büyük bir para kaynağı olacak."

İrkildim ve kemerli geçitten aşağı baktım. Onun dikkatsiz konuşmasını duyacak kimse yoktu. "Bu insanlardan çalamam. Yakalanırım."

Bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde homurdandı. "Bu seni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Tabii..." Başını eğdi; gözleri kısıldı ve kendimi hazırladım. "Artık para kazanmanın başka bir yolu mu var? Evet, o teçhizatı alabilmek için bunu yapmalısın." Başını sallayarak kıyafetimi inceledi. "O zaman iş nedir? Hadi, Winifred'le paylaş. Kaç yıldır arkadaşız? Bana anlatabilirsin."

Kollarımı kavuşturdum. "Biz arkadaş değiliz, sadece iş ortağıyız-eski iş ortağı."

Gözleri büyüdü. "Eski mi? Beni terk mi ediyorsun? Ah, Kat, yaralandım." Göğsünü tuttu ve eğer acısının ne kadar abartılı olduğunu görmeseydim daha fazla sempati duyabilirdim. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum -Silah arkadaşları, bir takım! Hepimiz birimiz için ve hepsi bu."

"Silah arkadaşları mı?" Bir kaşımı kaldırdım. "Onca gece yollarda benimle birlikte boynunu riske atmanı özlemiş olmalıyım."

"Hey, mallarınızla uğraşırken kendimi riske atıyorum. Çok risk alıyorum. Ama tamam, anlıyorum." Ellerini iki yana açtı. "Artık başka bir işin var. Bana ihtiyacın yok. Ama hâlâ arkadaş olabiliriz, değil mi?"

Arkadaşlığa bu ani ilgi neden? Bir ipucu bulmak için onu izledim, ancak Win'in dramatikliği ve duygudan duyguya geçişindeki kaotik yol onu okumayı zorlaştırdı.

"Demek istediğim" -büyük, mavi gözlerini bana dikti- "biz *düşman* değiliz, değil mi?"

Bunu anlamak kolaydı. Örtülü bir tehdit.

Beni incitecek kadar şey biliyordu. Ona hiç güvenmiyordum ama bir çitçi bulmak kolay olmamıştı, özellikle de bir aristokratla konuşacak birini. Ona çok iyi öğrendiğim o yatıştırıcı gülümsememi verdim. "Hayır, tabii ki hayır. Asla."

Işıl ışıl gülümsedi, gözleri yeniden parladı. "Güzel. *Güzel*. Yeni hayatında karşına heyecan verici fırsatlar çıkarsa bana haber ver." Gözlerini tekrar saraya dikti. "Ve beni ilginç etkinliklere davet etmeyi unutma, olur mu? Sen bu fırsatı değerlendirmek istemiyorsun diye ben de değerlendiremeyecek değilim." Bu sözlerle omzuma vurdu ve gitti.

Gerçekten gittiğinden emin olmak için ihtiyatlı bir mesafeden takip ettim. Ancak bir yan kapıdan çıktığında bir ağaca yaslanıp yüzümü ovuşturmama izin verdim. Bastian'ı yakaladığım ilk sinsi buluşmada Cavendish'e bile söyleyemedim, çünkü *benim* çitimle birlikteydi.

Ne boktan bir durum.

T Şapka gecesi, yatmaya hazırlanırken Cavendish'ten bir not daha geldi. Bu notta "sakin kıyafetler giymem" isteniyor ve labirentin merkezinin tarifi veriliyordu.

Sessiz kıyafetlerin ne olduğundan tam olarak emin değildim ama pantolon, yumuşak deri botlar ve basit siyah bir gömlek giydim. Otoyolda giydiğim türden giysilerdi. Bunları giyerek karanlıkta kolayca gizlenebilir ve gömleğimin içine soktuğum örgümle gölgelerin arasında fark edilsem erkek gibi görünebilirdim.

Muhafızlar saray arazisinin etrafındaki duvarlarda ve kapılarda devriye geziyordu ancak araziye kendi haline bırakma eğilimindeydiler, bu yüzden korumasız bir kapıdan gizlice çıkmak kolaydı. Meşaleler ve fenerler bahçeleri süslüyordu. Aralarında gölgeler birikiyordu ve ben karanlığın içinden süzıldüm.

Çocukken ormanda ve bahçelerde sessizce hareket etmeyi öğrenmiştim. Kız kardeşim Avice bir şekilde bu konuda olağanüstü iyiydi, bu yüzden çok fazla oyunu kazanmıştı. Ona doğuştan gelen bir şey için ben pratik yapmak, pratik yapmak, pratik yapmak zorundaydım. Sonunda bunun karşılığını aldım çünkü onun kadar çok oyun kazanmayı öğrendim ve şimdi her adımı sessizlik içinde atıyorum.

Porsuk çalılarından oluşan labirente adımımı attığımda kaşlarımı çattım. Cavendish ilk kez onunla ofisi dışında bir yerde buluşmamı istiyordu. Gece yarısı olmasına rağmen labirente saraydaki herkes girebiliyordu. Tam olarak özel sayılmazdı.

Ama onu sorgulamanın bana düşmeyeceğini açıkça belirtmişti. Bu yüzden ezberlediğim yönergeleri takip ettim, karanlık çitlerin arasından sızan ay ışığında görebiliyordum.

Merkezden çok uzak olmayan bir yerde bir ses beni durdurdu. Sadece yumuşak bir ses. O kadar yumuşaktı ki, ne duyduğumdan tam olarak emin değildim. Kulaklarımı zorlayarak durakladım.

Bir iç çekiş. Bir kadının iç çekişi. Ve... kısa bir süre sonra bir nefes.

Nefesimi tuttum ve köşeye doğru ilerledim. Çitlerin arasında, üzerinde bir kafes bulunan bel yüksekliğinde bir duvar vardı. Kafesin içinde o güne kadar gördüğüm en koyu, en kadife kırmızısı güller yetişiyordu. Havada asılı duran kokuları, yaz sıcaklığının ve bir tutkuya doğru sıkı çalışmanın verdiği hazzın kokusunu taşıyordu.

Aptalca bir tutku.

"Oh!" Ardından daha alçak bir ses -bir adam mı?

Kalbim biraz daha hızlı atarak yaklaştım. Gülün gür yaprakları dolgun ve kalındı ama ötesindeki her şeyi tam olarak gizlemiyordu.

Labirentin ortasındaki taş masanın üzerinde Lara yatıyordu, sarı saçları masanın kenarından dökülüyordu. Kaşları kalkmış ve dudakları, saf zevk olduğunu anlamak için insanları okumaya gerek olmayan bir bakışla ayrılmıştı. Yutkundum ve gözlerimi onun yüzünden ayırmaya zorladım.

Ay ışığı çıplak tenini yıkadı ve bacaklarının arasında duran adamın vuruş ritmine doğru eğilirken göğüsleri zıpladı.

Başka tarafa

bakmalıyım.

Bakamadım.

Ağzım kurudu, tenim çok sıcaktı. Serin gece havasına rağmen yanaklarım yanıyordu.

Kendimi kafese tutunmuş, ona yaslanmış, daha fazlasını görmeye aç buldum.

Sevgilisinin gömleği açıktı, karnı sıkılaştıkça esneyen kaslı göğsü ortaya çıkıyor ve tekrar tekrar içine giriyordu. Pantolonu sanki tamamen soyunmak için çok acele etmiş gibi dizlerinin üzerinde duruyordu.

Masanın kenarına yapışmış, dudağını ısıırıyordu ve ben de kendimi kendi dudağımı ısıırırken buldum, vücudum zonkluyordu.

O koca kıcı bana hiç böyle hissettirmemişti. Kesinlikle Lara'nın şu anda yaptığı gibi dudağımı ısıırıp sızlanmama neden olmamıştı.

Cinsel fetihlerinden bahsederken Ella'nın gözlerini aydınlatan şey bu muydu?

Küçük bir kızken, "iyi bir eş "ten ne beklendiğini bilirdim. Benden on yaş büyük aşağılık bir adamla evlendirileceğimi öğrendiğim an, kendimi görevime teslim etmiştim. Mücadele etmek beni hiçbir yere götürmezdi.

Ama evlilik konusunda kendime bir isyan izni verdim. Evliliğe bekaretim bozulmadan girmeyeceğime yemin ettim.

Aile mülkümüzde fazla seçenek yoktu ama Avice'e planımı anlattım. Seks hakkında yeni yeni bir şeyler öğrenmeye başlamıştı ve benim durumum hakkında bir fikri vardı. Güçlü burnu ve rahat gülümsemesiyle seyisi işaret etti. Cesaretimi toplamam haftalarımı aldı. Haftalar süren elbise provaları, düğün çeyizimin toplanması ve o adamla evlenmeme neden olan diğer tüm saçmalıklar.

Ancak bir gün öncesine ulaştığımda, hala dehşet verici bir şekilde bakireyken, sonunda kendimi bunu yapmaya zorladım. Genç adamın neler olup bittiğini tam olarak bilmediğinden emindim... ya da belki biliyordu. Evleneceğimi anlamıştı. Bunun benim gibi bir kız için ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı.

Bir gezintiden geldim ve yalnız olduğumuzdan emin oldum. Fazla bir şey gerekmedi. Bir gülümseme ve ahırlardan birinde yardım isteği, ardından koluna bir dokunuş, çenemi yukarı doğru eğerek beni öpmeye davet etmesi. Bu bir kez başladığında, ona sürtünürken pantolonundaki sertliği hissetmişim, ağzıma getiremediğim şeyi vücuduma söyletmeye kararlıyım. *Becer beni.* Ondan tek istediğim buydu. O olması bile gerekmiyordu, Lord Robin Fanshawe olmasın yeterdi.

İstediğimi aldım. Acıtmıştı. Bir noktada neredeyse iyi hissettirmişti ama sonra bitmişti.

Sonra samanların üzerinde nefes nefese uzandık ve bana "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Güldüm. O zaman bile, bir miktar alaycı olmalıydım, çünkü oturdum, kıyafetlerimi topladım ve ona başımı salladım. "Bu mu? *Bu* diye bir şey yok. Hiçbir anlamı yok. Sadece düğün yatağıma bir bakire olarak gitmeyeceğim." Bunun büyük bir aşk ilişkisinin başlangıcı olduğunu düşünüp düşünmediğinden emin değildim. Giyinip ahırdan çıktıktan sonra onu bir daha görmedim.

Onunla geçirdiğim an neredeyse iyi hissettirmişti - Lara'nın kendini kaybetmesini izlediğim zevk seline karşı tek bir yağmur damlasıydı.

Kocam bana böyle davranabilirdi, belki bana böyle hissettirebilirdi. Bakire olmadığımı fark etmiş ve bu yüzden mi zahmet etmemişti? Karılık görevlerimde başarısız olduğum için mi?

Lara en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyordu. Normalde çok mantıklı, çok düz ve ölçülü görünüyordu. Mükemmel bir hanımefendi. Ama işte buradaydı, saray labirentinin ortasında taş bir levhanın üzerinde kıvranırken, bu adam onu canı çıkana kadar beceriyordu.

Beni buraya Cavendish göndermişti. Onunla buluşmak için değil, bunu görmek için. Sevgilisinin kim olduğunu öğrenmek için, ona karşı cephane bulmak için, ya da haber yaymak için.

gizli ilişkisini ortaya çıkarmak ve kovdurmak ya da gitmesi için şantaj yapmak.

Gitmeliyim. Böyle bir bilgi istemedim.

Yatağa geri dönmeliyim. Bunu gördüğümü unutmalıyım. Ama yine de...

Elinin kalçasında gezinmesi. El bacaklarının arasına girip yükselirken çıkardığı küçük nefes. Ona doğru eğilmesi, onu daha önce hiç öpülmediğim bir şekilde öperken kaşlarının zevk dolu bir konsantrasyonla kalkması.

Her nefese, her iniltiye, açgözlü gözlerimin alabildiği her temas noktasına asıldım.

Uzun burnunu, ince dudaklarını, Lara'yı benden bile daha açgözlü bir şekilde gören kara gözlerini fark etmem uzun zaman aldı. Langdon Kontu - kraliçenin taliplerinden biri. Nedense bu, durumu daha da yanlış hale getiriyordu.

Yine de gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum. Lara'nın kalçalarını kavradı ve yüzünde vahşi bir gülümseme belirirken onları yukarı itti. Ağzı açıldığında, duymak için kendimi zorlarken buldum. "İşte bu, sevgilim. Yine sikime boşalacaksın." Onun üzerine eğildi ve dişleri şiddetli bir hırıltıyla parladı. "Yine."

Gözleri kapandı ve haykırdı.

Tam o sırada alçak bir ses kulağıma konuştu. "Vay, vay, vay."

I Bir elin ağzımı kapatması iyi oldu, çünkü vücudum o kadar sıkıydı ki çığlık atabilirdim. Bunun yerine, sıcak bir vücut sert sırtıma bastırırken birinin avucuna boğuk bir ses çıkardım ve

Beni alçak duvara yapıştırdı. Güçlüydü, bir kolu belime ve kollarıma dolanmış, beni göğsünün her sert düzlemine aynı hızda tutuyordu, kalçaları beni sabit tutuyordu. Tutuşuyla gerildim ama faydasızca kıpırdanmaktan başka bir şey yapamadım.

Bergamot ve sedir kokusu içimi doldururken sesi tanıdığımı fark ettim. Lara'nın çığlıkları azalırken gözlerim büyüdü.

"Sevgili Leydi Katherine," diye mırıldandı Bastian kulağıma, sesi sıcaktı. "Ne tür bir oyun oynadığınızı bilmiyorum ama bunun labirentte sevişen insanları gözetlemeyi içereceğini düşünmemiştim."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Casusluk yaptığının farkında mıydı? Yoksa benim bir tür sapık olduğumu mu düşünüyordu? Hangisi daha kötüydü?

Ağzımı sıkıca kavrayışı gevşedi ve ben de hafif tuz tadı olan tenine karşı nefes nefese kaldım.

Labirentin ortasındaki Lara da nefes nefese kalmış, Langdon içinden çıkarken göğüsleri kabarmıştı. Aleti kızın ıslaklığıyla parlıyordu ve hâlâ sertti. Kalçalarını kavrayarak onu ön tarafına çevirdi, böylece mermer masanın üzerine eğildi ve manzaranın tadını çıkarmak için bir an geri çekildi.

Tekrar içeri girdiğinde nefesim kesildi. Kıpırdamadan durmaya, Bastian'a doğru eğilmemeye çalıştım, çünkü pozisyonumuzun şu anda zevk aldıkları pozisyondan çok da farklı olmadığını fark ettim.

"İlginç." Bastian beni biraz daha yaklaştırdı ve ben de ona doğru eğilme isteğimle savaştım. "Seni röntgenci olarak görmedim. Bir teşhirci,

Belki doğru terbiye verildiğinde, ama asla bir röntgenci değil. Ve gecenin bir yarısı burada, sizin gibilerin kadınlar için çok ayıp bulduğu kıyafetlerle durmak..." Önümden aşağı bakarken yüzü görüş alanımın kenarında belirdi. "Bu tişörtle gösteriden ne kadar keyif aldığını belli ediyorsun."

Gömleğimi göğsümün üzerine çekti ve ketenin meme uçlarımı sürtme şekli bana kumaşa karşı zirveye ulaştıklarını söyledi. O gelmeden önce arzuyla titriyordum ve şimdi uyluklarımın arasındaki zonklama daha da sertleşti ve ıslandı.

Ama o biliyordu. Sadece ya da dedikodu toplamak için izlemediğimi biliyordu. Neden arkamı dönüp gidemediğimi biliyordu.

Ve şimdi de utancımın bana işkence ediyordu. Kıpırmızı olduğumu anlamak için karanlıkta görebilme yeteneğine ihtiyacı yoktu; tenimin ne kadar sıcak olduğunu hissetmesi gerekiyordu.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Sadece Langdon'ın Lara'yı becermesine bakabiliyor ve hareketsiz kalmak için elimden geleni yapıyordum.

Bastian'ın kolu belimde gevşedi ve parmakları karnımın kıvrımlarında gezindi. Hafif dokunuşuyla oradaki kaslar seğirdi. Alaycı olduğu kadar gıdıklayıcıydı da ve nefesimin kesildiğini duymuş olmalıydı çünkü kulağıma gülümsediğini hissettim. "Kendini orada hayal ederken, birinin sana bunu yaptığını düşünürken sana Leydi Katherine demek doğru , değil mi?"

Nefes aldım, titriyordum ve eline karşı fısıldadım, "Lütfen." Neden ağzımdan bu kelimenin çıktığını bilmiyordum, sadece dilimin döndüğü tek kelime buydu. Belki de beni bu acıdan kurtarmasını ve Lara ile Langdon'a beni izlerken yakaladığını söylemesini istiyordum.

"Bu 'lütfen seni serbest bırakayım' mı yoksa 'lütfen seni serbest bırakayım' mı?" Sonunda elini ağzımdan çekti.

Temiz havayı içime çektim, az önce sorduğu şeyden ziyade buna odaklandım. Serin, taze ama onun kokusuyla ve dudaklarımı hâlâ renklendiren hafif tuzla doymuştu.

Hangisini istiyordum?

Dilim yalvarışını şekillendirdiği anda anlamıştı. Bedenimdeki çarpıntı bunu biliyordu ve beni ona doğru çekiyordu. Güller çok dikenli değildi: Ona doğru bastırılmak istemeseydim kafesin içine doğru eğilebilirdim.

Ama ben yaptım.

Yatağında tek başıma rahatladım. Birçok kez. Ama şimdi bunu istiyordum ve onun bana vermesini istiyordum.

Acınası ama bunun için yandım.

Aslında bu bir teklif değildi. Göbeğimin üzerinde spiraller çizmeye devam ederken bile kıcıma karşı sert olmadığını hissedebiliyordum. Bazen daha yukarılara kayıyor, göğüslerimin hemen altında duruyordu. Bazen de daha aşağı inerek pantolonumun bel bandında duruyordu. Sadece onu kendi eğlencesi için istediğimi itiraf etmemi istiyordu.

Parmakları karnımda gezinirken alçak ve düşünceli bir ses çıkardı. "Bana doğru eğildiğini hissediyorum Kat. Boğazındaki nabzın daha sert atmaya başladığını görüyorum. Nefes alışlarının hızlandığını duyuyorum. Neden arzulanığın tatmini elde etmiyorsun?"

Neden olmasın?

Sanki bu kadar kolaymış gibi. Sanki sadece isteyebilirmişim ve o da dileğimi yerine getirecekmiş ve bunun hiçbir sonucu olmayacakmış gibi.

Langdon labirentte Lara'nın saçlarından bir avuç aldı ve onu kendine doğru çekti. Boynunu bükerek haykırdı ama acıdan değil, sadece daha fazla zevkten.

"Tabii... ah..." Bastian saç örgümü gömleğimin boynundan çekip elinin etrafına doladı. "Hiçbir sevgilin sana bu sesleri çıkarttırmadı, değil mi?"

Yüzüm yanıyordu ama bunun utançtan mı, aşağılanmadan mı yoksa arzudan mı olduğunu söyleyemiyordum.

Haklı olduğu için utanç mı? İçimi bu kadar net görebildiği için aşağılanma mı? Yoksa ona duyduğum aptalca arzu mu?

Kıcımda bir seğirme oldu ve bana daha sıkı bastırdı. Geri ittim, bedenim tamamen bilinçli komutam altında değildi.

"Pembenin o kadar güzel bir tonuna bürünmüşsün ki, saçlarınla çatışıyor."

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı eğdim, gül yaprakları alnıma çarpıyordu.

Karnımla oynamayı bıraktı, içime bastırmayı bıraktı ve çenemi tuttu, başımı kaldırıp çevirdi, böylece sonunda gözlerinin içine bakabildim.

Ay ışığı karanlığa karışmıştı, bakışlarımı tuttu ve daha önce gördüğümünden daha az korunaklı hissettirdi. "Sekste utanılacak bir şey yoktur, bilirsin, Kötü Kadın. Bedenlerde utanılacak bir şey yok. Zevkte utanılacak bir şey yok. Bu insanların kendi zihinlerine kazımış oldukları garip bir fikir."

O mükemmel ağız benimkinden belki bir santim uzaktaydı. Sözleri dudaklarımı okşadı. Kulağımın arkasındaki hassas deriyi okşadı, üst üste yığılmış duyu yoğunluğuna katkıda bulunarak beni ürpertti.

"Ve yine de... kendini inkâr ediyorsun, değil mi?" Kaşlarını indirdi ama bu, ondan çaldığım için beni öldürmeye söz veren bakışından daha yumuşak bir ifadeydi. "Ne kadar yazık. Ne büyük kayıp."

İçimdeki her sinir gerildi, istedim, ihtiyaç duydum, acıdım ve reddettim, tıpkı onun söylediği gibi.

"Eğer suyum olsaydı ve siz susuzluktan ölüyor olsaydınız, size verirdim. Bu da farklı değil. Bu yüzden tekrar soruyorum" -sesi alçaldı ve bana bakışı yoğunlaştı- "lütfen' serbest bırakılmak *için* yalvarıyor muydu yoksa serbest bırakılmak *için yalvarıyor* muydu? Cevap verirsen yaparım."

Ağzım kuruyarak sadece . Gerçekten teklif ediyor muydu...?

Ona yaklaşmaya çalışıyordum. Baştan çıkarma planın bir parçasıydı. Aptal, dokunmaya hasret bedenim bana bu gerçeği unutturmuştu, şoka ve şehvete fazla kapılmışım.

Bunu bana gerçekten bir tabakta mı sunuyordu?

Yine de evet dediysem, bu sadece casusluk yapmak için değildi - haklıydı, serbest bırakılmak istiyordum, buna *ihtiyacım* vardı.

"Bana cevap ver dedim, Katherine. Bir daha sormayacağım."

"Evet." Sanki şansımı kaybetme ihtimalinden korkuyormuşum gibi nefes nefeseydi. "Ver onu bana."

Bir gülümseme parıltısı olduğuna yemin edebilirdim ama emin olamadan örgümde düğümlemiş eliyle başımı başka yöne çevirdi.

"Güzel," dedi kulağıma. "Ellerini kafesin üzerine koy. Onları orada tut."

Diken olsun ya da olmasın, itaat ettim. Bunun için ellerimi yırtmaya değerdi.

Sesindeki emir, merkezimdiki zonklamayı yaymaya başlamıştı bile.

Daha önce bana bıraktığı, onun yerine duvara seçebileceğim o boşluğu şimdi elimden aldı ve beni taşa yapıştırdı. "Onları izle ve benim seni becerdiğimi hayal et."

Artık sadece bir seğirme değildi. Şimdi sertliği kıcıma değişiyordu. Uyluklarımın arasından, kıvrımlarımın arasından kaydığını ve sonunda Langdon'ın Lara'yı ittiği gibi beni ittiğini hayal etmek zor değildi.

Savaşımı teslim ettim. Sırtımın daha önce yalvardığı gibi eğilmesine izin verdim. Kalçalarımın etrafında dönerek onunla buluştum, sertliğini yumuşaklığıma karşı hissedene kadar daha da geriye eğildim.

"Yalnız kaldığımızda sana istediğim gibi hitap edebileceğimi söylemiştin. Şimdi sana közüm diyorum."

Belki de haklıydı, çünkü daha önce kendimi yanıyordum sanmıştım ve . Bunun yanında ılık bile sayılmazdı. Tenim karıncalandı, çok sıcaktı, çok dardı, çok fazla lanet olası kıyafetle kaplıydım.

Ama ellerimi kafesin üzerinde tutmam söylenmişti ve iyi olduğum bir şey varsa o da itaat etmektir. Bu yüzden daha sıkı tutundum, oysa tek yapmak istediğim gömleğimi çekip açmak ve tenime biraz serin gece havası almaktı. Bu fikir bile beni şok etmiş olmalıydı.

Ama bu gerçek değildi. Sayılmazdı.

Ya da bu iş içindi. Sadece ona yaklaşmak içindi.

Ya da istedim ama sadece labirentin merkezinde izlediğim şey yüzünden. Kendim için istediğimden değil. Onu istediğim için değil.

Bahaneler birbirini kovalıyordu. Hepsine inandım mı yoksa hiçbirine inanmadım mı emin değildim.

Sonra çok daha az önemli göründüler, çünkü Bastian'ın dudakları boynumun üzerinde tüylendi, kulağımı ısırmadan önce yukarı doğru izledi, sert ama tam olarak acı verici değil. Çok şey vaat eden o katı, sert his parçasıyla gerildim. Dönüp dudaklarını yakalamaya çalıştığımda, örgümü kavradı ve kulağıma mırıldandı.

"Onları izle dedim."

Ben de dilimi ağzımın damağına bastırdım ve itaat ettim.

"Güzel."

Vahşi lanet av. Bu kelime bile beni zevkle kızarttı. Onu memnun etmiştim. Bu güvenliydi. Ama o da beni memnun ediyordu ve bu tehlikeliydi.

Görünüşe göre dönmeyeceğimden emin olunca saçlarımı çözdü ve ellerini göğüslerime götürdü. Bir solukla başımı omzuna yasladım, hâlâ Langdon ve Lara'yı izliyordum. Ama Bastian kıcıma sürtünüp göğüslerimi yoğururken, yaptıklarını daha önce olduğundan çok daha az ilginç buldum.

Herhangi bir itaatsizliğin onu durduracağından korkmasaydım, gözlerimin kapanmasına ve kendimi bu his denizinde boğulmaya bırakırdım.

Başparmaklarını çakıllı meme uçlarımla üzerinde gezdirdi ve tamamen kasıtlı gibi görünmeyen yumuşak bir ses çıkardı, sanki yükselmiş halim ona da zevk veriyormuş gibi. Sonra parmakları başparmaklarıyla birleşip beni kısırdı ve yumuşak bir çığlık attım.

Eliyle ağzımı kapattı. "Gözetlediğin insanlar olduğu için şanslısın, benim türüm bunu duyardı."

"Casusluk" kelimesini söylemesi beni içine hapsettiği sisi dağıttı ve zihnimi sisten uyandırdı. Gerçekte ne yaptığımı tahmin edememişti ama bu çok yakın bir adımdı.

Meme ucumu dairesel bir okşayışla yatıştırırken diğer elini ağzımdan indirdi ve dilimi buldum. "Bu senin iyiliğin mi?"

Sinirlerimde ve kemiklerimi titreten alçak, karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Sana iyilik yapanın ben olduğumu düşünüyorum, değil mi?"

Tırnağını göğsümün dar noktasına sürttüğünde solgunlaştım ve dudağımı ısırdım. "Bu sana borçlu olduğum anlamına mı geliyor?"

"Zaten biliyorsunuz, Kötü Kadın. Ama merak etme, tahsilat yapmayı seçtiğimde, kendi payıma düşeni alacağımdan emin olabilirsin." Göğsümü sıkarken ve bir elini boynuma koyarken kulağıma doğru gülümsediğini hissettim.

Dünya titredi. İrkildim.

Toprak. Gece karanlığı. Ve göremediğim bir şey. Asla göremeyeceğim bir şey; eski anıların parçalarıyla çevrili bir boşluk.

"O değil." Sesim dalgalandı, sanki kalbimin çılgınca çarpışıyla sarsılmış gibiydi.

Hemen boğazımı serbest bıraktı. "Tabii ki." Birkaç kalp atışı boyunca hareketsiz kaldı, sonra iki elini omuzlarıma koydu ve yanağımı yanağıma yaslayarak bana sarıldı. "İstemediğin herhangi bir şey, durmamı istediğin herhangi bir an, bunun bitmesini istediğin herhangi bir an, tek kelimeyi söyle ve itaat eden *ben* olacağım. Hiç tereddüt etmeden. Soru sormak yok. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Durmamızı mı istiyorsun?" Başımı salladım.

"Söyle."

"Hayır. Durma. Lütfen. Ben... Ben devam etmek istiyorum." Vücudumdaki gerilim bunu gerektiriyordu. Bu her ne sikimse durursak beni kırabilirdi.

Başını eğdi, kirli sakalı yanağımı aşındırıyordu. "Unutma, ne zaman istersen duracağız. Her zaman." Yanağımı öptü, o kadar nazikti ki nefesimi kesti.

Uzun bir süre kıpırdamadan durduk ve içimdeki anlık korku çözüldü, geriye sadece arzu kaldı.

"Sana ne kadar zarif olduğunu söylemedim, değil mi Kat?" Saçlarını okşadı ve örgümü sabitleyen kurdeleyi çekti. "Bu alev salar"-parmaklarını örgüde gezdirdi, "ok gür, çok görkemli. Yeşil gözlerin, gösterdiğinden çok daha fazla zekayla parlıyor..." Dudaklarını boynumun kenarından aşağıya indirdi. Sonunda göğüslerime döndü, meme uçlarımı parmaklarının arasına aldı ve sıktı.

İçimde oluşan dayanılmaz baskı karşısında iniltimi bastırdım. "Benim bile fark etmediğim bir kötölükle, o ikisini içerek Karanlıkta sikişmek." Yine gece kadar yumuşak bir kahkaha attı. Saçlarını kavradı ve yüzümü kendisine çevirdi.

Başımı arkaya yatırdım, geleceğini bildiğim öpücüğü bekliyordum.

"Ve bu yalancı dudaklar, çok tatlı, çok zahmetli." Ama beni öpmek yerine alt dudağımı dişlerimin arasından çekti ve başparmağını dudağımın üzerinden geçirip ağzıma soktu. Beni izlerken, bunun sadece parmağı olmadığını hayal ettiğini biliyordum, tıpkı Lara ve Langdon'ın sevişmediğini hayal etmemi emrettiğı gibi.

Dilimi başparmağının üzerinde gezdirdim. Beni titrek bir nefes vererek ve kısmen zevk, kısmen de şaşkınlık dolu bir sırtışıla parlayan dişlerinin görüntüsüyle ödüllendirdi. Alçak bir iniltiyle kıcıma sürtünmeye devam etti, sadece amımın kenarındaydı.

Etrafımızdaki gölgeler nabızımla, nefeslerimizle birlikte zonkluyor ve kabarıyor gibiydi, sanki canlı, kaynayan bir kütleydiler.

"ok fazla zahmetli," diye mırıldandı, başparmağını çekip alt dudağımı ekiştirmesine izin verdi, çenemin üzerinde gezdirdi, sonra hafifçe aşağı indirdi. Boğazıma ulaşmadan önce durakladı, kaşları soru sorar gibi kalktı ve izin istedi.

Başımı salladım. "Sadece bekletiyor."

"Seni orada tutmak yok. Anlaşıldı." Başparmağını boğazımda gezdirirken burnunu burnuma dayadı, o kadar hafif bir dokunuştı ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Nefes alışları artık daha hızlıydı ama benimkiler kadar hızlı değıldi. Sanki ciğerlerime yeterince hava alamıyordum, sanki şimdi pantolonumun bel bandıyla oynayan dokunuşuna doyamıyordum.

Ağzımla alay etti, tam olarak dokunmadı, her zaman bir kıl genişliğı uzakta tuttu. "Küçük kor, ocağımı kime sattın?"

Nefes almakta bu kadar zorlanmasaydım gülerdim. Tüm bunların gerçek sebebi buydu. Benim arzularım onun umurunda bile değıldi, sadece onu kendi çıkarları için nasıl kullanabileceğı umurundaydı. Ama vücudum o kadar gergindi ki

başkasının ellerinde tattığımdan daha fazla zevk alıyordum, şikayet edemezdin.

"Bunu sana neden söyleyeyim ki?"

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, tam bir öpücük sayılmazdı ama her sinir ucuna fısıldamaya yetiyordu. "Neden yapmayasın ki?"

"Geri almak için onları öldüreceksin."

Bakışları dudaklarıma kaydı, sanki esirgediği öpücüğü vaat eder gibiydi. "Seni ben öldürmedim."

Alay ettim ama göğüs ucumu tekrar çimdikleyince sesim boğuklaştı. Tanrılar cevap vermeyi nasıl başardığını biliyordu. "Çünkü bu diplomatik bir olaya neden olur."

"Tek sebep bu değil." Bir omzunu kaldırdı ve kalçalarımı geriye doğru eğerek sertliğinin sadece kumaşla ayrılmış hassas amıma temas etmesini sağladı.

İçimdeki basınç arttıkça bir iniltiye karşı dişlerimi sıktım.

"O zaman bana söylemeyecek misin?" Yine dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Hayır." Söylediğim için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kelimeyi içimden geçirdim.

Hareketleri her şeyi açıklıyordu: Eğer ona söylersem, ağzıma sahip olacak ve elini pantolonumun içine sokacaktı.

Eğer kehanet onun için bu kadar önemliyse, benim için de yararlı olabilirdi. "Yine de, bu mükemmel bir dikkat dağıtma girişimiydi."

Sırıtarak ayırdığım dudaklarımı izlerken köpek dişlerinden biri görüldü. "Denediğim için beni suçlayamazsın."

İzlemeye devam etti, bana sürtünmeye devam etti, göğüslerimi yoğurmaya devam etti, karnımla alay etti ve ben her zaman bitmesi için kendimi hazırladım.

İçim erimişti ve bu noktada pantolonumda nemli bir iz bıraktığımdan emindim. "O zaman durmayacak mısınız?"

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Bunu neden yapayım ki?" Daha önceki ses tonumu taklit etti, ancak oktav daha düşüktü.

"Bunun sadece benden bilgi almak için olduğunu sanıyordum?" Düşünceli bir ses çıkardı. "İstediğin bu mu?"

Belki de bunun doğru olmasını istedim. Onun durmasını istemediğim gerçeğinden daha basit olurdu. Başımı salladım.

"O zaman benim için yan, korum. Senin bir aleve dönüştüğünü görmek istiyorum." Bir eliyle pantolonumun düğmelerini açtı.

Kafesi tutuşum sıkılaştı, dikenler tenime baskı yapıyor, kırılmakla tehdit ediyordu. Devam edecekti. Aptal kumaşlar araya girmeden onu kaygan tenimde hissedecektim. Benden istediği o rahatlamayı bana verecekti.

Düğmesi kalmadığından, eli karnımdan aşağı kayarken kapüşonlu bakışları üzerimde kaldı.

Aşağı.

Aşağı.

Dikenler etimi deldi, dudaklarımdan bir soluk çıkmasına neden olan acı iğneleri. Bunu elde etmek için onlara katlanabilirdim.

Gerildi, nefesini tuttu, parmakları saf, tatlı bir zevk veren sinir demetinden belki bir santim uzaktaydı. "Sessiz ol."

Sonra ben de duydum.

Yaklaşan birinin hışırtısı.

Nefes verdi ve elini geri çekti. "Piç kurusu zamanlama, küçük kor." Omuzlarımı bir anlığına kavradı ve sanki kendisiyle güreşiyormuş gibi sırtımdaki gerginliği hissedebiliyordum. "Kaçıp gitmek isteyebilirsin. Burada yakalanırsam itibarım seninkinden daha iyi olur."

Langdon boğuk bir homurtu çıkararak bana her şeyin nasıl başladığını hatırlattı.

Bastian bir adım geri çekildi ve beni soğuk, gergin ve boş bir halde bıraktı. "Çabuk ol."

Kaldırımdaki bir ayağın sürtünmesi. Daha yüksek. Daha yakın.

Nefesimi tuttum ve ona döndüm. Sadece bir saniye. O kısacık an için onu içime çektim; buna ihtiyacım vardı. Bunun gerçekten yaşandığına ya da neredeyse yaşandığına ve Lara ile Langdon'ı izlerken kurduğum bir hayal olmadığına dair güvenceye ihtiyacım vardı.

Ama hayır, orada duruyordu, göğsü biraz fazla hızlı inip kalkıyordu, biraz fazla derindi, pantolonunda bir şişkinlik vardı.

Başım dönüyordu, döndüm ve labirentin gölgelerine doğru kaçtım.

Bu olmuştu ve bunun ne olduğundan ya da ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim.

Ama kesin olan bir şey vardı: Bastian'ın dikkatini çekmiştim.

I Odama gittiğimde kendi tatminimi bulmak zorundaydım. Bastian'ı düşünerek yatağa uzandım, beni o mermer levhanın üzerine yatırdığını, becerdiğini ve *beni* ağlattığını hayal ettim. İki kez boşaldım, ama hâlâ ağırdım ve

Yorgun ve doygun olmaktan ziyade hayal kırıklığına uğramıştım. Sonunda uyku beni ele geçirdiğinde, derinliklerinde gümüşü gözler olan gölgeler rüyalarımı istila etti. Rüyamdaki benliğim uyanık benliğimden bile daha çaresizdi, çünkü o gözlerin vaat ettiği şeyin peşinden koşarak o gölgelere daldı.

Ertesi gün kraliçe ve diğer nedimelerle birlikte bahçede bir tur attım. Çardaktan geçerken Cavendish'ten bir not daha geldi. Gördüğümde irkildim, sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibiydim. Dün gece kendime dokunduğum gibi Bastian'ı düşündüğüm için kendimi suçlu hissetmek çok saçmaydı. Mantıksal olarak Cavendish'in bunu bilmesine imkân olmadığını anlıyordum ama beni saran huzursuzluk mantıklı olmaktan çok uzaktı.

Oraya vardığımda satranç takımının başında duruyordu, sırtı bana dönüktü. "Katherine." Adımı söyledi. "*İlginç* bir akşam geçirdiğini duydum." Döndü, kaşlarını kaldırdı, ağzında alaycı bir gülümseme vardı. "Gerçi herkesin *tatmin* olacağı bir şekilde devam edemeden yarıda kesildiniz."

Nereden biliyordu? Ve eğer kendi zevkimi aldığımı ve bunu yaparken hedefimi düşündüğümü öğrenirse nasıl tepki verirdi? Kollarımı kavuşturma dürtüsüne karşı ellerimi birbirine kenetledim ama yanaklarımın yanmasına engel olamadım. Güller yüzünden avuç içlerimde oluşan küçük kesikler sızlıyor ve kendimi kontrol etmeme yardımcı oluyordu.

"Gelecekte daha uzaktan takip edilmeni sağlayacağım." Bu, derimin altındaki ateşi söndürdü. "Beni... takip etmek mi?"

"Seni geceleri sarayda tek başına dolaşman için bırakacağımı düşünmedin, değil mi?" Yaklaşırken hoşgörölü bir gülümseme takındı. "Senin gibi güzel bir yaratık, bu saçlarla bir fener gibi." Başını salladı ve parmak uçlarını bir tutamın üzerinde gezdirerek omzumun üzerinden aşağıya doğru indirdi. "Ne tür tehlikeleri çekebileceğini asla bilemezsin." Hâlâ saç dalgasını takip eden parmakları köprücük kemiğini geçti ve göğsümün genişliğini geçerek göğüslerimin kabarıklığına yaklaştı.

Hoşnutsuz olduğunda nasıl tepki verdiğini görmüştüm. Eğer geri çekilsem, kesinlikle aynısını ya da belki daha kötüsünü yapacaktı. Bu yüzden nefesimi tuttum ve kıpırdamadan durdum.

Her nasılsa, kalın dilimin etrafında yutkunmayı başardım. "Onun dikkatini çektiğimi söyleyebilirim." Dün gece yaptıklarımızdan sonra neredeyse sevgili olmuştuk ve anlaşmayı imzalamamız an meselesiydi. Bir dahaki sefere onu yalnız yakaladığımda bahse girdim. Planıma göre Lara'yı utandırmaya gerek yoktu.

Parmaklarının ilerleyişi durdu ve bakışları benimkilere kaydı. "Onun ilgisi, evet, ama sırları değil, onlara giden güvenli bir yol da değil." Ağzı düz, parmağını çevirdi, saçımı gerginleşene kadar etrafına ve beni yavaşça kendine çekti. "Şimdi tam zamanı, Katherine. Onunla irtibat kurman onun yanındaki yerini garantileyecek ve ne planladığını daha iyi nereden öğrenebilirsin?"

"Ama onun yanına, *yatağına*, onunla ilişkiye girmeden de gidebilirim. Lütfen, bana sadece birkaç hafta verin ve her şey yoluna girsin-"

Saçlarımdan bir avuç tutup beni göğsüne yaslayana kadar çekerken kafa derim acıyla inledi. Gözlerim yaşardı ama ses çıkarmamak için dişlerimi sıktım.

Ağlamak ya onu kızdırır ve daha fazla ceza almasını sağlardı ya da sapkın bir şekilde onu memnun ederdi, bu yüzden bana tekrar yaptırırdı. Sonuç aynıydı, beni daha çok incitecekti.

Yine de nabzım kükrüyor, çıkaramadığım tüm sesleri çıkarıyordu.

Başımı geriye çekti ve bakışlarıyla karşılaşana kadar bedenimi doğru eğilmeye zorladı. Onunki soğuk bir ateşti. "Sen"-saçımı çekti-"olacaksın"-tekrar yaptı-"olacaksın"-tekrar-"onun"-tekrar-"lanet"-bu sefer daha sertti, bu yüzden sızlanmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım-"ilişki. Anladın mı?"

Boğulurken her nefes ciğerlerimi yakıyordu. Konuşabilmem için birkaç nefes almam gerekti. "Evet."

"Evet, ne?"

"Evet, ."

"Yerini hatırlasan iyi edersin, Katherine. Benim için çalışıyorsun. Sen benim tahtamdaki bir parçadan başka bir şey değilsin. Yerine başkası alınabilir, maaşın başkasına ödenebilir. İstedğin bu mu?"

Yüzüm karıncalandı. Evi kaybedersem, hiçbir şeyim kalmazdı. Çatım yok. Umudum yoktu. Güvenliğim yok. Kocamı bir daha gördüğümde, borcunu ödemek için katlandığım onca şey için onu gözünden bıçaklayacaktım.

Ama yapmazdım. Sadece hayalini kurardım.

"Hayır, efendim." Ona ser dememi istiyordu; ben de mecburen diyordum. Çabucak öğrendim.

"Güzel." Saçımı serbest bıraktı. "Onu sabote et, ona şantaj yap, onu öldür. Açıkçası, nasıl yapacağın umurumda değil, sadece kızıdan kurtul. Onun yerine geçmenle ben ilgileneceğim."

Sanki bir lütuflmuş gibi, sanki işin aslan payını o alıyormuş ve benim sadece basit bir görevim varmış gibi söyledi.

"Eğer onunla sen ilgilenmezsen, ben ilgilenirim ve garanti ederim ki yöntemlerimden hoşlanmayacaksın." Bir adım geri çekildi ama bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Bir ayın var."

I Cavendish'in davranışlarını Ella'ya söylemedim. Belki de ona yaptığı herhangi bir şey üzerinde durmasını istemediğim içindi. Onu daha uzun süre çalıştırdı. Eminim benden daha kötüleriyile karşılaşmıştır ama yine de çalışıyordu.

neşeli bir gülümsemeyle.

Ya da belki de bunu ona yapmadığından, sadece bana yaptığından, çünkü orada bir başarısızlık, düzeltilmesi gereken bir kusur gördüğünden korktuğum içindi.

Artık ona karşı çıkmak ya da cevap vermek yok. Başımı eğecek, işimi yapacak ve ona bana kızması için daha fazla neden vermeyecektim. O saldırganlık anlarının üzerinde durmanın bir anlamı yoktu: Bir daha olmayacağından emin olacaktım.

O görüşmeden sonraki günler Cavendish'e çağrılmadan ya da Bastian'la karşılaşmadan sessizce geçti. Hava bile çiseliyordu, gün doğumundan gün batımına kadar gri ve kasvetliydi, bizi içeride kapalı tutuyordu. Bu ve Bastian'la ilerleme kaydedememiş olmam ya da kehaneti açma girişimlerim beni huzursuz etmişti.

Tek parlak an ilk maaş günümdü. Bin poundluk banknotlar. Ve kraliyetin yasalarını çiğneyerek değil, onun *için* çalışarak kazanmıştım. Harçlığıma dönmek için ihtiyacım olanı ayırdım. Geri kalanını Morag'a gönderdim, bir de gizli kapaklı bir mektupla birlikte, hizmetçiliğin ücretli bir iş olduğunu açıkladım. Biraz şansla, daha fazla zor soru olmayacaktı.

Neyse ki kraliçenin piknik günü aydınlık ve açık bir şekilde doğdu. Gece Kraliçesi'nin Gölgesi de dahil olmak üzere saraydaki önemli herkes davetliydi ve ben de görünüşüme özel bir özen gösterdim. Blaze, elbiselerin yanı sıra deri eşyalar da tasarladı. Uçuşan elbiseler giymekten şikayet ettiğimde

Bacaklarımı çıplak bıraktığı için ata binmek için etek giydiğimde, cevabı nefis bir çift yüksek deri çizme göndermek olmuştı.

Bugün onları, karanlık bir şekilde parıldayan birkaç kat şeffaf kumaştan yapılmış siyah bir elbiseyle giydim. Köprücük kemiğimden bileklerime ve ayak bileklerime kadar beni örtüyordu ama tabii ki rahatça ata binebilmem ve botlarımı gösterebilmem için eteğe yırtmaçlar eklemişti.

Bir şekilde katmanları, örtülmesi gereken her şey gizli kalacak şekilde inşa etmişti, ancak ben yürüdükçe kayıyor, orada burada teni ortaya çıkaracak kadar tüllü hale geliyorlardı. Ben hareket ettikçe, görmemeniz gereken bir şeyi görebileceğiniz hissini veriyordu. Ama aynada test ettim, koştum, zıpladım, eğildim ve dans ettim; elbise beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadı.

Blaze'in hakkını vermeliyim: Konu kumaşa geldiğinde o bir dahiydi.

Herkesin toplandığı dış avluya ulaştığımda, diğer tüm hanımların yaz renkleri, gök mavileri, soluk pembeler, gün ışığı sarıları giydiğini görmek beni memnun etti. Aralarında göze çarpıyordum, sanki biri karanlık geceyi ortaya çıkarmak için günü yırtmış gibiydi.

Eğer kıyafetim Bastian'ın dikkatini çekmediyse, hiçbir şey çekmez.

Avlu telaş içindeydi. Hizmetkârlar arabalara minderler, battaniyeler ve yiyecek sepetleri yüklerken, biz soylular da sabrecat'larımızı hazırlayıp biniyorduk. Kadınlar küçük gruplar halinde sessizce konuşurken, erkekler yüksek sesle ve daha da yüksek kahkahalarla toplandılar.

Vespera'yı hazırladım, eyeri kontrol ettim ve zihinsel olarak kendimi Bastian'ı tekrar görmeye hazırladım. Yaptığımız ya da yapmak üzere olduğumuz şeyden utanmayacaktım; onun sevgilisi olarak yerimi sağlamlaştırmalıyım.

Eyer ve dizgin bağlandı, kraliçe saraydan çıktığında geride durdum ve Vespera'nın omzunu sıvazladım.

Cavendish onun peşinden giderken bedenim kasıldı. Keskin gözleri avluyu süzüyordu, yüz ifadesi tarafsızlık üzerine bir çalışmaydı. Bana bakarken bile duraksamadı ve *hiçbir şey* hissetmedi. Onu son gördüğümde neredeyse kafamdaki saçları koparacağı gerçeğine dair hiçbir işaret yoktu.

Kanım kaynadı. Dişlerimi sıktım ve ellerimin yumruk olmasına izin verdim. Kimse bana bakmıyordu; bu küçük tepki güvenliydi.

Kalabalığın arasında kaybolduğunda, Vespera'nın dizginini ayarlamadan önce uzun ve sert bir şekilde nefes vererek kendime hakim oldum, buna gerçekten ihtiyacı olmasa da. Ellerimi meşgul edecek herhangi bir şey.

Bunu yaptığım için şanslıydım, çünkü onun yanından geçerken, doğal olmayan bir şekilde koyu ve düz, sanki evrende bir delikmiş gibi duran bir saç gördüm. Bastian.

Sabrecat'ının yanında durarak Asher'la konuştu, o da başını sallayarak kalabalığın arasına karıştı.

Tek başına. Mükemmel.

Sanki hayali bir iş için yanından geçiyormuş gibi o yöne doğru ilerledim. Beni fark ettiği anda, bakışlarının nabzımı donuk bir zonklamaya iten fiziksel bir güç olduğunu hissettim.

Ona tesadüfen denk gelmiş ve beni yolumda durduran bir bakış gibi gösterdim. O kadar sıradan gösterdim ki, şehrin tiyatrolarından birinde sahneye çıkan bir aktris olmalıydım. Bu tesadüfün doruk noktasıydı.

Ne saçmalık.

Yapmacık davranmak zorunda olmadığım şey, havaya sinmiş sabah soğuğuna rağmen tenimin aniden ısınarak kızarmasıydı.

Parlak güneş ışığında her nasılsa daha da solgunlaşan gümüş gözleri üzerimde gezindi, yeni bilenmiş bir bıçak gibi sert ve keskindi. Siyah giymesine şaşırmadım. Ama tanrılar bana gülümsüyor olmalıydı, çünkü jet düğmeleri parlıyordu ve ceketindeki siyah biye ışıldıyordu, bu da kıyafetlerimizin koordine edilmiş gibi görünmesini sağlıyordu.

Belki de bu bir işaretti. İşaretlere inanmadığımdan oldukça emindim ama şu anda başarılı olacağımı gösteren her şeyi kabul ederdim.

"Bastian." Başımı eğdim. Ama ona yaklaşmak yerine sabrecat'ının yanına gittim - ondan çaldığımda bindiği gri olanın - ve yaratığın elimi koklamasına izin verdim.

Bastian yanımda belirirken, nefesi tenimi gıcıklayarak kıkırdadı. "Kat." Sesi , neredeyse avlu duvarlarından yansıyan genel konuşmalar arasında kayboluyordu.

Saray mahremiyet için çok az fırsat tanır, bunun yerine sadece dans ederken mırıldanarak yapılan konuşmalar gibi tuhaf, yarı mahrem anlara izin verirdi. Bu, onun sabrecat'i ile Asher'inki arasında, seslerimiz yumuşak, o anlardan biriydi.

"Seni görmek güzel." Gözlerimi kedisinden ayırmadım, belli ki beni kabullenmişti çünkü elime çarptı. "Gerçi seni gün ışığında neredeyse tanıyamayacaktım." *Karanlıkta beni duvara yapıştırıp kıcıma sürtünmesinin aksine.* Sanki bu düşünce kalçalarımı sıkmamış gibi ona yan gözle baktım ve hafifçe gülümsedim.

İfadesi nötr kaldı ama bir elini kedisinin omzuna koydu. Tam olarak bir okşama ya da sıvazlama sayılmazdı ama güven tazelemek ya da kendini dengelemek için yapılmış bir hareket olabilirdi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra bir kaşını kaldırdı, bakışları kedisini kulağının arkasından kaşındığım yere kaydı. "Ellerin nasıl?"

O kafesin üzerinde kan bıraktığımı biliyordu. Avuçlarımda iki küçük kesik ve parmağımın dibinde bir tane. Yaralar artık küçük, kırmızı çizgiler halindeydi. Ella'nın karışımlarından biri enfeksiyon kapmadan iyileşmelerine yardımcı olmuştu.

Buna değmişti. Ya da en azından yarıda kesilmeseydik değecekti.

İki avucumu da incelemesi için havaya kaldırdım ama bu aynı zamanda bir davetti.

Başını çevirdi, eli sabrecat'in omzundan ayrılıp bana doğru seğirdi, ama orada durdu, sonra yanına indi. Kaşları çatıldı ve başını salladı. "Çabuk iyileşiyorsun." Yarım adım geri çekildi. "Bugünkü sürüşüne engel olmayacaklarına sevindim."

Omuzlarımın çökmesine izin vermemek bir savaştı. Ellerimi tutmalı, daha yakından bakmalı, belki avuç içimde bir çizgi çizmeliydi. *Bir şeyler* yapmalıydı. Dans pistinde yaptığından çok daha az olurdu.

Beklediğim kadar kolay olmayacaktı.

Hayal kırıklığının acı tadından kaçınmak için dilimi ağzımın damağına bastırdım. Dokunduğumda gözleri kapanan sabrecat'ını okşamaya geri döndüm. En azından *biri* ilgimden hoşlanıyordu. Mazeretlerimi sıraladım ve Vespera'ya döndüm.

Labirentteki karşılaşmamız bir ilerleme işareti olmalıydı, ama işte buradaydı, her zamankinden *daha az* çapkın davranıyordu.

Kahretsin. Bunun bir ilişkinin başlangıcı olduğundan çok emindim.

Tüylerim diken diken olurken Vespera'yı hazırlamayı bitirdim, ona bindim ve Ella'yı bulmaya gittim. Parlak ruh hali, pembe yanakları ve gözlerinin etrafındaki hafif yorgunluk bana hedefinde büyük ilerleme kaydettiğini söyledi. Büyük bir ilerleme. Bütün gece.

İçimi kaplayan kıskançlıkla kıvrandım ve kendime bunun sadece görevimde başarılı olmak istememden kaynaklandığını söyledim.

Çeyrek saat sonra kraliçenin önderliğinde yola çıktık. Bastian arkada Asher Mallory ve Lara'yla birlikte gidiyordu, onlar da Ella ve bana el sallayarak onlara doğru dönmemiz için mükemmel bir bahane yarattılar.

Bastian gözümü yakaladı ve tuttu ama Asher'la konuşmaya devam etti. Belki de dizginleri tutuşu biraz sıkılaştırmıştı.

Belki de bu hüsnükuruntu idi.

Bastian'a uzun uzun bakarak Lara'nın yanına çöktüm ve Ella'nın boş sohbeta öncülük etmesine izin verdim. Dilimi kaplayan ve bana Lara'ya yapmam gereken şeyi hatırlatan ekşi tadı görmezden gelmeye çalıştım. Bu, onu son gördüğümde içinde bulunduğu durumla birleşince, konuşmanın benim tarafımdaki kısmı ilk başta sertleşti.

Ella bana Lara'nın yakın ilgisinin nedenini anlatmıştı. İnsanların ağızlarını onları baştan çıkarmak için değil, birkaç yıl önce geçirdiği bir hastalık işitme duyusunu etkilediği için izliyordu. Artık konuşmaları takip edebilmek için dudak okumaya güveniyordu. Konuştuğum birkaç seferde yüzümün ona dönük olduğundan emin olmaya çalıştım.

Bahçelerden ayrılıp Queenswood'a ulaştığımızda erkeklerin, özellikle de dükkelerin sesi yükselmeye başladı. Kimin en hızlı binici olduğu, kimin kedisinin en güçlü olduğu konuşuluyordu. Bineklerinin hızını değil, aletlerinin uzunluğunu ölçüyorlardı. Bastian ve Asher'ın bu saçmalığa karışmadıklarını fark ettim, Dawn Court'tan gelen erkekler de öyle.

Sonunda, iki dükk, arkadaşlarının ancak bir yarışla çözülebileceğine karar verdikleri bir tartışmaya girdiler ve tabii ki geri kalanlar bahis oynadılar. Kraliçe kaşlarını kaldırıp eğlenerek izledi ve Lord Eckington üzerine bahis oynadı.

Kızın taliplerinden biriydi ve son baloda onunla epey vakit geçirmişti. Onu desteklemesi, onun gözüne girdiği anlamına mı geliyordu? Yoksa sadece yarışla mı ilgiliydi? Cavendish'e vereceğim bir sonraki raporda bundan bahsetmeyi aklıma not ettim, çünkü kızın kimi seçeceğiyle ilgileniyor gibiydi.

Eckington'ın erkek kedisi uzun boylu ve uzun bacaklıydı. Bahis oynayanların çoğu bundan etkilenmiş ve paralarını ona yatırmış görünüyordu. Ancak onun kedisi rakibininkinin kas yapısından yoksundu. Lord Winthrop'un dişisi biraz daha küçüktü, ancak önerdikleri mesafe boyunca daha güçlü kasları kazanacaktı. Belki de o aptal Fanshawe'un bizi içine soktuğu borçtan kumar oynayarak kurtulabilirdim.

Sessizce bahsimi Winthrop'a yatırdım. Çok fazla değildi ama herkesin koyduğuyla eşleşiyordu ve sadece iki kişi daha onun üzerine bahis oynamıştı. Kazandığında ödül potunun üçte birini alacaktım.

Ne zaman? Eğer değil.

Kaşlar havaya kalktı ve birkaç adam bana patronluk taslayan gülümsemeler attı. "Oyuna hoş geldiniz, Leydi Katherine." Birkaçı bana şans diledikten sonra ihtiyacım olduğunu düşündüklerini belirten sırtışırlarla gözlerini kaçırdı.

Eckington ilk koşuyu önde götürdü ama tabii ki Winthrop kazandı. Paramı toplarken, bazı dükler "şans eseri kazandığım" için beni tebrik etti.

Ama Winthrop özel bir gülümsemeyle başını bana doğru eğdi. Sabrecat'ının daha hızlı biliyordu ve bu gülümseme, seçimimin sadece bir şans olmadığını anladığını gösteriyordu. "Belki de Majestelerinin yarışında beni desteklemelisin. Bir sabrecat için keskin bir gözü olan biri için bahse girmek için pek çok fırsat olacağından eminim."

Eckington bizimle aynı seviyeye geldiğinde alay etti. "Bugün basit bir düzlükte kazanmış olabilirsin Winthrop, ama sahada düzinelerce yarışçı olacak ve parkur karmaşık. İlk ona girebilmen için bile Leydi Katherine'in lütfundan fazlasına ihtiyacın olacak."

"Peki ya kraliçenizin lütfu ne olacak?" Kadın bize katılırken kaşlarını kaldırarak konuştu. Diğer düklerden birkaçı kadının gelişiyile daha da ilgilenerek yanımıza geldi.

Winthrop'un sırtı dikleşti. "Bununla her şeyi kazanabilirim Majesteleri."

"Oh, gerçekten mi? Kazanacağından bu kadar emin olduğuna göre belki yarışı daha ilginç hale getirebilirim. Para ödülünün yanı sıra, kazanana bir nimet bahşedeceğim. Ulusa zarar vermediği sürece, gücümün yettiği her şeyi kazanana bahşedeceğim." Bununla birlikte, beni yarım düzine dük ve yandaşlarıyla çevrili bırakarak yoluna devam etti.

Ve böylece başka bir tartışma başladı.

Onları yalnız bıraktım ve Ella ile Lara Asher'a yaklaşan yarışı anlatırken bir kenarda duran Bastian'ın yanına döndüm. Mükemmeldi; bu sefer kimse kıyafetimi görmesini engellemeyecekti.

Göz ucuyla beni yaklaşırken izlediğini gördüm. Bakışları bacağıma takılınca eyerinde kıpırdandı ve ben de muzaffer bir sırıtışla kendimi geri çektim. Blaze'e bir teşekkür borçluydum.

"Bunlar ilginç botlar."

"Beğendin mi?" Bacağıma baktım ve aşağı bakıyormuş gibi yaptım. "Yeniler."

"Onlar..." Boğazı yavaşça yutkundu. "Onları fark ettim."

Bunu tasarımcıya borçlu olduğum *büyük bir* teşekkür haline getirin. Belki parayı bir hediye için ayırabilirim.

Sırtını dikleştirerek boğazını temizledi ve Lara'ya döndü. "Peki bu yarışın ödülü ne?"

Dizginleri kavrayışım sıkılaştı ve hâlâ iyileşmekte olan kesiklerimi acıttı. Lanet olsun. Ne haltlar karıştırıyordu? Kalçalarımı saran çizmeleri gördüğünde dudaklarının nasıl ayrıldığını görmüştüm. Neredeyse ağzının suyu akacaktı.

Şimdi de başının arkası bana dönük bir şekilde yanımda gidiyordu. Dengemi bozmak için daha fazla oyun. Öyle olmalıydı.

Belki de o gece sadece bilgi almak içindi ve şimdi reddettiğime göre bana ihtiyacı yoktu. Benden etkilenmiş olabilirdi ama bu peşinden gideceği anlamına gelmezdi.

Lara sakın gülümsemesiyle, "Her yıl aynı," dedi. Langdon'ın siki içindeyken inlediğini gördüğüm o ahlaksız kadından eser yoktu. "Üç bin pound."

Neredeyse kendi dilimde boğuluyordum, bunu nazik bir öksürük olarak zar zor gizledim.

Üç bin. Yarışı duymuştum ama belki de bu rakam tanıdığım diğer soylular için bir şey ifade etmiyordu, çünkü ödülün bu kadar büyük olduğunu ima bile etmemişlerdi.

Yüz ifademi sakinliğe alıştırarak, yol alırken konuşmanın geri kalanını duymadım. Sadece önüme baktım, insanların bir saat içinde böyle bir meblağ kazanabileceğini ve kraliçenin bunu bu kadar kolay verebileceğini merak ettim.

Hizmetkârlar arabalarıyla önden gitmişlerdi. Çayıra vardığımızda, battaniyeler ve büyük minderlerden oluşan bir çemberin yanı sıra kraliçe için alçak, yaldızlı bir sandalye ve şemsiye kurmuşlardı. Katmanlı standlarda kekler, sandviçler ve ısırik büyüklüğünde hamur işleri, tuzlu ve tatlılar vardı. Şarap şişeleri açık bir şekilde kristal kadehlere doldurulmaya hazır bir şekilde duruyordu.

Kekleri gördüğümde içimde kısmen zevk, kısmen de rahatlama hissi uyandıran küçük bir çarpıntı oldu. Şekere harcadığım için kendimi suçlu hissetmeme gerek yoktu, çünkü bunlar saray tarafından yapılmış ve faturası Majesteleri tarafından ödenmişti.

Sessiz bir *teşekkür* ettim.

Grup battaniyelere yayılırken ben Vespera'nın heybelerinin başında oyalandım, eldivenlerimi yerleştirdim ve yelpazemi aldım. Bu sırada gizlice Bastian'ın oturduğu yeri izledim ve ona giden yolu planladım.

Yeni botlarımı göstermenin daha iyi bir yolu var mı? Belki bugün *onun* dengesini bozabilirim.

OceanofPDF.com

N Bastian'a doğru bir adım atar atmaz Lara beni yanına çağırdı ve Ella'yla aralarındaki boş alanı okşadı. Bastian, Asher ve gelen diğer iki adamdan düzine metre uzakta oturuyorlardı.

Dusk Court'tan onlarla birlikte.

Ona doğru ilerlerken ve teklif edilen koltuğa otururken gülümsemem sertleşti. "Onları baş başa bırakalım," dedi, sanki bana daha yakınmış gibi eğilerek

bir sırrı paylaşmak. "Eminim çok sıkıcıdır."

Kendimi yelpazeleyerek ve tatsız salatalıklı sandviçlerden hanımefendice ısırtıklar alarak, onunla ve küçük çemberimizdeki diğer kadınlarla havadan sudan konuştum. En azından Bastian ve ben birbirimize bakıyorduk, bu yüzden Ella'nın bana gösterdiği zarif pozlardan birini vererek kendimi minderlerin üzerine attım. Tabii ki eteğim bir *anda* ayrıldı ve Bastian'ın gözlerini ayırmakta zorlandığı botlardan biri ortaya çıktı.

Ona ne düşündürdüklerini merak ettim ve Leydi Ponsonby'nin Frankia'daki seyahatleriyle ilgili hikâyelerini dinliyormuş gibi yaparken zihnim bu yönde dolaşmaktan keyif aldı.

O, bastonunu bir dekor olarak kullanarak bizi eğlendirirken, arkamdaki grupta bulunan Langdon, somon ve krem peynirli sandviç tabağını uzattı. Bakışları Lara'nın üzerindeydi. İkinci bir porsiyon alarak sırtışıma bastırdım. Yüz ifademden mi yoksa yemek seçimimden mi kaynaklandığını anlayamadığım bir kaşını kaldırırken dikkati bana yöneldi. Kaşlarımı çattım ve kıpırdanma dürtüsüyle savaşılarak arkamı döndüm.

"Hepiniz birden arkanızı dönmeyin hanımlar" -Ponsonby sesini alçaltarak eğildi- "ama Lord Marwood sürekli buraya bakıyor. Sandviçimiz kalıp kalmadığını kontrol etmek için olduğunu da sanmıyorum." Sesini yükseltti

Kaşlarını. Narin bir hareket olmasına rağmen, gözlerinin açılma şekli Ella'nın göz kırpmalarından birinin tüm anlamını veriyordu.

Şarabımdan bir yudum aldım ve bardağımın ağzına baktım.

Elbette, bir çift gümüş gözün bu baktığını gördüm. Arkasına yaslanmış, bir dirseğine dayanmış, bir bacağı düz, diğeri bükülmüş, görünüşe göre rahattı ama beni izleme şekli hiç de rahat değildi.

İnsanlar hep der ki, eğer bakışlar öldürebilseydi.

Bu daha çok, eğer bakışlar sevişebilseydi.

Başım büyük belaya girerdi. Lezzetli, titreyen, sızlanan bir bela.

Şarabımı yudumladım ve yelpazeme uzandım, yanaklarım aniden ısınmıştı. "Zavallı Lara," diye etti Leydi Ponsonby, "Majestelerinin ne düşündüğünü bilmiyorum.

seni onun yoluna koymayı düşünüyordu. Sana bakmak istiyor gibi bakıyor... Şey!" Başını salladı ve yüzünün kızarıklığıyla güzel bir uyum sağlayan zümrüt kolyesini tuttu. "Sana *ağza alınmayacak* şeyler yapmak. Hem de hepimizin gözü önünde!"

Anlatılamaz şeyler. Evet, lütfen. Dudağımı ısırdım.

Lara güldü ve Ponsonby'nin endişelerini elinin tersiyle itti. "Bana karşı hiçbir zaman en ufak bir uygunsuzluğu olmadı. Yanıldığınıza eminim." Ama göz ucuyla bana hızlı bir bakış attı. Leydi Ponsonby, Bastian'ın gözleriyle kimi becerdiği konusunda yanıliyordu ama Lara'nın açısından bakınca bunun ben olduğumu anlaması gerekiyordu.

Sanki birdenbire dünyanın en ilginç insanıymıG gibi dikkatimi Leydi Ponsonby'nin üzerinde tuttum.

Devam etti, "Tanrıya şükür, tek söyleyebileceğim bu. Onun korkunç ününü *duydunuz* mu? Kim olduğunu? Neler yaptığını? Acımasız bir katil."

İçimden fırlamak isteyen iç çekişle savaşmak bir meydan okumaydı. Bastian hakkında daha fazla Şafak Mahkemesi saçmalığı.

Yanımızda oturan iki genç hanım gözlerini büyüttü ve daha yakına eğildi. Bunlar taht odasında bana fısıldayan ve gülen iki kişiydi. Tatlı kızlardı ama biraz kolay yönlendiriliyorlardı. Leydi Ponsonby de yönlendirmekten çok memnundu.

Gözlerimi devirmemeye çalışarak standdan en yakın pastayı aldım ve arkama yaslanıp bir ısırık aldım.

"Kendi babasını öldürdü, bilmiyor musun?"

Yawn. Bunun olacağını tahmin etmiştim. Küçük keki bitirmeden önce Ella ile sırttık. Limon ve haşhaş tohumu, en sevdiklerimden biri.

Lezzetli ve Lady Ponsonby'den çok daha az ekşi.

Lara'nın dudakları inceldi. "Böyle boş dedikoduları tekrarlamamız gerektiğinden emin değilim.

Bunu şimdiye kadar hepimiz duyduk."

"Evet, ama bunu bir kadının kafasını keserek nasıl takip ettiğini duydunuz mu?"

Lara'nın kaşları havaya kalktı ve yüz ifadesini düzeltmesine rağmen bu yeterince hızlı olmadı. Bunu duymamıştı, tıpkı benim duymadığım gibi. Ella'yla bakiştık, o da başını hafifçe salladı.

"Herhangi bir kadın değil." Leydi Ponsonby küçük elini yumruk yapıp havada salladı, tüm dikkatimizi üzerine çekmek istediğı her halinden belliydi.

"Ama bir *prenses*."

Genç bayanlardan birinin nefesi kesildi. "Ne?"

"Hayır! Kesinlikle hayır." Diğeri göğsünü tutarak Leydi Ponsonby'ye baktı.

"İyi bir otoriteye sahibim. *Sarayda* öldürdüğü Gece Kraliçesi'nin kendi kızıydı. Birkaç yıl önce bir darbe girişimi. Babası bir şekilde işin içindeydi" - elini salladı- "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama bu Lord Marwood önce onu, sonra da prensesi idam etti. Kraliçesi için her şeyi yapardı. *Her şeyi*. Sözlerime kulak verin"- Lara'nın bakışlarını tuttu ve ciddiyetle başını salladı-"o adam tehlikeli. Acımasız. Bu dünyada yürüyebilecek en kötü yaratık türü. Onunla olan ilişkini sadece iş ilişkisi olarak tut, yoksa sonunun ne olacağından korkarım."

Kafa kesme, prenses, darbe. Bu ayrıntılar kulağı Şafak Sarayı'nın kindar dedikodusu gibi değil de gerçek olabilirmiş gibi geliyordu. Yanaklarımda uyuşukluğa varan bir karıncalanma hissi yayıldı.

O şeyleri gerçekten yapmış mıydı? Bu ayıltıcı bir fikirdi.

Ve ben ayık olmak istemiyordum.

Son şarabımı yudumladım ve şişeyi Lara'ya uzatmadan önce bardağı neredeyse ağzına kadar doldurdum. O kadar solgunlaşmıştı ki, buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Benim yanaklarım da benzer şekilde kül rengi olmuş muydu?

Daha fazla şeker yardımcı olabilirdi. Arkamızdaki grupla aramdaki sehpanın üzerinde duran küçük, yuvarlak bir kahveli keke uzandım.

Parmaklarım ağız dolusu kafeinli lezzetin etrafını sararken Langdon gözüme takıldı ve kaşlarını tekrar kaldırdı. "Emin misin?" Sanki cevap belliymiş gibi soruyu çekti.

Gözlerimi kırıştırdım, üzerinde bir sinek ya da kaçırdığım başka bir şey olabilir diye pastaya baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Zaten yediğin sandviçlerin ve hamur işlerinin üstüne bir de o kadar pasta." Kıkırdadı ve bakışlarının vücuduma, göbeğimin kıvrımlarına kaydığını gözden kaçıramadım. "Fae modası giymek istiyorsanız, Leydi Katherine, *hem* pastanızı alıp *hem* de onu yiyemezsiniz. Gerçi görünüşünüze bakılırsa aynı fikirde değilsiniz."

Baktım. Göz kırptım.

Nasıl sakın ve hanımefendi olunacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ağzımın açık kaldığını ancak ağzımı kapattığımda fark ettim. Göğsüm sanki daha önce yediklerim orada sıkışmış gibi sıkıştı ve boynum yanarken yutkunmaya devam ettim.

Daha uzaktaki konuşmalar devam ediyordu ama benim duyabiliyor olmam, yakınlardaki tüm konuşmaların kesildiği anlamına geliyordu. Langdon'ın ne kadar haklı olduğunu düşünerek bana bakıyor olmalıydılar.

arada, omuz silkti ve şarap içmeye geri döndü.

Tabağıma bakıp keki üzerine yerleştirirken kirpiklerim uçuştı. Birden daha az lezzetli göründü.

Bir şeyin kırılma sesi duyuldu.

Bastian ayağa kalktı, avucunda cam kırıkları vardı, kucığına kırmızı şarap damlıyordu.

Ama Langdon'a yönelttiği bakış çok daha derinlere inebilirdi.

Bu bir parlama değildi. Parıltının sıcaklığı yoktu.

Saf soğuktu, buz gibiydi. Birini şimdi ve burada öldürmeyeceğine, dünyanın gördüğü en mükemmel, en nefis intikamı planlayıp uygulayacağına dair bir söz gibi.

Onun yanında Asher, Bastian'ın omzunu tutması dışında, sakın bir görünümle oturuyordu. Boynunun gerginliğinden, onu zapt etmek zorunda kaldığını anlayabiliyordum.

Beni pençesine alan yoğun utanca garip bir tepki veriyor olmalıyım, çünkü yemin edebilirim ki...

Bastian'ın siyah giysileri, suya dökülen mürekkep gibi piknik battaniyelerinin içine akıyor gibiydi.

"Bastian," diye nefes nefese kaldı Lara. "Elin."

Sonunda Langdon'a bakmaktan vazgeçti ve sanki onun varlığını unutmuş ve sözlerine anlam veremiyormuş gibi Lara'ya göz kırptı.

"Kanaman var."

Eline baktı, sonunda parmaklarını düzeltti. Tuttuğu yerden birkaç cam parçası düştü ve ancak o zaman bunun kırmızı şarap olmadığını fark ettim

Damlıyordu. Çok derin, çok kızıl ve çok kalındı.

Kandı.

Görünüşe bakılırsa bu pek de önemli değildi, çünkü soğuk bakışları Langdon'a dönerken burun delikleri alevlendi.

Ve tuz kokusuna ya da bir bardak iyi, güçlü konyağa ya da *başka bir şeye* ihtiyacım vardı, çünkü o siyah dallar hala oradaydı, battaniyelerin üzerinde sürünerek bu tarafa doğru geliyorlardı.

Asher'ın parmak eklemleri Bastian'ın omzunda beyazlaştı ve çenesindeki kaslar seğirdi. Bir şeyler mırıldandı ve Bastian sonunda nefesini verip avucundaki cam parçalarını çıkarmakla meşgul oldu, Langdon'ı mızrakladığı tüm dikkatiyle bunu düzeltti.

Karanlığın dalları ilerlemeyi bıraktı, sadece pasta standları ve tabakların arasında girdaplar oluşturdu, havuzlar oluşturdu ve girdaplar oluşturdu.

Bunu başka biri görebilir miydi? Aklımı mı kaçıırıyordum? Çok mu fazla şarap içmişim? Ama diğer herkes donup kalmış, ya Bastian'a ya da Langdon'a bakıyordu.

Asher sonunda omzunu bıraktı ve Langdon'a nezaketin tüm soğuk mesafesini taşıyan bir gülümseme verdi. "Lord Langdon, bu tuhaf insan deyimini daha önce de duymuştum. Ama itiraf etmeliyim ki anlamıyorum. Pasta yemek için değilse ne içindir?"

Langdon kıkırdadı ve gerçek bir kelime oluşturmadan önce ağzını birkaç kez açıp kapattı. "Ben... Ah... Şey... Bu..."

Piknik battaniyelerinin ilerisindeki sohbet kesildi ve daha fazla göz bize doğru döndü. Halüsinasyon gördüğüm gölgelerin beni tüketmesini istiyordum; dikkat çekmemek için her şeyi yapardım.

Görünüşe göre farkında olmayan ya da umursamayan Asher başını eğdi, kaşları gerçekten kafası karışmış gibi birbirine seğirdi. "Leydi Katherine'in pastayı yemeyip de ne yapmasını öneriyorsun? Ya da bu konuda herhangi birimizin?"

Langdon boğazını temizledi. "Hayır, ben... sadece söylemek istedim... belki de..."

Yanağını ovuşturup yakasını ve bize tam olarak ne düşündüğünü söyleyemezken uzun saniyeler süren bir sessizlik oldu.

Kıpırdamadan oturdum, onun kıvranan belirsizliğinin her anını içime çekerken kendi utancımı unuttum.

Aman Tanrım, çok lezzetliydi. Pastadan bile daha iyiydi.

Sonunda Asher çenesini kaldırıp burnunun ucuyla Langdon'a baktı ve masum sorgulama numarası kaybolurken gözleri kısıldı. "Bunu yapmak nasıl yanlış olur?"

yemek yemek ister misiniz? Güneşli bir günde tatlı bir lokma gibi küçük zevklerin tadını çıkarmak istemek nasıl yanlış olabilir? Hepimiz pastamızı yemeyi istemekten ve "onu da yeme" cüretini göstermekten utanmalı mıyız?

Langdon başını sallayarak, boğuk bir sesle güldü. "Hayır, tabii ki değil. Ben sadece Leydi Katherine'in-"

"Ne?" Bastian bu iki kelimeyi ısırarak söyledi.

Langdon'ın gözleri piknik örtüsüne, örtünün üzerinde yılan gibi kıvrılan ve bu tarafa gelirken çay fincanlarını deviren karanlık dallara takıldı.

Onlar gerçektir.

Diğerleri de ağızları bir karış açık bakıyordu.

Gölgeler bölündü ve ben de dahil olmak üzere engellerin etrafında dönmeye başladı. Bir tanesi fısıldayarak geçerken eteğime dokundu.

Gölgeler -Bastian'ın gölgeleri- beni geçtikten sonra birleşirken Langdon tutarsız bir şeyler geveledi, şakağından aşağı bir ter damlası süzüldü.

"Leydi Katherine ne?"

"Çok güzel," diye kekeledi adam, ilerleyen karanlıktan geri çekilerek. "Çok güzel. Ben... O-"

"O senden çok daha üstün, Langdon." Bastian konuşurken keskin bir köpek dişi parladı. "Onun adını ağızından uzak tut."

Langdon sesini bulana kadar başını aşağı yukarı salladı. "Evet, evet. Elbette."

Gölgeler durdu ve ancak Bastian başını salladığında dağıldılar.

Sanki birinin elinde sesi iptal eden sihirli bir çan varmış ve onu üzerimize vurmuş gibi çayırdaki sessizlik çınlıyordu.

Asher dudaklarını büzerek Bastian'ın yaralı elini tuttu. Parmak uçlarını yırtık etin üzerinden geçirdi ve temas ettiği noktayı gümüşü bir parıltı aydınlattı. Bastian'ın gözlerinin etrafındaki deri acımış gibi gerildi. Alacakaranlık Sarayı fae'lerinden birinin iyileştirme yeteneğine sahip olduğuna dair söylentiler duymuştum ama bunun Asher olduğunu fark etmemiştim.

Onlar çalışırken, insanlar derin nefesler almaya ve Bastian'dan Langdon'a gözlerini kırıştırmaya başladılar. Birkaçı bana doğru kaçamak bakışlar fırlattı ama bana bakarken yakalanmaktan korkmuş gibi hemen başlarını eğdiler.

"Pekâlâ." Ella başını salladı ve bardağından bir yudum almaya gitti, sonra bardağın boş olduğunu görünce gözlerini kırıştırdı. O bunu düzeltene kadar
ben de

Benimkini tek seferde içtim ve yeniden doldurmak için dışarıda tuttum.

Langdon'ı böylesine susturdukları için Asher ve Bastian'ı öpmeli miydim yoksa bu kadar dikkati üzerime çektikleri için tokatlamalı mıydım, emin değildim. Langdon'ın belirsizliği ve sınırdaki dehşeti ne kadar hoşuma gitse de, Bastian'ın gölgeleri gibi benim de hiçliğe karışıp gitmeyi diliyordum.

Ve şu gölgeler. Lanet

olası tanrılar. Bu da

neydi böyle?

Gece Kraliçesi'nin Gölgesi. Onun gözleri ve kulakları gibi davranarak nüfuz alanını genişlettiği için olduğunu düşünmüştüm. Ama bu...

Tam olarak kimi baştan çıkarmakla

görevlendirilmişim? Ya da soru *ne* olmalıydı?

OceanofPDF.com

I Sohbetin yeniden başlaması biraz zaman aldı ama sonunda Leydi Ponsonby başını salladı ve homurdandı. "İşte bu yüzden saraydan ayrılmalarına izin verilmiyor. *Bunun* Lunden'de serbest bırakıldığını hayal edebiliyor musunuz? *Albion*'da mı? Hiç kimse güvende olurdu!"

Dilimi bulamadığım için şarapla meşgul oldum. Bastian'ın gölgeleri gibi kaybolmaya en yakın bildiğim şey buydu.

Saraya geri döndüğümüzde, itiraf etmeliyim ki biraz çakırkeyiftim. Ama dünyanın yavaşça döndüğünü görmezden gelecek kadar uzun süredir at sürüyordum. Ayrıca dilimi de gevşetmişti. "Leydi Ponsonby daha önce ne demek istedi? Saraydan ayrılmakla ilgili?" Ella ve Lara'ya kaşlarımı kaldırdım.

"Alacakaranlık ve Şafak heyetlerinin saray arazisinden ayrılmalarına izin verilmiyor. Bu ziyaret şartlarının bir parçası. Güvenlikleri için."

Tereddüt etme şekli - benimle aynı şeyi kuralda okudu. Bu onların güvenliği için değil, bizim güvenliğimiz içindi. Leydi Ponsonby de aynen böyle düşünüyordu. *Kimse güvende olmayacaktı.*

Yine de Bastian'ı yolda görmüştüm, sadece saray arazisinin dışında değil, Lunden'in kilometrelerce dışında. Bu ikiyüzlülük karşısında gülmek için kendimi zor tuttum. Sırrımı saklamam için benden bir pazarlık kopardığını düşünecek olursam, onun da başını belaya sokabilecek bir şey biliyordum. Lanet olası piç.

Lara omuz silkti, bu hareketiyle bile zarıftı ve devam etti. "Onlara benim gibi bir insan irtibat görevlisi tahsis edilmesinin bir nedeni de bu. Sarayımıza uyum sağlamalarına yardımcı olmanın yanı sıra, şehirden ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi temin edebilirim."

Herhangi bir şey... ya da herhangi biri. Bu Wini saraya getirmesine yardım ettiği anlamına mı geliyordu?

Ama başka bir fikir bunu ortadan kaldırdı. Eğer Bastian sırrımı saklamam karşılığında benden bir pazarlık koparmışsa, belki ben de aynısını ona yapabilirdim.

Bastian Marwood'a kendi ilacını tattırmanın zamanı gelmişti.

Sessizce yolumuza devam ettik, sonra ben izin isteyip o sinsî piçî bulmak için geri döndüm. Ona yaklaşırken tatlı tatlı gülümsedim ve Asher'la konuşmasına ara verdiğinde gözleri kısıldı. Belki de içindeki alarm zilleri çalıyordu.

"Bir kelime." Kibarlık yok. Belki de bu yüzden benimle birlikte grubun arkasına, herkesten uzak bir yere dolandı.

Bana değerlendirci bir bakış attı. "İyi misin?"

Ona göz kırptım. Bana daha önce hiç nasıl olduğumu sormamıştı. Demek istediğini yanlış anlıyor olmalıydım.

"Langdon'dan sonra." Çenesi tüylendi.

"Ah. O." Beklenmedik dönüşe tam olarak gülemeyerek nefes verdim. Langdon gibiler için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Pislikler her zaman pislik olmaya devam edecekti. Onun üzerinde durmanın kimseye ya da hiçbir şeye faydası olmayacaktı. Beni zayıflatmayacağı kesindi. "Saraydaki diğer hanımların çoğundan daha iri olduğum gerçeği benim için yeni bir şey değil." Dişlerimi sıktım ve bakışlarına karşılık verdim. Acınmaya ihtiyacım yoktu. Acımak işe yaramazdı.

Ama bana attığı bakış acıyan bir bakış değildi. Ne *olduğunu* tam olarak kestiremiyordum ama içime işleyişinde acıma yoktu. Belki de çardaktaki bakışını anımsatıyordu.

Ama buraya onun gümüş gözleriyle dikkatimi dağıtmak için gelmemiştim. Boğazımı temizledim. "Seninle bir derdim var."

Kendine hakim olup başını eğmeden önce bir anlık şaşkınlık yaşadı. "Ah?"

"Bana yalan
söyledin." "Bu
imkansız."

Alçak sesle mırıldandım. Bir fae'ye anlambilim konusunda güvenin. "Peki, o zaman beni yanlış yönlendirdin. Kasıtlı olarak. Her zaman yasaları kendin çiğnerken, sana borçlu olmam için bana şantaj yaptın. Saray arazisinden ayrılmana izin verilmiyor ama seni ilk gördüğümde..." Kaşlarımı kaldırarak cümlemi bitirdim.

Parmaklarının dizginleri sıkıldığını görmek bir zaferdi, her ne kadar alay etse de, o çok sevdiği eğlenen pislik moduna geçse de. "Ve, ne?"

Kraliçene, otoyolda insanları soyarken beni sokağa çıkma yasağından kaçarken bulduğunu mu söyleyeceksin?"

"Ama ya sizi hırsızlık yaparken görmediysem? Ya ben, aristokrat bir hanımefendi, bir balodan dönerken sizi gördüysem?"

O mükemmel dudakları birbirine yapışmıştı. Göz temasını kesmeye cesaret edemedim ama görüş alanımın kenarında, ellerinin ve ayaklarının etrafında gölgelerin hayalet gibi dolaştığını hayal ettim. "Ya yaptığın?"

"Kraliçenin pek eğleneceğini sanmıyorum. Bunun diploması girişimlerinize gölge düşüreceğini düşünüyorum. Hatta belki de eve gönderilmenize neden olur." Gözlerimi kıstım ve dudaklarımı büzdüm; ilk *balomuzda cellat mı balta mı* diye düşünürken takındığı ifadenin mükemmel bir aynasıydı bu. "Kraliçenizin buna nasıl tepki vereceğini merak ediyorum."

Burun alevlendi ve ondan böylesine bariz bir tepki almaktan duyduğum zevki tarif edemezdim.

Tanrım, *çok sinirlenmişti*. Ve
bu muhteşemdi.

"Ve sen de beni eve göndermek için senin hakkındaki gerçeği açıklamam riskini göze alıyorsun."

Yine tatlı tatlı gülümsedim. Çünkü, kahretsin, bu çok tatlıydı - tabağıma yemeden geri koyduğum kahveli kekten bile daha iyiydi. "Zaten bir pazarlık yapmıştık Bastian. Sana bir iyilik borçlu olmam karşılığında işlediğim suçlar hakkında sessiz kalacağına söz vermiştin." Gülümsemem keskin bir şeye dönüştü. "Söyleyemezsin."

Nefes verdi, yüz ifadesi sıkılmış bir ifadeye dönüştü. "Ne istiyorsun, Katherine?"

"Benden zorla aldığın için bir pazarlık." Nabzım daha da ağırlaştı. Bir fae ile başka bir pazarlık. Belki aptallıktı, ama zaten o bölgenin derinliklerindeydim ve en azından bu sefer şartları belirleyen *bendim*. "Ben söylemem. Karşılığında sen de bir ilişkimiz varmış gibi davranacaksın."

Olağanüstü gözleri büyüdü ve bir an için gözlerinin aklarını görebildim. "Ne?"

Cavendish, Bastian'ın sevgilisi olmanın tek başına yeterli olmayacağı konusunda kararlıydı - hâlâ Lara'nın yerini almam gerekiyordu. Ama çözümümünden tamamen vazgeçmemiştim. Belki, sadece belki, hedefimle yattığımı duyarsa, kızı mahvetme fikrinden vazgeçerdi.

Öyle olmasa bile, Bastian'ın sevgilisiymiş gibi davranmak bana ona yakın olmak için bir sürü bahane verecekti, böylece bunu gerçeğe dönüştürmek için çalışabilecektim.

Tabii ki bunların hiçbirini söyleyemedim. Bunun yerine, söylemek üzere olduğum şeyi kabul etmek zormuş gibi başımı salladım. "Sarayda çok az müttefikim var. Param, gücüm ya da nüfuzum yok. İnsanlar hakkımızda söylentiler duyarsa, bana karşı harekete geçmeden önce iki kez düşünürler."

Düşük seviyeli söylentiler güvenliydi ve bunu yapma nedenim bu olmasa da, bana bir nebze de olsa zırh sağlayacaktı. Beni mahkemeden attırabilecek şey, uygunsuz bir durumda yakalanmaktı. Zorlu bir ipti kuşkusuz, ama ben bunlarla yaşadım.

Konuşmadan önce çenesi bir an çalıştı. "Langdon gibi insanlar."

Langdon mı? Gülebilirdim. Eğer onun gibi adamların benim en büyük beş endişem arasında olduğunu düşünüyorsa, fena halde yanıliyordu. Sesime güvenmeyerek tek omzumu kaldırdım.

"Peki ya söylentiler? *Gerçekten* mi?"

Bir kez başımı salladım. "Söylentiler. Doğru kulaklara fısıldanan söylentilerden başka bir şeye dayanmayan insanlar asıldı."

"Hmm. Bu neyi gerektirecek?"

"O halde kabul ediyorsun?" Vespera'nın dizginlerini sıkıca tutmaya devam ettim. Henüz yolda pes ettiği zamanki gibi nefes vermemişti.

"Eğer yaparsam ne yapmam gerektiğini soruyorum." Gölgele kalınlaşarak sesindeki kızgınlığı vurguladı. "Seni tahtın üzerinde becermemi mi istiyorsun yoksa...?"

Nefesim kesildi ve Vespera ani sarsıntım karşısında yana doğru bir adım attı. "Bastian! Tanrılar aşkına, burası hâlâ saray-Albion'un sarayı. Dedikodu başlatmak istiyorum, isyan değil."

Ağzının kenarındaki bir titreşim bana tam da umduğu gibi tepki verdiğimi söyledi. Kalçalarının etrafında en koyu gölgelerin döndüğüne yemin edebilirdim ve kalın kaslara bakmaktan kendimi alamadım. *Seni tahtın üzerinde becermemi mi istiyorsun yoksa...?*

Ağzım aniden kurudu, boğazımı temizledim ve Vespera'nın sırtında kaydım. "Hayır, sadece... dilleri oynatacak şeyler. Benimle dans et. Benimle zaman geçir. Bir sonraki mücevherimi senden hediye almışım gibi davran. Odalarımın bulunduğu koridorda görün. Belki... Um... İnsanların içindeyken elime falan dokunabilirsin." İlk kez onu bana dokunmaya davet ediyordum. Labirentte bana nasıl dayandığı düşünüldüğünde, birdenbire bu konuda çekingen davranmak saçmaydı ama kimse dilime bunu söylememişti. Lanet olası şarap, kelimelerimi sakarlaştırıyordu. "Skandal olmayan ama tamamen uygun da olmayan bir şey."

O mükemmel ağız hınzır bir sırtışa dönüştü. "Tam olarak uygun değil." Yavaşça söyledi, sanki her kelimenin ve söylediğim gerçeğin tadını çıkarıyordu. "Az önce tüm varlığımı tarif ettin. Peki Kat, anlaştık. Sevgilini ve müttefikini oynayacağım ve seni saray akbabalarından koruyacağım."

Güç sözcüklerini söyleyip pazarlığımızı mühürledik ve sessizlik içinde birkaç adım daha at sürdük.

Kalbimin çarpması dışında sessizdi. Pazarlığımı yapmıştım. Ona daha yakın olmak için kendime zaman kazandırmıştım, böylece onu *gerçekten* baştan çıkarmaya çalışabilecektim. Bu küçük bir zaferdi ama zaten hayat da bunlardan ibaret değil miydi?

"Sanırım insanların önünde bile sana Kat , değil mi?
Bu *pek de uygun* olmazdı."

Başımı kaldırıp ona baktığımda, yarı günahkâr bir sırtış, yarı... Gözlerinin etrafındaki deri, uzaklara bakarken gerilmişti.

Aman Tanrım. *Düşünceli*, ifadesindeki diğer şey de buydu.

Evet, ilerleme kaydetmiştim ama aynı zamanda onu aktif olarak cesaretlendirmiştim. Başkalarının önünde bana Kat demesi sadece başlangıçtı.

Tenebris'in Piçi Bastian başka neleri *tamamen uygunsuz* olarak sınıflandırabilir?

T Langdon'ı bir daha bahçe partisinde gördüğümde burnu kırılmıştı. Bu beni tatmin etmemeliydi. Ama öyle oldu.

Özellikle de gözlerini bana dikip ters yöne doğru yürüdüğünde. Görünüşe göre insanları kızdırmakta ustaydı. Hak etmişti. Umarım bu sefer kimi kızdırdıysa, burnunu kanarken tutuşunu izlemek ona iyi gelmiştir.

Cavendish'e rapor etmek için dosyaladım. Piknikten sonra ona Leydi Ponsonby'nin fae başkenti Tenebris-Luminis'te bir darbe girişimi olduğuna dair söylentilerinden bahsetmiştim. Belki saraydaki sözde beyefendilerden bazılarının *pek de nazik* olmadığını bilmek de ona ilginç gelebilirdi.

Lafı açılmışken.

Kalabalığın içinde Bastian'ı aradım ama minderlere ve alçak sedirlere uzanmış insanların arasında o siyah saçların en siyahından eser yoktu. Ateş hokkabazlarının ötesinde, bir hava sanatçısı ahşap bir çerçeveye asılı bir çemberin içinde yavaşça dönüyordu. Güneşte parılıyordu ve bir an durakladım, kendimi onun altın boyalı teninden, kompakt, kaslı figüründen koparamadım.

Hem pastanı alıp hem de yiyemezsin. Gerçi görünüşüne bakılırsa aynı fikirde değilsin.

Sanatçı pastasını yemiş *ya da* yedirmiş gibi görünmüyordu. Belki de pastanın ne olduğunu bile bilmiyordu.

Kaslarını kıskanıyordum, ama bundan da öte, başkalarının ona nasıl baktığını kıskanıyordum. O bir harikaydı.

"Çok güzel, değil mi?" Ella yanımda belirdi, gözleri çemberden düşerek kalbimi yerinden oynatan kadına . Ama o

Kendini bükülmüş bir dizinin arkasından yakaladı ve uçuyormuş gibi görünmesini sağlayan zarif bir poz verdi.

"Ve cesur." Buna aptallık diyebilirdim ama kendini havada tutarken kalçalarını esnetmesi, kendi vücuduna inanmak için her türlü nedeni olduğunu gösteriyordu. Ortak bir noktamız vardı: Langdon gibi erkekler hafife alsa bile, sıkı çalışmak vücudumu güçlü kılmıştı.

"Cesaret sadece kendini fiziksel tehlikeye atanlara ya da çemberlerden atlayanlara özgü değildir." Ella'nın ağzının kenarı seğirdi. "Bastian'ın biraz önce bir not aldığını gördüm, sonra içeri girdi. Belki onu tek başına yakalayabilirsin."

Konunun bu şekilde değişmesine güldüm. "Teşekkürler. Sen en iyisisin." Kalçamı onunkine çarptım ve saraya doğru yola çıktım.

Neredeyse herkes dışarıdaydı -tüm saray mensupları ve hizmetkârların çoğu, her neyse- koridorlar sessizdi. Öğleden sonra güneşinin ışıklarıyla aydınlanan pencerelerin önünden toz taneleri süzülüyordu. Ayak seslerim taş zeminlerde yalnız bir tıkırtı, *tıkırtı, tıkırtı* şeklindeydi, sadece kalın bir halıya ulaştığımda boğuklaşıyordu. Kütüphaneyi kontrol ettim ama karanlıktı. Bilardo odası da öyle.

Küçük bir salona açılan koridora döndüğümde, uzun bir dede saati tek yoldaşımı, *tik takları* ayaklarımın ritmine aykırı bir kontrpuan oluşturunuyordu.

Çeyrek saattir, belki de daha uzun süredir ne bir hizmetçi ne de başka birini görmüştüm. Sitede sadece Horwich ve Morag'la birlikte yaşadığım için bir zamanlar büyük, boş bir binanın sessizliğine alışmıştım ama şimdi omuzlarımdan bir ürperti geçti.

Birisi salonun kapısına su dökmüş. Ama hayır, kavisli şekil bir ayak izine işaret ediyordu. Sarayda hiçbir dağınıklığın bir dakikadan daha uzun süre yerinde kaldığını görmemiştim ama hizmetkârların hepsi dışarıda içecekleri dolduruyordu.

Bastian'ın içeride olma ihtimaline karşı gizli bir gülümsemeyle suyun üzerinden geçip kapıyı açtım ve içeri girdim.

Islak zeminde kırık camlar, ezilmiş sümbüller ve etrafa saçılmış taç yaprakları vardı. Güçlü, tatlı kokuları havayı dolduruyordu. Birisi bir vazoyu devirmişti. Onu almak için çömelmişim ki sehpanın diğer tarafından çıkan ayakları gördüm. Güzel ipek terlikler giymiş zarif ayaklar.

"Alo? Sen-?"

Ama ayağa kalktığımda iyi olmadığını gördüm.

Lara yere uzanmış, elleri yumruk olmuş halde tavana bakıyordu.

Aceleyle yanına gittim. "Lara?" Yanağına dokundum. Sıcaktı ama yanıt vermedi. "Lara? Beni duyabiliyor musun? Uyan." Omuzlarını sallamak da hiçbir işe yaramadı. Gözünü bile kırpmadı.

Sırtımdan aşağıya doğru süzülen korkuyu tetikleyen de buydu.

Kıpırdamadan durdum. O daha da hareketsiz durdu.

Göğsünün inip kalkması yok. Boğazında çırpınan bir nabız yok. Boynunda mavimsi izler vardı.

Nabzına baktım. Hiçbir şey bulamadım.

Ölmüştü. Ve o izler... Boğulmuş muydu?

Dudaklarım ve yanaklarım karıncalandı ve nefes almak aniden bir çaba haline geldi. Kırık vazo. Bir boğuşma olmuştu. Öldürülmüştü.

Elleri omuzlarına yakın yerde duruyordu, parmakları bükülmüştü ve şimdi anlıyordum. Karşı koymuştu.

Parmaklarının arasından altın parlıyordu. Mücadele ederken bir şey yakalamayı başarmış mıydı? Ona mı aitti-?

Kapı tokmağı döndü.

Katil mi?

Aldığı eşya için geri döndü. Onları geri getirebilecek bir ipucu.

Kapı açıldı.

Cansız ellerinden her neyse onu almak için zaman yoktu. Düşünecek zaman yok.

Kendimi yere kadar uzanan perdelerin arkasına attım.

Nefesimi tutup bekledim. Ayak sesi yoktu ama kapı ardına kadar açık olmalıydı. Her kimse, sessizce hareket ediyordu. Lara'ya böyle mi gizlice yaklaşmışlardı? Ama yüzündeki ifade şaşkınlık değil, daha çok kafa karışıklığıydı. *Bunu bana neden yapıyorsunuz?*

Tanıdığı biri miydi?

Nabzım boğazımda, onunkini bulamadığım yerde atmaya başladı. Zar zor yutkunabiliyordum. Odanın neresinde olduklarına dair bir fikir edinmek için dinlemeye çalıştım ama gürleyen kalbimin ötesinde hiçbir şey duymadım.

Ciğerlerim yandı. Nefes almam gerekiyordu. Ama bu odanın sessizliğinde, onların duyma riski vardı.

"Kim var orada?" Ses çok geliyor gibiydi, sanki suyun altındaymışım gibi çarpıtılmıştı.

Dudağımı ısırđım, kendimi duvara bastırđım. Neden silahım yoktu? Sarayda silah taşımazdıım. Güvenli bir yer olduğu için değil, tehlikeleri bir hançerle çözülebilecek türden olmadığı için. En azından genelde.

Gözlerimi sıkarak kapattım. *Lütfen, tanrılar. Lütfen. İyi olacağım. Her gün koruda dua edeceğim. Sana libasyon üstüne libasyon vereceğim. Sana kanımı vereceğim. Sadece... lütfen.*

Perde seğirerek açıldı.

OceanofPDF.com

I Nefes aldı, yardım çağırmaya hazırды. Belki biri duyardı. Lütfen, tanrılar, birileri duysun.

"Şşş." Ben bağıramadan büyük bir el nefesimi yakaladı ve Gümüş gözleri bir an için irileşerek bana baktı.

Bastian.

Onu öldürmüştü.

Ve şimdi beni öldürmek üzereydi.

Avucuna karşı nefes nefese kaldım. Belki onu sessiz kalmaya ikna edebilirdim.

Belki ben-

"Kat? Bir şey mi yaptın? Bunun geçmesini mi istiyorsun?" Tekrar Lara'nın bedenine baktı.

Ona baktım, ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Onu öldürdüğümü düşünüyordu. Peki bu bir yardım teklifi miydi? Elini ittim, kolayca düşürdü. "Ne? Hayır! Hayır! Sen..."

Ve sonra hatırladım. Genellikle kemerinde bir hançer taşırdı. Silahlı değildim ama olabilirdim.

Onu yakalamak ve bıçağı boğazına dayamak şaşırtıcı derecede kolaydı. Geri çekilmedi ya da beni durdurmaya çalışmadı, sadece kaşlarını çatarak orada durdu.

"Bunu sen mi yaptın?" Onu ele verebilecek en küçük, en kısa tepkiyi yakalamaya hazır bir şekilde ona baktım. "Bana doğru cevap ver, gerçeği çarpıtmana gerek yok."

Nefes verdi, gözleri kapanıyordu. "Lara'yı ben öldürmedim ya da incitmedim. Onu öldürmesi için başka birini de hiçbir şekilde etkilemedim. Otuz saniye önce bu odaya girene kadar bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ve" -omuzları çöktü- "Lara'yı öldürdüğüm için üzgünüm.

Bir daha bana gülümsemeyeceği, gülmeyeceği ya da insan toplumunun inceliklerini anlatmayacağı için hayatımı boşa harcıyorum."

Basit bir "Ben yapmadım" demesini bekliyordum, bir yas itirafı değil. Söylediklerinin parçalarını çevirmeye, nasıl farklı bir şekilde bir araya gelebileceklerini görmeye çalıştım. Uzun cevabı mantıklıydı - sadece teknik olarak doğru olan kelimeler arasında bir yalanı gizlemek için boşluk bırakmıyordu.

"O zaman neden buradasın?"

"Senden geldiğini *sandığım* bir not aldım, ama..." Öfkelendi. "Sanırım öyle değildi. Hatta senin gibi kokuyor. İç cebimi kontrol et, orada."

Gözlerimi ondan ayırmadan ya da hançerini kavrayışımı gevşetmeden iç cebine doğru ilerledim ve küçük bir kâğıt parçası buldum. Döngülü bir el yazısıyla, "*Sarı salon*" yazıyordu. *Şimdi. K.*

"Bunun bizim sahte ilişkimizin bir parçası olduğunu sanıyordum." *Bizimki* derken ağzının kenarı titredi.

Yanağımın içini ısırdım. Notun benden geldiğini düşünmesi mantıklıydı. Aksi takdirde cebinde olması gereken çok özel bir eşyaydı; beni burada bulacağını bilemezdi.

Yine de, bıçağı indirmek bir miktar güvenlikten vazgeçmek anlamına geliyordu.

Bu ona güvenmek demekti.

"Kat." Bakışları gözlerimin arasında gezindi. "Hançerimi çekmeni engelleyebilirdim, elini etime yaklaştırmadan yakalayabilirdim. Ama ben almana izin verdim."

"Neden?"

"Ölüm pahasına tüm gerçeği söyleyeceğime dair güvenceye ihtiyacın olduğunu biliyordum."

"Ölüm acısı mı? Pek sayılmaz. Acıtabilir ama seni öldürmez. İnsan olabilirim ama yine de senin türünü öldürmek için demir ya da akonite ihtiyacım olduğunu biliyorum." yüzden mor çiçeğin diğer adı: faebane.

"Ya da fae işi bir silah." Ağzının kenarı kalktı, alaycı bir mizahın resmiydi. "Birbirimizi nasıl öldüreceğimizi düşünüyorsun?"

Tuttuğum yerden çıkan telkari kabzada, insan elinden çıkmış olamayacak kadar zarif bir tasarımda yıldızlar ve sarmaşıklar görölüyordu. Fae'ler, fae işi silahlara büyü yaparlardı. Her zaman bunun onları daha iyi yapmak için olduğunu düşünmüşümdür. Daha keskin bir kılıç. Benim tabancam gibi neme dayanıklı bir silah.

"Bu seni öldürebilir mi?"

"Evet. Herhangi bir hançerin seni öldürebileceği kadar kolay. Kalbimi bıçakla. Boğazımı kes." Çenesini kaldırarak hançerin tenine değmesine izin verdi. "Eğer bana inanmıyorsan, bunu şimdi de yapabilirsin."

Ellerim titreyerek bıçağı indirdim. "Sana inanıyorum."

Elimi çekmedi ama duvara yaslandığım sırada kollarımın üstünden tuttu. "İyi misin? Yaralanmadın mı?"

Başımı salladım, yüzüm hâlâ biraz karıncalanmıştı. "Elinde bir şey vardı." Kılıcını geri verdim ve Lara'nın yanına diz çöktüm, bunun tüm ağırlığı bana çarptığında gözlerim yanıyordu.

Öldü.

Görmeyen bakışları bir suçlamaydı. Ama kime karşı?

Eğer öğrenebilirsek, bu ona biraz huzur verebilir. Kahretsin, bu bana da biraz huzur verebilir. "Başına bunlar geldiği için üzgünüm." Göz kapaklarını kapattım ama o bakış zihnime kazındı.

Bastian yanıma çömeldi ve elini onun alnına koydu. Başını eğmiş, tanımadığım bir dilde bir şeyler mırıldanıyordu. Bunun ölümler için bir dua olduğunu anlamak için kelimeleri anlamama gerek yoktu. Bazı şeyler dilin ötesine geçer.

Eşyayı elinden almadan önce bitirmesini bekledim. Hâlâ sıcak olan parmakları kolayca açıldı ve yedi köşeli yıldız şeklinde altın bir kolye ortaya çıktı. Ortasında kahverengiyle çizgili pirinç sarısı bir değerli taş parlıyordu. Zincirin geçeceği halka eksikti.

"Kaplan gözü. Ve şu yıldız. Büyülü güç için bir fae sembolü." Kaşları birbirine yaklaştı ve çenesi sertleşti. "Bunu benim türümden biri yaptı... ya da bizden biri için çalışan biri." Ayağa fırladı, hançer elindeydi, keskin bakışları odanın içinde geziniyordu.

Kulaklarımı onun sivri kulaklarından uzak tutamadım. Bana ona zarar vermediğini söylemişti ama o bir Fae'ydi. Yine de bana sembolün nereden geldiğini söylemek zorunda değildi. Bunu gizli tutabilir ve şüpheli alanını açık bırakabilirdi.

Bir fae ya da onlar için çalışan biri... ya da en azından fae işi mallara erişimi olan biri. Ve Bastian şu anda buraya benden *gelmeyen* bir mesajla getirildi.

"O not... Seni buraya çektiğini mi düşünüyorsun?"

"İstiyorum." Gerginlik omuzlarına ve kalçalarına yayılmış, sıçramaya hazırı. "Ama bu bana komplo kurmak için miydi yoksa saldırmak için mi?"

Titredim ve arkasına geçtim. "Bunu hiç düşünmemiştim." Ama odada büyük dolaplar yoktu; tek saklanma yeri perdelerin arkasıydı.

Kılıcının ustaca bir hareketiyle diğerlerini kontrol etti. Hiç kimse yoktu.

Burun delikleri alevlendi. "Çiçekler..." Kaşlarını çatarak parçalanmış yapraklara baktı. "Biri üzerlerine basmış."

"Dışarıdaki ayak izi. Katil çıkarken bırakmış."

"Hmm." Kapıya doğru yürüdü ama kısa bir süre durdu ve bana döndü, ağzı sıkıştı. "Seni güvenli bir yere götürmeliyim. Uzakta olamazlar. Kızın peşinde yalnız bir saldırgan olsa bile, kolye için geri dönüp seni bulabilir. Hadi gel."

Bir adım daha yaklaştım, itaat etmeye hazırdım. Ve yine de...

Yanağımın içini ısırdım ve ayaklarımı diktim, küçük isyanımla göğsüm daraldı. "Hayır. Belki o ayak izleri devam ediyordur. Koku alma duyunla sümbüllerin kokusunu takip edebilirsin, değil mi? Ama beni güvenli bir yere götürmekle zaman kaybedersen, koku kaybolur ve izleri asla bulamayabilirsin."

Uzun saniyeler boyunca beni izledi, bakışlarında değerlendirme ve başka bir şey vardı. Sonunda yenilgiyle nefes verdi. "Boşa harcanmış bir zaman olmaz," diye mırıldandı. "Ama... yoksa haklısın."

Ceketinin altına uzanıp daha küçük bir bıçak çıkardı ve kabzasını bana uzattı. "Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Hmm, hatırlayamıyorum." Yüzümü buruşturdum ve sanki yerde bulduğum bir şeymiş gibi parmağımın başparmağımın arasına aldım. "Onları hangi uçlarıyla dürtüyordun?"

"Böyle bir zamanda şaka yapacak bir tip olduğunu düşünmemiştim."

Onun yargısı beni soldurdu ve "Dikkatimi dağıtacak her şeyi yaparım" diye mırıldandım.

Uzun uzun baktıktan sonra bir kez başını salladı. "Hangi ucun keskin olduğunu biliyor olman, onu nasıl kullanacağını bildiğin anlamına gelmez. Eğer bir kavgaya tutuşursak seni korumaya ne kadar öncelik vermem gerektiğini bilmem gerekiyor."

"Tabancalar daha çok bana göre." Hançeri düzgünce tuttum. "Yine de bunu bir deneyeceğim."

"Anlaşıldı. Yakınımda kal." Yolu gösterdi, keskin gözleri kapı aralığındaki ıslak noktadaydı.

Oyalandım ve Lara'ya dönüp baktım.

"Burada onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Sesi yumuşaktı. "O öldü; biz . Bu şekilde kalmasını istiyorum. Ama belki onu bulabiliriz."

Bunu kimin yaptığını bul." Kafamı kaldırdığımda elini uzattı.

Ben aldım.

İlk başta kolay oldu; ıslak ayak izleri koridorda geldiğim yönün tersine doğru ilerliyordu. Eğer farklı bir yoldan gitseydim, katille karşılaşabilirdim. Yutkundum, Bastian'ın elini sıkıca kavradım.

Geldiğimiz her koridorda bir aşağı bir yukarı baktı, köşelerde durakladı, gerginliği gergin boynuna kazındı.

Sarayın gök gürültüsünü andıran sessizliği kulaklarımı bastırdı. "Sence bir kavga çıkacak mı?" Dikkatimi dağıtmak ve sessizliği yenmek için sordum. "Onları bulduğunuzda pes etmeyecekler mi?"

"Eğer sadece bir kişiye, belki. Ama... o zaman bile bundan şüpheliyim. Kraliçenizin hem onlara hem de saraylarına verdiği cezayla olmaz."

Tabii ki. Eğer katil bir fae ise, suçu hangi mahkemeden gelirse gelsin onu lekeleyecektir.

"Ve eğer bu Dusk'a bir saldırı ya da sarayınıza yapılacak bir saldırı için bizi suçlama girişimiye, Elfhame'den bir saldırı timi göndermiş olabilirler. Belki yarım düzine. Hepsi Fae. Hepsi eğitilmiş. Hepsi sizin türünüzden birinin olmayı umabileceğinden daha hızlı. Ben olsam böyle yapardım."

Bu neşeli düşünceyle sürünerek ilerledik. Artık belirgin ayak izleri yoktu ve kavşaklarda duraklıyor, havayı koklarken burun delikleri alevleniyordu. Sarayın boşluğu tüylerimi diken diken etti.

Bunu planlamışlardı. Her kimse, Lara'yı tamamen yalnız bırakmak için bahçe partisini kullanmıştı.

Yardım umarak bağırış mıydı? Hepimiz dışarıdaydık, içiyor ve gülüyorduk, akrobatları izliyor ve en lezzetli kanepeleri seçiyorduk.

O orada ölüirken, birinin parmakları boynuna dolandı.

Titrediğimi fark ettiğim anda Bastian bir köşede durdu ve beni duvara doğru çekti. Bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Bir şey duyuyorum," diye kulağıma nefes verdi.

Nefesimi tuttum. Hiçbir şey yoktu. İnsan kulaklarım için çok sessizdi. Duvardan sıyrıldı.

Ama o da hâlâ buna karşıydı.

Gözlerimi kapattım, tekrar açtım ama iki Bastian vardı. Biri köşeyi döndü.

"Sanırım bir nöbet geçiriyorum," diye fısıldadım, şakaklarıma masaj yaparak. "Geçirmiyorsun. Ne gördüysen onu gördün." Elimi sıktı.

"İki kişi mi? Bu nasıl oluyor? İkiz mi? Bir illüzyon mu? Ya da... başka bir şey?"

"Başka bir şey. Bazen ayrılabilen başka bir parçam. O da benim burada olduğum kadar katı ve gerçek." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, başparmağı eklemlerimin üzerinde gezindi. Salondan ayrıldığımızdan beri bırakmamıştı.

Piç Bastian'ın bir kriz anında bu kadar güven verici olmasını beklemiyordum. Faydalı, evet. Ama güven verici değil.

"Bizi pusuya düşürmeyi planlayanları ortaya çıkaracak."

Köşeye göz attım ama etrafına bakmaya cesaret edemedim. "Ona göz kulak olman gerekmiyor mu? Ya saldırıya uğrarsa?"

"Her iki parçamın da ne yaptığını görebiliyorum ve hissedebiliyorum, tıpkı iki elinizi de hissedebilmeniz gibi. Kuşkusuz, her iki parçam da aynı yerdeyse odaklanmak daha kolay oluyor. Eğer saldırıya uğrarsa, ona katılır ve düşmana kötü bir sürpriz yaparız." Dişleri şiddetle parladı.

"Yine de bunu beklemeyecekler mi?" Ünü ondan önce gelme eğilimindeydi. "Bunu bir sır olarak saklamakta fayda görüyorum. Siz de memnun olurum,

"Başını bir soruymuş gibi eğdi.

"Tabii ki." Tekrar köşeye baktım. Bir saldırı sesi gelmemişti. En azından henüz. "Bahse girerim ikinizin olması bir kavgada işe yarar."

Sırıttı, gözleri parlıyordu. "Ve diğer zamanlarda."

Kaşlarımı çattım. Arazide yapılması gereken onca iş varken, benden iki tane olmasını faydalı bulabilirdim ama kastettiğinin bu olmadığından şüpheleniyordum. "Ne zaman mesela?"

Parmaklarını benimkilere geçirerek beni kendine doğru çekti, böylece aramızda sadece bir santim mesafe kaldı. Sıcaklığı aradaki mesafeyi aştı ve bu boş sarayda yol boyunca beni rahatsız eden tüylerimi diken diken etti. "Son derece düzgün Leydi Katherine'i rezil etmek istemem." Hınzır bir sırıtışla köpek dişleri parladı.

Anladığımda nefesim kesildi. İki Bastian. Bir taneden daha iyi olabilecek tek şey.

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama bakışları bir tarafa kaydı, uzaklaştı ve elimi tutuşu esnedi.

Omuzları çöktü, ofladı pufladı. "Lanet olası bir ev kedisi. Temiz." Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Umarım bu küçük dikkat dağıtma işe yaramıştır. Hadi gel."

Kriz anında şaka yapmıştım. Şimdi de o flört ediyordu. İkimiz de lanetlenmiştik.

Koridor boyunca ilerledik ve onun ikinci haline yetiştik. Elimi tutan Bastian diğeriyle aynı alana adım attı. Vücutları aynı hizaya gelmeden önce bir saniyeliğine ikiz görmenin baş döndürücü hissini yaşadım ve sadece bir tane vardı.

Sarayın derinliklerine doğru ilerledik ve kavşaklarda duraklamak zorunda kaldığı anlar uzadıkça uzadı. Omuzlarındaki gerginlik orantılı olarak daha da artıyordu.

Beş dakika sonra ikinci kattaki bir merdivenin dibinde koluna dokundum. İlk kez aramızda bir temas başlatmıştım ve bu onu baştan çıkarma görevimle ilgili bir şey değildi. "Bastian, sence gitmişler midir?"

Başını eğdi. "İzler kayboldu. Yapamam..." Başını iki yana salladı, kaşlarının arasında derin çizgiler belirdi.

Parmak uçlarımla, bir öpücükle onları yumuşatmak istedim. Bu saçma, geçici bir düşünceydi, şüphesiz görünmeyen davetsiz misafirlerin peşinden sürünerek gitmenin dayanılmaz endişesi ve zavallı, tatlı Lara'yı bulmanın dehşetinden kaynaklanıyordu.

"İşte bu . Kaçtılar ve biz hiçbir şey bulamadık."

"Hiçbir şey değil." O 'davetsiz misafirler' kelimesi aklıma bir çapak gibi saplandı. "İz... bizi en yakın çıkışa götürmedi. Bu kaçmaya çalışan biri değildi."

Başını kaldırdı, gözleri büyüdü. "Sarayın dışına değil, daha derinlere o."

Bu bir yabancınn saldırısı değildi, aramızdaki bir yabancınn. Saraydan biri Lara'yı öldürmüştü.

D İzler kaybolursa da Bastian muhafızları bulmadan önce sarayı kendi başına taramaya niyetliydi. Onu yavaşlatacağımdan ve zaten odalarına yakın olduğumuzdan, ısrar etti.

Beni ve kolyeyi orada bırakarak. "Binadaki en güvenli yer burası." O bir anahtar çıkarırken ben de süitine açılan çift kapıya baktım.

"Diğer kapılardan daha sağlam görünmüyorlar."

"Sana daha önce söylemedim mi? Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir." Anahtarı çevirdi, sonra elini kapının üzerine koydu ve durakladı. Hava uzak bir konuşma gibi uğulduyor, ensem arkasını karıncalandırıyordu. Sonra kapıyı açtı.

"Yani, sihirli bir şekilde güvenli."

Sadece esrarengiz bir şekilde gülümsedi ve beni içeri aldı.

Yabancı bir diyardan gelen bir diplomat olarak -özellikle de güçlü büyüye sahip bir diplomat olarak- Bastian'ın süitinin benimkinden çok daha büyük olması şaşırtıcı değildi. Yine de lüksü adımlarımı yavaşlattı.

Devasa pencereler batıya bakıyordu - daha sonra güneşin batacağı yere, diye not ettim. Birileri bu süiti sadece büyüklüğü için değil, Dusk'ın gün batımına olan yakınlığı için de özenle seçmişti.

Kalın halılar ayak seslerimi bastırıyordu. Üç çift kapı daha başka bir yere açılıyordu; yatak odası, banyo ve belki de özel bir yemek odası. Ne çok fazla ne de çok az, yaldızlı ve lake mobilyalarla döşenmiş bir oturma odasına girmiştik. Bir uçta Bastian'ın üzerinde durduğu ve bazı kâğıtları topladığı büyük, süslü bir masa vardı. Devlet sırlarını bulmayacağımdan emin olmak için mi?

Nefes verdim, omuzlarım çöktü. Yapmam gereken şey tam olarak buydu.

Lara'yla yaşadıklarından sonra hâlâ yapmam gereken bir iş vardı. Ve belki de bu işin onun ölümüyle bir ilgisi vardı. Ne de olsa Cavendish Fae'lere güvenmediğini ve bize karşı komplo kurduklarından şüphelendiğini söylememiş miydi? Belki de bu saldırı Dusk ve Albion'un arasını açmaya ve taliplerini yarış dışı bırakmaya yönelik bir girişimdi.

Hepsi spekülasyondur. Ama düşünmeye değirdi, destekleyecek ya da çürütecek herhangi bir kanıt bulup bulamayacağımı görmeye değirdi.

Bastian odayı geçti ve kaşlarını çatarak şöminedeki odunları dürttü.

"Sarayın geri kalanını kontrol edeceğini ve alarmı yükselteceğini sanıyordum?"

Şömine rafından bir kutu kibrit alarak alçak sesle mırıldandı. "Yine de yeterince sıcak mısın? Seni bırakmak istemiyorum-"

"Ben iyiyim. Sıcak bir gün."

Kaşları çatıldı, elindeki kibrit kutusuna sabitlendi. "Ama insanlar soğuğu daha çok hisseder-"

"O kadar da değil." Çömelip ellerimi onunkilerin üzerine koydum ve onları sakinleştirdim. "Ben iyi olacağım. Buranın saraydaki en güvenli yer olduğunu söylemiştin. Güneşli bir gün. Saldırganlardan ve donarak ölmekten korunacağım."

"Sen olduğunu sanmıştım." Sesinde belli bir sertlik vardı.

Be

n. "Ne demek istiyorsun?"

Başını kaldırıp bakmadan önce boğazı düğümlendi. Gözlerinde bir şey vardı.

Daha önce görmemişim. Tam olarak çıkaramıyordum ama keskin ya da yumuşak değildi. Sanki her zamanki delici bakışlarından ziyade, bir şey *onu* delip geçmiş gibiydi.

"O odaya girip Lara'nın ayaklarını gördüğümde ve senin kokunu aldığında sen olduğunu düşündüm."

"Oh." İçimden bir nefesten daha fazlası çıkmadı. Umursuyormuş gibi görüldüğüne yemin edebilirdim. Ki bu çok mantıksızdı. Ama...

"Ben de *onun* olmasını istemedim. Ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum. Ama gerçekten düşündüm ki..." Başını sallayınca kırılganlığı kayboldu ve benden uzaklaşıp ayağa kalktı. "Sakin öldürülme, Kat. Kendimi senin mezarına atarak sevgililik oyunumuza devam etmek zorunda kalmak istemiyorum." Bir adım geri çekildi. "En iyi pantolonumdaki kiri temizlemek zahmetli olur."

Bir kaşımı kaldırdım. "*En iyi* pantolonunu mu giyeceksin? Çok etkilendim."

Güldü. "Bulabildiğin her yerde dikkat dağıtıcı şeyler bulmaya devam et. İçimde onlara ihtiyacımız olacağına dair bir his var."

Gitmeden önce birkaç sürahi ve bir kutu bisküvi gösterdi ve kendime yardım etmemi söyledi. Kapı kapandı. Kilit şangırdadı. Bir saniyeliğine hava sihirle uğuldadı. Sonra yalnız kaldım.

Önce kendime bir brendi doldurdum. Büyük bir tane. Nefeslerim hâlâ biraz titriyordu ve kalbimin ritmi tam olarak normale dönmemişti. Bu yardımcı olabilirdi.

Sonra kapıları test ettim. Çıktığı kapılar sanki sihirle çerçeveye sabitlenmiş gibi takırdamıyordu bile. Diğer set de aynıydı. Diğer çift kapı küçük bir yemek odasına açılıyordu. Zengin, koyu renkler ve yuvarlak masanın samimiyeti mekânı özel hissettiriyordu. Burada oturup akşam yemeği üzerine sohbet ettiğimizi, onu rahatlatığımızı, sonra kucağına oturup kollarını bana doladığını hayal edebiliyordum...

Nefesimi içime çektim, içimi ısıtan bir yudum konyak aldım ve son kapıları kontrol etmek için dışarı çıktım. Kapılar, dört kişinin rahatça sığabileceği, gömme bir küveti olan büyük bir banyoya açılıyordu.

"Diplomat olmak işe yarıyor." İçkime ve banyonun etrafında dolandım. "Ya da en azından Gece Kraliçesi'nin Gölgesi." Nedense diğer taliplerin arkadaşlarının içinde yüzebileceğim, kollarımı ve bacaklarımı yanlara değdirmeden uzatabileceğim kadar büyük bir banyoları olduğundan şüpheliydim.

Eğer... Bastian'ı tuzağa düşürdüğümde, bunun kullanıldığından emin olacaktım, onunla ya da onsuz. Kaslarım özlemle ağrıyordu.

Oturma odasına dönüp konyağımı yudumlarken sarayın misafirperverliğinden ziyade ondan izler aradım. Bir sehpanın üzerinde Albion tarihi üzerine bir yığın kitap buldum. Aralarında, önünde bir kâğıt parçası olan, görgü kuralları üzerine tek bir cilt vardı.

Bunu kullanabileceğinizi düşündüm.

Kurallara uymaya çalışın. Lara.

Gözlerimin arkasında korkunç bir basınçla savaşırken ve nefesimi tutmama neden oldu.

Konyağımı boşalttım ve doldurmak için aceleyle odanın karşısına geçtim.

Bir meyve kâsesinin içinde kırık bir vazo parçası buldum. Mavi ve beyaz seramik tasarım bildiğim bir tasarımdı - doğudan ithal edilmiş, yaygın olarak görülen

görmekli evlerde. Çoğu insan için pahalıdır ama zengin bir aristokratın özel sayacağı bir şey değildir. Kesinlikle fae tasarımlarının imkansız zarafetine dayanabilecek bir şey değil. Ayrıca, kırılmışken neden saklayalım ki?

Kilitli kapı onun yatak odası olmalıydı - orada daha kişisel dokunuşlar olurdu. Ana kapılarla aynı büyüğü kapamaya sahip olmasaydı, kilidi açmayı deneyebilirdim. Yapabileceğimden değil ama belki içeride bir saç tokasını sallayarak şansım yaver giderdi. Alay ettim ve konyağımı yudumladım. Ella'nın bu numarayı bilip bilmediğini ve bana gösterip gösteremeyeceğini sormam gerekecekti; bir casusun sahip olması gereken yararlı bir beceri gibi görünüyordu.

Sonunda Cavendish'in ilgisini çekecek bir şey bulmak için en iyi şansım gibi görünen masaya baktım. En üstte birkaç kâğıt duruyordu; hepsi de kitap ve sabrecat kiralama gibi sıkıcı şeylerin faturalarıydı. Lore, fae'lerin bizim gibi kılıčkuyruk yerine geyik sürdüğünü söylüyordu ve bu da bize karışmak için bunu kiraladığını doğruluyordu. Eğer onu o gece yolda bir geyiğe binerken görseydim, onun bir fae olduğunu hemen anlardım. Ve bu onu saraydan ayrılırken ele verirdi.

"Hmm. Sinsice, Bastian. Çok sinsi."

Daha heyecan verici şeyleri ortadan kaldırmış olmalıydı. Ama üst çekmece, sanki aceleyle kapatılmış gibi masanın ön kısmıyla aynı hizada değildi.

"Belki de o kadar sinsi değildir."

İçinde bir not vardı. Basit, sıradan bir el yazısıyla yazılmış:

Yeni bırakma yeri - sonuncusu tehlikede.

Cavendish ona mesaj bırakacağım gevşek döşemeye "bırakma noktası" adını . Yani Bastian casusluk yapıyordu, birilerine bilgi veriyordu.

Metnin altında kaba bir harita çizimi vardı. Ağaçlara benzeyen bir dizi bulut şekli, dallanan bir yol ve dikdörtgen bir binanın içindeki bir noktayı işaret eden bir yıldız gösteriliyordu.

Ama... Gözlerimi kırdım. Düzendeki tanıdık gelen bir şey vardı.

Ağaçlar değil, çalılar. Yollar değil, patikalar. Ve dikdörtgen... "Çardak."

Kapılara bakarken, bir kahkaha attım. Sonunda, kullanabileceğim bir bilgi. Bastian bugün bana yardım etmişti, evet, ama hâlâ yapmam gereken bir iş vardı, özellikle de

eğer onu tutmak isteseydim. Onu kaybetmek evimi kaybetmek demektir. Bu bir seçenek değil.

Ve... bu benden daha büyüktü. Mülkümden daha büyük. Eğer Bastian mahkememiz hakkında bilgi topluyorsa, bunu bize karşı kullanmayı planlıyor olabilir. Öyle olmasa bile, bilgiyi verdiği kişi bunu yapabilir.

Bir kâğıt bulup notu ve haritayı dikkatlice kopyaladım. Doğru yeri tespit ettiğimden oldukça emindim ama mesajda benim fark etmediğim ama casusluk şefinin fark başka bir şey gizlenmiş olabilir. Eğer iyi iş çıkarırsam, bana fazladan para vereceğine söz vermişti.

Ve eğer onu memnun edersem, artık saçımı çekmeyecek ya da beni duvarlara çarpmayacaktı.

Notun altında ilgi çekici başka bir şey yoktu, bu yüzden onu yerine koydum ve çekmeceyi bulduğum gibi bıraktım. Diğerleri kilitliydi ve odanın geri kalanında Bastian hakkında başka bir şey bulamadım.

Ben de kollarım bacaklarım tutamayacak kadar ağırlaşana kadar volta attım ve konyak içtim, sonra kanepeye kıvrılıp kapıları izledim.

Daha önceki tüm kabadayılığımın rağmen, öğleden sonra akşama yaklaşırken hava biraz serinledi, bu yüzden kapının yanındaki standdan bir palto aldım ve üzerime çektim. Elbette, sedir, bergamot ve sıcak, zengin konyak kokusuyla çevrili yerime yerleşmeden önce içkimi doldurma fırsatını değerlendirdim.

Sonrasında bildiğim tek şey, sersemlemiş bir halde göz kırptığım ve kendimi boş bardağa sarılmış bulduğumdur. Oda karanlıktı ama daha derin bir gölge üzerimde duruyordu. Parlayan gümüş gözler karanlığı deliyordu.

"Bastian?" Yüzümü ovuşturarak . "Saat kaç?"

"Neredeyse gece yarısı. Seni bu kadar uzun süre kilitli bırakmak istememiştim. Beklediğimden daha fazla soru vardı." Sesinde alaycı bir gülümsemenin kenarını duyabiliyordum. Elini uzattı ve kalkmama yardım etmesine izin verdim.

"Bir şey bulabildin mi?" Derme çatma battaniyemi uzattım. "Kusura bakma, biraz üşüdüm de."

Umursamaz bir ses çıkardı ve paltoyu aldı. "Hiçbir şey yok. Zorla giriş, davetsiz misafir ya da başka bir saldırı izi yok. Onlara kolyeden bahsettim ama görmek istemediler. Beceriksizliklerini... rahatsız edici buluyorum." Durakladı ve paltoyu silkeledi, sonra omuzlarıma doladı. Kenarlarını birleştirmek için uzun bir süre uğraştı, gözleri bu basit işe sabitlenmişti. "Sanırım odalarınıza dönmek istersiniz."

Bir kaşımı kaldırdım. Karanlıkta görebildiği için, bu tamamen boş yapılmış bir jest gibi gelmedi. "Başka nereye gidebilirim ki?"

"Burada kalabilirsin. Bunu tercih ederim; güvenli olduğunu biliyorum."

Dilimin nasıl çalıştığını hatırlaması biraz zaman aldı. Yatağında kalmama izin verir miydi? *Onunla birlikte?* Yoksa ani bir asalet krizine girip burada, kanepede uyumakta ısrar mı edecekti? Bu bana odasını araştırmak için bir şans verirdi... ve sonra bu fırsatı kullanarak...

Yutkundum, yüzüm ısınmıştı. Ella bana baştan çıkarma araçları olan küçük dokunuşları ve yüklü bakışları göstermişti ama Bastian üzerinde kullanmak için bunları bir araya getirmeyi bir türlü beceremiyordum. Buraya gelip kanepede uyuyan bedeninin yanına oturmak. Alçak, baştan çıkarıcı bir sesle adını söylemek. Avucumla yanağını okşamak. Beceriksizce görünüyordu. Gülünç. Çok fazla. Yetersiz.

Vücudunun uzunluğu boyunca uzanmak, her sert kasını içine almak, sıcaklığını emmek, benim ellerim saçlarına uzanırken onun ellerinin sırtımda gezinmesine izin vermek istediğimde değil.

Kahretsin. Bunu ben istemiştim.

Sadece ondan bilgi almak için bir araç olarak değil. Ama sadece bunun uğruna, bunun hissi için, bunun lezzetli lüksü için, sürahisindeki kaliteli konyak kadar sarhoş edici olduğu için.

Ve bu tehlikeliydi. Olabildiğince güvenliydi.

Biraz boşluğa, biraz havaya ihtiyacım vardı. Brendi bağımlısı benliğimi Bastian'dan ve onun bana fazlasıyla yoğun bakan gümüş gözlerinden uzaklaştırmak için.

Ve bu kopyalanmış notu da ondan uzaklaştırmam gerekiyordu. Sert, katlanmış şekli ayağımın tabanına batan bir hatırlatıcıydı. Fae modasının hafifliğiyle, ayakkabım benim tek saklanma yerim olmuştu.

"Kat, sen-?"

"Burada kalamam." Bunu önermesi bile gülünçmüş gibi güldüm. "Bu *çok* uygunsuz. Bütün öğleden sonra burada olmam yeterince kötü, ama en azından bunu... suçlayabiliriz..." Ama Lara'nın cinayetine atıfta bulunmayı kendime yediremedim.

Odasına girip bilgi toplamak için kullandım. Pratik. Çok pratik biriyim.

Karnıma bir ağırlık çöktü ve paltosunu omuzlarımdan çekerek kapıya doğru ilerledim.

"Seni geri götüreceğim." Yanımda belirdi, paltoyu tekrar yerine çekiştiriyordu.

Onu az da olsa tanıdığım için itiraz etmek boşa nefes tüketmek olurdu.

Sessizce yoluma devam ettim. Koridorlar eskisi gibi ürkütücü bir sessizlik içindeydi ama bütün mumlar ve duvar aplikleri yanmış, koridorlar ısıllı ısıllı olmuştu.

Daha önce olduğu gibi elimi tutmaya çalışmadı ama kolunun benimkine değeceği kadar yakınımdan geçti. Lara'nın gözleri zihnimde gezinirken bile yalnız olmadığımı hatırlattı. Bu kez gözlerindeki suçlama bana yönelikti.

Benim ölümümü kullandın.

Ondan bilgi almak için beni kullandın.

Ona yaklaşmak, kendini onun üzerine atmak, kendini ona vermek için beni kullanmak istiyorsun.

Yalan söyleyemezdim. Dikkatimin dağılmasını daha önce istediğimden de çok istiyordum. Eğer o süitte biraz daha kalsaydım, kendimi ona atabilirdim. İşim için değil, sadece bedenimin onun istediği gibi kullanılmasının verdiği uyusukluk için. O zaman konyağın geri kalanını yudumlar ve unutulduğum için tanrılara şükrederdim.

Yine de dikkatimin dağılmasını hak ettiğimden emin değildim. Ve bilmek istiyordum... Boğazımdaki tuzu yuttum. "O...?"

"Yakınlarda bir morg var. Saygılı bir şekilde yaptıklarından emin oldum. Kraliçeniz gösterişli bir cenaze töreni için ödeme yapacağını söyledi."

Cenaze kelimesi üzerime bir ölüm kefeni gibi soğuk ve hafif bir şekilde çöktü. Son olacaktı. Somut. Lara'nın son yolculuğunun sonunu işaret ediyordu.

Gözlerim yandı ve koridor bulanıklaştı.

Süitime vardığımızda, tehlike olup olmadığını kontrol etmek için odaları süpürmekte ısrar etti. İtiraz edecek enerjim yoktu. Dolapları, banyoyu, yatağın altını, perdelerin arkasını kontrol etti. Saksısındaki gülün yanında oyalandı, sonra perdeleri çekti ve her mumu ve lambayı yakmaya koyuldu.

Yatak odasının kapı çerçevesine yaslanarak hepsini izledim.

"Temiz," diye açıkladı sonunda. Yanaklarımdaki gözyaşları hakkında hiçbir şey söylemedi ama bakışları onların izlerini takip etti ve kaşları birbirine kenetlendi. Cebinden bir mendil çıkardı. Birkaç saniye sonra elime sıkıştırdı ve geri çekildi.

"İyi geceler, Kat. İyi uykular. Hiçbir şey hayal etme."

M Belki de bilinçaltım onun talimatlarına itaat ediyordu ama o gece rüya görmedim.

Yine de rahatlamam sadece o kadar sürdü. Ertesi gün saray garip, durgun bir yerdi. Kraliçenin tüm nedimelerini çağırdığı salona doğru yürüdüğümde herkes sustu ve beni izlemeye koyuldu. Hizmetkârlar bile işlerini yavaşlattı ve iri gözlerinin beni takip etmesine izin verdi.

Misafir odasında, diğer nedimleri kraliçenin etrafında toplanmış buldum, herkes matem siyahı giymişti. Dönüp baktıklarında yüzleri daha solgun görünüyordu. Kraliçe beni yanına oturttu -geldiğimden beri bunu hiç duymamıştım- ve sabah olmasına rağmen diğerlerine bana brendi ve kek getirmelerini söyledi. İkisini de geri çevirmedim.

Alkol ve şeker. Tam da ihtiyacım olan şey.

Koluma girdi ve bana nezakete yakın bir şekilde bakarak dünü ve "çilemi" sordu. Diğerleri gözlerini kocaman açarak etrafına toplandı. Bakışları sadece merakla dolu değildi, dedikoduların etrafına sineklerin bokun etrafına üşüştüğü gibi üşüşüyorlardı, ama bunun arkasında, kavuşturdukları ellerinin ve sakın bir itaat görüntüsünün altında gizliydi...

Korku.

Lara öldürülmüştü. Ancak suçlu ya da cinayet nedeni hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.

Herhangi birimiz de olabilirdik.

Saray sadece ilgi çekici bir oyun değil, ölümcül bir oyundu. Lara'nın hayatına mal olmuştu ve kraliçenin gözdelelerinden biriydi.

güçlü bir müttefik. Hayatta kalmayı nasıl umabilirdim ki? Müttefikim yoktu. Kuralları ya da nasıl oynanacağını bilmiyordum.

Bilgi güçtür, demiş eski bir filozof. Ben de onlara sahip olduğum bilgiyi - en azından paylaşılabilir her şeyi- verdim. Onun elinde bulduğum kolyeyi gizli tuttum. Eğer geri kalanı onlardan herhangi birini aynı kaderden kurtarabilirse, korkumu yeniden yaşamaya değerdi.

Dünya sonraki günlerde de garip olmaya devam etti. Tüm etkinlikler iptal edildi. Öğleden sonra öldürülmüş olmasına rağmen saray muhafızları tarafından saat dokuzda sokağa çıkma yasağı konuldu. Belki de Bastian beceriksizlikleri konusunda haklıydı. Ya da belki de *bir şeyler* yaparak bize güven vermek istediler.

Herkes bana farklı sempati, şüphe ve merak kombinasyonlarıyla yaklaşıyordu ve o dikkatli sessizlik gittiğim her yeri takip ediyordu. Sadece Ella, yanakları solgun olmasına rağmen normalliğe yakın bir şekilde davrandı. Bana kilitleri nasıl açacağımı göstermeyi kabul ettiğinde, bana her zamankinden daha sıkı sarıldı.

Bastian'ı görmedim.

Ancak Morag'dan gelen cevap iyi haberlerin ışıltısı gibiydi. Sarayın artan güvenliği mektubun ulaşmasını geciktirmişti ama sonunda defterlerin doğru yönde ilerlediğini bildirmişti. İcra memuruna bir fazla ödeme göndermiş ve Horwich de malikânedeki çeşitli küçük onarımlar üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Bu arada kraliçe biz nedimelerini yakınında tutuyordu. Bütün yemekleri onunla birlikte yedik. Banyoda ona eşlik ederdik. Ve yakın zamanda Frenkçe'den çevrilen bir dizi aşk romanına karşı derin bir hayranlık geliştirdi.

Tabii ki yazar Madam Sergeanne'ın eserleri duyulur duyulmaz bir çılgınlığa dönüştü. Hepimize birer kopya hediye edildi ve Majestelerini tartışarak eğlendirebilmemiz için okumamız emredildi. "Bu bir kulüp olacak," diye duyurdu, gözleri parlayarak, gösterişli siyah bir kurdeleyle bağlanmış kitabı bana uzatırken. Ne de olsa hâlâ yas tutuyorduk.

Ben arkamı dönüp yaklaşımadan önce elimi tuttu. "Katherine." Yanağımı avuçladı ve bu jestin nazik yakınlığı karşısında yüzümdeki şoku engellemek zorunda kaldım. "Yorgun görünüyorsun. Umarım bu senin için dikkat dağıtıcı olur. Git, oku ve keyfini çıkar. *Memento mori*. Yapabiliyorken zevk al."

Yine de ruh hali uzun sürmedi. Öğle yemeğine doğru Ella'yı tersledi, Leydi Ponsonby'nin elinden çaydanlığı kapıp kendi içkisini doldurdu ve genç bir kıza gözünün önünden çekilmesini söyledi. Sonunda hepimizi kovdu.

Üzgün olduğumu söyleyemezdim. Bir hafta boyunca birbirimizin monotonluğunu kıracak hiçbir etkinlik olmadan eve tıkılmıştık.

Elimde yeni kitabım, aceleyle odama gittim, Bastian'ın notunun kopyasını aldım ve bahçeye doğru yola koyuldum. Kraliçenin talepleri ve sokağa çıkma yasağımız arasında, bırakma noktasını kontrol etme şansım olmamıştı ve Cavendish haberlerim olduğunu söyleyen mesajıma cevap vermemişti. Talimat almadan teslim noktasında bir paket ya da not aramamalıyım ama şemanın eşleşip eşleşmediğini kontrol etmek istedim. Bu, bilgimi onun için daha faydalı hale getirecekti.

Bunun ona vermem gereken bir bilgi olup olmadığını çok yakından düşünmemeye çalışıyordum. Bastian'ın Lara'nın öldürüldüğü gün beni güvende tutmak için bu kadar istekli görünmesinden sonra değil.

Güneş ışığına çıktığımda, bütün hafta boyunca aldığım en derin nefesi aldım. Nemli toprak ve büyüyen şeylerin tadı vardı. Taze nane ve biberiye. Tuzlu kekik ve adaçayı. Odunsu, özlü sedir kokusu aklımı hala odamda asılı duran ödünç paltoya çekti.

Kuş sesleri havada süzülüyordu ve ben geçerken ağaç gövdelerine tırmanan sincapların kıvılcık tüyleri neredeyse saçlarımla aynı renkteydi. Çimenli patikalardan geçerken keşke ayakkabılarımı çıkarıp arazimde olduğu gibi yalınayak yürüyebilseydim diye düşündüm. Ama etrafta görececek kimse olmasa bile bu mümkün değildi.

Ben sarayın salonlarını boğan ölümle mücadele etmek için burada hayatla birlikte olmayı severken, belki de diğerleri bunun zıt hatırlatıcısından kaçınıyordu. Bahçelerin uzak tarafında sadece bir kişi daha gördüm.

Çardaklara ulaştım ve kopyaladığım haritaya hızlıca bakmaya cesaret ettim. Evet, yolların açısı aynıydı, gül fidanının yeri de uyuyordu. burasıydı. Tatlı hanımeli ve güller havada asılı duruyor, beni uyuşturuyordu. İşimi bitirdikten sonra tadını çıkarabilirdim.

Geniş bankın altına uzanmadan önce yakınlarda kimse var mı diye tekrar kontrol ettim. Koltuğun altındaki çapraz çubuk, bir paketin ya da mesajın bırakılabileceği bir köşe oluşturuyordu. Ama şimdilik boştu.

Gülümseyerek kâğıdı yeniden katladım. Siyah giysiye olan ihtiyacım piknikte giydiğim pırıltılı, kat kat elbiseyi yeniden giymeme neden oldu. Ancak elbisenin hafifliği notu saklayacak bir yer bırakmadığı için notu kitabın arkasına yerleştirdim ve okumaya koyuldum.

Üçüncü sayfaya geldiğimde gözlerim
büyümüştü. Müstehcenlik. Kraliçe
müstehcenliğe takıntılıydı.

Kadın kahraman, bir prensin başıyla birlikte bir merdivene yayılmıştı bile-
Üzerimden bir gölge geçti ve biri kitabı elimden aldı. "Burada neyimiz
varmış?"

Orada duranın Bastian olduğunu anlamam uzun ve aptalca bir saniye
sürdü, kitabı tutuyordu, bakışları sayfalarında geziniyordu.

Aman Tanrım, hayır. Bu kitap olmaz. Arkasında kopyalanmış bir not
varken olmaz.

Ona doğru atıldım ama gözlerini sayfalardan ayırmadan bileğimi yakaladı.
Dudaklarında bir sırıtiş belirirken gözleri genişledi ve bana, sonra tekrar kitaba
kaydı.

Tekrar elimi uzattım ama beni döndürdü ve dans pistinde olduğu gibi
kolayca iki kolumu yanlarıma sıkıştırarak doğru çekti. Bizi çardağın
gölgesine doğru geri çekti ve gölgelerinin karanlığı koyulaştırdığını hayal
ettim.

"*Katherine*." Yanağını yanağıma bastırarak konuştu, kitabı önümüzde açık
tutarken kirli sakalları diken diken oldu.

Not dışarı sızmamıştı. Henüz.

"Önce seni casusluk yaparken yakaladım, şimdi de müstehcen kitaplar
okuyorsun."

"Kraliçeden bir hediye idi." Avuçlarının içinde kıpırdandım ama bu beni
ona daha da bastırdı. "Lütfen onu geri ver."

"'Lütfen' mi?" Sesi bir oktav düştü. "Lütfen demeni sevdiğimi biliyorsun."

Labirente geri dönmüşüm, onu hissetmek, kokusu, beni o anda ve orada
becerebileceği fikriyle dolup taşıyordum. Keskin bir nefes aldım, göğsüm
aniden çok daraldı.

Ama burası gecenin köründe labirent değildi. Bahçedeydik, güneş
tepedeydi. Herkes görebilirdi.

Ayrıca, bunu kastetmemişti. Sadece beni kıvrandırken izlemeyi seviyordu.
Kelimenin tam anlamıyla.

Ve onun notunun suçlayıcı kopyası, o kitaptan düşmekten bir sarsıntı .

"Ne istiyorsun Bastian?"

"Yorgun görünüyorsun." Sanki başkalarının duymasını istemediği bir
itirafmış gibi sesi kısıldıkça alaycı tonu da kayboldu. "Tıpkı

dikkatini dağıtmak işine yarayabilir. Ve ayrıca..." Yüzü aydınlandı, az önceki sırttan piç kurusuna geri döndü. "Ne okuduğunu merak ediyorum. Hmm. Bakalım..." Boğazını temizledi ve ağzını kulağına doğru çevirdi. "'Prens onu şezlonga yatırdı, eteklerini yukarı doğru itti, bir yandan ağzını ağzına aldı, öpücüğünün derinliğiyle onun özünü içti. "*Ma chérie*," diye fısıldadı, kendini oldukça tatlı, ağır ve özlemle ıslak hissetmesine neden olarak...' Falan, filan, filan, konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor." Başparmağıyla sayfaları karıştırdı. "Ah, işte iyi şeyler. 'Parmakları, kız muhteşem bir tamamlanma çılgılığı atana kadar onunla oynadı ve sonunda onu serbest bıraktı-'"

"Kes şunu."

"-zorbalık üyesi.' Keser misin şunu? Oh, Kat, yapamam. Bu çok lezzetli. *Zonklayan üye*." Kara kahkahası içimde gümbürdedi. "Bugün bahçede bulduğum Kat değil, değil mi? Kötü Leydi." Belimi kavrayışı gerildi ve düşünceli bir ses çıkardı. "Yoksa," diye fısıldadı boynumun kenarına, "benim közüm mü?"

Beni nasıl yakacağına söz verdiğini hatırlayınca içimi bir ürperti kapladı.

Dudakları boynumun sıkı ve hassas derisinde gezinerek arkalarında bir alev bıraktı. Sırtım titreme kadar istemsiz bir şekilde kamburlaştı ve beni aradığım sürtünmeyi bulmaya acı verici bir şekilde yaklaştırdı.

Nefesimi sayarak alıp veriyor, yanaklarımın dayanılmaz sıcaklığını bastırmaya çalışıyordum. "Neden bana işkence ediyorsun?"

"İşkence mi? Benden sevgilinmişim gibi davranmamı istedin. Ben sadece senin istediğini yapıyorum."

"Sahte ilişkimiz *incelikli* olmalı, bahçede bana sürtünmen değil."

"Şu anda sürtünmeden payına düşeni yapıyorsun." Kıkırdadı ve bunu kanıtlamak istercesine elini gevşetti. Serbest kalabilsem de bedenim ona karşı duruyordu. "Bunu okuduktan sonra şaşırdığımdan değil. Daha önce söylediklerimi unutma Kat. Sen dur dersin, ben dururum. Bu hemen şimdi ya da sonsuza dek dur anlamına gelebilir. Seçim senin. Eğer istediğin buysa, seni bir daha asla kızdırmayacağım. Durmamı istiyor musun?"

Evet diyemezdim çünkü bu bir yalandı. Her zaman yalan söyledim ama bu vücudumun kaldıramayacağı bir yalandı. Bu bir ihanet olurdu.

Yine de hayır diyemezdim. Buna izin yoktu. Leydi Katherine Ferrers için değil. Bu adamı baştan çıkarması için kendisine prenlere layık bir meblağ ödenmiş olsa bile. Onun

Para ihtiyacı, onun nasıl bir kalıba sokulduğunun üstünü örtemedi.

İtaatkâr. İtaatkâr. Sessiz.

Bu iş için biçilmiş kaftan değildim. Mükemmel kadını oynayıp sonra da Lara'nın yaptığı gibi saray labirentinin ortasında bir adamla sevişemezdim.

Gözlerimi kapattım ve yenilgiyle başımı omzuna yasladım. Bir kâğıt parçası ve bir gümbürtü duyuldu. Sonra parmak uçları çenemi sıyırdı ve yüzümü ona doğru çevirdi. Kendimi bakmaya ikna edemedim. Bu bir itiraf olacaktı. Bunu gerçek yapardı. Ve eğer , o zaman

Ona durmasını söyledim.

Alnını benimkine dokundurdu. "Utaniyor musun?" Sesi nazikti.

Verebileceğim tek cevap gözlerimi açmaktı.

"Güzel pembe yanakların öyle olduğunu söylüyor." Bir yanağını okşadı, sonra diğerini öptü. "Yine de olmamalısın. O kitaptaki şeyleri istiyor musun?" Başıyla kitabın atıldığı yeri işaret etti.

Nottan iz yok. Bir nefes verdim. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Neyi yapacağım? Bunu mu?" Parmak uçları tüy kadar hafif bir şekilde boğazımdan aşağıya indi ve inci çiçeği kolyenin hemen üzerindeki çukurun etrafında dolaştı.

"Dengemi bozmak için gelen her şeyi yapıyorsun."

"gelen *her şey* bu değil, tatlı kor. Ama senin rıza gösterdiğin her şey bu. İsteseydin çok daha ileri gidebilirdim." Eli aşağı indi, göğsümün kabarıklığının üzerinden geçti, meme ucumu sıyrana kadar vücudumu daha sıkı sardı.

Benden çıkardığı iniltiye ya da başımın bu kez teslimiyete yakın bir şekilde geriye düşmesine engel olamadım.

" bu. Zevkten utanmak yok. Vücudundan utanmak yok."

"Ama neden?" Bu önemliydi. Bu sefer bana kehaneti sormamıştı, yani zevkimi bana karşı kullanmıyordu. Yine de kendimi tehlikeli hissediyordum, kontrol elimden kayıp gidiyordu.

Belki de daha tehlikeliydi çünkü ne tür bir oyun oynadığını bilmiyordum ve bu da beni tahtada hareket ettirebileceği bir taş olarak bırakıyordu.

Düşünceli bir ses çıkardı. "Seni çözmeye çalışıyorum. İlk tanıştığımızda bana bir tabanca doğrultmuş ve beni paramla hayatım arasında bir seçim yapmaya zorlamıştın." Meme ucumu daire içine aldı, bu sefer biraz daha sertti ama yine de alay ediyordu. "İkincisinde, dans pistinde kalçalarımız birbirine değdiği için kızaran, çalışmış ve sert, mükemmel bir kadınla tanıştım."

Davranışlarımdan dolayı kafasının karışmış olması ironik bir durumdu ama o beni giderek daha da uçurumun kenarına getirirken ben akıl sağlığımı korumaya çalışmakla meşguldüm.

"İtaat ile yasaları çiğneme arasındaki çizgi nerede?" Tenime karşı sordu, sanki bir sevgilinin şiiriymiş gibi. "Çizgiyi nereye çektiğini ya da ikisi arasında nasıl sıçradığını söyleyemem, ama seni dengede tutmak kaymana neden oluyor ve bunu yaptığında çok kışkırtıcı bakışlar yakalıyorum."

Sadece sınırda değildim, bir ipin üzerinde yürüyordum. Planım, arzuyu kullanarak onu sırlarını dökecek kadar dikkatsiz hale getirmektir ama o da aynı hileyle beni tehlikeye attı.

"Soru sırası bende." Ensemi, ensemble omzum arasındaki noktayı öptü, dokunuşu beni uyuşturdu. "Neden labirentte seni serbest bırakmama izin vermeye hazırdın da şimdi arzularınla savaşıyorsun?"

Cevap verebilmem için birkaç nefes almam gerekti. "Bazı şeyler gecenin köründe mümkündür ama gün ışığında mümkün değildir."

"Hmm." Gölgeleleri etrafımızda derinleşti, öğleden sonra güneşini gri gökyüzünde sönük bir disk haline gelene ve bahçeler yok olana kadar yaladı. Havayı kalınlaştırdılar, gül ve hanımeli kokusunu ağırlaştırdılar, sedir ve bergamot kokusuna karıştılar.

Koku içime dolduğunda, daha sıkı tuttu ve sonunda kemerli sırtımın aradığı sürtünmeyi verdi, horozunun artan sertliği muhtaç etimi ovuşturdu. Sonra inleme sırası ondaydı, omurgama çarpan bir gümbürtü kalçalarımın daha da geriye eğilmesine neden oldu.

Bunu yapmamam gerekiyordu. Bunu istememeliydim. Bedenimi bu tehlikeli arzudan uzaklaştırdım ve omurgamı dikleştirdim. *Utanmalısın, Katherine Ferrers.*

İç çekti. "İşte kurallar kafanın içinde çınlıyor." Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledi. Ama kurallar beni güvende tutuyordu.

"Vücudun zevk istiyor, dokunmak istiyor..." Kulağıma yaklaştı, kıcımlı gıcırdattı ve aynı anda meme ucumu sıkarak beni ürpertti. "Ve söylemeliyim ki, buna oldukça güzel karşılık veriyorsun. Yine de kendini inkâr ediyorsun... Yoksa içinde bulunduğun durum mu? İzin verilen tek cinsiyetin bu olduğu bir toplumda kocası olmayan, sarayda yalnız bir kadın."

Çenemi sıktım, cevap veremedim.

Parmaklarını karnımda gezdirdi ve başını benimkine yasladı. "Seks iyi bir yemek ya da içki gibidir; ihtiyacımız olan bir şeydir ve kiminle istersen onunla paylaşılabilir."

İsteddiği her şeyi yapabiliyorken bunu söylemek ne kadar da kolaydı. Bu anın kontrolü ondayken. Beni bu şekilde kamçılayabiliyorken ve beni bir daha gördüğünde bu kadar kayıtsız davranabiliyorken.

Çok kolay.

Oyundaki her kart ve satranç tahtasındaki her taş onun elindeydi ve benim hiçbir şeyim yoktu. Sadece onun ve bulanık sularında dönen diğer güçlerin etkisiyle mahkemeyi atlatmaya çalışabilirdim.

Ellerim yumruk oldu. "Neden umursuyorsun, Bastian? Neden benimle uğraşıyorsun? *Neden?*"

Hırlamaya yakın alçak bir sesle beni döndürerek yüzünü ona çevirdi. "Çünkü seninki yarım yaşanmış bir hayat. Sürekli tetiktesin, kendini tutuyorsun ve ben bunun nedenini anlayamıyorum. Bunu görmeye kesinlikle dayanamıyorum." Dişlerini gösterdi, sesi alçaldı. "Ve Langdon'ın lanet olası bir parça kek yemene engel olmasına dayanamıyorum."

Nefesim kesildi ve omuzlarımdan tutmasaydı geri çekilecektim.

"Sizi kıvrılmış elleriniz ve kibar gülümsemelerinizle bağlı tutan kuralları koyanlar onun gibi adamlar, değil mi? Ülkenizin bir hanımefendinin nasıl olması gerektiğini söylediği ile vücudunuzun arzuladığı zevki aramak arasında kaldığınızda duyduğunuz onun gibi sesler."

Göğsümü ovuşturdum. Tam isabet.

"Eğer sana dokunmamı istemiyorsan Kat, sorun değil." Başını salladı, kaşları gölgeleri kadar derindi. "Bu benim sana sahip olmamla ilgili değil. Bu, bir başkasının sana dayattığı ve senin iyiliğin için bile olmayan kurallara uymak yerine kendi istediğini yapmanla ilgili." Daha yakına eğildi, bakışları o kadar yoğun ki gözlerimi kaçıramadım. "Bedenini kiminle paylaşacağın ya da onunla ne yapacağın konusunda kimsenin söz hakkı yok. Hiç kimsenin. O yüzden sana tekrar soruyorum: O kitaptaki şeyleri istiyor musun?"

Zihnim evet diyebileceğimi ve bunun sadece işin bir parçası, casusluğun bir parçası olacağını fısıldarken bile vücudum ağrıyor, özlem duyuyordu. Ona yaklaşmanın bir yolu.

Neredeyse inanıyordum.

Kaşlarını kaldırarak sordu. "Merhaba?"

Her şey yolunda mı?"

Adamın sesi beni yakan ve cevabımı gerçekten düşündüren büyüü bozdu - bir seçeneğim olduğunu düşünmemi sağladı.

Bastian'ın gölgelerinin ötesinde bir dünya vardı. Yargı ve zalimlikle dolu. İkisi de kadınlar için daha kötü.

"Göster kendini yoksa muhafızları çağırırım!" Bastian nefesini verdi ve gölgeler dağıldı.

Birkaç metre ötede Webster duruyordu, gözleri kocaman açılmıştı, arkasında başka bir bahçıvan vardı. Elindeki küreği Bastian'ı gelecek hafta tokatlamak için kullanacakmış gibi sallıyordu.

Bu da Webster için kötü sonuçlanır.

"Arkadaşlar arasında bir sohbet." Sesim boğuk çıksa da gülümsememi güven verici hale getirmeye çalıştım.

Bastian ona göz ucuyla bile bakmamıştı ama şimdi daha da yaklaşmıştı. "Lara'nın ölümü sana hayatının ne kadar kısa olduğunu hatırlatmadı mı?" Alçak bir vahşilikle konuştu. "Kendini inkâr etmek için çok kısa. Başkalarının kurallarına hapsolmak için çok kısa." Omuzlarımı serbest bıraktı. "Bir dahaki sefere biri sana pasta ikram ettiğinde bunu düşün. O yenmek için orada. Tıpkı hayatın tadını çıkarmak için olduğu gibi."

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı, gölgeler arkasından kaynıyordu. Webster onu izledi, küreği hâlâ omzundaydı. Göğsümdeki gerginliği ve ağırlığı azaltacakmış gibi yutkundum.

"Hanımefendiyle ilgili korkunç haberlerden sonra..." Webster başını salladı. "Başka bir saldırı olmasından korkuyordum. İyi olduğuna emin misin?"

Parlak bir gülümseme, . "Elbette. Ama bize göz kulak olduğun için minnettarım. Ve... farklı bir not olarak, hediyen için de minnettarım." Gül geldiğinden beri onu görmemiştim. "Çok teşekkür ederim. Çok güzelmiş."

Kızardı ve başını eğdi, sonra iyi olup olmadığını, saldırıdan sonra güvende hissedip hissetmediğimi sordu. Cevap verirken bile hain bakışlarım onun yanından Bastian'ın uzaklaştığı yere doğru kaydı.

Gölgelere bürünmüş, doğanın gücü, büyü ya da onun kadar güçlü başka bir şeydi. Ve eğer dikkatli olmazsam, onun girdabında kaybolabilirdim.

C Lara'nın cenaze töreninin yapıldığı gün gökyüzünü kaplayan bulutlar, toplanan herkesin yüzünü solgun gösteriyordu. Benimkinden daha koyu tenli olanlar bile sanki bugün dünya daha az renkliymiş gibi kül rengi görünüyordu. Gri taşlar

Etrafımızdaki düzinelerce granit işaret, yüzyıllar boyunca kral ya da kraliçenin lütfuyla ölenler için dikilmişti. Mezarlık, sarayın kutsal alanının yanında yer alıyordu - korudaki meşe, porsuk ve mürver ağaçlarındaki yaşamın ölü, taştan bir .

Watch başka bir ipucu bulamamıştı ama nihayet birkaç gün önce kapıma gelmiş ve kolyeyi almışlardı.

Siyah ipekli giysiler içindeki ciddi saray mensuplarından birine ait olabilirdi. Langdon'ın burnu artık şişmemiş ve , Çenesi ve kaşları gergindi, ifadesi diğer beyefendilerle aynıydı. Kimse onunla ilişkisi olduğunu tahmin edemezdi. Görünüşe göre Gözcü biliyordu ama Lara'nın iyiliği için bunu gizli tutuyorlardı.

Langdon olası bir suçlu olarak aklımdan geçmişti. Yüzünde donup kalan ifade bir ihanet ifadesiydi ve katil onu boğacak kadar yaklaşmıştı. O olabilirdi.

Cavendish kraliçenin yanında, ayini yöneten druidin kraliçenin mezarı başında yaptığı konuşmayı izledi. Casus şefinin ifadesi tamamen düzdü. Gerçekten dikkatini veriyor muydu yoksa aklı casus ağında mıydı? Sonunda iki gün önce beni ofisine çağırmıştı ve Bastian'ın masasından kopyaladığım notu ona vermiştim. Övgüleri hâlâ içimde uğulduyordu, Bastian'ın bahçede beni öyle dengesiz bırakmasından sonra garip bir güvenceydi bu.

Adamın kendisi kraliçeden birkaç sıra uzakta duruyordu, Asher de onun yanındaydı; Majestelerine en yakın olan talipleri. Bastian'ın hareketleri

cinayet günü Dusk'ı sıralamada yukarı taşıdı.

Bastian'a ya da bana karşı davranışlarına ne anlam vereceğimi hâlâ bilmiyordum. Minnettar olmam gerektiğini biliyordum. Mantıklı seçenek, onun ilerlemelerini kabul etmek ve bunları ona yaklaşma planımın bir parçası olarak kullanmak olurdu. Ama yine de...

O kadar basit değildi. Ve belki de o kadar mantıklı değildi.

Toplum içindeki davranışları tamamen uygunsuzdu ve bana verdiğiinden daha fazlasına mal olabilirdi. Daha da kötüsü, *beni* uygunsuz hale getiriyordu. İşimi yapmak için kontrolü elimde tutmam gerekiyordu. Onda ortaya çıkardığım herhangi bir anlık zayıflıktan yararlanmaya hazır olmalıyım. Bunun yerine, ne zaman beni çok yakın tutsa ve bana dokunduğu şekilde dokunsa, zayıflığın vücut bulmuş haliydim.

Ve zayıflık tehlikeliydi.

Bu yüzden mi biri Lara'nın peşine düşmüştü? Peşinden gitmek için onu bir zayıflık olarak kullanmak...

Sen olduğunu sanmıştım.

Ellerimi kavuşturdum. Bu itiraf onda bir anlık bir zayıflık yaratmıştı; zırhındaki küçük bir kırılmalık.

Belki de sarayı bu kadar geç saatlere kadar süpürme ısrarı... Ne? Ölümünde onu hayal kırıklığına uğratmamak mı? Emin değildim ama o geceki davranışlarından kendisini bir tür koruyucu olarak gördüğü belliydi.

Druid ay suyu serpti ve mezar kazıcılar doldurmadan önce tabutunun üzerine bir porsuk dalı yerleştirdi. Yuvarlanan, ufalanan ve kahverengileşen topraktan başka bir yere bakamıyordum. Sanki üzerime düşüyormuş gibi hissediyordum, sanki o çukurun dibinde olan bendim, toprağın ağırlığıyla yavaşça eziliyordum.

Karanlık. Soğuk. Nemli. Geceliğim sırlısklam.

Gözlerimi kırıştırdım, sığ bir nefes aldım, derim oturmamış gibi diken diken oldu, kalbim göğüs kafesinden dışarı çıkmaya çalıştı.

Mezar dolmuştu; ayın bitmişti. Yas tutanların yarısı çoktan gitmişti. Ne zamandır burada duruyordum?

Yine o yarım hafıza. yarım bile değil. Sadece ne yapacağımı bilmediğim kırıntılar. İçimi bir huzursuzluk kapladı ve soğuk terler dökmeme neden oldu. Hatırlayabildiğim parçalar yüzünden mi yoksa esneyen boşluklar yüzünden mi olduğunu söyleyemiyordum.

Kalan insanlar ikiyeşerli ve üçerli gruplar halinde uzaklaşırken, ben orada durup nabzımın sakinleşmesini bekledim.

Onu bulan bendim, burada en son benim olmam doğrudu.

"Birkaç dakika önce orada olamadığım için üzgünüm." Bu onu kurtarmak için yeterli olur muydu? Katili görebilir miydim? Yoksa bir sonraki kurbanı mı olacaktım?

Katili "o" olarak düşünmekten kendimi alamıyordum - kadını çıplak ellerle boğmak için bir erkeğin gücüne ihtiyaç varmış gibi görünüyordu. Saat, boynunda gördüğüm parmak izlerini doğrulamıştı.

Yutkundum ve elbisemin yüksek yakasını çekiştirdim. "Ve birinin sana bunu yaptığı için üzgünüm."

Cevap gelmedi. Elbette bir cevap beklemiyordum ama nedense orada uzun süre bekledim. Belki de sadece suçluluk duygusuydu ve bir parçam nöbet tutarak bunu telafi edebileceğimi düşündü.

Kolye artık Gözcülerin elindeydi. Bu onları katile götürecekti. Son on yılımı adaletten kaçarak geçirmiş olsam da, katilin boğazına bir ilmik geçirdiklerinde bunu alkışlardım.

Sonunda döndüm ve kararlı bir gülümsemeyle mezarlığa doğru yürüdüm.

"Bu benim en sevdiğim yeğenim değil mi?"

Kararlılık öldü. Gülümseme öldü. İçimde, *ben* öldüm.

Yoluma çıktığında hareket edemedim. Kızıl saçları benimkinden daha açık renkti. Gözleri kışın derinliklerinde ailemizin arazisindeki gölü boğan buz rengindeydi. Uzun boyluydu, yani benden uzundu ama hatırladığım kadar uzun değildi. Belki de Bastian'la konuşmak için boynumu çok fazla bükmeye alışmışım. Belki de onu son gördüğümünden bu yana geçen yıllar içinde hafızamda daha da büyümüştü.

"Eee?" Ellerini iki yana açtı. "Amcanı selamlamayacak mısınız?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve başımı eğdim, sanki başka birinin kontrolü altındaki bir kuklaymışım gibi sarsak hareketler yaptım. "Rufus Amca. Seni görmek çok güzel." Sözlerimin boşluğu ancak midemin boşluğuyla eşleşti, çünkü kahvaltı yeniden ortaya çıkma tehdidiyle yukarı fırladı.

"Evet." Başını salladı ve kelimeyi uzatarak tekrar söyledi. "Arkadaşım Langdon burada sarayda olduğunu söyledi. Amcanız olduğumu söylediğimde, mabeyinci beni kabul etmekten büyük mutluluk duydu. Ama size o kadar yer varken bir *mezarlıkta* rastlamam ne kadar da uygun."

Anlamamış olsam da gülümsemeyi sürdürdüm. Anılarımı karıştırdığımda bir mezarlığın konuyla ilgili olması için hiçbir neden bulamadım.

Kaşları yukarı kalktı, bir uyarı gibiydi. "Gerçi ahırın avlusu da aynı derecede uygun olurdu sanırım."

Yüzüm karıncalandı ve dünya döndü, sanki dün gece tükettiğim tüm alkol beni yeniden vurmak için bu anı seçmiş gibiydi. Fantôme. Küçük tatlı yavru. Benim ilk sabrecat'im.

Annem ve babam onu bana verdiklerinde on beş yaşındaydım ve çok gururluydum. Yaz tatilini teyzemle birlikte orada geçirdiğim için ona Frenkçe numaralar öğrettim. Beyaz kürkü, şeftali rengi burnu ve hayalet grisi gözleri vardı; adını da bu yüzden seçmiştim. Zekiydi de. Çok zeki.

Rufus Amca, Avice ve beni onunla oynarken bulduğunda ve Avice onun emirlerine itaat etmediğinde, bunu kabul etmemişti. Yüzünün gittikçe kızarması ilk başta neredeyse eğlenceli gelmişti. Neredeyse.

Ama sonra hareketleri sarsıldı. Gözleri şişmiş, dudaklarında tükürük, ona Frank dilini kullanmasını söylememe rağmen Albionik dilinde komutları tekrar tekrar haykırmıştı. Dinlememişti. On beş yaşındaki bir kızı dinlemesinin ne faydası vardı?

"Eğitilemeyen bir kedi herkes için tehlikelidir." demişti. Ve sonra ellerini onun boynuna dolamıştı.

Sonraki saniyeler zihnimde boş bir alandı. Belki de iyi oldu. O günden sonra Avice ne zaman keskin bir çatırtı duysa irkilirdi, bu sadece ormanda kırılan bir dal olsa bile. Hatırlıyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Sadece göz kırptığımı hatırlıyorum ve birden Fantôme hareket etmiyordu. Bir daha hiç hareket etmedi.

Burada ve şimdi, Rufus Amca hala konuşuyordu ve bedenim devrıldı, başımı salladım, ona baktım, gülümsedim, gülümsedim, gülümsedim.

Burada ne işi vardı? Sarayda hiçbir görevi yoktu. Geldiğimden beri kimse ondan bahsetmemişti.

Ağzım kıpırdadı ve kelimeler döküldü, nasıl olduğunu, karısının nasıl olduğunu sordum, sanki bu aileyle hoş bir sohbetmiş gibi.

Ne kadar güzel.

Kürek kemiklerimin arasından ter boşandı ve ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrıldı. Bu gizli yollar onu burada gördüğümde yaşadığım şokun tek çıkış noktasıydı.

Yine de onu sarayda bulduğuma şaşırmalı mıydım? Ailemiz için her zaman yüce emelleri olmuştu - bu yüzden Avice'in Villiers varisiyle evliliğini ayarlamak için babamla birlikte çalışmıştı.

"Peki, seni bırakayım." Bana bakarken gülümsemesi parlaktı. "Eminim böyle güzel bir elbisenin içinde uyanacaksın. Duyduğuma göre artık bir leydiymişsin." Gülümsemesi genişledi -çok geniş, çok parlak, çok fazla diş gösteriyordu. "Şu haline bak, benim zeki küçük yeğenim. Bu *kadar* yüksek mevkilerde yeni arkadaşlar bulmuşsun." Geri adım atarak yolumu tekrar açtı. "Çok yakında görüşeceğiz."

Başımı eğdim ve kibarca bir şeyler söyledim. Kulaklarıma baskı yapan, baskı yapan, baskı yapan, orada ve göğsümde acı veren nabzımın uğultusundan duyamadım.

Bir adım. İki adım. Üç adım. Mezarlıktan normal bir hızla çıktım ama köşeyi dönüp çitlerin arkasına geçer geçmez koşmaya başladım.

Nereye gittiğime bakmadım. Sadece uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Sadece ihtiyacım vardı.

-

Sert bir şeye çarptım, kollarımın üst kısmını yakalayan bir şeye, geri düşmemi engelledi. *Birisi*, zihnimin hala tutarlı bir parçası bana söyledi.

Gözlerimi kıırtım ve gümüş rengi gözleri üzerimde buldum. Kaşlarını çatıyordu. Kaş çatmak hoşnutsuz oldukları anlamına geliyordu. Kızgın. Bu da tehlike demekti.

"Kat?" Sesi sislerimi dağıttı. Bastian'ın sesi.

Koru ile saray arasındaki patikayı hiçbir kadının yapmaması gerektiği gibi yırtıyordum. Şimdi burada durmuş ona bakıyordum, nefeslerim çok hızlıydı ve konuşamıyordum.

Bakışları bir gözümde diğerine geçti, sonra yüzümde gezindi. Kaşları daha da çatıldı ama bu öfke değildi, tam olarak değil, daha çok kafa karışıklığı gibiydi.

Etrafımızda hafif bir gölge sisi kıvrıldı, başka hiçbir şey göremeyinceye kadar kalınlaştı, sadece içeri süzülen loş ışıktaki ana hatları çizildi. Bu da tepki verdiğimi başka kimsenin göremeyeceği anlamına geliyordu.

Tepki vermek bir hanımefendiye düşmezdi. İtaatkâr, saygılı, sessiz. Sakin, soğukkanlı.

"Sorun ne Kat? Seni kim korkuttu?"

Cevap veremeyecek kadar nefesimi kontrol altına almakla meşguldüm. Ne diyebilirdim ki zaten? Söyleyemezdim. Bu sadece Rufus Amca'yı kızdırırdı.

"Daha yavaş, daha yavaş. İşte böyle." Bastian'ın başparmakları omuzlarımda yavaş ve ritmik hareketler yapıyordu. "Yine Langdon mıydı?" Bana doğru baktı. "Onun ölmesini mi istiyorsun yoksa hayatının geri kalanında saçmalayan bir enkaz olacak kadar korkmasını mı?" Sesindeki alçak karanlık, gölgelerinden bile daha derindi.

Öldü mü? Bunu kastetmiş olamaz. Bu bir şakaydı. Beni sarsıp kendime getirecek bir şey.

Yine de ses tonu pek eğlenmişe benzemiyordu ve pikniğe bakışı da...

Kahretsin. Evet, bunun Langdon'ın suçu olmadığını bilmesi gerekiyordu. Bastian'ın adamı benim öldürme ihtimali varsa, bunu engellemeliydim.

Başımı salladım. "Hayır. O değil. Ben... Ben iyiyim." Bunu kanıtlamak için yutkundum ve bir adım geri çekilerek onun elinden kurtuldum. Yine de bu beni bağısız bıraktı, etrafımdaki hava kendime sarılarak mücadele etmek istediğim bir boşluğa dönüştü. Ama bu bir hanımefendi için uygun değildi. Bastian'ın gölgesinde durmak da öyle.

Dudakları birbirine yapıştı. "Kat, yapabilirim-"

"Ben iyiyim. Sadece odama dönmem gerektiğini hatırladım. Teşekkür ederim." Karanlık peçesi en azından kimsenin beni bu kadar kontrolden çıkmış halde görmesini engellemiş ve bana kendimi hatırlamam için bir an vermişti.

Bir nefes vererek karanlığı geri çekti.

Hava kapalı olsa bile, gün onsuz çok aydınlıktı. Ama neyse ki görünürde kimse yoktu. İnşallah kimse buna şahit olmamıştır. Kaskatı ve dimdik, ellerim parmak eklemlerimi acıtacak kadar sıkıca kenetlenmiş halde oradan uzaklaştım.

Çok yakında görüşeceğiz. Rufus bunu söylemişti. Söz vermişti. Geri dönecekti.

E ayın sarayın başka bir yerinde devam etse de, kendime doğru davranacağıma güvenene kadar odalarımnda saklandım. Kalbim iyileştiğinde insanlarla yüzleşecek enerjim kalmamıştı. Onun yerine Kanepede uzanmış, Kraliçe'nin Lara'nın öldürülmesinden bir gün sonra bana gönderdiği şişeden konyak içiyordum.

Ama Ella cenaze töreninde beni özlemişti ve "ölmekte olan bir fok balığı gibi çürüyüp gitmemem ve tek başıma unutulana kadar içmemem" gerektiğini söyledi. Sonra karşımdaki koltuğa oturdu.

"Peki," diye iç geçirdim. "Ben paylaşırım." Konyağı uzattım ve o da kendine cömert bir yudum doldurdu. Şişeye bakarak bana da bir bardak getirdi ve bundan fazlasını vermeyi reddetti.

"Oyunbozan," diye mırıldandım, ancak bulanık hissetmeye başlamıştım ve her nasılsa şişenin yarısı çoktan kaybolmuştu.

"Sıkı çalışmamı koruyorum." Sırıttı ve içkisini bana doğru kaldırdı. "Çok fazla alkol ten rengini bozar ve gözlerini kan çanağına çevirir. Lafi açılmışken." Üzerindeki bir yerden kobalt mavisi küçük bir şişe çıkardı ve bana doğru fırlattı.

Kanepenin arkasındaki yastığa çarptı. Yakalamaya bile yaklaşmadım.

"Düşündüğüm gibi. Uzun zamandır yanında sadece şişeyle yatıyorsun." Tek kaşını kaldırdı. "Bunlar göz damlası. Yardımcı olacaklar.

cesur yorgunluk." "Ne yorgunluğu?"

Bu oyunu gerçekten oynayıp oynamayacağımızı sorar bir şekilde başını eğdi.

Belki de kendimi şakacı hissediyordum, çünkü "Ne yorgunluğu?" diye tekrarladım.

"Sevgilim, her şey yüzünden okunuyor. Lara öldüğünden beri neredeyse hiç uyumadın... *Bilirsin işte.* Ve bunun sebebinin yatağında Alacakaranlık Sarayı'ndan bir fae'yi eğlendirmekle meşgul olman olmadığını biliyorum."

Homurdandım. "Beni bu kadar şeffaf bulmandan nefret ediyorum."

"Travmatik bir deneyim yaşadınız. Bundan birkaç uykusuz geceyle kurtulursan, oldukça şanslı olacaksın." Gözleri kısılırken ağzı büküldü. "Yine de bunun ilk seferin olmadığını söyleyebilirim."

Onun incelemesinin ağırlığına dayanamayarak kadehime gömüldüm. Özellikle de o haklıyken.

Fantôme'un ölümü korkunçtu, babamın yaptığı her şeyden daha kötüydü. Kardeşinin aksine, o sadece tehdit ve palavradan ibaretti... O bir eylem adamıydı.

Ama başka bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordum. Anılarımın arasındaki o boşlukta bir şey. Parçalar arasında başka bir parça.

Ne olduğunu bilmek istemiyordum, bu yüzden boğazımı yalayan ateşi zar zor fark ederek kadehimi boşalttım ve Ella'ya yalvaran bir bakış attım.

Ağzı düzleşti. Bu bir hayırdı.

"Havalı Leydi Eloisa-Elizabetta-Belladonna Fortnum-Knightly-Chase'e ne oldu?"

Gözleri yumuşadı ve cevap olarak göğsüm sıkıştı. "Senin için endişeleniyordu, o yüzden beni gönderdi."

Benim için endişelendi. Titremesini engellemek için dudağımı ısırdım. "Sanırım... şu anda *ona* ihtiyacım var." Sesimin bu kadar çaresiz çıkmasından, bu kadar dalgalanmasından nefret ediyordum.

Sehpanın karşısından beni inceledi, sonra ağzının bir tarafı kalktı. "İstiyorsun, değil mi sevgilim? Bugün bundan daha fazla içmezsen rahat edeceğim." Şişenin içindekileri höpürdetti. "Anlaştık mı?"

Bastian'la yaptığım pazarlıklardan daha güvenliydi. Odanın dönmesine aldırmadan doğruldum ve elimi uzattım. "Anlaştık."

El sıkıştık ve o da başını salladı. Cavendish ya da Bastian kadar güçlü değildi ama sessiz onayı yine de iyi hissettiriyordu. Konyaktan daha az içi boş bir şekilde daha sıcak.

Saraydaki son dedikodular hakkında sohbet ettik. Sosyal etkinliklerin azlığı ve sokağa çıkma yasağı nedeniyle her zamanki kadar çok şey yoktu. Kraliçe bu sabah bunu tekrar belirtmişti: *Saat dokuzdan sonra koridorlarda muhafızlar dışında kimse olmayacaktı.*

ölüm acısı. Son kısmı gerçekten kastettiğinden şüpheliydim ama bu teoriyi test etmek istemedim.

Geceleri koridorlarda kimsenin dolaşmadığını bildiğim için kendimi az da olsa güvende hissettiğimden emin değildim. Gündüz de aynı şekilde anonim olarak saldırabilirlerdi. Ama Ella düşüncelerimin bu yöne döndüğüne dair bir ipucu yakalamış olmalı ki bizi daha parlak konulara yönlendirdi.

Sonunda aramıza dostça bir sessizlik girdi ve ben de mürver çiçeği likörü yudumladım -alkolsüz, yani yasak değil. "Ella... Hiç hedeflerinden birini istedin mi?"

Bana kaşlarını kaldırdığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu. "Çoğunu istiyorum. Ve bu her iki taraf için de daha keyifli hale geliyor."

Keyifli. Tavana baktım, bu kelimeyle sarsıldım.

Ella sadece arkasına yaslanıp baştan çıkardığı insanlara katlanmıyordu. Onları, hata yapmalarına ve yapmamaları gereken bir şeyi ifşa etmelerine neden olacak türden bir güvene sokmak için sahte bir zevk bile almadı.

Hoşuna gitti.

"Ama," dedi, kelimeyi uzatarak, "yüzünde gördüğüm endişeyi bana getirme eğiliminde değil Gerçekten ne soruyorsun?"

Boğazımı temizleyerek gidip şömineye yerleştirilmiş odunlarla oynadım. Teknik olarak Seren istediğim her şeyi yapıyordu, ama bir hanımefendinin hizmetçisi olarak becerileri... arzulanan bir şey bırakıyordu. Çıralar gelişigüzel dizilmiş, kibritler ocağın üzerine atılmıştı. Odunları ızgaradan aldım ve yeniden başladım.

Çalışırken çenemi gevşetmeyi başardım ve Ella'ya Bastian'la aramızda neler olduğunu anlattım. Ondan çaldığım ya da onun saray arazisini terk ettiği kısımları ya da kendini ikiye bölme yeteneği gibi sır olarak kalması daha iyi görünen şeyleri değil. Ama benimle dalga geçmesi ve vücudumla oynaması, beni onun için yakması.

Konuşmamı bitirdiğimde cevap vermedi ve başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buldum, iri gözlü, pembe yanaklı. Ağzını açıp kapattı, yutkundu, sonra yavaşça başını salladı. "Aman Tanrım." Titrek bir kahkaha attı ve brendisini yudumladı. "Ve... sonra ne olacak?"

Gözlerimi kırptım. Webster'ın bahçede sözümüzü kesmesinde durmuş ve Bastian'ın beni mezarlıktan kaçarken bulmasını atlamıştım, çünkü bu onu baştan çıkarma girişimlerle ilgili değildi. "Bu... bu."

"Yani sen yapmadın mı...?" Başını sallarken kirpikleri titriyordu. "Onunla yatmadığını biliyordum ama *bir şeyler* yaptığını .

Hem de tüm o hazırlıklarla birlikte!" Sesi, bir dükün arabasına binip pencereden el salladığını bana ilk kez anlattığında duyduğumdan daha fazla şaşırmış gibiydi. "Neden onun elini lanet Yeraltı Dünyası'na kadar sürmedin? Ya da diline? İkisini de kabul ederdim."

Her nasılsa Ella'yla konuşmalarımız hep bu yönde ilerliyordu ve artık yanaklarım yanmıyordu. Ama yine de bir yanım onun seksten bu kadar samimi bir şekilde bahsettiğini duyunca *biraz* skandala uğramıştı.

Yine de daha büyük bir parçam bundan zevk aldı, sanki uzun zaman önce aldığım bir zehrin panzehiriymiş gibi.

"Cidden, Katherine -evet, tam adını kullanıyorum, çünkü *bana* anlattıkların karşısında şok oldum ve dehşete kapıldım- neden bunu daha ileri götürmedin? Bunun senin işin olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Benim işim bilgi almak-"

"Evet, evet, elbette." Bunu elinin tersiyle itti. "Ama bu da beraberinde *geliyor*." Bana sırtı, gözleri kendi kelime oyunundan aldığı zevkle parlıyordu. "Yine de soruyu hâlâ yanıtlamadın."

"Hımm, bunu fark ettin demek?"

"Bütün gün bekleyemem, Kat. Sokağa çıkma yasağı dokuzda, ama o zamana kadar bunu atlabileceğini sanma. Eğer o zamana kadar bana söylemezsen, bu gece burada kalacağım ve cevap verene kadar seni rahatsız edeceğim." Çok tatlı bir şekilde gülümsemesine rağmen, bunun boş bir tehdit olduğunu ummaya cesaret edemedim.

Kibrit kutusunu kaydırarak açtım ve tekrar kapattım. "Ben... Ben onu istiyorum. Bana dokunmasını, hakkında okuduğum şeyleri yapmasını istiyorum ama... bu tehlikeli geliyor."

"Ah, sevgilim." Ağır bir iç geçirdi. "Her şey tehlikelidir. Kendini güvende hissettiren şeyler en kötüsüdür. Ama tüm bu yaşam işi tehlikelidir. Bazen yine de içine dalmanız gerekir."

"Eğer güvenli hale getirebilirim..." Bir yolu olmalıydı. Onu zihnimi bulandıracak ve çok fazla şey açığa çıkaracak kadar çok isteme riskinden kendimi korumak için yapabileceğim bir şey.

İçini çekti ve başını salladı. "Beni duymadın mı? Hayat tehlikelidir. Onu kaybetme tehdidi her şeyi daha tatlı hale getirir."

Ona boş bir bakış atmış olmalıyım çünkü yanıma geldi, ocağın üzerine diz çöktü ve beni yanına çekti.

Kollarımı gevşekçe beline doladım ama sarılmayı hak edecek ne söylediğimi anlayamadım. Ya da şimdi alnıma kondurduğu öpücüğü.

"Seninle ne yapacağım ben? Bu güzel kafanın içinde hangi saçma yalanlar yaşıyor?" Saçlarımı okşadı ve bana uzun süre sarıldı.

Bunu hak etmedim ama de çekilmedim.

Tam uykuya dalmışken, başım kucağında, tekrar konuştu. "Her şeyi unutmana yardım edeceğim."

OceanofPDF.com

I Lara'nın cenazesinden sonraki günlerde saraydaki sosyal etkinlikler yeniden başladı. Ella'nın ziyaretinden sonra biraz daha iyi uyudum, bu yüzden onlara çok korkunç görünmedim. Sinirlerim yatıştıkça kilit açma çok girişimlerim de gelişti,

Cavendish garip bir şekilde sessiz kaldı. Ya cinayetin sonuçlarıyla ilgilenmekle meşguldü ya da Bastian'la olan sahte ilişkimin dedikodularını duymuş ve işimi yaptığımdan memnun kalmıştı. Amcamdan hiçbir şey duymadım ve bunun sadece mahkemeye kısa bir ziyaret olduğunu ummaya cesaret ettim.

Bir öğleden sonra, Ella ve diğer birkaç bekleyen hanımla birlikte bir gezintiden dönerken odamın kapısını aralık buldum.

"Lanet olsun Seren," diye homurdanarak kapıyı açtım ve içeri girdim. "Basit bir şeyi bile yapamıyor musun?"

Kanepenin ortasında, bacaklarını açmış, kollarını sırtına yaymış Bastian oturuyordu. İzlerimde durdum ve bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi, sanki beni kendi süitime davet ediyormuş gibi.

Koridora baktım. Boştu. Umarım bu, onun burada olduğunu kimsenin bilmediği anlamına geliyordu. Bu koridorda görülmek bir şeydi, bir söylenti için yeterliydi, ama burada benimle yalnız olmak bir adım daha ileriydi. Dışlerimi sıktım ve kapıyı kapattım.

"Buraya nasıl girdin?" Görünüşe göre odamın güvenliğini sağlamakta işe yaramayan anahtarı havaya kaldırdım.

"Sence kilitli bir kapı beni dışarıda tutmaya yeter mi?"

"Bir kadının odasına girmişken söylenecek ne kadar uğursuz bir şey. Bir tür ürkütücü kötü adam turnuvasına mı katılmaya çalışıyorsun?"

Kıkırdaması böyle bir etkinlikte yersiz olmazdı. "Ben de beni gördüğüne sevineceğini düşünüyordum." İçini çekti ve incinmiş gibi somurtarak ayağa kalktı. "Görünüşümüzü korumamız gerekiyordu, unuttun *mu sevgilim*?"

Bazı günler geçmişte aldığım kararlardan pişmanlık duyuyordum. Çoğu gün diyelim.

"Lafi , sana bir hediye aldım." Sehpayı başıyla işaret etti.

Orada pırıltılı turkuaz bir kumaşa sarılmış bir paket duruyordu.

Gözlerimi kısmıştım. Bir tuzak gibi hissettirdi. Dürüst olmak gerekirse, Bastian söz konusu olduğunda pek çok şey tuzak gibi geliyordu.

Ama bir fae'yi kızdırmak olmazdı ve onlar görgü kurallarına çok önem verirlerdi, bu yüzden başımı öne eğdim. "Teşekkür ederim."

Güzel bir hareketle eğildi. "Rica ederim, *aşkım*." Ses tonundaki alaycılığa rağmen sırıtişında gerçek bir zevk vardı.

Odanın içinde dolaşırken kollarımı kavuşturdum, şömineye, aynanın çerçevesine, Ella'nın mücevherlerimi saklamam için bana verdiği küçük biblo kutusuna dokundum. Tıpkı benim onun süitinde yalnız kaldığımda yaptığım gibi, o da beni katalogluyormuş gibi rahatsız edici bir his veriyordu. Tabii ne kadar zamandır burada yalnız olduğunu Tanrı bilirdi ve yatak odamın kapısında sihirli bir kilit yoktu.

Her şeyi çoktan gözden geçirmiş olmalı, bu yüzden oturma odasındaki bu küçük tur sadece bir gösteriydi.

Her şeyi. Blaze'in uygunsuz iç çamaşırı çekmecesine gibi. Kalbim takla attı ve sonra "her şeyin" başka neleri içerdiğini fark ettiğimde yere çakıldı.

Yatağımın altındaki sandık. Kilit onu dışarıda tutmak için yeterli miydi? Orrerini bulmuş ve onu sattığım konusunda yalan söylediğimi mi anlamıştı?

Kapıya doğru küçük bir adım attım ve benimle kapı arasına girmediğinden emin oldum.

Ama... kızgın görünmüyordu. Ve diğer duygularını maskeleyerek için takındığı o sıkılmış ifadeyi de takınmıyordu. Odanın etrafını kurcalamaktan memnun görünüyordu.

Derin bir nefes aldım ve sinirlenmiş gibi başımı salladım. "Hediyeni teslim ettin ama hâlâ buradasın. Ne istiyorsun Bastian?"

Sanki tuvalet masasının üzerindeki eşyaları düzeltmekle meşgul değilmiş gibi topuklarının üzerinde döndü, göz kamaştırıcı gülümsemesi yine yerindeydi. "Ben

Sormana çok sevindim. Bu iyiliği bana borçlusun. Onu çağırıyorum."

Doğrudum ve her ne olacaksa ona karşı kendimi hazırladım. Labirentte ve bahçelerde bana dokunuşlarından kurtulmam için bir yol göstermişti, bu yüzden bunun *cinsel* bir iyilik olması pek olası görünmüyordu. Ama benden isteyebileceği başka bir şeyi düşünmekte zorlandım.

"Nereye gidersen git dikkat çekiyorsun."

Bir kaşımı kaldırdım. Onun hangi gerçeklikte yaşadığından emin değildim ama benimkinde sessiz kalır ve dikkat çekmekten *kaçınırdım*.

"Ve boktan koşullar altında bile başını dik tutuyorsun." Çenesinde ve kaşlarında gerginlik vardı. "Ayrıca küçük bir manipülasyonun da üstünde değilsin."

."

"Karakterimin kusurlarını sıralamanızı dinlemek bu iyilik mi? Yapmayacağımı söylemiyorum ama küçük bir uyarı iyi olurdu."

"Hatalar mı?" Kaşlarını çatarak odayı geçti ve beni tekrar kendine doğru çekeceğini sandım ama kolunun ulaşamayacağı bir yerde durdu. Yan tarafında parmakları büküldü. "Az önce söylediğim her şey benim... İşime yarayan bir şey."

Yararlı. Başka bir kadın bu kelime seçimini aşağılayıcı bulabilirdi, ama benim için bu bir övgü idi. Sanki yanağımı okşuyormuş gibi içimi sıcaklık ve zevkle doldurdu.

"İşte bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var. Dawn'ın odalarının bulunduğu doğu koridoruna git ve Caelus'un süitine girmeye çalışan herkesin dikkatini dağıt. Kesintisiz on dakikaya ihtiyacım var."

Caelus, Dawn Court'un talibi. Bu kulağa çok tehlikeli gelmiyordu. "Ne yapmak için?"

Ağzı gerildi.

"Tamam, tamam. Bana söylemeyeceksin. Bu on dakikaya ne zaman ihtiyacın var?"

"Yapacak mısın o zaman?"

"Başka seçeneğim olduğundan emin değilim."

"Her zaman bir seçeneğin vardır." Bakışlarımı tutarken cümleyi havada asılı, ağır bir şekilde bıraktı.

Yutkunarak, kalbimin biraz daha hızlı attığı göğsümü ovma isteğime direndim. "Bir pazarlık yaptık. Onu geri çağırıyorsun. Ben de anlaşmamıza sadık kalacağım. Bana ne zaman ihtiyacın var?"

"Şimdi. Caelus'u kraliçenizle bıraktım ve Dawn'ın geri kalanı da orada. Günlerdir ilk kez meşgul oluyolar, ama ne zaman

kaçıp gidebilirler."

Başımı salladım ve aynanın karşısına geçip zümrüt yeşili elbisemin önünü düzelttim.

"Mükemmel görünüyorsun." Arkamdan aynadaki bakışlarımla buluştu, yakınlığı ve daha fazla övgü birlikte çalışarak nefesimin kesilmesine neden oldu. "Aslında enfes." Saçlarıma dokunacakmış gibi uzandı ama birkaç santim kala durdu.

Elini bıraktı. "Haydi."

OceanofPDF.com

I Bastian'ın yönlendirmelerini takip ederek doğru koridora giderken o farklı bir rota izledi. Ne yapmak için, bilmiyordum ama Cavendish'e Caelus'un odasına gizlice girdiğini söyleyebilirdim. bir şey çalmak,

Belki de. Bilgi toplamak. İsimsiz bir not bırakmak. Ayrıntıları bilmediğim için çok büyük bir sır gibi gelmedi.

Çıplak bir kadının kaymaktaşıdan heykelinin bulunduğu bir oyuk buldum. Kumaş, sanki rüzgârla dansın ortasında yakalanmış gibi, kalçalarının tepesinde ve etrafında dönüyordu. Koridorun karşısında, I. Elizabeth ve evliliği onuruna verilen bir ziyafeti tasvir eden bir tablo vardı. Sanat dikkatimi çekmiş gibi davranarak beklemem için mükemmel bir yer oluşturdu.

Dakikalar geçiyor ve koridor boş kalıyordu. Bu dünyanın en kolay iyiliği olacaktı. Ucuz atlatmıştım.

Tam bu gerçeğe kendi kendime gülümserken, arkamdan alçak, özel bir ses duyuldu. "Leydi Katherine, sizi sarayın bu ucuna getiren nedir?"

Arkamı döndüğümde nefes nefese kaldım ve heykel beni tamamen içine çekmiş gibi göğsümü tuttu.

Sadece iki adım ötede Lord Caelus duruyordu. Lanet olası fae'ler ve onların sessiz ayakları.

Kestane rengi saçları üzerine güneş vurmuş gibi parlıyordu ama koridorun bu kısmında hiç pencere yoktu. Bir yaz günü kadar berrak, parlak mavi gözleri beni delip geçti ve bir şüphe dikenini taşıdı.

"Ve benim süitime de çok yakın." Bir kaşını kaldırdı, ancak bakışları dikkati dağılmış gibi saçlarıma kaydı.

Bastian ve benim hakkımda dolaşan söylentileri düşününce, şüphesi için onu suçlayamazdım. Dusk'la birlikte hareket ettiğime ve dolayısıyla onun sarayına karşı olduğuma inanmış olmalıydı.

Şimdi o bunu göre, basit bir tesadüfü suçlamak çok zayıf bir bahane haline gelmişti. Daha inandırıcı bir şeye ihtiyacım vardı. Ona karşı bir eylemde suç ortağı olduğumu düşünüyorsa...

Yutkundum, nabzım biraz hızlı atıyordu. Farklı bir yol denemenin zamanı geldi.

Gözlerimi indirdim ve gereğinden daha derin bir nefes aldım, elbisemin düşük yakasının göğüslerimi nasıl kabarttığının farkındaydım. "Beni dışarıda yakaladın." Ella'nın bana öğrettiği gibi dudağımı ısırdım ve şimdi nemlenmiş olan dudağımı parlaması için yavaşça bıraktım. "Bunun bir kaza olmadığını itiraf ediyorum." Ne olsa en iyi yalanlar içinde bir parça doğruluk barındırırdı. "Seninle tamamen tesadüf eseri karşılaşmayı umuyordum. Ama sen benim oyunumu anladın."

Kendilerini zeki hissetmelerini sağla, demişti Ella bana.

İşte buradaydım ve ona kendini Lunden'in en zeki adamı gibi hissettiriyordum.

Kirpiklerimin altından başımı kaldırıp baktığımda, gururunu gizlemeye çalışır gibi çenesini hafifçe kaldırdı. Bundan daha iyisini yapmalıydı. "Peki neden böyle bir numaraya kalkıştın?"

"Sizi görmek istememe izin yok mu lordum?" Sesimin boğukluğu beni şaşırttı. Flört etmeye bu kadar kolay kaymam da. Ve en çok da bunu yutmuş gibi görünmesi, her hareketimi açgözlülükle izlemesi.

Başımı eğdim, görünüşte masum bir hareketti ama boğazımı açıkta bırakıyordu ve eminim gözleri boğazıma kayd, oraya yerleşti. Derime çarpan nabzımın hızını mı görmüştü?

"'Lordum' mu?" Yumuşak, küçümseyici bir ses çıkardı ama bakışları değişmedi. "Sanırım benim türümü bu tür unvanlar kullanmadığımızı bilecek kadar iyi tanıyorsun. Bana Caelus deyin ya da hiç demeyin."

"Peki senin adını hangi vesileyle söylemem gerekebilir *Caelus*?" Dudaklarımı yalayarak iki hecesini çıkardım ve şimdi bakışları orada sıkışıp kalmıştı. Zaferle sırtıtmamak bir savaştı.

Belki saray hayatına alışmaya başlamıştım. Boğazı yavaşça titredi. "Aklıma birkaç tane geliyor."

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim." Yine de ağzımın kenarının seğirmesine izin vererek tam olarak neyin etrafında dolaştığımızı bildiğimi gösterdim. "Belki siz açıklayabilirsiniz."

"Sana gösterebilirim." Daha da yaklaşarak beni oyuğa doğru itti ama aslında onu oraya çeken bendim. Oyukta, Bastian süitinden çıkarsa koridorun aşağısını göremeyecekti.

"*Yapabilir* misin?" Sırtım duvara çarptığında, sesimdeki solukluk tamamen sahte değildi. Flört etmek bir şeydi, ama harekete geçmek zorunda kalmaya gittikçe yaklaşıyordum.

Üzerimde durdu, bir elini omzumun üstündeki duvara dayadı. Daha yakına eğildi ve boğucu bir yaz gününde yeni kesilmiş çimenlerin kokusunu aldım. "Fae mi topluyorsun, Katherine?"

"Öyle olsam sorun olur muydu?"

Sırıtırken dişleri parladı. "Hiç de bile. Paylaşmaktan mutluluk duyarım." Yaklaştı, elbisemin eteklerini karıştırdı, bakışları ağzıma odaklanmıştı.

Bastian dikkatinin dağılmasını istemişti. Eğer bu Caelus'u öpmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Sanki bir davetmiş gibi çenemi kaldırdım.

Ayak sesleri koridorda yankılandı ve irkildim. Caelus'un gözleri kısıldı, sonra doğruldu ve döndü, tam zamanında Bastian'ın durduğunu ve bize hançer gibi baktığını gördü. Kalbim Caelus'un yakınlığından daha çok çarptı.

"Katherine." Bastian'ın sesi beni dondurabilirdi. "Ben de tam seni arıyordum. Ama görünüşe göre *meşgulsün*." Çenesi gerilerek koridorda hızla uzaklaştı.

Oh, o iyiydi. Beni aramak ona bu koridorda olmak için mükemmel bir bahane vermişti ve görünüşü bana gizli görevini bitirdiğini söyledi, bu yüzden gitmekte özgürdüm. Sessizce hareket edebiliyordu, bu yüzden dikkatimizi çekmek için kasıtlı olarak ayak seslerinin duyulmasına izin veriyordu.

Çok, çok sinsice, Bastian.

Caelus eğlenerek sıırttı. "Anlaşılan herkes paylaşmaya benim kadar hevesli değil." Bir adım geri çekildi ve sahte bir resmiyetle başını eğdi. "Leydi Katherine. Ziyaretiniz için minnettarım. *Müsait* olduğunuzda beni tekrar çağırmaktan çekinmeyin."

Yanından geçip koridora girdim. En uçta tanımadığım kızıl saçlı bir fae duruyordu, sivri yüzü ve kıvrak formu ne tam erkek ne de tam dişiydi. Hareket etmediler, Caelus oyuktan çıkarken karanlık gözlerle beni izlediler.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akarken, Bastian'ın peşinden koşar gibi hızla uzaklaştım. Ancak koridor boyunca beni takip eden onların bakışlarıydı.

H Odama dönerken, yeni bir müttefik ya da düşman edindiğim hissinden kurtulamıyordum. Flörtüm sırasında teklif ettiklerimle Caelus'un istediğim türden bir müttefik olduğundan emin değildim. Caelus'un *Mevcut* söyleme şekli anlam ve beklentiyle doluydu.

Bundan sonra Dawn'la ilgili sonuçlar olacaktı. Ya benim ya da Bastian'ın davranışları yüzünden. Ama bu başka bir gün halledilecek bir şeydi.

Kapıyı arkamdan kapattım ve üzerine yaslanıp iç geçirdim. Öğleden sonra akşama doğru kaymıştı ama oturma odasının etrafındaki lambalar ve mumlar çoktan yakılmıştı. Bu Seren için alışılmadık bir beceriklilikti.

Artık yalnızdım, geceliğimi giyebilir ve bir kitapla kanepeye kıvrılabilirdim. Ella'ya gecede sadece bir içki içeceğime söz vermiştim, ama tadını çıkaracaktım... ve belki de büyük bir tane yapacaktım.

Kendi kendime gülümseyerek yatak odama girdim. Pencerelerin yanında uzun bir gölge kıvrıldı.

Bir soluk içimi parçaladı ve bir saniye sonra bunun bir gölge değil, gül ağacını incelerken doğrulan Bastian olduğunu fark ettim.

"Lanet olası Vahşi Hunt, şunu yapmayı keser misin?" Kalbimin çarpıntısından kırılmak üzere olan göğsümü sıkıca kavradım.

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Odamda belirdin. Ödümü kopardın." "Her şeyi yaktığım için burada olduğumu fark edeceğini düşünmüştüm."

"Sen..." İçimi çektim ve kalbim biraz yavaşladı. "Tabii ki yaptın." Bu Seren'in işini yapmasından daha inandırıcıydı. "Yapman gerekeni yapabildin mi?"

"Yaptım. Teşekkür ederim." Bana uzun uzun baktı. "İşini yaptın... hem de çok iyi yaptın."

Çenesinin etrafındaki gerginlik miydi? Odanın diğer tarafındayken emin olamadım.

Bir omzumu kaldırdım. "Seni süitinde bulsaydı senin için pek iyi olmazdı bence."

Zalim bir gülümseme dişlerini ortaya çıkardı. "*Onun için* iyi gitmezdi."

Bu bakış, bana yolda attığı ve beni yok edeceğini vaat ettiği bakıştan çok da farklı değildi.

Bu bir hatırlatmaydı.

Bastian her ne kadar insan gibi görünse de, öyle değildi. O bir Fae'ydi. Acımasız.

Tehlikeli. Emrine itaat eden gölgelerle.

"Seni olmasa da onu güvende tutabildiğime sevindim." Oturma odasına geri döndüm, aniden onunla yatak odamda yalnız kaldığımın farkına vardım. Kendimi meşgul ettim, yüzümden geriye doğru çektiğim saçlarımı açtım ve gitme vaktinin geldiğini anlamasını bekledim.

"Hediyeni henüz açmadın." Kapı aralığında durdu, yarısı yatak odamda, yarısı oturma odasında, sanki özel alanımdan tam olarak ayrılmak istemiyormuş gibi.

Hediyenin paketini açın, teşekkür edin ve ona kapıyı gösterin. Bu hazırlıksız ziyareti sonlandırmak için mükemmel bir yol olurdu. Sehpaye gittim ve paketi elime aldım. "Bir kitap mı?" Başımı ona doğru eğdim.

"Aç ve gör." Yaklaştı, bakışları o kadar niyetliydi ki sanki avlanıyordu. Ben.

Boğazımı temizledim ve başka tarafa baktım, bu hediyeye sahip olduğum için minnettarım.

bahane ve dikkat dağıtma. Parıldayan turkuaz ipek, defalarca sarıldığı yerden açılıp açılmaya devam etti. Kumaş kendi içinde çok güzeldi. Şeffaf ve ışıltılı.

"Tenebris'ten," diye mırıldandı. "Renginin sana yakışacağını düşündüm. Belki terziniz bundan bir şeyler yapabilir."

"O zaman hediye bu mu?"

"İçindeki şey öyle." Bir omzunu kaldırdı, dudaklarının kıvrımında en ufak bir utangaçlık belirtisi vardı. "Bu sadece bir ekstra."

Kumaşın son parçası da yere düşmeden Bastian tarafından yakalandığında, en koyu, en gür yeşil deriden ciltlenmiş bir kitap ortaya çıktı. Ön yüzünü altın kabartmalı bir gül süslüyor, dikenli saplardan oluşan zarif bir bordür sırt ve arka kapağa doğru uzanıyordu. Kitabı ters çevirdim.

Üç kez, derinin yumuşaklığının tadını çıkararak, başparmağımı yaldızlı sayfa kenarlarında gezdirerek. "Bu çok güzel Bastian."

"Açılıyor, biliyorsun."

"Kitapların nasıl çalıştığını bilirim."

"Merak ediyordum da, o kapağı sanki çok önemli bir şeymiş gibi parmaklayıp duruyorsun. *Aç şunu.*"

Ofladım ama itaat ettim, ortadaki rastgele bir sayfaya göz attım. Önce koku çarptı, o kadar ağır ve zengindi ki beni sendeletti ve dudaklarımdan alçak sesle bir "Oh" dökülürken Bastian omzumu tutmak zorunda kaldı.

Klasik gül, tatlı ve baş döndürücü, sabahın erken saatlerinde karşılaşmışım gibi bir tutam çiy ile tazelenmiş.

Sayfadaki illüstrasyonu, yani narin bir allık pembesi rengindeki çiçeğin kendisini fark edebilmem için gözümü kırpmam gerekti. Başlıkta *La Ville* yazıyordu. Bir zamanlar yetiştirdiğim eski bir damask gül çeşidi.

"Nasıl? Nasıl *kokuyor?*" Başımı salladım, kendimi resimden koparamadım. Sadece her bir taç yaprağı değil, her bir doku ipucu da sanatçı tarafından kusursuz bir şekilde resmedilmişti.

"Dokunana kadar bekle."

Bunun ne anlama geldiğini merak ederek ona göz kırptım ama o sadece sayfaya doğru başını salladı.

Kendimi oldukça aptal hissederek ve bunun beni aptal durumuna düşürmek için kurulmuş bir tuzak olabileceğini düşünerek kâğıda dokundum.

"Üzerinde gül olan parçayı kastetmiştim, Kat."

"Güzel." Parmağımın ucunu bir yere çarpana kadar gezdirdim.

"Oh!" Dondum kaldım. Çünkü parmağım artık pürüzsüz bir kâğıt üzerinde değil, bir gül yaprağının kadife yumuşaklığındaydı. Hatta içinde tuttuğu yağları ve nemi ima eden hafif bir nem hissi bile vardı, sanki çiçeği ezebilmişim ve elimi kokuyla lekeleyebilmiş gibi. Bastırdığımda resmin kendisi hareket etti, yapraklar sanki gerçek bir güle dokunuyormuşum gibi eğildi. İçimi bir ürperti kapladı. "Ne...? Nedir bu?"

"Senin."

Başka bir sayfaya geçtim. Zengin kayısı renginde bir çay gülü, meyve tonları ve biraz menekşe ile baharatlı bir aroma yayıyordu. Her sayfada farklı bir çeşit gösteriliyor, sadece görünüşleri değil, kokuları ve dokuları da mükemmel detaylarla anlatılıyordu.

Fae büyüü. Güçlü ama yine de çok anlamsız bir şey için kullanılmış.

"Yapamam..." Başımı salladım ve kitabı kapattım, ona doğru tuttum. "Bu çok fazla. Bu sadece olması gereken..." Yutkundum, boğazım düğümlendi. Bunu hak etmemiştim. Çok güzeldi. Çok özeldi. Çok pahalıya mal olmuş olmalıydı. "Sadece bana hediye almışsın gibi davranmamız gerekiyordu."

Ellerini benimkilerin üzerine koyarak kitabın etrafında tuttu ve yavaşça bana doğru geri itti. "Çok sert davranıyorum. Ayrıca, bunu senden daha çok takdir edecek birini tanımıyorum."

Tekrar yutkundum ama kitabı göğsüme doğru çektim, bir yanım içinde başka hangi çeşitlerin olduğunu görmeye hevesliydi. "Teşekkür ederim. Sahtekârlığımız sona erdiğinde geri vereceğim."

"Hayır, almayacaksın. Senin almanı istiyorum." Başını eğdi ve geri çekildi. "Hediyeler Elfhame'de olduğu gibi Albion'da da aynı şekilde işliyor - istediğin gibi kullanabilirsin."

Kitabı sıkarken, arkamı dönmek zorunda kaldım. Bir zamanlar güllere takıntılı olduğumu bilecek kadar Webster'la olan konuşmamı duymuştu. Başka neleri ağzımdan kaçırmıştım? Başka neyi çözmüştü? Birden kendimi burada çıplak duruyormuş gibi hissettim.

Boğazımı temizleyerek kitabı yan masaya bıraktım ve kapıya doğru koştum. "Tekrar teşekkür ederim." Şimdi üç oldu mu? Bir kitap yüzünden telaşlandım. Gerçekten mi? Ölü hayvan derisiyle sayfalardan ibaretti. "Böylece bir pazarlık tamamlandı." Ona geniş bir gülümseme verdim ve kapıyı açtım.

Koridorun aşağısından alçak sesler geliyordu, ben de dışarı baktım. Koridorun sonunda nöbetçiler vardı. Ve döndüğümde-evet, diğer uçta daha fazlası vardı.

Bir elimi kapının koyarak kapıyı hafifçe kapattım. "Bastian... Saat kaç? Bu

mu "Saatiniz dokuzu çeyrek geçeyi gösteriyor."

?" "Lanet olsun."

"*Katherine*. İkinci kez küfür ettiğini duyuyorum ve ikisinde de bu gece." Daha düşük bir tonda ekledi, "Sanırım hoşuma gitti."

Topuğumun üzerinde döndüm ve ona yaklaşmasını engelleyen bir bakış fırlattım. "Şaka yapmıyorum. Sokağa çıkma yasağı geçti. Gidemezsin."

Homurdandı. "Küçük bir sokağa çıkma yasağı beni durdurmayacak - yakında yeterince ilerleyecekler. Eminim o zamana kadar beni eğlendirebilirsin." Tek kaşını imalı bir şekilde kaldırdı.

Dişlerimi sıktım, çünkü anlaşılan bunun komik olmadığına dair mesajı almamıştı. "Yapmayacaklar. Onu bulduğum için, tehlikede olabileceğim endişesiyle her gece bu koridorun iki ucuna konuşlandılar."

"Tamam." Omuz silkti, tüm umursamazlığıyla. "O zaman sahte olmayan bir ilişki yaşadığımızı açıklayacağım, ama sen beni kovdun çünkü _."

"Çünkü sen bir aptalsın." Ona doğru yaklaşarak işaret ettim. "Anlamıyor musun? Benden geldiği söylenen o not seni cinayet mahalline çekmek için tasarlanmıştı. Bu yüzden katilden gelmiş olmalı. Eğer orada bulunsaydın, herkes senin yaptığını düşünecekti. Seni suçlamaya çalışıyorlardı, değil mi?"

Adamın kaşları yavaşça kalkarak şaşkınlığını gizleyemedi. "Doğru. Neden anlatmak istediğin şeyin burada bitmediğini hissediyorum?"

"Bu, burada birilerinin size karşı çalıştığı anlamına geliyor. Ya mahkemeniz ya da özellikle siz. Eğer sokağa çıkma yasağını ihlal ederken görülürsen, Gözcü senin suçlu olduğunu ve benim seni koruduğumu düşünmeye başlayabilir. Böyle bir şey olmasa bile katil bundan yararlanarak kim bilir neler yapabilir." Çenemi tuttum ve kollarımı kavuşturdum. "Sokağa çıkma yasağından sonra koridorlarda yürümeni riske atmayacağım."

Gözlerini kısmıştı. "Beni korumaya mı çalışıyorsun? Bu... neden, bu neredeyse çok *tatlı*, Kat. Onun yerine ne yapmamı öneriyorsun?"

"Kal."

"Y "Seninle kalmamı mı istiyorsun?" Yavaşça söyledi, sanki her kelimededen zevk alıyormuş gibiydi.

Onu korkutup kaçırmak umuduyla kaşlarımı çattım. "Öyle değil."

Ama sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "İtaatkâr Leydi Katherine benden odasında kalmamı istiyor. Yürüyen bir çelişki değil misin sen?" Sırıttı, yüzündeki kendini beğenmişliği yumruklayarak silme isteği uyandırdı bende.

Onun yerine çenemi sıktım. Beni tahrik etmek istiyordu ve ben ona bu zevki tattırmayı reddediyordum. İçimi çektim ve onun çok sevdiği sıkılmış ifadeyi takındım. "Kalıyor musun yoksa kapıyı açıp seni muhafızların önünde dışarı mı atayım?"

"Kalmamak için fazla meraklıyım." Yaklaşıp bir adım ötede durduğunda dişleri parlıyordu. "Beni yerde mi yatıracaksın? Belki de ateşin önünde?"

Onu yumruklamamak için kendini zor tutuyordu. "Hayır," diye ısırdım. "Ben bundan daha iyi bir ev sahibiyim."

"O zaman yatakta?" Sahte bir masumiyetle kirpiklerini kırıştırdı. "Ama leydim nerede uyuyacak?"

Boğazımdan çıkan kısık ses endişe verici bir şekilde hırlamaya benziyordu. "Senin için yatağımdan vazgeçmeyeceğim. İkimize de yetecek kadar yer var. Ayrıca"- ona tatlı bir gülümseme verdim-"normal bir günde bu kadar sinir bozucuysan, uykusuz bir geceden sonra nasıl olduğunu bilmek istemiyorum."

Sedir ve bergamot kokusunu getirerek yaklaştı. "Uykusuz bir geceden sonra çok iyi çalışıyorum. Sen merak etme."

Böyle bir geceyi nasıl geçirebileceğini düşünerek ateşlendim.
Belki... bu gece?

Aklıma geldi. Bastian gerçekten de benim yatağında kalıyordu. Sonunda ona yakınlaşma görevimi yerine getirmem gerekiyordu. O kadar uygunsuz davrandığı onca zamanın sonu buna varıyordu.

Ella'nın bana gösterdiklerini kullanarak yutkundum ve dudaklarımı yaladım. "Pekâlâ, sanırım göreceğiz. Yan taraftaki kitaplara buyurun. Ben kendimi yatağa hazırlayacağım." *Seninle yatmak için*. Yatak odama doğru geri çekilirken boğazım düğümlendi, midemde çarpınan bir his vardı.

Kapıyı arkamdan çarpmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Blaze'in atölyesinden topladığım iç çamaşırlarından bir gecelik seçtim. Sırt dekolteli, kabarık yakalı ve kabarık kollu, tamamı ince siyah ipekten yapılmış, hafifçe şeffaftı. Elbette çirkin iç çamaşırlarım da vardı ama bu bana çok bariz geliyordu. Bu, fikrimi neden bu kadar çabuk değiştirdiğim konusunda onu şüphelendirmeden ipucu verecek ve baştan çıkaracaktı.

Yine de *çok* ince olmak istemedim. Ella'nın bana hediye ettiği altın zincirli jartiyeri geceliğin yırtmacıyla aynı tarafa koyarak ekledim, böylece yürürken ortaya çıkacaktı.

Nabız noktalarım ve Ella'nın talimatına göre göğüslerimin uçlarına parfüm sıktım ve yatak odamdaki aynanın karşısına geçip saçlarımı taradım.

Bana arkasından bakan kadın haftalar önce gelen kadın değildi. Teni hâlâ saraydaki pek çok hanımefendininkinden daha koyuydu ama Ella'nın akıllı yağlarıyla çilleri eşitlenmişti. Belki biraz yorgun görünüyordu ama hafif gölgelerin üzerindeki yeşil gözleri berrak ve kararlıydı. Gecelik kıvrımlarını örtüyor, çok fazla görünmek yerine var olan her şeyi vurguluyordu. En çarpıcısı da saçlarının mum ışığında alev alev parlamasıydı.

Çok güzeldi.

Ben olduğuma gerçekten inanmak için sivri çenemi indirmem ve yansımanın da aynısını yapmasını izlemem gerekti.

Onu kaldırdığımda inci kolye bana göz kırptı. Kontrol bendeydi. Bastian beni akılsız oyuncağı yapmak için fae büyüsü kullanamazdı. Casus olduğumu bilmiyordu. Beni sadece otoyol soygunu ve geceleri labirentlerde gizlice dolaşmak gibi alışılmadık alışkanlıkları olan, seks düşkünü bir dul sanıyordu.

Bu gece, daha önceki tüm o alaycı dokunuşların üzerine inşa ederek bir çeşit ilerleme kaydedecekti. Ve bu sefer, karşı koyuyormuş gibi bile yapmayacaktım.

Sonunda saç fırçasını durdurdum. Artık hazırdım.

Başımı sallayarak geceliğin uyumlu bornozunu üzerime sardım ve büyük boy saten fiyongu düzgünce bağladım. Bu, Bastian'ın onu çözmeyi hayal etmesi için bir davetti ve benim de mükemmel bir anda gevşetip altında yatanı ortaya çıkarmam için eğlenceli bir tiyatro parçasıydı.

Kalp atış hızım her zamankinden daha yüksekti, saçıma birkaç damla yağ damlatarak parlaklığını daha da ortaya çıkardım ve yalınayak kapıya doğru .

Kapıyı hafifçe araladığım anda elindeki kitaptan başını kaldırdı, sanki gerçekten okumaktan ziyade benim dönmemi bekliyormuş gibiydi. Kapı aralığında duraksadım, bakışları yüzümde ve saçlarımda gezinirken ona zaman tanıdım. Geceliklerimi incelerken göğsü biraz daha inip kalktı mı? Emin olamadım. Ama boğazındaki düğüm kesinlikle yavaş hareket ediyordu, sanki yutkunmak bir çabaymış gibi.

İçimde dalgalandı: zaferin ilk sıcak seli.

"Zamanınızı aldığınız için şikâyet edecektim ama şimdi görüyorum ki iyi zaman harcamışsınız." Ağzının kenarı çapkın bir sırıtma tehdidiyle seğirdi ama yanakları her zamanki bronzluğundan biraz daha kırmızıydı.

Kibirli gülümsemem sahte değildi. Aptalcaydı belki ama sahte değildi. Belki de onun övgüsüne en az ona duyduğum kadar açtım. "Böyle düşünmene sevindim," diye nefes aldım, fae kulağının hâlâ bunu algılayacağını biliyordum.

Odayı geçtiğimde bakışları kalçama ve oradaki zincire takıldı. Ella'ya jartiyerin ilham kaynağı olan dâhiyane fikir için doğru düzgün teşekkür etmem gerekiyordu. Kanepeye vardığımda yanıma geldi ve bana oturmam için yer açtı. Sinir bozucu bir şekilde çok fazla yer. Ve daha da kötüsü, sonunda gözlerini ayırdığında kitap okumaya geri döndü.

Ne oluyor be? Böyle olmaması gerekiyordu.

Hangi kitap bu kadar ilginç olabilirdi ki kalçasında kendi mührü olan ve kendisinden yatağında kalmasını isteyen bir kadını görmezden gelsin? Göz gezdirdim ve birkaç cümleye göz attım. Ella'nın bana ödünç verdiği tarih kitaplarından biri -bu kitap Cestyll Caradoc hakkında bildiklerimize odaklanıyordu. Talipleri hâlâ gözdelelerinden biriydi ve son baloda onunla üç kez dans etmişti.

Nefes vererek gergin kaslarımdaki siniri dışarı attım. "Sana bir içki getireyim mi?" Bu onu gevşetirdi.

Bir omzunu kaldırdı, görünüşe göre rahattı, ama gözleri kitaptan kalkıp altın jartiyere kadar gitti. "Eğer bir tane içecekse ben de size katılırım ama benim yüzümden zahmet etmeyin."

"Kesinlikle bir tane içeceğim," dedim kıkırdayarak ve kraliçenin son konyağının bulunduğu sürahiye gittim.

Bunu atlatmak için buna ihtiyacım vardı. Şu anda Ella'ya verdiğim gecede bir içki sözü, geçmişte yaptığım için pişmanlık duyduğum eylemlerden biri gibi geliyordu. Belki bu bir istisna olabilirdi. Yapmak üzere olduğum şey konusunda beni rahatlatmaya kesinlikle yardımcı olurdu.

İçkilerle döndüğümde, kanepeye kıvrıldım ve görünüşte bardakları tokuşturmak için ama aynı zamanda ona göğüslerimin harika görüntüsünü vermek için daha yakına eğildim.

Yemi yuttu, bir yudum almadan önce dikkati oraya kaydı ve bakışlarımı bardağının kenarında tuttu. Ama bu kısa sürdü ve kısa süre sonra kitabına geri döndü.

Sohbet etmeye çalıştım. Kendisi hakkında, Elfhame hakkında, Asher hakkında, aklıma gelebilecek her şeyi sordum. Ama kitaptan başını kaldırıp bakmadı bile ve cevaplarını belirsiz ve kısa tuttu.

İlgisizliği karşısında oflayıp puflamamak ya da çenesinden bana bakmasını sağlamamak için tüm irademi kullandım.

Bunca zaman halka açık ve yarı halka açık yerlerde her uygunsuz fırsatı değerlendirmişti ve şimdi beni tek başıma yakalamıştı, hiçbir şey. Belki de düşündüğüm kadar ilgilenmiyordu. Belki de tüm bunlar kendi eğlencesi içindi. -Beni kıvrınırken izliyor, dengemi bozuyor, kehaneti hakkında bilgi almaya çalışıyor.

İki kadeh daha içtikten sonra, ben onu ikna etme çabalarımı sürdürdüm, o da okumaya devam etti.

Ateşe bakarken zihnimin dolaşmasına izin vermekle yetinmek zorunda kaldım. Altın rengi ve turuncu titreşimi bana Lara'nın katilinden ele geçirdiği kaplan gözü kolyesini hatırlattı.

Langdon'la ilişkisi hakkında haberler çıkmıştı (Langdon'ın övünmesi sayesinde) ama elbette toplum onu düşüncesizliği yüzünden cezalandırmıyordu. Bu arada, onun hakkındaki fısıltılar bir şekilde daha az sempatik görünüyordu. Sanki onunla ilişkisi kaderini hak ettiği anlamına geliyordu.

Bardağımı sıktım, çenem o kadar sıkılmıştı ki canım acıyordu.

Ensem karıncalandı ve ateşten başımı kaldırdığımda Bastian'ın dikkatinin kitaptan ziyade benim üzerimde olduğunu gördüm. Başını eğdi

Soru.

"Lara'nın üzerinde bulduğumuz kolye." Kaşlarımı çatarak ateşe döndüm ve kolyenin şeklinin tam görüntüsünü gözümde canlandırdım. "Sembolün büyüğü güç için olduğunu söylemiştin. Tam olarak ne işe yarıyor?"

"Büyü öyle birdenbire ortaya çıkmaz. İnsanlar sınırlı bir havuza sahip olma eğilimindedir - daha çok bir su birikintisi, gerçekten. Ama çoğu fae bile... onu bir yerden çekip almak zorundadır. Bu sembol, takan kişinin erişebildiği gücü artırır."

"Yani bir insana ait olabilir..." Oluşan fikri dile getirmek istemediğim için bardağın kenarını dudağıma bastırdım.

"Olabilir." Adam daha da yaklaşınca koltuk kaydı. "Ne düşünüyorsun?"

"Langdon'a fae dokunmuş." Fae işaretini görmüştüm, boynundaki hilali. "Onun yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hmm." Bir vardiya daha. Kafamı kaldırmaya cesaret edemedim, yüzünde bunu düşündüğüm için bile deli olduğumu düşündüğünü gösteren ifadeyi görmek istemedim. "Boğma çok... kişisel bir şey."

Yutkundum ve ona yan gözle baktım. Şimdi ateşe bakarken alnı düşünceli bir şekilde kırışmıştı.

Yavaşça başını salladı. "Ve bir yöntem olarak, katilin hedefine yaklaşmasını gerektirir."

"Aynen öyle. Ve bunu açıklayamam ama... yüz ifadesi... o kişiyi tanıdığı hissinden kurtulamıyorum."

"Sevgilisi olarak, onu kolayca oraya çekmiş olabilir. Sanırım ona kolyeyi veren bir fae için çalışıyor olabilir."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir fae neden kendileri için çalışacak bir insana ihtiyaç duysun ki?"

"Lunden'de bizim gidemediğimiz yerlere gidebilirsiniz. Uyum sağlayabilirsiniz. Bizim güvenemeyeceğimiz şeylere güvenebilirsiniz."

Langdon'ın casus olabileceğini mi ima ediyordu? Bir kahkaha attım. Lara ile olan ilişkisini anlatmıştı; hayatını kurtarmak için sır saklayamazdı. Yoksa bu, kimsenin şüphelenmeyeceği mükemmel bir casus olacağı anlamına mı geliyordu? Ne de olsa Cavendish beni kurnazlıktan yoksun olduğum için seçmemiş miydi?

Düşünceli bir sessizliğe gömüldük ve kafamı kaldırdığımda Bastian'ı kitabına geri dönmüş buldum.

Sonunda, saat on bire doğru ilerlerken pes ettim ve kalktım. Oda yavaşça dönüyordu - uzun zamandır gecede sadece bir içki içiyordum ve şimdi üç cömert doz konyak beni aynı anda vurdu. "Ben yatmaya gidiyorum."

Son *derece* ilginç kitabını okumayı bitirdiğinde geleceğini varsayarak ona iyi geceler dilemek üzereydim. Ama "yatak" kelimesi ağzımdan çıkar çıkmaz kapıyı çarparak kapattı. Kitabı kanepenin üzerine bırakarak ayağa fırladı ve onu biraz fazla yakınımda bıraktı.

"Yolu göster, Katherine."

OceanofPDF.com

T Sesinin boğuk tonu içime tarif edemeyeceğim şeyler yaptı.
Ben mumları üflerken odanın içinde beni takip etti.

Her lambanın kadranını çevirip onları da söndürdü. Gölge­m­den başka bir şey de­ğil­miş gibi yardım etmedi ya da bir kol mesafesinden daha uzağa gitmedi. Ani ilgi midemi bulandırdı ve bu -ya da belki de konyak -Başım daha da hızlı dönmeye başladı. Yatak odasına girdiğimizde o biraz fazla yakın mesafeyi korudu.

O kapıyı arkamızdan kapatırken ben kaçtım ve odayı geçtim. Şam­dan­daki mumları söndürmek için acele etmedim, kaçma nedenim buymuş gibi görünmesine izin verdim.

Döndüğümde tişörtünü çıkarıyordu ve bu manzara beni durdurdu. Bronz teni kıyafetlerinin altında da devam ediyordu, sanki bu bronzluk değil de doğal ten rengiydi. Gömleğini başının üzerinden çekerken dolgun kasları esnedi. Her hareketinin etrafında hafif ve puslu gölgeler dolaşıyordu. Göl­ge­lerin duyguları olsaydı, memnun olduklarını söylerdim.

Kafamın içinde bir ses, hala bir hanımefendinin olması *gereken* o yıpranmış yollarda takılı kalmış olan ses, başka tarafa bakmam gerektiğini söylüyordu.

Tabii ki yapamadım.

Gözlerim o kasların dalgalanışını takip edebilir ya da göğsündeki gümüşü soluk ten parıltısına takılabilirken değil. Sol omzundan bir yara izi gövdesini boydan boya geçiyor, göğüs ucunu kıl payı kaçırıyor ve göbek deliğinin yanında son buluyordu. Korkunç bir yaralanma olmalı. Hayatı tehdit eden. Kesinlikle savaştan.

Benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu. Otuzlu yaşların başı genç sayılmazdı, hayır ama böyle bir yara için çok gençti. Hesperia ile olan gayri resmi deniz çatışmamız dışında Albion uzun yıllardır savaşıyla yüzleşmemişti. Bu tür yaraları olan tek insanlar ateşin başında hikayelerini anlatan yaşlı adamlar ve yara izleriyle küçük çocukları büyüleyenlerdi.

Doğru, bir fae olarak görüldüğünden çok daha yaşlı olabilirdi, ama bu beni meraklandırdı.

Elfhame'de hangi savaşlarla karşılaşmıştı? Kiminle savaşmışlardı? Şafak Sarayı, belki? Ama Gece Kraliçesi ve Gündüz Kralı resmen ortak yöneticilerdi. Ve takipçilerinin taht odasında gülümsediklerini, bir yandan da ince entrikalarla birbirlerini sırtlarından bıçakladıklarını duymuştum. Düpedüz savaş değil.

Gömleği bir sandalyenin üzerine fırlattı ve kolunu bükerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Neden onun elinden kurtulamadığıma şaşmamalı. Tüm o kaslar.

Dilimi aniden kuruyan ağzımda gezdirdim.

Giysilerin kurtulduğuna sevinmiş gibi omuzlarını döndürdüğünde, ılık göğüs ucundaki bir şeye takıldı. Metal miydi o? Nasıl orada duruyordu? Daha yakından baktım. Göğüs ucunun her iki yanında, sağa ve sola bakan iki küçük sivri uç vardı. Bekle, bu bir *piercing* miydi?

"Devam et." kaldırdı, gözlerinde parlayan bir eğlenceyle beni izliyordu.

Bakışlarımı çektim, yüzüm kızarmıştı. "Ne?"

"Bunu merak ediyorsun." Gözlerimi diktiğim metali işaret etti. (Evet, bu kadar uzun süre dikkatimi çeken şeyin etinin herhangi bir parçası değil de sadece metal olduğu yalanını söylüyordum). "Ne düşündüğünü sor." Bunu hafifçe söyledi, sanki vücudunu merak etmem dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Belki de konyağın etkisiydi, ama yaklaştım ve dikkatimin o iki küçük sivri uca izin verdim.

Yeterince yaklaştığımda elimi uzatmamı sağlayan şey *kesinlikle* konyaktı. Sadece yapışıp yapışmadıklarını ya da bir şekilde deriye girip girmediklerini hissedebilecektim.

Bileğimi yakaladı ve hem hızından hem de bana yapmak üzere olduğum şeyi hatırlatmasından dolayı nefesim kesildi. "Sorabilirsin dedim. Dokunabilirsin demedim."

Yanaklarım yandı, kısmen şımarıklık, kısmen utanç. "Pardon, ben sadece... Derinizin *içinden* mi geçiyorlar? Bu bir piercing mi?"

Başparmağı bileğimin iç kısmını okşadı, yavaş ve yumuşaktı, belki de yokmuş gibi bir hareketti. "Evet. Aralarında kavisli bir çubuk var." Görünüşe göre izin verilme de dokunma girişimimden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Bunun ikiyüzlülüğü hakkında bir şeyler söyleyebilirdim - bana kaç kez davetsiz dokunmuştu? Ve hâlâ bileğimi tutmuyor muydu, hâlâ okşamıyor muydu, kollarımdaki tüyleri diken diken etmiyor muydu?

Ama merak beni yiyip bitirdi.

Şimdi parmak ucundaydık, her iki çivinin arkasında, göğüs ucunun kahverengi derisinde kaybolan metal bir çubuğun ipucunu görebiliyordum. "Bu... acıtıyor mu?"

"İlk yapıldığında, evet. Ama artık değil. Tıpkı senin kulakların gibi uzun süredir iyileşmiş durumda." Delinmiş bir kulağındaki saçı geriye doğru itti ve kulağıma çarpan serin havayla ürperdim.

"Bu kadar acıyacaksa neden yaptırıyorsun?" Nefes nefese sesim yumuşaktı, sanki konuşma gücümü kaybediyordum.

Alay etti. "Neden kulaklarını deldirdin? , değil mi?" "Ben seçmedim.

Çocukken yaptırmıştım."

Yüzünün üzerinden bir gölge geçti ve kısık bir ses çıkardı. "Sanırım başka seçeneğim olduğu için şanslıyım." Kulağımın kenarını yokladı. "Görünüşünü seviyorum ve meme ucunu daha hassas hale getiriyor."

Sanırım nefesim kesildi. Elim onun kavrayışında esnedi. Ne kadar hassas? Orasına dokunmama nasıl tepki verebilirdi? Orasını yalamama? Orayı ısırmama?

"Katherine?"

Derin ve çıldırtıcı bir dalıştan yüzeye çıkmış gibi bir ciğer dolusu hava çektim. "Kadınlar yaptırabilir mi?"

Ağzının köşesi yavaşça kalktı. "Yapabilirler."

Buna ihtiyacım olduğundan değil. Vücudum en ufak bir dokunuşa zaten çok güçlü tepki veriyordu; *daha* hassas olmama gerek yoktu.

Uzun bir süre sonra kaşları çatıldı ve bileğimi bıraktı. "Webster kim?"

"Ne?"

"Şu gül." Çenesini saksıdaki gül fidanına doğru salladı. "Onu yatak odana taşımışsın. Onu kendine yakın tutuyorsun. Etiketinde 'Webster'dan' olduğu yazıyor."

Güldüm ve kaşları daha da çatıldı. "Webster bahçıvan." Başını salladı, hâlâ eğlenmiş görünüyordu.

"Geçen gün onunla güller hakkında konuştum ve o... sözümüzü kesti."

"Hmm. Ve şimdi sana hediyeler veriyor. Yatak odanızda saklıyorsunuz." Başını salladı ve bir adım uzaklaştı. "Anlıyorum."

"Nazik davranıyordu. Bunun sana yabancı bir kavram olduğunu biliyorum ama diğer insanlar da bazen bunu yapıyor." Bunu söyler söylemez içten içe irkildim. O kitabı bana daha yeni vermişti, değil mi? Yine de saçmalıyordu. "Bahçedeki çalılar hakkında yorum yapmıştım, o da bana kendiminkilerden birini verdi. Oturma odası yerine burada, çünkü ışık daha iyi. Oturma odasının ışığı çok direkt, yaz boyunca kavurur."

Ağzı düzleşti ve bitkiye ters bir bakış fırlattı.

"Yüce Tanrım, Bastian. Hediye başka bir şey olsa bile, bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Bana sahip değilsin."

Sanki gülün dikenlerinden birini batırmışım gibi irkilerek ayağa fırladı. "Hayır, istemiyorum. İstemiyorum da."

Bu beni istemediği anlamına mı geliyordu? Yoksa sadece bana *sahip olmak* mı istemiyordu? Fae toplumu hakkında biraz bilgi toplamayı başarmıştım ama *görünüşe* göre evlilik yasaları bir kocaya karısı üzerinde Albionik yasalar gibi etkili bir mülkiyet hakkı vermiyordu.

Yine de, şimdi çok uzakta duruyordu - aramızdaki yakınlık anı bozulmuştu. Bu baştan çıkarma planlandığı gibi gitmiyordu. Onu yatağa atmam gerekiyordu.

"Peki." Elimin arkasından narin (ve sahte) bir esneme hareketi yaptım. "Yatma vakti." Battaniyeleri katlamakla meşguldüm.

Döndüğümde onu pantolonunun düğmelerini açarken buldum.

"Onlar kalsın," diye ağzımdan kaçırdım. Meme ucuna dokunmak için o kadar kolay uzanmıştım ki, kontrolü yeniden ele almam gerekiyordu. İlk hamleyi onun yapmasına, bunun kendi fikri olduğunu düşünmesine izin verecektim. En azından kendime böyle söyledim.

Doğrusu, o çizgiyi geçen kişi olmaya cesaret edemedim. Dipsiz bir kuyuya atlamayı düşünmek gibi geliyordu.

"Nasıl ." Başını eğdi, sonra yatağa kaydı. *Benim* yatağıma. Lordlar ve Bayanlar. Lanet olsun. Lanet olsun.

Gidip kalan mumları üfledim, bu onun bakışlarının üzerimde olduğunun farkındaydım. Son şamdanın önünde duracak kadar kendimi toparladım ve yavaşça cübbemin bağını çektim. Doğrulup oturdu,

her hareketimi içiyordu. Belki ellerimin hafifçe titrediğini de görmüştür.

Yutkunarak bornozu silktim ve mumların yarı şeffaf geceliğimin içinden parlayacağını bilerek düşmesine izin verdim.

Umarım bu uygun dramatik soyunma aramızda açılan mesafeyi onarırdı.

İşiniz için bunu yapmanız gerekiyor. Bu sadece başka bir görev, tohum ekmek veya patates kazmak gibi.

Bunu aklımda tutarak yorganın altına girdim. "İyi geceler, Bastian." Ona bakmaya cesaret edemedim, sadece başucumdaki son mumu söndürdüm ve uzandım.

Karanlıkta beklerken yüzüm karıncalandı. Kocam nikâh yatağıma geldiğinde, orada uzanıp beklemiş, benden beklenen şeyden hem korkmuş hem de tiksiniştim. Görev gerçekten de kadınları erkeklerden çok daha fazla mahvediyordu. Aklımdaki tek olumlu şey, seyisin beni önce samanlığa götürmesine izin verdiğim için duyduğum minnettarlıktı. Yatağın üzerinden üzerime tırmanırken aklımdan geçen tek düşünce buydu.

Mide bulantımı yuttum ve geceliğimin ipeğini sıkıca kavradım. Bu Robin değildi. Bastian'dı. Bu çok farklı bir gecede, farklı bir adamla, farklı bir yataktı.

İşiniz için bunu yapmanız gerekiyor.

Başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde, yatak başındaki gözlerinin loş ışıltısını buldum.

"İyi geceler, Katherine. İyi uykular." Yatak sallandı ve ben gerildim. Ama yaklaşmadı ya da bana dokunmadı. Sadece uzandı ve gözlerindeki parıltı kayboldu.

Bu tarafa dönmesini ve geceliğimi yukarı çekmesini bekledim... beceriksizce beceriksizce... kalçalarımı pençelemesini, onları ayırmasını bekledim.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bu kadar gürültüyle uyuyamayacağı kesindi.

Belki de bunu karanlıkta, çok fazla tatsız anı barındıran yatakta denememeliydim.

Bekledim ve nefeslerinin yavaş ve sabit ritmi karanlığın içinden fısıldayana kadar bekledim.

Yine de bekledim.

Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, ışığın perdelerin kenarlarından süzüldüğü ve gerginliğin vücuduma dolandığı. Kalçalarımın arasındaki bir şeyden tatlı, lezzetli bir sürtünme geliyordu.

Ve sonra fark ettim.

Bir bacağı onun üzerinde, yanağım ve elim göğsünde, kolu sırtımda ve eli belimdeydi. Ona doğru sallanarak uyandığımı fark ettiğimde nefesimi içime çektim, tenim yanıyordu. Klitorisimi sıkılaştıran ve karıncalandıran sürtünmenin kaynağı buydu. Yutkunarak kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

O haklıydı. Bedenim dokunmayı, hazzı, *onu* arzuluyordu ve uykuda bile bunları arıyordu.

Belimdeki el sıkılaştı. "Kat?" Sesi yumuşaktı, biraz uyku sersemiydi ama aynı zamanda çiğ ve sıcak bir şeyle kenarlıydı. Aramdaki uyluk esneyerek amıma olan baskıyı artırdı, bu yüzden bir nefesi ısırmak zorunda kaldım.

Başımı kaldırdım ve bakışlarıyla karşılaştım. Bu yarı aydınlıkta karanlıktı, gözbebekleri o kadar genişti ki, sadece loş gümüşten dar halkalar bırakıyorlardı.

"Kat," dedi yine. Bu sefer bir soru değildi, ama... belki de bir güvenceydi, eliyle yanağımı kavrayışına bakılırsa. Altımda, göğsü daha ağır bir şekilde yükselip alçaldı ve pantolonundaki sertliği uyluğumda hissedebiliyordum.

Zonklayan sadece kalbim değil, tüm vücudumdu, *sanki daha fazlası* için sürekli bir çılgılık gibiydi.

Belki de duydu, çünkü bacağı tekrar sürtündüğünde başka tarafa bakmama izin vermedi ve boğazımdan bir ses geldi.

"Hoşuna gitti mi, benim tatlı korum?" Beni kendine doğru çekti ve beni öpecekmış gibi yüzümü yukarı kaldırdı.

Uzakta bir yerden üç kez kapı çalındı.

Ona göz kırptım, sanki çok içmişim ve dünyayı tam olarak anlayamıyormuşum gibi. Dokunuşu uyuşturucuydu, lezzetliydi ve kalçalarımınla kavrayarak ona doğru yükseldim.

Üç vuruş daha. Çok

uzak değil.

Dünya bir tür mantığa bürünmüştü ve hiç hoşuma gitmemişti.

Kapı çalma sesi odamın kapısından geliyordu.

Hayır, hiç beğenmedim.

Kahretsin.

O da aynı şeyi fark etmiş olmalı, çünkü gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yataktan fırladım. Hay sikeyim. Ne yapıyordum ben? Bir adamı odamda kalmaya davet ediyor, bacağına sürtünüyordum.

Utanç üstüne utançla yüzüm yanarken, suçlamalar içimde alev alev yandı ve bornozumu kaptığım gibi üzerime çektim.

Onun dışında. Bu benim işimdi ve ben artık evli bir kadındım. Bir yetişkin. Babasının akıllara durgunluk veren bir meblağ harcayıp "onurunu korusun" diye ona verdiği bir kız değil.

Sanki dünyaya sunabileceğim en önemli şey buymuş gibi.

Titreyerek uzun bir nefes aldım ve yüzümü ovuşturdum. Bastian'ın üzerine kapanan ve her neyse onu başlatan uyuyan benliğim olsa da, bu doğrudu. Bilinçsiz zihnim onu baştan çıkarma konusunda bilinçli zihnimle aynı kararsızlığa sahip değildi.

Üç kez daha vurdu, daha hızlı, daha yüksek sesle. Bir adım uzaklaştım.

"Yapman gerek-"

"Biliyorum." Çoktan ayağa kalkmış, gömleğini toparlıyordu. "Senden çok daha fazla odadan gizlice çıktım." Gömleğini çekmeden önce bana hafif bir gülümseme verdi, ancak gerginlik onu sınırladı. "Onlara hemen geleceğini söyle."

Doğru. Evet. Tanrılara şükürler olsun ki birimizin akıllı hâlâ yerindeydi. Aceleyle ışısız oturma odasına çıktım ve seslendim, "Geliyorum! Kim o?" diye seslendim.

"Seni çoğu gün başka kim arıyor?" Ella'nın sesi.

Seren ya da başka biri olsaydı bu kadar kötü olmazdı. Bir nefes verdim ve yön bulmak için Bastian'a baktım. Her ne kadar yüksek sesle itiraf etmek istemesem de, o haklıydı. Odalarımından toplamda sıfır erkek kaçırmıştım.

Ceketini kaptı ve omuz silkti. "Kapıyı aç, sonra dikkatini dağıt, ben de sıvısayım." Kapının arkasındaki boşluğa doğru ilerledi ve etrafındaki gölgeler kararırken bana sertçe başını salladı.

Yutkundum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, sanki bu hali az önce ne yaptığımı ele verebilirmiş gibi. Yüzümde geniş bir gülümsemeyle kapıyı açtım. "Ella. Çok erkencisin."

Kaşlarını çattı. "Hayır, değilim." Şöminenin üzerindeki saate başını salladı. Saat neredeyse ondu. Kraliçe ile brunch zamanı. Kaşları daha da çatıldı ve kanepeye baktı. "Perdeleri bile açmadın. Bu saatte hâlâ yatakta ne yapıyorsun?"

Dönüp kapının arkasındaki gölgeleri ve onların içindeki adamı görmeden önce onu kucakladım. "Seni gördüğüme çok sevindim. Çok garip bir rüya görüyordum."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Öyle mi? Biraz daha anlatsana." Ella, başkalarının rüyalarında olan tuhaf şeyleri çok sıkıcı bulmak yerine duymaktan hoşlanan nadir insanlardan biriydi.

Bastian saklandığı yerden çıktı ve fae ayaklarının sessizliği için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Çok korkunçtu." Gözlerimi kocaman açtım, sanki korkunç bir kâbusun içine hapsolmuş gibiydim. "Beni uyandırdığın için çok mutluyum." Şimdiye kadar söylediğim en büyük yalandı.

Bastian tek kaşını kaldırarak "Gerçekten mi?" diye sorar gibi bana baktı.

Hayır. Hiç de değil. Uyanmak için en kötü rüyaydı.

Uzun uzun baktıktan sonra kapıdan çıkıp gitti ve az kalsın başıma gelecekleri hatırlayarak bedenimi kaskatı kesti.

Tanrı aşkına Ella, dünyanın en kötü zamanlamasına sahipsin.

OceanofPDF.com

I Bastian'ın odamda kalmasının üzerinden birkaç gün geçmişti ve pencereden kısa bir bakış dışında onu görmemiştim, bu yüzden cesaretimi topladım. Meseleyi kendi ellerime almanın zamanı gelmişti. Giyinip İlk dans ettiğimiz gece mavisini, omuzları açık kadife elbiseyle onu aramaya koyuldum.

Orada işim olmamasına, en azından meşru bir işim olmamasına rağmen doğruca odalarının bulunduğu koridora gittim. Sarayın batı ucuna ve büyük bir merdivene... ama sahanlığa ulaştığımda kendimi asık suratlı bir fae korumayla yüz yüze buldum. Elinde mızrağı, keskin gözleri üzerimde, hazır olda duruşuna bakılırsa, çift kapıyı ve ötesindeki koridoru koruduğuna şüphe yoktu.

"Ben... Lord Marwood'u arıyordum." Fae resmiyeti (ya da eksikliği) hakkında ne söylemiş olursa olsun, başka birinin yanında ilk adını kullanmak güvenli gelmiyordu. Çok tanıdık geliyordu.

Fae cevap vermedi. Sadece gözlerini kırıştırdı, gözlerini öne doğru çevirdi. "Odasında mı?"

Hala bir şey yok.

Kapılara doğru bir adım attım ama bir mızrak yolumu kesti.

Güzel.

Muhafıza tatlı tatlı gülümsedim. "Yardımanız için çok teşekkür ederim." Alaycılığım bile karşılık bulmadı.

Huysuzca, saray mensuplarının kullandığı olağan mekânlara doğru ilerledim. Bilardo salonunda Langdon'ı ve bir avuç dükü buldum. Kibarca gülümsediler ama ani durgunlukları buranın bir kadının hoş karşılanacağı bir yer olmadığını açıkça gösteriyordu. Langdon başını eğik tuttu.

Bastian'a bir mesajı olduğuna dair bir hikâye uydurdu. Hiçbiri onu görmemişti ama Langdon'ın rahatsızlığı hayal kırıklığını hafifletmişti.

Bir salonda Caelus'a, Bastian hakkında dedikodularına kulak misafiri olduğum iki fae kadına ve Dawn'dan başka bir adama rastladım. Onları böldüğüm için özür dilerken Caelus'un bana attığı bakış tüylerimi diken diken etti. "Acele etmene gerek yok, Katherine. Gel ve yanıma otur." Koltuğundaki küçük bir boşluğu okşadı.

Oraya sığmak için kucağının yarısına oturmam gerekirdi.

Gül sarısı saçlı kız kardeşler, teklifi kabul edersem bağırsaklarım için yeni ve alışılmadık kullanım alanları bulacaklarına söz veren ikiz bakışlar attılar.

Kekeleyerek teşekkür ettim ve kraliçe için bir işim olduğu bahanesini uydurdum, sonra da kaçtım. Sonuçlar. Kesinlikle beni yakalıyor.

Dış avluya açılan kapıda tanıdık yeşil bir elbise gördüğümde hâlâ yüzüm buruşuyordu. "Kazanmak mı?"

Döndü, çilli yüzü kocaman bir sırıtışla aydınlandı. "Bu benim sevgili arkadaşım Katherine değil mi!" Mavi gözleri her türlü alarm zilini çaldıracak şekilde parlayarak aceleyle yanına geldi.

"Neyin peşindesin?" Ses tonumdan suçlamayı uzak tutmaya çalıştım. Tamamen başarılı olamamış olabilirim.

"Şey..." Daha da yaklaştı, gözleri bir o yana bir bu yana bakarken kolunu benimkine doladı ve sanki gezintiye çıkmış kankalarmışız gibi beni dışarı çıkardı. "Yeni ve kazançlı bir müşteri kitlesi buldum."

Kanım dondu. "Onlardan , değil mi?"

"Hayır!" Bu fikirden ölümcül bir yara almış gibi göğsünü sıktı. "Bu saraylı arkadaşların..." Nefes nefese tısladı. "Onlarda *muh-ney* var." Kelimeyi uzattı, sırıtışı daha da genişledi. "Ama yine de pazarlığa bayılırlar. İşte ben burada devreye giriyorum." Çenesini kaldırarak böbürlendi.

Onlara çalıntı mal satmak. Bunun daha iyi olduğından emin değildim. Ama son görüşmemizdeki üstü kapalı tehdidi, avluyu dolduran yeni budanmış çitlerin keskin kokusu gibi havada asılı duruyordu.

"Artık gece işlerini yapmıyor olman çok yazık. Çok para kazanabilirdik." Ella'nın en iyi hareketlerini öğrenmiş gibi kirpiklerini indirerek bana yan gözle baktı. "Seni hayatın karanlık tarafına geri emin misin? Eminim artık her türlü güzelliğe erişimin vardır."

Alay ettim. Yasal iş yaptığımı sanıyordu. Şu anki işimle karanlığın daha da derinlerine gittiğime eminim. "Eğer bir dürtü beni vurursa, bunu ilk bilen sen olacaksın."

"Aww." Kolumu sıktı ve gülümsemesi o kadar parlaktı ki, içinde gerçek bir sıcaklık olduğuna yemin edebilirdim - sadece kötü kazanılmış kazançlar için değil, benim için.

Hayır... Bu olmalı... Başımı salladım. Bazen insanları yanlış anlıyordum.

İfade yeterince kısaysa, ipuçlarını yanlış okuyabilirdim. Birbirine çok benzeyen bazı duygular vardı - örneğin korku ve cinsel hazzın sivri kaşları ve ayrık dudakları. Gözbebekleri bu ikisi arasındaki farkı okumanın anahtarıydı. Korku için küçük iğne uçları. Arzu için geniş siyahlık.

Diğer zamanlarda, bir insanın yüzünde doğru şeyleri okuyabilirdim, ancak *nedenini* yorumlamam yanlış olabilirdi. Bu örnekte, sıcaklık okumam doğruydı, bundan hiç şüphem yoktu, ama bu benim için doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Öyle olamazdı.

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve yürürken elini okşadım. Başka bir şey söylemeyince, konuşmayı kendi amaçlarım doğrultusunda yönlendirdim. "Lord Marwood'u gördün mü?"

"Lord Mar-oh, Bastian'ı mı kastediyorsunuz?"

Ona böyle seslendiğini duyunca dişlerimin gıcırdamasına izin vermemeye çalıştım. Başaramadım. "Evet." Sırıltısı her şeyi ele veriyordu. Onu görmüştü.

Bu sadece dişlerimin da sıkılmasına neden oldu. "Eee? Anlat bana." "Bir saat önce ona sattım."

Şimdi de onunla alışveriş mi yapıyordu? "Ne aldı?"

"Bunu sana söyleyemem." Yeni bir kolyenin asılı olduğu göğsüne dokundu. Belli ki işler iyiydi. "Ben ağzı sıkılığın ta kendisiyim."

Gözlerimi ona diktim.

"İyi," diye homurdandı bir an sonra. "Sana söyleyemem, ama şunu söyleyebilirim ki" -eğildi- "onun gibi bir adam kırık dökük şeylerle ne yapmak ister, bilmiyorum."

Neyin peşinde olduğunu kim bilebilirdi ki? Bunu öğrenmem gerekiyordu ama yine de onu her zamankinden daha şaşırtıcı buldum.

Beni onu en son gördüğü odaya, sarayın küçük salonlarından birine yönlendirdi. Ben uzaklaşırken adımları seslendi ve bana parlak yeşil bir elma fırlattı. Bunu nereden bulduğunu anlayamadım. Başımı ona doğru eğdiğimde sadece sırıttı. "Gücünü korumak için

yukarı." Bununla birlikte, imalı bir şekilde göz kırptı ve kemerli geçitten geçerek gözden kayboldu.

Tüm bunlar hızla kontrolümden çıkıyordu. Sadece dönmekle kalmıyor, su dolu bir vadiden aşağı fışkırıyor, kayalara çarpıyor, parçalanıyor ve sonunda gök yüksekliğindeki bir şelaleden aşağı düşüyordu.

Saraya tekrar *girdiğimde*, şimdi ağrıyormuş gibi olan başımı ovuşturdum. o şelaleden kafa üstü atılmıştı.

"Ah, bu kızıl saçları tanıyorum. Bu benim sevgili yeğenim değil mi?"

"Rufus Amca." Başımı kaldırıp onu üzerime doğru gelirken bulduğumda yüzümdeki gülümseme yer değiştirdi. Mezarlıkta, açık gökyüzünün altında, daha az uzun görünüyordu, şimdi duvarlar ve tavanla çevrili, çocukluğumdan hatırladığım devin her santimiydi. Onu tamamen görebilmek için boynumu eğmek zorunda kaldım.

Başımdaki ağrı zonklamaya başladı.

Gözlerinin etrafındaki gerginlik, görünürdeki rahat güvenini yalanlıyordu.

"Seni yine yalnız yakaladığıma çok sevindim."

Koridorda bir aşağı bir yukarı baktığımda görünürde kimse yoktu. Zonklama daha da hızlandı.

"Bu biraz hassas bir konu." Beni bir oyuğa sokmak için cüssesini kullandı.

"Benden bir şey mi istedin amca?" Sesim titremedi ama normalden daha yüksekti.

Gülümsedi, ama Win'in kendi çıkarlarını düşünürken bile çok sıcak olan gözleri soğuktu. "Artık her türlü yerde arkadaşların var. Benim zeki yeğenim." Bakışları üzerimde gezinirken başını salladı. "Hepsi büyüdü ve kraliçenin kendisiyle arkadaş oldu."

"Ben sadece bir leydi adayıyım," diye ağızımdan kaçırdım. Onunla çelişmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım ve bu da başımın daha da sert zonklamasına neden oldu.

"Hayır, hayır," diye mırıldandı. "Sen bundan çok daha fazlasısın. Majesteleri ve ona evlenme teklif etmek için toplanan tüm o güçlü adamlarla omuz omuzasın. Bir varis sağlamak için aile görevinde başarısız olmuş olabilirsin ama bu konuda beklediğimden daha iyisini yaptın. Konumun Ferrers adını onurlandırıyor. Kendini küçümseme."

Çocuksuz evliliğimle dalga geçilse bile, bu övgü başka birinden gelse beni memnun edebilirdi. Ondan gelince, küçük bir canlıyı saran bir yılan gibi midemi bulandırdı.

Yutkundum, sırtımı oyuğun duvarına dayamış ona bakıyordum. Sağlamlığa ihtiyacım olduğu için dado rayına tutundum. Oymalı kenarlar parmak uçlarımı ısırarak bunun gerçek olduğunu doğruladı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" Sesim o kadar yumuşak çıktı ki zar zor duydum.

"Beni bu yeni arkadaşlarınızdan bazılarıyla tanıştırın. Özellikle de Alacakaranlık ve Şafak Mahkemelerindeki arkadaşlarınla."

Asher ve Caelus ile tanıştırmak... Bundan ne elde etmeyi umuyordu? Yoksa Bastian'la tanışmak ve onunla olan ilişkimi kendi çıkarları için kullanmak mı istiyordu? Bu amcam için herkesten daha tehlikeli olurdu... benim dışımda herkesten.

Bastian'ı manipüle etmeye çalışırsa, bu geri tepdi... ve Bastian'ın onu bıraktığı acıdan sürünerek çıktığında, benim acı çektiğimden emin olurdu.

"Fae'ler ailemiz için güçlü müttefikler olacak, Katherine." Bunu yumuşak ve makul bir şekilde, sanki bize büyük bir iyilik yapıyormuş ve ben de bunu göremeyecek kadar aptalmışım gibi söyledi. "Eğer aile güçlüyse, skandal ya da söylenti konusunda endişelenmemize gerek yok. Seni *patavatsızlıklarından* koruyabiliriz."

Sonuçlar beni yakalıyor. Bu sefer Bastian'la olan dedikodulu ilişkimin. Yanaklarım yandı.

"Size itaatin önemini bir kez daha hatırlatmak zorunda kalırsam yazık olmaz mı?"

Fantôme'un küçük yüzü gözlerinin önüne geldi; beyaz bıyıkları ve şeftali burnu. Ama dahası vardı; hafızanın kıyısında bir şey. Hareketsiz bedeni. Gecenin karanlığı. Nemli toprağın serinliği. Sesi, soğuk ve sert.

Boğazımı sıktı. Onu hoşnutsuz edemezdim. İtaat etmek zorundaydım. Gürleyen kalbim bile bunu hatırlatıyordu - her çift vuruş *o-bey, o-bey, o-bey* diyordu.

Bir tür otomat gibi başımı salladım ve salladım.

Çok mantıklı. Minnettar olmalıyım. Bana söyleneni yapmalıyım. "Kat?"

Ella'nın sesini duyduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım ve bir an için, umudun gücüyle bunu hayal ettiğimi düşündüm. Ama ayak sesleri yaklaştı ve bana tekrar seslendi. Ses tonuna çaresizlik karışmıştı.

Amcamın çenesi gerildi ama geri adım atmadı.

"İşte buradasın." Etrafına baktı, gülümsemesinin üzerinde kaşları çatılmıştı. "Bu saçı hiçbir yerde göremezsın." Gülümsemesinin tüm gücünü amcama çevirdi ve masum bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı. "Korkarım kraliçenin ona ihtiyacı var, Lordum...?"

"Ferrers." Sesi ısıran bir kış rüzgârı gibi alçak ve soğuktu. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, Kat'ın babası mı yoksa-?"

"Amcası." Kendine has büyüleyici bir gülümseme takındı ve başını öne eğdi. "Katherine bana böyle güzel bir arkadaşı olduğunu söylememiştı."

Midem vücudumdan çıkmakla tehdit ediyordu. Kendimi duvara daha çok bastırdım ama tek yapmak istediğim Ella'nın elini tutup kaçmaktı.

"Oh, Lord Hazretleri çok nazik." Ama ses tonunda bir kovulma notası vardı. "Kat? Haydi, Majesteleri seni çağırdı." Rufus'a kaşlarını kaldırdı ve onun iki katı büyüklüğündeki birçok erkeğin bir saniye sonra bırakacağı bakışlarını üzerinde tuttu.

Rufus Amca'da bir kofluk vardı. Gözlerinin derinliklerinde çok az kişinin onunla uzun süre göz teması kurabileceği soğuk bir kıvılcım vardı. Ella rekor kırmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Sonunda kenara çekildi. Bu Ella'nın iyiliği için değildi, hele benim için hiç değildi ama o bile kraliçenin emirlerine karşı gelmeyecekti.

Eliyle işaret ettiğinde duvardan fırladım. Ella elimi tuttu ve ona veda etti. Sanırım bir şey söylemiş olabilirim ama başımın zonklaması bunu bastırdı.

"Konuştuklarımızı unutma sevgili yeğenim," diye seslendi koridordan aşağıya. "Daha fazla arkadaşınla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Birkaç köşeyi döndük ve birkaç dakika yürüdük, kalbim yavaşlıyor, kaslarım gevşiyordu.

Ella sessiz kalsa , dile getirmediği sorularını havada *hissedebiliyordum*. İnsanları anlıyordu. Beni oyukta öylece tutan şeyin korku olduğunu biliyor olmalıydı. Ne olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Bunu açıklamakla yüzleşmek istemedim. Fantôme ve o ahırın kapısını kapatmışım.

Sonunda dilimi buldum. "Kraliçe hakkındaki yalan için teşekkür ederim. Beni sağlayacak tek şey buydu." Elini sıktım, düşürmediği minnettardım. Başımın çarpıntısı azaldı ve beni titrek bıraktı.

"Bu... yalan değildi."

Kafamı kaldırdığımda yüzünü buruşturdu. Amcamın varlığının etkisiyle kaçırdığım ipucu buydu.

Majesteleri sadece nedimelerini bir araya getirmiyordu. Bu sadece bir öğle yemeği vakti ya da Madam Sergeanne'ın kitaplarından bir bölüm daha dinlememizi istediği bir heves değildi. Bu farklıydı. Özellikle beni istiyordu.

"Kraliçe sizi derhal taht odasına çağırdı."

OceanofPDF.com

I Hemen. Kraliçenin emirlerine genellikle hemen itaat edilirdi ama bunu söylemeye gerek yoktu. Mahkemede geçirdiğim aylar boyunca, onun gerçekten "derhal" *dediğini* hiç duymamıştım. Midemdeki o yılan Avının etrafında daha sıkı.

Sorun var.

Güvenli değil. Hem de *hiç*.

Birisi Bastian'ı odamdan çıkarken görmüş mü?

Gözcü Lara'nın ölümüyle onu bulmaktan daha fazla ilgim olduğunu mu düşünüyordun?

Üzerime buzdan bir pelerin gibi bir ürperti yayıldı. Başka bir olasılık daha vardı. Kötü Kadın olarak geçirdiğim yıllar sonunda beni yakalamış mıydı? Kulaklarım çınlayarak taht odasına giden koridora girdim. "Kat?" Ella elimi sıktı. "Sen-?"

"Ben iyiyim." Omuzlarımı geriye çektim, yükselen paniği yuttum ve uzun bir nefes aldım, sonra uzun bir nefes verdim. Başıma her ne gelecekse, en azından bir parça haysiyetle karşılayacaktım. Başka hiç kimsenin nabzımın düzensiz bir ritimle attığını ya da yüzümün karıncalandığını bilmesine gerek yoktu.

Muhafızlar taht odasının kapılarını açtı ve Ella'nın elini bıraktım. Onu lekelemenin bir anlamı yoktu.

Müjdecî bizi anons etti ve Ella'nın saçma bir şekilde uzun olan isminin komedisi omuzlarımı biraz olsun rahatlatmıştı.

Yine de kulaklarımdaki çınlama, sessiz taht odasında kilometrelerce süren bir yolculukta halı boyunca bizi takip etti. Bugün kimse vantilatörün arkasından benimle alay etmedi.

Muhafızlar kürsüyü kuşattı. Kraliçeyi korumak için mi yoksa beni yakalamak için mi? Kadının kendisi yaldızlı tahtında oturuyordu, annesi için hâlâ siyahlar içindeydi ve Lara için saçında siyah bir kurdele vardı. Bir yanında Cavendish duruyordu, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Buna şaşırılmayı bırakmıştım.

Ama diğer tarafında Bastian ve Asher duruyordu. Onları gördüğümde bir adım bile atmamı engelleyen tek şey irade gücümdü.

Bastian sırrımı ifşa mı etmişti? Ama... hayır. Açıklayamazdı. Anlaşmamız.

Tabii... Anlaşmamızda söylemeyeceği bir şey yoktu.

Asher. Ona söyleyebilirdi, *o da* kraliçeye söylerdi.

Evet, yatağımda flörtümüzü ilerletmeye hazır görünüyordu ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Bedenimi ona karşı kullanmıyor muydum? O da karşılığında aynısını yapmaktan, hatta beni mahvederken biraz eğlenmekten çekinmiyordu.

Yüzümdeki karıncalanma kalın bir vızıltıya dönüştü ve gri lekeler görüş alanımın kenarlarını doldurdu.

Yapar ? *Yapar* ? Ona doğru düzgün bakmak için kendimi zorladım.

İfadesini okuyamıyordum ama gözleri piknikte beni gözleriyle siktiği zamanki kadar yoğun bir şekilde içime bakıyordu.

Bu bakış beceren bir bakış mıydı yoksa öldüren bir bakış mı? Her iki durumda da ağırlığıyla tüylerim diken diken oldu. Elleri iki yanında bükülmüştü.

Ella ve ben tahttan uygun bir mesafede durduk ve eğildik. Kraliçe sıradan bir hareketle onu başından savdı ama Ella bir an durakladı ve yanımdan ayrılmakta tereddüt ediyormuş gibi bana baktı. Tatlı bir kadındı ama kendini korumak için hemen oradan uzaklaşması gerekirdi.

Ella'nın mesajı alacağını umarak çenemi kaldırdım, gözlerim hâlâ Majesteleri'ndeydi: *Bununla tek başıma yüzleşmeme izin ver.*

Bir selam daha vererek geri çekildi.

"Leydi Katherine." Kraliçe gülümsedi ama pek çok gülümsemesi gibi bu da anlaşılmıyordu. Bu konuda çok fazla pratik yapmıştı. "Kısa bir süredir bizimle birliktesiniz... ama şimdiden sarayda büyük bir etki yarattınız. Dönüşümden bahsetmiyorum bile." Tek kaşını kaldırarak kıyafetimi inceledi.

Bu "izlenim" Bastian ve onun odalarımından çıkarken görülmesiyle mi ilgiliydi? Yoksa "dönüşüm" mali durumuma üstü kapalı bir gönderme miydi ve bunun beni nasıl geceleri at sürmeye ittiğine mi geçecekti?

"İtiraf etmeliyim ki" -sesi alçaldı- "orada ilk durduğunda, seni çağırmasını benden önce beni böyle şok edici altında çağırmasını hiç beklemiyordum.

koşullar."

Kötü Kadın olduğuma dair şok mu?

Yutkundum ama başka hiçbir dış tepkiye izin vermedim. Kulaklarımdaki yüksek ses, sonraki sözlerini engelledi.

Gözlerimi kırıştırarak odaklanmaya çalıştım ama dünya sallanıyor, o gri lekeler görüş alanımı giderek daha fazla kaplıyordu.

Her ne söylediyse Bastian ve Asher'ın yüz ifadeleri gerginleşti. Cavendish'in çenesi bile kısa bir an için sıkıştı. Bu bir ifşaat olmalıydı.

"... kötü koşullar. Eminim herkes yeni yerinizi hak ettiğinizi kabul edecektir." Beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

Hapishanedeki yeni yerimde idamımı bekliyordum. Gardiyanların gelip bileklerime kelepçe takmasını bekledim.

Uzun saniyeler sonra, hala bekliyordum.

Kraliçenin kaşları daha da yukarı kalktı. Sonunda boğazını temizledi. "Leydi Katherine, yaklaşın." Neredeyse bir havlamaydı.

Üç adım ilerledim, sonra kürsüye doğru üç basamak çıktım. Titreyen bacaklarımın bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama bir şekilde onun önünde durdum.

İşaret etti, ben de eğildim. "Bu dünya biz kadınları tek kullanımlık olarak görüyor. Beni bile. Bunun seni rahatsız etmesini anlıyorum ama Lara'nın asla unutulmayacağından emin olabilirsiniz."

Yüzümün bozulmasına izin vermemeye çalışarak ona göz kırptım. Neden bahsediyordu?

"Bu rol büyük bir onurdur ve bunu hak ediyorsunuz. Şimdi" -kaşları birbirine yaklaştı- "Tanrı aşkına kadın, dön ve selam ver."

Zihnim onun sözlerine takılıp kalsa da bedenim itaat etti.

"Leydi Katherine Ferrers'ı takdim ediyorum," diye duyurdu müjdecisi ben eğilirken, "Lord Bastian Marwood'un irtibat görevlisi."

Hâlâ eğilmiş durumdayken neredeyse öne doğru tökezliyordum ama dengemi topuklarımın üzerine kurmayı başardım.

İrtibat. Ben.

Başım belada değildi. Güvendeydim.

Gri dağıldı ve dünyanın geri kalanı tekrar içeri girerken kulaklarım patladı. Giysileri içindeki saray mensupları bir renk patlamasıydı. Kibar alkışları kulak zarımda gümbürdüyordu. Bazıları kıskanç, bazıları değerlendiren bakışları hassas tenime fiziksel darbeler indiriyordu.

Gülümsemeyi başardım ama ellerimi öyle sıkıca kavradım ki eklemlerim inledi.

Kraliçenin bir sözüyle taht odasının resmiyeti buharlaştı ve uşaklar içecek ve kanepe tepsileriyle göründü. havayı doldurdu, beni hırpaladı. Birkaç kişi öne atılarak tebriklerini sundu. Kalbim göğsümde kafese kapatılmış bir canavar gibi çırpınırken ve derim kemiklerimden ayrılmaya hazır bir şekilde karıncalanırken, anlamsız bir gülümsemeyle başımı salladım ve salladım.

Sessizliğe ihtiyacım vardı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Bu tepkileri bedenimden temizlemek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, çünkü onları daha fazla tutamazdım.

Kalabalığın içinde kayboldum, titreyerek kapıya doğru ilerledim. Koridora ulaştığım anda kaçtım.

OceanofPDF.com

I Kütüphaneye daldım. En yakın sessiz yer orasıydı. Diğer tüm ziyaretlerimde sadece bir kez Dawn kardeşlerle dolu olduğunu görmüştüm. Bugün boştu, herkes yeni randevum için içiyordu.

Ellerimi masaya bastırıp nefeslerin yırtmasına izin verdim. O

kadar emindim ki. Çok emindim.

Felaket. Bugün taht odasında beklediğim de buydu.

İşten çıkarma veya tutuklama-her iki şekilde de , bu bir olurdu çok halka açık

itaatsizliğin cezası, herkesin önünde utanç verici bir durum. İtibarım asla düzelmezdi. Cavendish için çalışmaya devam edemezdim. İcra memuruna ödeme yapma umutlarıma veda edebilirdim.

Tutuklansaydım, *hayata* veda edebilirdim.

Masadan kalktım ve kendime sarıldım, parmaklarım pazularıma saplandı.

"Güvendesin," diye fısıldadım titreyerek. "Güvendesin."

Çok aşırı sonuçlara varmıştım. Bu mantıklı, faydalı ya da pratik değildi. Kendimi böyle biri olarak şekillendirmemiştim.

Yine de, amcamla hemen ardından gelmesine şaşırmalı mıydım?

"Güvendesin." Kollarımı okşayarak nefeslerimi normale yaklaştırdım.

Sonunda kalbim sakinleşti ama enerji hâlâ kaslarımda dolaşıyor ve beni derin pencere koltuklarıyla geniş pencerelerin önünde adım atmaya zorluyordu.

Onuncu kez döndüğümde kapı hızla açıldı ve karanlık bir şekil içeri girdi.

Bastian, buraya koşarak gelmiş gibi göğsü kabarıyordu. Gölgele ayaklarının etrafında çalkalanıyor, sanki karanlık bir havuzun içinde duruyormuş gibi görünüyordu. Odayı soldan sağa taradı bakışları bana takıldığı anda kapıyı çarparak bu tarafa doğru yöneldi. Omuzlarından daha fazla gölge döküldü ve ardında geceyi bıraktı.

Sustum. Eğer bugün bir felaket yaşanmış olsaydı, onunla daha fazla şansımız olmayacaktı.

Yavaşlamadı, sadece alanıma girdi, yanaklarımı avuçladı ve bakışlarımla buluştu.

O anda o kadar çok şey okudum ki.

İstemek. Çaresizlik. İhtiyaç. Açlık. Arzu. Bildiğim en yoğun özlem.

Ya da belki de sadece kendimi onun parlayan gümüş gözlerinde gördüğüm içindi.

Önemli değildi, çünkü o anda ne yapacağını biliyordum. Ve bunu istedim. Can atıyordum. Çenemi yukarı kaldırdım, omuzlarını kavradım ve onu davet ettim.

Ayakkabılarımı yere sürterek bana doğru adım atmaya devam ederken ağzı benimkiyle buluştu.

En tatlı yıkımdı.

Sıcak, nefessiz, iddialı bir şekilde beni öptü ve ben de hevesle ona doğru eğildim. Dilleri, dudakları, dişleri, ben ona sarılırken o daha derine dalabilsin diye elleriyle yüzüme açı veriyordu. Temas ettiğimiz her noktada öpüştük.

Vücudumu aydınlattı, bu yüzden durdurulamaz yörüngesi beni duvara çarptığında, sanki bir asteroid dünyaya çarpmış gibiydi. Beni duvara yapıştırdı ve ben de beni o ana bağlayan baskının tadını çıkardım, taht odasından beri adımlarımı engelleyen korkunun her zerresini kovdum. Onun sert ve boyun eğmez bedeninin benimkini yönlendirmesine izin verdim.

Artık direnmek yok.

Bacaklarımı ona doladım, daha fazla baskı, daha fazla yakınlık, yatak odamda bakışlarımı ayıramadığım sert kaslarla daha fazla temas arıyordum.

O da verdi.

Tanrılar aşkına, nasıl da verdi. Beni duvara çarpıp toz haline getirebilirdi ve ben de bunun için ona teşekkür ederdim. Kalçaları kalçalarımın arasındaki boşluğu mükemmele yakın bir şekilde doldurdu ve merkezimdaki baskı her sinirimi düğümledi.

Aşırı duyuşal yüklenme içinde boğulurken zar zor hareket edebiliyor, sadece ağzının benimkinin üzerindeki emrine karşılık verebiliyordum.

Solgunlaştığımda, zar zor düşünemediğimde, göğsümde ve içimde kopan yıkıcı fırtınayı zar zor kontrol altına alabildiğimde, benden bir santim uzaklaştı. Nefesleri dudaklarımda yankılandı ve içimde şimşek gibi çakan bir his uyandırdı.

Gözlerini kapattı, burnunu ve alnını benimkine bastırdı ve yutkundu. "Odalarınızdan ayrıldığımdan beri sizi düşünmeden edemiyorum." Sesi kalın ve alçaktı, içime doğru gürlüyordu. Kesik kesik nefes alarak gözlerini açtı ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. "Uzak durmak zorundaydım. Kontrolümü yeniden kazanmak için."

Gülmekle nefes nefese kalmak arasında bir yerde ofladım. "Evet, şu anda çok kontrollü görünüyorsun."

Ama içten içe sevindim. *Beni* düşünmüştü. İtirafının gücü, güçsüz benliğime, dokunuşa aç bedenime dokunuşu kadar ezici geldi.

Köpeklerden biri parladı. "Yalnız kalana kadar bekledim, değil mi?" Parmakları saçlarımin arasında dolaşıyor, vücudumun takip etmekte zorlandığı duygu katmanlarına yenilerini ekliyordu. "Birkaç gün önce, içeri girdiğin anda seni tahtın üzerine çıkarırdım."

Yine güldüm ama bunun bir şaka olduğundan tam olarak emin değildim. Aslında, gözbebeklerinin genişliği ve derinliklerindeki sıcaklık muhtemelen öyle olmadığını söylüyordu.

Sessizleştüğimde beni tekrar öptü, bu sefer daha az sert, daha düşünceli, sanki ağzımın haritasını çıkarıyor, hangi noktaların benden bir inilti çıkardığını (ağzımın çatısı, dilimin uzunluğu) test ediyor ve sırayla keşfetmem için bana alan veriyordu. Dilini aldım, kendiminkiyle buluşturdum ve keşfetmek, hissetmek ve bilmek için açgözlülükle verdim.

"Labirente" -yanağımı öptü- "seni de onlar gibi boşaltmak istedim" - çeneme bir öpücük daha- "böylece onların çığlıkları seninkileri maskeleyecekti." Elleri boğazımda ve çıplak omuzlarımda hafifçe aşağıya indi ve ağzıyla takip etti, kemirdi ve alay etti, nefesimin kesilmesine ve merkezimin erimesine neden oldu. "Seni parmaklarımdan yalayabilirdim, Katherine." Sanki göstermek istercesine çırpınan nabzımı yaladı. "Seni sert ve derin öperdim, böylece her santimini tatmak istediğimi bilirdin, böylece ne kadar mükemmel olduğun hakkında söylediğim her kelimedede ciddi olduğumu bilirdin." Parmakları elbisemin yakasında gezinirken durakladı ve bakışlarımla buluşmak için geri çekildi. "Ama sözümüz kesildi, değil mi?"

Başımı salladım ve konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldım. "Bir piç tarafından."

Dişlerini bir kez daha gösterdi. "Tam bir piç kurusu. Ama şimdi bunu telafi etmek niyetindeyim."

Yine de geri adım attı ve ayaklarımı yere indirdi. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, ne halt ettiğini sormama ramak kalmıştı.

"Bahçede sözümüz kesilmeden önce, okuduğun o lezzetli kitaptaki şeyleri isteyip istemediğini sormuştum. Cevabınız ne olacaktı?"

Ceketini kavradım, vücudum sıkı ve boştu, artık ona yapmıyordu. "Ne olacağını biliyorsun."

Benimkini izlerken ağzında tembel bir kıvrılma oldu. "Senden şunu duymak istiyorum o."

İlgisinin yakınlığının aşırı farkında olarak dudaklarımı yaladım. Onun sanki yanıt vermiş gibi ayrıldı ve daha derin bir nefes aldı.

"Evet." Başımı salladım, daha önce kendimi geri çekmeme neden olan tüm şüphelerime ve kararsızlığıma rağmen bir kez olsun kararlıyım. "O kitaptaki şeyleri istiyorum. Senden."

Gülümsemesi yavaş ve baştan çıkarıcıydı -sanki beni zaten tam olarak istediği yere getirmemiş gibi. "Bu benim korum." Ellerini omuzlarıma koyarak beni bir tarafa doğru eğdi ve geriye doğru itti. "Otur."

Sesindeki emir bir güvenceydi -olacaklardan ben sorumlu değildim. Ya da en azından kendime bunu söyleyebilirdim.

Bacaklarımın arkası pencere kenarındaki koltuğun kenarına çarptı ve o.

"Güzel." Diz çöktü, yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdi ve beni tekrar öptü ve tekrar, beni pencereye yaslanmış minderlere doğru itti.

Bacaklarımı kalçalarının etrafına doladım ve yıllarca süren binicilik deneyimimi kullanarak onu sıkıca kavradım. İçime girerken ve sanki onları hareket ettirmemden korkuyormuş gibi kalçalarımı kavrarken ondan alçak bir ses yükseldi.

Hiç şansın yok. Hem de hiç. Zonkluyor ve ıslanıyorken, kaslarım onun sert aletine her basışımda daha da sıkılaşıyorken olmaz.

"Lütfen," diye fısıldadım dudaklarına. Labirente olduğu gibi, ne hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama o zaman deşifre etmekte o kadar iyiydi ki, bunu ona bırakacaktım.

İnledi. "Bunu söylediğinde beni nasıl etkilediğini tahmin bile edemezsin." Güç yine sıcak ve şiddetli bir şekilde içime aktı.

Boğazımı öptü, kirli sakalı ve dudakları ayıramadığım bir his selinde birleşti. Parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçirdim. Sivri uçlu bir kulağının kenarını izlediğimde, temasın her noktasında uğuldayan alçak bir sesle dokunuşuma bastırdı.

Bir an sonra durdu ve geri çekildi, gözleri kararmıştı. "Ellerini pencere çerçevesine koy."

Tıpkı göğüs piercingine uzandığımda olduğu gibi, bugün de dokunmama izin verilmiyor gibiydi. Ama tabii ki itaat ettim ve ellerimi pencerenin iki yanındaki soğuk taşların üzerine koydum.

Gölgeler ondan sıyrılıp bileklerimi kavradı ve onları yerinde tuttu. Sıcak bir yaz gecesinde ters çevrilmiş bir yastık gibi serin ve kuruydular.

"İşte." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle beni seyre daldı, sanki bunu yaptığının farkında değilmiş gibiydi. "Büyüleyici görünmüyor musun?"

Tutuşu test ettim. Bağlar esnedi, katı çelikten çok et gibiydi ama çekip alamadım.

"Unutma." Bağları çekiştirmemi izledi. "Dur dersen dururuz. Her zaman."

Başımı salladım ve koltuğa gömülüp minderlerin ve onun gölgesinin beni sarmasına izin verdim. "Anlıyorum."

"Güzel." Kalçalarımı sıkarak bu kelimenin verdiği hazzı bir dokunuşla pekiştirdi. "Şimdi, nerede kalmıştık? Ah, evet." Ellerini elbisemin düşük yakasına götürdü ve aşağı doğru çekerek göğüslerimin ortaya çıkmasını sağladı.

Tenime çarpan soğuk hava meme uçlarımı sertleştirince yumuşak bir ses çıkardım.

Bir an durakladı, beni öyle dikkatle içine çekti ki kıpırdandım. Sonra o soğukluğu ağzının sıcaklığıyla değiştirdi ve kıvrılmış bir tomurcuğu içine aldı. Vücudum kamburlaştı, bağlarını çekti ve o kadar saf ve yoğun bir zevkle haykırdım ki neredeyse acı veriyordu. Bir meme ucumu emip dilini üzerinde gezdirirken, diğeriyle oynadı, başparmağıyla daireler çizdi, göğsümü yoğurdu, çimdikledi.

Her nefes alışımında kontrolümü kaybetmemeye çalışıyordum. Bunun bir iş olması gerekiyordu. Olması gerekiyordu... ama lanet olsun, bana yaptığı şeyler. Nabzımla birlikte amım da yankılanıyordu. Karnımda, kalçalarım, boğazımda ve bağlı bileklerimde yankılandı.

"Artık senin irtibat görevlinim," diye hayıflanmayı başardım. "Bu işleri karmaşıktırmıyor mu?"

çekildi, alt dudağı hâlâ etimi okşarken, "Senden rica ettim," dedi. Dikkati diğer meme ucuma kaydı ve onu ağzının ıslak sıcaklığıyla çevreledi.

Sormak istediğim başka bir soru daha vardı ama onun beni tüketen, gözleri kapalı, kaşları birbirine odaklanmış görüntüsü diğer her şeyi aklımdan çıkardı.

Bir santim geri çekildi, ıslak meme ucuma üflemeden önce gözlerini bana dikti, yepyeni bir his beni kavrarken sarsılmama neden oldu. "Neden? Başka kimsen yok, değil mi?" Başını eğdi, gölgeler kaynıyordu. "Şu bahçıvan... Senin için bir anlamı var mı? Bunu sana onun yapmadığından eminim..." Göz temasını kesmeden beni tekrar ağzına aldı.

"Hayır." Artık nefes *alamadığıma* yemin edebilirdim ama bir nefeste çıkmıştı. Vücudum bu kadar gerginken, bu kadar ağırırken, bu kadar titrerken olmazdı.

Geri çekildi ve etrafımızdaki gölgeler sakın bir günde bir gölün yüzeyi gibi içerik dalgalarına dönüştü. "Güzel. *Güzel*."

Göğüslerimin ırzına geçmeye devam edip beni erimiş bir ihtiyaç havuzunda bırakırken, elbisemin yırtmacını iterek açtı ve sadece zincirli jartiyerimi çekestirmek için durakladı. "Bu ilginç bir seçim oldu. Çok hoşuma gitti. Sanki benimmişsin gibi." Sonra beni öptü, derin, kasıtlı, yavaş, göz kapaklarımın arkasında beyaz yıldızlar açtırarak. Sonunda öpücüğü bıraktığında topuklarının üzerine oturdu ve çıplak kalçalarımınla amıma baktı.

Onun bakışları altında kıpırdandım ve dudağımı ısırdım. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı.

Hem bu kadar açıkta hem de bu kadar ağır bakışla -bileklerimi tutmasa bile ağırlığı beni hareketsiz tutardı. Seyis duraklamamıştı; zaman yoktu, her an biri içeri girebilirdi. Ve evlendiğim o pislik her zaman karanlıkta etrafta dolandır, sadece kendi sikine ve onu koyacak sıcak bir yer bulmaya odaklanırdı.

Bastian göğsü derin bir şekilde inip kalkarak başını salladı. "Siktir, Katherine." Ellerini dizlerimin üzerine koydu ve bacaklarımı ayırarak yukarı doğru sıyrıldı. "Her santimin muhteşem mi?" Sanki hangisini istediğine karar verememiş gibi önce bir bacağımın içini, sonra diğerini öptü.

ilk ya da daha fazla. Gölgeleeri titredi ve kekeledi, kalın ve karanlıktı. "Bunlarla bir adamın kafasını ezebilirsin." Dişleri parlarken bakışları bana doğru kaydı. "Ve açık olmak gerekirse, ben gönüllüyüm."

Kıkırdadım, ama beni koltuğun çekip bacaklarımı iyice bastırduğında boğuk bir nefese dönüştü.

Serin hava ağrıyan amıma çarptığında, gün ortasında hâlâ sarayın kütüphanesinde olduğumuzu fark ettim. "Ya biri gelirse?"

"Biri boşalacak." Kalçamın iç kısmını ısırdı, yukarı doğru ilerleyerek beynimi karıştırdı. "Sen. Mesele de bu zaten."

"Yani, kapıdan." Nefesleri kaygan tenimi havalandırırken sarsıldım. "Yapamam-"

". Kapı gizemli bir şekilde sıkışmış." Kaşlarını kaldırıp bana baktı, dizlerimin arkasından tutup yukarı itti ve gidebildiği kadar dışarı çıkardı, beni o kadar açıkta bıraktı ki biri görürse ölebileceğimi düşündüm. "Gerçi sanırım birisi anahtar deliğinden bakabilir. Yine de kimseye röntgencilik konusunda ders verebileceğinden emin değilim."

"Beni görmelerine izin veremem." Sesime bir panik notasından daha fazlası karıştı. "Yapamam-"

"Bu koltuk anahtar deliğinden görünmüyor." Gölgeleeri ondan akarak iki el oluşturdu ve bu eller bacaklarımı yerinde tutmayı üstlendi.

Onlara baktım, parmaklarının tıpkı onun fiziksel parmakları gibi etimi çukurlaştırmasından büyülenmişim. Olağanüstü. Ve bedenimin sınırında gergin tutulma hissi, içindeki gerilimi daha da sıkılaştırdı.

"Bekle" -dikkatimi onun gölge ellerinden çektim- "kontrol ettin mi?"

Sadece esrarengiz bir şekilde gülümsedi, cismani elleri uyluklarım boyunca kayarak başparmakları kenarlarımı okşadı. "Okuduğun kitapta bu kadar çok konuşma olduğunu hatırlamıyorum."

Benimle alay ederken ve ayrılmış bacaklarımı öperken kıvranıyordum, ihtiyacım olan şeye gittikçe yaklaşıyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Çünkü hala tamamen giyinikti ve dakikalar önce ne kadar tahrik olduğunun kanıtını hissetmiş olmama rağmen sadece benim gelmemden bahsetmişti. Zihnimin her zaman tehlikenin farkında olan bir parçası, şu anda yaşadığım zevk sisi içinde bile tüm bunları kaydetti. "Benden ne istiyorsun?"

"Neden?" Beni ısırdı ve ben de diğerlerinin arasına serpiştirilmiş bir başka hisle soluk soluğa kaldım. "Sana söyledim, Katherine. Güzel bir kadın için tam bir trajedi.

Alevin yakıtsız bırakılması ve artık alev olduğunu bile bilmeyecek kadar alçalmasına izin verilmesi."

Sonra yaladı. Doğrudan merkezime doğru, şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha sıcak ve yüce.

İçimdeki tüm kaslar daha da gerildi ve minderlerden kalkıp kütüphaneyi dolduran bir çığlık attım.

Onu orada bıraktı, sadece tek bir darbeyle, ama içimi parçaladı, nefeslerimi düzensiz hale getirdi, vücudum serbest bırakılması gereken zorlu bir ritimle çarpıyordu, yoksa kesinlikle beni öldürecekti.

Dudağını ısırdı ve nefes verdi. "Yukarıdaki yıldızlar, tadın inanılmaz," dedi, o kadar alçak sesle ki kalbimin gümbürtüsünden zar zor duydum. "Senden ne istediğime gelince..." Bir başparmağını dilinin izlediği yol boyunca kaydırды, kıvrımlarımın arasından kayarak klitorisimi dürttü, bağlarıma karşı çekildiğimde benden boğuk bir nefesi sürükledi. "Şu anda yüzüme boşalmanı istiyorum, böylece sarayın geri kalanı bu tepkiyi kimden aldığını merak ederken, adımı haykırmandan sorumlu olduğumu bilerek günümün geri kalanına devam edebilirim."

Konuşabilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Yalan söylediğini biliyorum-"

Başparmağını ıslaklığıma döndürdü, giriş yerimde daireler çizdi ve gerçekten de söylediği gibi bir kor olduğumu ve korkunç ve görkemli bir aleve dönüşmek üzere olduğumu hissettim. "Bu imkansız."

"O zaman... o zaman tamamen dürüst davranmıyorsun." Dilime hakim olmak için savaşıırken kelimelerim kırıldı. "Sorumu 'hemen şimdi' ne istediğin şeklinde çarpıttın."

Gözleri kapalıydı, bana tembel bir gülümseme verdi ve klitorisimin hemen üzerindeki noktayı öptü, sadece yarım inç daha aşağı inmesi için beni acıttı. "Gerçekten umurunda mı?" diye fısıldadı, başparmağı biraz daha sert bastırarak içime dalmakla tehdit ediyordu.

Bu istediğim bir tehditti. İhtiyacım vardı. Arzuladığım. Uğruna ruhumu satacağım.

Dolgunluk. Zevk. O derin dokunuş.

"Şimdi mi? Hayır."

"Güzel." Dişlerini gösterdi, şeytani, lanetlenmiş ve muhteşemdi ve sonra başı beni bekleyen etime eğildi.

Arkadan öne doğru, dili içimi yaktı, zonklayan klitorisimde bitirdi ve boğazımdan boğuk bir inilti çıkardı. Başparmağıyla takip etti, sonunda kalın ve dolgun bir şekilde içeri girmesine izin verdi.

Ne kadar iyi hissettirdiğini anlatacak kelimelerim yoktu ve o içeri girip çıkarken ve ağzını klitorisimin etrafına kapatırken daha da az kelimem vardı.

Kendime dokunmak bunun yanında hiçbir şeydi. Parlak zirveler gibi hissettiren orgazmlar bile vücudumda şiddetlenen zevkin loş gölgeleriydi, sanki her bir lif her an patlamakla tehdit eden bir fırtına içeriyordu.

Daha sıkı sarıldığımda gölge elleri bacaklarımı ısırdı ve kısıtlamalarımı itti, onları çekti, tamamen kontrolde değil... cehennem, *uzaktan* kontrolde değil. Göğüslerimle oynadı ve dili sıkı tomurcuğumun üzerinde gezinirken meme uçlarımı çimdikledi.

Kırıldım.

O fırtınaların her biri özgür bıraktı. Karanlık. Aydınlık. Hiçbir şey ve her şey. Yıkıcı ve neşeli. Hepsi parçaladı. Beni yok etti. Fırtınanın ardından esintiyle sürüklenen dökülmüş yapraklardan başka bir şey bırakmadı.

Kısa bir an için huzur o kadar mutlak ki, ölmüş olabileceğimi düşündüm.

Ama uzun bir nefes vererek aşağı süzöldüğümde, dışarıya doğru verdiğim nefesin hâlâ hayatta olduğum anlamına geldiğini fark ettim. Ve aşırı hassas klitorisimi emen ağız... Siktir. Evet, hayattaydım. Ve tekrar kuruyorum. Elbette yapamazdım... bu kadar erken değil, bu kadar...

Boşaldım. Sertçe boşaldım, haykırdım, bedenim bağlara doğru yaylandı, zihnim unutuşun rahatlatıcı karanlığına gömüldü.

Beni iki kez daha mahvetti ve sonunda çekip gittiğinde ben titreyen, nefes nefese kalmış bir enkazdım, neredeyse devam etmesinden korkuyordum. Sıvı kaslarım onun gölgelerinin pençesinde sarktı.

Küçük, özel bir gülümsemeyle bakışlarımı karşıladı ve bacaklarımı okşadı. "Kor kıvılcımlarım." İç bacaklarımdan öperken gözlerinde muzaffer bir ışık vardı. Her yerim uğuldadı, o kadar hassaslaşmıştı ki hafif dokunuşları neredeyse acı vericiydi ve bedenim üzerinde biraz kontrolüm olsaydı ürküp kaçabilirdim.

Sersemlemiş bir halde sadece onu izleyebiliyor ve nasıl normal nefes alacağımı, nasıl oturacağımı, kelimeleri nasıl oluşturacağımı... nasıl *düşüneceğimi* hatırlamaya çalışıyordum.

Islaklığımı başparmağıyla emdi ve sanki hoşuna gitmiş gibi yumuşak bir ses çıkardı. Bu manzara karşısında skandala uğramalıydım ama nedenini bir türlü hatırlayamıyordum.

"Çok iyiydin, Ember. Çok, *çok* iyi." Yanaklarımı avuçladı ve beni öptü, bu sefer yavaş ve derinden. Dudaklarında misk kokulu bir tat vardı. Onun dilini kendi dilimle karşıladığımda, aklımın bir köşesi kendi uyarılmışlığını kaydetti.

Cevabım bir çizgiyi aşmış olmalı, çünkü öpücük ısındı, tüketti ve açtı. Beni ateşe verdiği yerden kalan küller bir kez iyice tutuştu. Bana doğru bastırdı, parmakları saçlarıma daldı ve titreyen bedenimle buluştuğunda ağzına doğru inledim. Bunun bir arzu iniltisi mi yoksa daha fazla dayanamayacağımı söyleyen bir inilti mi olduğunu bilemiyordum.

Bir an sonra topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak geri çekildi. Gözbebeklerinin büyümesi ve nefessiz kalması yeterince ipucu olmasaydı, pantolonunun yırtık olması ihtiyacının derinliğini ele verebilirdi. Ama göğsünün uzun bir inip kalkışıyla doğruldu ve bir adım geri attı.

Dudağını ısırarak beni inceledi. Pencere kenarında oturuyordum, elbisem aşağı ve yukarı doğru çekilmişti, böylece örtmesi gereken hiçbir şeyi örtmüyordu. Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama gölgeleri sıkıca tutuyordu.

Acele etmesine izin vermediler. Bakışları bana sahipmiş gibi hissettiriyordu. Kocamın yasal mülkiyetine karşı öfkelenmişim yerde, bu... açıklayamadığım bir şekilde aynı değildi. Bu bana taç giyme töreninde yeni bir hükümdarın krallığı sahiplenmesini ama karşılığında kendini ulusa adayacağına dair yemin etmesini hatırlattı. Ülke ona aitti ama o da ülkeye.

Bastian'ın bakışı böyle hissettirdi. Sanki iki taraflı bir sahiplenme gibiydi.

"Senin böyle bir resmin için neler vermezdim." Alçak sesi kütüphanenin durgun havasında titriyordu. "Doymuş, açılmış, göğüsleri dışarıda, kıyafetleri, saçları ve o muhteşem vücudu muhteşem bir karmaşa içinde."

İçimi bir ürperti kapladı; bir yandan böyle bir tablonun var olabileceği düşüncesiyle korkuya kapıldım, bir yandan da övgüden ve özellikle de *muhteşem* kelimesinden zevk aldım.

Nefeslerim normale yaklaşırken yumuşak bir kahkaha attım. "Bence insanlar konuşabilir."

"Bırakın yapsınlar."

Dikkatle elbisemin yakasını göğüslerimin üzerinden geçirdi ve gizlenmeden önce bir tanesine sert bir öpücük kondurmak için durakladı. Gölgele kalçalarımı serbest bıraktı ve bedenim gergin pozisyonundan sıyrılırken bir iç çektim.

"Çok iyi," diye fısıldadı şakağımı öpmeden ve elbisemi bacaklarımın üzerinden çekmeden önce.

Vücudum mırıldandı, söylediği gibi doymuştu ama aynı zamanda onu memnun ettiğim için de mutluydum. Ve tek gereken, o beni mutluluk içinde yutarken arkama yaslanıp oturmaktı.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itti; öpüşürken dökülmüş olmalılar. "Bir dahaki sefere kraliçenin huzuruna çıktığımızda bunu unutma. Utandığında yanaklarının aldığı rengi seviyorum, kötü kadın."

"Kötü değil mi?"

"Az önce yaptıklarımızdan sonra mı?" Alay etti ve başını salladı. "Yanılmışım, sen kesinlikle bir hanımefendi değilsin."

Nefesim kesildi, yüzüm kızardı.

Eğlenerek parlayan gözleriyle çenemi tuttu ve indirmemi engelledi. "Evet, bu renk. Mükemmel."

Ona ters ters baktım. Anlaşılan beni parmakları ve diliyle sikmesi, her fırsatta dengemi bozmaya çalışmasını engellemeyecekti.

"Ve çok da kızgın." Gülümsemesi genişledi. "Kıvılcım çıkarmana bayılıyorum, küçük kor."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama saçlarımı okşayarak minderlerin üzerine saç tokaları saçtı ve bana derin ve yıkıcı bir öpücük daha verdi. Benimle alay etmeye devam ederse ona kıvılcım atmaktan daha fazlasını yapacağımı söylemek üzereyken, ona teslim oldum.

Ya da en azından çoğunlukla teslim oldu.

Hem saçlarımı hem de bileklerimi kavradığı için hareket edemememe rağmen

-Tamamen güçsüz değildim. Uyarmak için alt dudağını ısırdım. Ama ağzıma karşı gülümsedi ve boğazından yumuşak bir inilti geldi.

Sonunda sözünü kesip geri çekildi ve dudaklarımın çatlamasına, kafa derimin karıncalanmasına neden oldu. "Katherine." Başını eğerek döndü ve uzaklaşmadan önce pantolonundaki şişkinliği iyice görebildim. Bir hareketle bileklerimdeki gölgelerin kaybolmasını sağladı, sonra kendisi de kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Orada öylece oturmuş, vücudum ağrıyarak ona bakıyordum.

Onun irtibatı ve sevgilisi. Bu ay, maaşımı gerçekten hak etmiştim.

Yine de içimde zafer *gibi* sıcak ve parlak bir his *vardı*. Uzun, çok uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi. Yarı unutulmuş bir şey,

Bu yüzden kelimeyi tam olarak bulamadım. Ama yeşil ve gürdü, yeni büyümüş gibiydi.

Ve iyiydi.

OceanofPDF.com

I Öğleden sonranın geri kalanını odamda uyuklayarak ve sırtarak geçirdim... sonra da kimsenin görüp görmediğini merak ettim. Ertesi sabah kraliçeyle kahvaltı yaptığımda, bütün zamanımı oturmuş, bir suçlama bekliyordu. En yakın şey Ella'nın yan gözle bakması ve ardından mırıldanmasıydı: "Kesinlikle parlıyorsun, Katherine. İrtibat görevinin böyle bir etkisi olacağını kim bilebilirdi?" Esrarengiz gülümsemesi bunu daha sonra soracağına söz veriyordu, tabii ki yalnız kaldığımız anda bunu yaptı. İçimi döktüm. Dudağını ısırarak ve koltuğunda kıvranarak dinledi. Bu onu gördüğüm en kibar olmayan şeydi.

O öğleden sonra, Seren odama habersizce geldi.

Kaşlarımı kaldırdım ve çayımı yudumladım. Bastian odamda kaldığından beri önleyici ilaç içmeye başlamıştım, çünkü ona ihtiyacım olma ihtimali giderek artıyordu. Bal, içindeki çeşitli bitkisel bileşenlerin acı tadını yumuşatıyordu. "Buraya geldiğini hatırladın demek." Onu iki gündür görmemiştim. "Endişelenmeye başlamıştım."

Homurdandı ve tuvalet masasının üzerindeki çeşitli kavanozları karıştırdı. "*Çok özür dilerim* leydim. Çok meşguldüm." Omuz silkti, topuklarının üzerinde döndü ve ayaklarının üzerinde yürüyerek yaklaştı. Başını çaydanlığa doğru eğdi ve kokladı. "Seni görmek istiyor. Her zamanki yer." Bir koltuğa çöktü, bacaklarını kolun üzerine yaydı. "Şimdi, tabii ki."

"Ah, *elbette*." İçimi çektim ve biraz fazla sıcak olmasına rağmen son çayımı da yudumladım. içmezsem hamilelikten korunamazdım. Ben olduğum için günde en az iki fincan içerdim. İhtiyacım olan son şey, patavatsızlığımın kanıtı olarak bir bebekle uğraşmaktı.

Kapıdan geriye baktım. "Çarşafların değişmesi gerekiyor." Bunu kendim de yapabilirdim ama sarayda taze çarşafları nerede sakladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ve etrafı kurcalamak kimliğimi açığa çıkarırdı.

Tırnaklarını temizlemekten başını kaldırmadı. "Birine söyleyeceğim. Onu bekletme." Arsız bir sırıtışla el salladı.

Benden nefret mi ediyordu yoksa beni eğlenceli mi buluyordu karar veremiyordum. Şimdiye kadar tanıdığım en beceriksiz hizmetçi olduğu kesindi. Yine de Cavendish onun parasını ödüyordu, ben kendi maaşıma el atmak zorunda kalmıyordum, bu yüzden onu kovup başka birini işe almayacaktım.

Lara'nın öldürülmesinden beri beni takip eden bakışlar sokağa çıkma yasağıyla birlikte sona ermişti ama Cavendish'in ofisine giderken tanıdığım birkaç kişinin yanından geçtim. Bakışları kürek kemiklerimin arasına battı. Dün Bastian'a ne yaptığımı biliyorlar mıydı? Dilimi ısırdım ve aceleyle gözden kaybolmak istememe rağmen adımlarımı eşitlemeye zorladım.

İçeri girdiğimde Cavendish satranç takımının başında durmuş, yüzünü profilden göstererek tahtayı düşünüyordu. Bugün kollarını sıvamıştı ve gömleğinin üst düğmelerini çözmüştü, sanki uzun süredir burada gözlerden uzak yaşıyordu. Dudaklarını büzmüş, çenesini ovuşturuyordu. Konsantrasyonunu bozmak istemediğim için bekledim.

Güçlü, tatlı bir koku boğazımı yakaladı ve irkilmeme neden oldu. Ancak döndüğümde bir dolabın üzerinde duran sümbül vazosunu fark ettim. Lara'nın bedeninin görüntüsü zihnimde parladı, sert ve parlaktı.

Ben çiçeklere doğru dönerken Cavendish aşağı indi, beyaz bir taşı oynattı, siyah bir kale aldı ve masanın üzerine fırlattı. Yüzünden memnun bir gülümseme geçti.

"Katherine," dedi sonunda bana dönerek, "benim yıldız ajanım, günün kadını, Dusk'ın en yeni irtibat kişisi."

Övgüsü her zamanki kadar güvenli hissettirmiyordu. Onu memnun etmiştim ama... Belki de bakışlarında satranç oyunundan kalma yırtıcı bir şey vardı. Ellerimi kavuşturdum ve onaylarcasına çenemi eğdim.

Yaklaşırken başını salladı, gülümsemesi genişleyerek göz kamaştırıcı bir hal aldı. "Ve seni önermeme bile gerek kalmadı - seni kendisinin istediğini duydum." Yaklaşırken gözleri kısıldı.

Durmadı, ben kapıya çarpana kadar beni geri çekilmeye zorladı. Yutkundum, nefeslerim hızlandıkça boğazım sıkılıyordu. Yine saçımı mı çekecekti? Bir şekilde başarısız mı olmuşum? Görevimde bir şeyi mi atlamıştım?

Ellerini omuzlarımın üstünden kapıya koydu ve beni içeri hapsetti.

Kaçmak için kolunun altına girebilirdim ama sonra ne olacaktı? Onun ofisindeydim.

Ben onun çalışanıydım. Onun parasına ihtiyacım vardı. Hayır, bu kafeste kapana kısılmıştım.

"Bunun merak ediyorum." Başını eğdi ve kalçasını benimkinin arasına sıkıştırdı.

Donup kaldım. Nefes aldığımdan bile emin değildim.

"Onun dikkatini nasıl çekmiş olabilirsin, *merak ediyorum*?" Sırıttı ve eğildi, bakışları boğazımdaki nabız atışına döndü, gözbebekleri genişledi.

Sonunda Bastian'ı becerdiğimi ve bunun beni deneme sırasının ona geldiği anlamına geldiğini mi düşünüyordu? Buna dayanabilirdim. Kafamın içinde uzaklaşır ve bedenimin bunu kabullenmesine izin verirdim. İşe yaramaz kocamın beceriksizliğinden daha kötü olamazdı.

Duvara yaslandım ve bakışlarımı onunkilerden ayırdım, bakışlarımın uzaklara dalmasına izin vermeye hazırdım.

İşte o zaman yüzümden birkaç santim ötede tanıdık bir kolye gördüm.

Altından, yedi köşeli bir yıldız, ortasında bir kaplan gözü.

Adrenalin içime doldu, köpürdü ve parladı. Kaslarımı harekete geçiren şey bu olmalıydı, çünkü kolyeyi aldım ve ters çevirdim. Arkasında, zincirin geçtiği halkanın onarıldığı yerde yeni bir altın nodülü görünüyordu.

Eğer kolyenin aynısı değilse, tam olarak eşleşecek şekilde tasarlanmış ve kırık parçaya sabitlenmiş bir yedekti.

Kalbim gümbürdedi. Kolye titreyen elimde şingirdedi.

Cavendish'e baktığımda, kaşlarını beklentiyle kaldırarak beni izledi.

"Lara'yı sen öldürdün." Bir olasılık olarak aklımdan geçmişti ama... Hâlâ zamanım vardı.

Hafif bir gülümsemeyle başını eğdi. "Acele etmen için seni uyarmıştım."

"Bir ay demiştin." Kendi başıma idare edip edemeyeceğimi görmek için gerçekten biraz daha beklemek istemiyor muydu?

"Yeterince fırsatın vardı ama kullanmadın. Sana onun ilişkisini hediye paketi içinde verdim ve sen bunu kullanmadın. Hediyelerimin kıymetinin bilinmemesinden hoşlanmıyorum." Gülümsemesi soğuklaştı. "Ve ben de bekletilmekten hiç hoşlanmıyorum. Sana söyleneni yapsaydın hayatta kalabilirdi."

Onu birkaç hafta uğruna öldürdü. Onu öldürdü çünkü ben başarısız oldum... çünkü ben itaatsizlik ettim.

Tüylerim diken diken oldu ve gözlerimin arkasında ve boğazımda korkunç bir baskı oluştu. Langdon'la olan ilişkisini, istifa etmesi için ona şantaj yapmak amacıyla hemen kullansaydım...

"Watch seni neden tutuklamadı? Kolyen ondaydı."

"Ah, sevgili Katherine, neredeyse zekice bir soru. Ama gerçekten kraliçenin casus şefini tutuklayacaklarını düşünüyor musun? Özellikle de bu kadar çok kişi onun için çalışırken. Beni gözden düşürmek ve sarayın istikrarını bozmak için bunun planlandığına inanmaları için onları cesaretlendirdim."

Saat bile onun cebindeydi. Belki de şaşırmamalıydım ama... Hiçbir yer güçlü adamların yozlaşmasından korunaklı değil miydi?

Boğazım bir kamış kadar ince bir şeye dönüştü. "Peki Bastian'a not? Bu planınızın nasıl bir parçasıydı?"

"Bir fırsat." Omuz silktili, başını savurdu. "Onun sırlarını istiyorum, ama bundan da öte, gitmesini istiyorum. Sana olan tutkusu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat sundu. Eğer olay yerinde bulunsaydı, bu onu yönetim kurulundan uzaklaştırmak için uygun bir yol olurdu."

Herhangi bir tepki veremedim. Eğer bu kadar sakın ve hesaplı olmasaydı, ona deli diyebilirdim. Ama hayır, yaptığı her şeyin arkasında korkunç bir büyük plan vardı.

Ve eğer kolye ona aitse, bu onun fae dokunuşuna sahip olduğu anlamına geliyordu, ancak üzerinde bir fae işareti görmemiştim. Kıyafetlerinin altında saklı olmalıydı.

Uzun bir sessizlikten sonra bir tutam saçı yüzümden geriye doğru itti ve şakağımdan aşağıya doğru bir çizgi çizdi. "Ağımın bir parçası olmak için gerekenlere gerçekten sahip olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Ama işte buradasın, Marwood'un irtibat görevlisi ve aynı zamanda sevgilisi." Yanağımlı avuçladı ve dişleri muzaffer bir sırıtışla parladı. "Pratik bir yaklaşım sergileyeceğine güvenebileceğimi biliyordum." Beni öpecekmiş gibi yüzüme doğru eğildi.

İçten içe . Dışarıdan, hiçbir şey.

Bedenimden uzaklaşmıştım. Hayatta bazı şeyler daha iyiydi.

Parmakları bükülürken uzaktan izledim ve sonunda geri çekildi, beni kendi korkumla kapıya yapışmış halde bıraktı.

Satranç tahtasına döndü ve düşünmeye başladı. "Görevinizin bir sonraki aşamasına gelince..." etti ama kelimeler kalın ve çarpıktı, sanki ben bir gölün dibindeydim ve o da yüzeydeydi.

Talimatlarımı anlayacak kadarını yakaladım. İrtibat olarak konumumdan yararlanın. Bastian'ın güvenini kazan. Onu avucumun içine al ve sonra

bilgi için sıkmak. Tercihen siki avucumun içindeyken... ya da anatomimin herhangi bir yerindeyken.

Onun bu açık sözlülüğü karşısında şok olmaya bile cesaret edemedim; bedenim yanıt veremeyecek kadar uzaktaydı.

Talimatları bununla da bitmiyordu. Uykusu hafifse, odasında daha ilginç bilgiler bulun... Cavendish küçük bir dolaba gitti, kilidini açtı ve küçük bir şişe berrak sıvı çıkardı. İçeceğe damlatılacak birkaç damla Bastian'ın derin bir uykuya dalmasını sağlayacak, böylece etrafı kurcalamam onu uyandırmayacaktı.

Milyonlarca kilometre ötede, şişeyi kabul ettim ve başımı salladım.

Çok itaatkar. Çok sessiz. Babam çok gurur duyardı.

"İşte oldu." Cavendish gülümsedi ve yanağımı okşadı. "Beni bir daha bekletmeyeceğini biliyorum."

Bununla birlikte, kovuldum.

Odadan fırladım, şişe avucumda yanıyordu.

Lara'yı öldürmüştü. Şaşırmış ve ihanete uğramış görünmesine şaşmamalı. Kraliçenin casus şefinin onu güvende tutmak için burada olduğunu sanmıştı; ne de olsa o da bu diyarın bir parçasıydı.

Ama... hayır. bu şekilde görmedi, değil mi?

Albion'u ve kraliçemizi korumaya yemin etmiş olabilirdi ama biz de bu alanda sadece birer yaratıktık. Yararlı olabilirdik, tıpkı arazimdeki ördeklerin yumurtaları ve sümüklü böcek avlama becerileri için yararlı olmaları gibi. Ya da ezdiğim sümüklü böcekler ve salyangozlar gibi onun yoluna çıkabilirdik. Bizi böyle görüyordu.

Ben de dahil.

Bu işten kaçmam gerekiyordu. Beni içinde tuttuğu tuzaktan kaçmam gerekiyordu.

Cavendish için çalışmak çok tehlikeliydi.

Bastian'ın benim için en büyük tehlike olduğunu düşünmüştüm. Koridorda ilerlerken boğazımdan bir kahkaha fokurdadı. Neyse ki etrafta duyacak kimse yoktu.

Bastian birkaç söylenti dışında kimseyi öldürmemişti. Lara'yı bulduğumuz gün beni korumuştı. Onun katilini ortaya çıkarmaya çalışmıştı. Bilinmeyen bir kişiye bilgi aktarması ve Caelus'un süitine gizlice girmesi dışında, onu kötü bir şey yaparken bulmamıştım.

Cavendish, gerçi... O bir katildi. Ama kraliçenin onayıyla hareket etti ve bu onu dokunulmaz yaptı.

Koridorlarda , göğsüm ve boğazım sanki biri tarafından sıkılmış gibi gergindi, tüm bu düşünceler aklımdan geçerken gözlerimi açıp bakıyordum

Birbirimizi.

Bastian'a katili bulduğumu bile söyleyemezdim. Eğer söylersem, bu casus olduğumu kabul etmek anlamına gelirdi ve buna nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi? Ayrıca Cavendish'in operasyonlarıyla ilgili *herhangi bir şeyi* ifşa etmek vatana ihanet sayılırdı ve benim endişelenmem gereken yeterince suç vardı.

Sikeyim. Siktir! Yüksek sesle söylememek için parmaklarımı dudaklarıma bastırmak zorunda kaldım.

Kendimi Bastian, Asher ve Lara'yı daha önce gördüğüm pencerelerin önünde buldum. Yanağımı soğuk cama dayadım ve nefesimin buğulanmasına izin verdim. Soğuk, sersemliğimi dağıttı ve ben de avucumu cama dayadım, onu içime çekerek tekrar kendime döndüm.

Orada ne kadar durduğumu, neredeyse cama sarıldığımı sadece tanrılar biliyordu ama sonunda göz kırptım, uzun bir nefes aldım ve doğruldum. Dışarıda güneş bahçelere doğru akıyor, sarayın bu tarafına ve her bir ağacın ve çalının dibine derin gölgeler düşürüyordu. Bir sürü dük sabrecat'larına binmiş, sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi gülüyor ve başlarını sallıyorlardı.

Onlar havalanıp kedilerini Queenswood'a doğru yarışa teşvik ederken dişlerimi sıktım. Onlardan biri olmak nasıl bir şey olmalı? Bir adam. Çok, çok zengin bir adam. Statüsü ve gücü olan biri. Bir düzine kadınla yatabilen ve hiçbir sonuçla karşılaşmayan biri. Yanlış bir şey söyleme ya da yapma korkusuyla yaşamayan, hatta böyle bir dedikoduyla bile karşılaşmayan biri. Malikanesi bir yılda benim hayatım boyunca kazandığımdan daha fazla para kazanan biri.

Ama aklımın bir köşesi, bir saat içinde ne kadar para kazanabileceğini fısıldadı.

Nefes nefese kaldım ve parmak ucumun buğulu camda düklerin rotasını izlediğini fark ettim.

Bir saat. Doğru yaparsam *çok* büyük bir meblağ kazanma fırsatım vardı. Ve... Yeteneklerim vardı. Vespera'ya sahiptim. Çalışmak için zamanım vardı.

Sabrecat yarışı ve üç bin poundluk ödülü beni Cavendish' kurtarabilir.

Olabilecek tek şey buydu. Girecektim ve kazanacaktım.

Yapmak zorundaydım.

I hemen antrenmana başladı. O öğleden sonra Vespera'yı uzun bir gezintiye çıkardım ve dayanıklılığını test ettim. Bacaklarını uzattı, rahat bir hızla ilerledi, dışarıda olmaktan memnunmuş gibi havayı kokladı. İşte saraya geldiğinden beri, şimdiye kadar çok uzağa için bir nedeni .

Kraliçenin yarışı on milden fazla sürecekti. O akşam bir kart partisinde, poker masasında güzergah hakkında bilgi aldım. Çoğu yıl şehrin içine kadar uzanır, yolları ve köprüleri kapatırdı, ama bu yıl saray arazisiyle sınırlı olacaktı, böylece isteyen tüm fae'ler katılabilecekti.

Bu fikir karşısında yanağımın içini ısırdım. Vespera hızlıydı ve her yarışta onu desteklerdim, ama fae'lere karşı yarışmak? Kollarında ne numaralar olduğunu kim bilebilirdi ki?

Kollu hilelerden bahsetmişken, Frank talibi Prens Valois'nın kartlarda hile yaptığından oldukça emindim, çünkü bir kazanan el *daha* ortaya çıkardı. Kıkırdadım ve bir deste para daha kaybettiğim için midem bulanmıyormuş gibi başımı salladım. "Şeytanın kendi şansına sahipsiniz, Majesteleri."

"Özür dilerim *madam*, sizi mahrum etmekten nefret ediyorum ama kazanmayı çok seviyorum." Büyüleyici gülümsemesi, uzun süre kızgın kalmanın zor olduğu türdendi.

Odanın diğer ucunda, genç bayanlardan birkaçı oyunlarından başlarını kaldırmış onu izliyordu. Onun gülümsemesi de gözlerinizi ayırmanızın zor olduğu türdendi. Ella'yı bile ara sıra ona yan yan bakarken yakaladım.

Hazırlanırken ona Cavendish'i ve Lara'nın cinayetiyle bağlantısını açıklamadan kolyesini sormuştum. Onu hiç görmemişti. Kolye onun için önemli olmalıydı çünkü her zaman takardı. ve kırıldıktan sonra tamir ettirdiği için.

"Belki de *madamın* şansı dönmek üzeredir." Bastian'ın alçak, tanıdık sesi vücudumu alarma geçirdi, tam da elinin omzuma konduğu anda. Görünüşte sıradan bir hareketti ama arkamda, herkesin göremeyeceği bir yerde, başparmağı elbisemin askısının altına kayd ve orada kaldı.

Dokunuş sinirlerimi gerdi, belki de arkamda, görüş alanımın dışında durduğu gerçeğiyle daha da arttı. "Lord Marwood." Dilim resmiyete kaçtı - başkalarının suçlamalarına karşı bir kalkan... ya da belki de kendi kontrolümü korumak için. "Bize katılıyor musunuz?"

"Ben izlemeyi tercih ederim. Senin de öyle olduğunu duydum, *Katherine*." Bunu omzumun üzerinden söyleme şekli labirentin merkezini hatırlatıyordu.

Yüzüm yanıyordu ama masadaki kartları toplayıp Ella'ya uzattım. Usta bir elle kâğıtları karıştırdı, oynattı ve birbirine karıştırdı.

Omzumdaki tutuşu değişti ve eğilip fısıldarken sıcak nefesi kulağıma üfledi, "Bu çok sevdiğim renk. Çok güzel."

Nefesim kesildi, bardağımı kaptım.

Ella güverteyle meşgul olurken, Prens Valois tek kaşını kaldırarak Bastian'la beni izledi. Leydi Ponsonby ile bakıştılar.

Bastian'ın fısıltısı kesinlikle dillerin dolaşmasına neden olacaktı, ama kuralların sadece bu tarafında kaldı. Yine de kalbimin hızlı atışı *tehlikeyi* işaret ediyordu.

Bastian'ın başparmağı boynumun arkasında dolaşarak inci kolyenin altından geçti. Nefesleri hâlâ kulağımı gıdıklıyordu ve beni tatmadan hemen önce amımı nasıl gıdıkladıklarını düşünmeden edemiyordum.

"Geldiğinizde bu renge büründüğünüzü biliyor muydunuz?"

Boğuldum. Şarap boğazıma kaçtı, takıldı, yaktı. Bir şekilde yutkunmayı başardım ama öksürüğümü durduramadım ve gözlerim doldu. Bastian dökmemem için bardağı elimden aldı.

"Leydi *Katherine*," diye seslendi Majesteleri yan masadan, "ölmemeye *çalışın*... ya da en azından bunu sessizce yapın." Kıkırdadı ve onu odanın geri kalanı izledi.

Kardeşinin ölüm haberi bu öğleden sonra gelmişti. Bu haberi kimin getirdiği konusunda rivayetler farklıydı, bazıları yabancı bir kraliçe olduğunu söylüyordu. Haberi kim getirmiş olursa olsun, pek de kederli görünmüyordu; yas tuttuğunun tek işareti siyah elbisesiydi. Ella bana kraliyet kardeşleri arasında sevgi kaybı olmadığını söylemişti, özellikle de annelerinin ölümünden sonra onun yönetmesi gerektiğini savunduğu için.

"Lord Marwood." Başını ona doğru eğdi. "Bize katılmanız ne güzel *Sonunda*. Yeni irtibatınızı tanımaya başladığınızı gördüğüme sevindim."

Eğilirken ağırlığı elinin üzerine kaydı ve o muhteşem yüz nihayet omzumun üzerinden göründü. Onun deyişiyle, o yüzün "her boşalmıştım". Lütfen, tanrılar, bunu tekrar yapma şansım olduğunu söyleyin.

"Burada işim bittiğinde Katherine'i *çok iyi* tanıyacağıma eminim." Gülümsemesi prensinkinden bile daha çekiciydi.

Prens Valois'ya bakan genç hanımlar fısıltıyla konuşmak için başlarını eğdiler. Onların ötesinde, Bayan Ward ateşin yanında tek başına oturuyordu. Gözleri kocaman, kaşları çatık, bakışlarının umutsuzluğun uçurumunda sallanan bir özlem olduğuna yemin edebilirim.

Bir sonraki oyuna başladığımızda Bastian sandalyemin arkasındaki dikkat dağıtıcı pozisyonunu korudu. Gerçi bu durum Prens Valois'yı hileden vazgeçirmiş gibi görünüyordu, çünkü bir sonraki eli ben kazandım. Belki de bir fae'nin ve efsanevi duyularının önünde el çabukluğu yapmaktan çekiniyordu.

Ella alkışladı ve paramı toplamama yardım etti. "Bu bir mucize! Onun kazanma serisini bozdun."

"Aferin." Bastian kulağıma eğilmeden önce parmak uçlarıyla köprücük kemiğimi sıyırdı. "Saat on biri vurduğunda, mazeretlerini bildir ve benimle terasta buluş, böylece seni bu kadar iyi yaptığın için ödüllendirebilirim."

Fısıltısı karşısında yüzümü nötr tutmak için mücadele ettim ama başaramadım ve bunu bir yudum daha şarap içmenin arkasına saklamak zorunda kaldım.

"Yine o renk. Neredeyse 'lütfen' dediğin zamanki kadar güzel."

Oyunun geri kalanı uçup gitti. Prens Valois'ya kaybettiklerimin hepsini ve üstüne iki katını geri kazandığımda bile olmam gerektiği kadar heyecanlanmamıştım. Bastian'ın farklı türden bir ödül vaadiyle değil.

Prensin hilesi sona erdiğinde, okuma becerilerimin pokerde işe yaradığı ortaya çıktı, rakiplerimin blöf yapıp yapmadığını anlıyordum. Sonunda Leydi Ponsonby çekildi, çünkü Ella ve ben her eli domine ediyorduk ve çoğu zaman ikimiz savaşa kilitleniyorduk.

Göz göze, vücut dili ve ince ifadelerle yürütülen bir mücadeleydi.

Fark edebildiğim kadarıyla hiçbir şey söylemedi. Ama blöf yapıyor olsam da olmasam da tatlı gülümsememi dağıttım. Elim bir kez kötü gittiğinde Bastian tam o anı seçerek kulağıma fevkalade pis bir şey fısıldadı. Elimde olmadan tepki verdim, gözlerim büyüdü... ve böylece Ella'nın beni okuma çabalarını bozdum.

Mükemmel bir suç ortağı oldu.

Saat on buçukta mazeretini bildirdi. Takip eden yarım saati daha da sıkılaşıarak geçirdim, dışarıda bana neler yapabileceğini hayal ederken kalçalarımı birbirine bastırdım. Dikkatimin dağılması nedeniyle son iki eli Ella'ya kaptırdım.

Sonunda saat on biri gösterdiğinde esneme numarası yaptım ve masadan kalktım. Ella'nın kaşları yukarı doğru kalktı ve bana çok ama *çok* derin bir uyku dilemeden önce hafifçe sırttı.

Bir kahkahayı elimle bastırdım ve odadan koşarak çıkmamaya çalıştım. Tenim karıncalanarak terasa açılan en yakın kapıyı buldum ve aceleyle serin gece havasına çıktım. Bu gece dışarıda hiçbir olay olmaması, birkaç fener anlamına geliyordu ve karanlığa bakmak zorundaydım. Onu çağırma şansım var mıydı? Kaldırım taşları boyunca süründüm. Şu sütunun yanındaki gölge-?

Bir el ağzımı kapattı, hafif tuzluydu ve içime çektiğim nefes sedir ve bergamot notaları taşıyordu. Bir kol belime dolandı ve benimkini yanımda sabitledi. "İşte buradasın."

Beni terastan geçirip mermer bir heykelin arkasındaki oyuğa götürürken avucunun içine "Bastian," diye nefes aldım. Gece açan yaseminler başlarının üzerinde yükseliyor, havayı baş döndürücü kokusuyla dolduruyordu.

"Tabii ki." Kollarımı bırakarak sırtıma bastırdı ve beni duvara doğru itti. "Tabii burada buluşmayı planladığın başka biri yoksa?" Sesinin tonundan kulağımda hissettiğim bir sırtış olduğu anlaşılıyordu. "Şu bahçıvan olabilir mi?"

Uzaktan gelen yumuşak bir kıkırdama ve ardından gelen ayak sesleri beni dondurdu. Adımlar çakılların üzerinde çıtırdayarak daha da yükseldi. "Bunu kendi gözleriyle gören birinden iyi bir otoriteye sahibim." Bir kadın sesi gecenin içinde sürükleniyordu. Burada terasta değil, belki de aşağıdaki lamba patikasında. Tanrılara şükür bizi fark etmeleri gibi bir tehlike yok.

Başka bir kadın alay etti. "Ama yine de sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kumar masasındaydı."

Yanımızdan geçerken ayak sesleri yumuşadı. "Belki de harap haldeki malikanesini onarmak için para kazanabileceğini düşünüyordur."

Kaskatı kesildim, boğazım düğümlendi. Bastian'ın elinin baskısı ağzımdan yumuşadı ve nefes almam için bana alan açtı. Benim hakkımda mı konuşuyorlardı?

"Ya da Lord Marwood'u serveti için kullanabileceğini düşünüyor." Nefesimi içime çektim. *Öyleydiler.*

"Onun nasıl olduğunu gördün mü...?" Cümlesi ayak sesleriyle birlikte gecenin içinde kayboldu.

Bastian'ın tenine karşı "Biliyorlar," diye fısıldadım.

"Yapsalar ne olur?" diye mırıldandı kulağıma. "Artık ben varım. Gece Kraliçesi'nin Gölgesi senin yanındayken kimse seni devirmeye cesaret edemez."

kesildi. O haklıydı. Saraydaki herkes ondan ya korkuyor ya da saygı duyuyordu, özellikle de piknikte Langdon'ın peşinden giden gölgelerini sonra. İlişkimiz hakkında söylentiler yayılmıştı, özellikle de beni irtibat görevlisi olarak istedikten sonra.

Ella başından beri sarayda benim müttefikimdi ama benden daha fazla güce sahip değildi.

Bastian mı? Onun sayesinde sadece bir müttefikim değil, güçlü bir müttefikim de oldu. Tahtadaki bir taştan ziyade bir oyuncu.

Duvara yaslanarak rahatladım. "Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk." Vücudunun sırtıma yaptığı baskı hafifledi ve o anlık şoktan sonra bunu bitirmek istediğimi düşünerek geri çekileceğinden korktum.

Bu yüzden elini ağızımdan indirip başparmağını dudağımın üzerinde gezdirdiğinde onu öptüm, pedini emdim, dilimi üzerinde gezdirdim. Bu konuda fazla pratik bilgim yoktu ama vücudumun kendi fikirleri olduğu açıktı. Bu içgüdünün beni ele geçirmesine izin verdim.

"Bu muhteşem, Kor." Kışıma sürtündü ve ben de labirentte ve daha önce bahçelerde yaptığımız gibi ona doğru eğildim. "Bunu bahçıvanına mıydın?"

"Hayır," dedim tenine karşı, sonra başparmağını ağızıma aldım ve dilimi onun etrafında dolaştırdım.

Bacaklarıma vuran ürperti bana elbisemin eteğini yukarı çektiğini söyledi. Bir an sonra parmak uçları kalçamın yan tarafında gezindi. "Peki ya ben izliyor olsaydım?"

Ayaklarımı birbirinden ayırıp daha sert bir şekilde içime girdiğinde, siki o tatlı noktaya ulaştığında tenim ılık aldı. Başparmağında inledim.

"Ben izliyor olsaydım onun sikine böyle eğilir miydin? Senden isteseydim?"

Evet. Zihnim korkunç bir hızla oraya sıçradı. "Ne kadar ileri gidebilirsin, Katherine?"

Ne kadar uzak olursa olsun. Çılgınca bir an için ciddiymdim ve bu beni heyecanlandırdığı kadar ürpertti de. Cevap vermemek için kendime bir bahane bulmak amacıyla başparmağını daha sert emdim. Sorusu ve olası cevapları beni çok sarsmıştı.

Bu sadece tenimi daha da kızıştırmak, nefes alışımı zorlaştırmak için yaptığı edepsiz bir konuşma mıydı? Yoksa beni test mi ediyordu?

Eğer arzularımı yeterince yükseltebilirse, ona ne verebilirim?

Parmakları uyluklarımın üst kısmına ulaşip aralarına kaydı ve cevap aklıma geldi.

Her şeyi.

Bunun korkusu damarlarımda gürleyen ham ihtiyaçla karıştı ve kaygan kıvrımlarım boyunca kayarken beni daha sıkı sıktı.

"Cevap vermiyorsun," diye kulağıma nefes vererek beni ürpertti. "Ama ıslak amın sana ihanet ediyor. Sanırım izleniyor olma fikri hoşuna gidiyor."

Klitorisimin üzerinde yavaş ve işkenceli bir daire çizmeye başladı, bunu başparmağını ağzıma sokarak zamanlıyordu. "Ya da belki de her iki parçam da seni burada becerirken izlemesini tercih edersin" -başparmağını daha derine gönderdi ve açgözlülükle aldım- "ve burada." Bir parmağını kaydırды, sıkılmış kaslara bastırdı. "Bu gece çok sıkı. Sanırım bu fikri biraz fazla seviyorsun." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, sesi sırtıma doğru gürledi, sonra yüzümü ona çevirmek için ağzımdaki başparmağı kullandı.

Gümüş gözleri kukuletalıydı ve dudaklarıma sabitlenmişti. "Kahretsin, ağzın bunu yaparken inanılmaz görünüyor."

Sözlerindeki övgü ve parlayan gözlerindeki şehvet bedenimi daha da sıkılaştırdı. Ellerimi duvara dayayıp geriye doğru itmeme yardımcı olması için itişlerine doğru eğildim.

"İşte bu aşkım, zevkini al, kovala, benden talep et." Nefesleri artık düzensizdi, ayırık dudaklarının arasından geliyordu. Başparmağını çekip yerine dilini koydu, içime bir parmak daha sokarken beni yavaş ve derin öptü.

Önümde duvar, arkamda da o olmasaydı şimdiye kadar çoktan düşmüştüm. Vücudumdaki tüm güç amıma, kalçalarıma ve sırtımdaki gerginliğe odaklanmış, bacaklarımı güçsüz bırakmıştı.

İçimdeki gerilim kırılma noktasına yaklaşırken, sanki kırılmak üzere olan eğilmiş bir dalmışım gibi inlemelerimi tüketti.

"Çok duyarlı," diye fısıldadı dudaklarıma karşı. "Bu şekilde dokunulmak senin için çok yeni, değil mi?"

Başımı salladım, her itişinde bir iniltiyi bastırmaya çalıştım, özellikle sert sürdüğünde başarısız oldum.

Elini ağzımın üzerine koydu ve ben de çığlıklarımı yakalamasına izin verdim. "Bu da dahil mi?" Parmakları hala itiyor ve daireler çiziyordu, başparmağını kıcımın yanakları arasına ve arka geçişime oturmasına izin verdim.

Gözlerimi kocaman açarak tekrar başımı salladım. Yanlış deliğe sahip olduğunu belirtmeden önce kocamın neredeyse bir kez yaptığı gibi, onu içeri sokmaya çalışacağından korktum. Ama Bastian sadece başparmağının orada durmasına izin verdi, sularımdan kayganlaşmıştı ve bu hafif baskı diğer tüm hisleri artırdı, beni avucuna karşı her nefes için nefes nefese bıraktı.

"İşte bu . Bu gece çok iyiydin, bunu hak ettin." Boynumu, çenemi, kulağımı öptü. "Benim için gel, kor. Yandığını göreyim."

Kırıldım. Sert. Yüksek sesle. Eline doğru bağırarak. Binlerce parçaya bölünerek, doruk noktasıyla gelen kısa, parlak hiçliği talep ettim.

Sonunda kollarına gömülmeme izin vermeden ve beni nazıkçe öpmeden önce beni dört kez daha kırdı. Sert aleti kalçama saplandı, ama bana sürtünmedi, sadece titremem durana kadar beni tuttu.

"Çok güzel." Saçlarımı alnımdan geriye doğru itti ve kaşlarımın arasını öptü. "Çok mükemmel." Bir yanağımı avuçladı ve diğerini öptü. "Belki bir dahaki sefere seni gölgelerimle sikerim ve sen bu fikri çok sevdiğin için arkama yaslanıp izlerim."

Bir kahkaha attım ama şaka yapıp yapmadığından emin değildim ve yapmasını isteyip istemediğimi de bilmiyordum.

"Sizi şimdi odalarınıza geri götürmek isterdim, ama bunun sizin kişisel, anlaşılmaz, neyin uygun olup olmadığına dair sınırlarınızı aşabileceğinden şüpheleniyorum." Ağzının bir tarafı kalktı. "Az önce yaptığımız şey uygunsuz *değilken* benim seni odana *götürmem* nasıl uygunsuz olur, hiçbir fikrim yok."

"Bunu kimse görmedi." Kucağında döndüm, nihayet yüzümü ona döndüm ve bir parmağımı çenesinde gezdirerek kirli sakalının tenimde bıraktığı izlerin tadını çıkardım. "Koridorlarda birileri bizi görürdü."

"Hmm." Gözleri kısıldı ama dokunuşumu o kadar ince bir şekilde itti ki, bunu yaptığının farkında olduğundan emin değildim. "O zaman mesele kurallara uymaktan çok, kurallara uyuyor *görünmek*."

Dudağımı ısırdım. Kendimi çiğ ve savunmasız hissettim... Uzun zamandır düşündüğüm bir şeyi yüksek sesle duymak tehlikeliydi.

Ve başka birinin ağzından? Ürperdim. Bunlar devlet sırrı değildi ama yine de benden bilgi almıştı.

Oysa ben ondan hiçbir şey öğrenmemiştim. Ve yapmam gereken bir iş vardı.

Çene çizgisini tekrar çizdim ve ondan *tam olarak* inilti olmayan alçak bir ses çıkardım. "Neden sana dokunmama izin vermiyorsun, Bastian?"

"Şimdi bana dokunmuyor musun?"

"Sadece zevk aldığını fark edip çekilene kadar." Bir kaşımı kaldırdım.

Çenesindeki kaslar parmak uçlarıma sürtündü. "Beni çok iyi tanıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Seni hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. Yine de az önce benim yaşadığım kurallardan birini tekrarladın."

Parlayan gözleri uzun bir süre beni süzdü. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Biraz. Bu... doğru gelmiyor."

"Bu bir dengesizlik." İçini çekti. "Ve kaçmanı istemiyorum çünkü bu tehlikeli hissettiriyor. Başka bir pazarlığın yaklaştığını hissediyorum."

Alay ettim ama bu fikir içimde bir heyecan yarattı. Sahte ilişkimizden elde ettiğim her şeyle, şimdiye kadarki pazarlıklarımızda üste çıkmıştım.

"Ne zaman seni böyle bağdırtmak istesem-"

"Fae pazarlıklarının nasıl yürüdüğünü bilirim Bastian. olmak zorundasın."

Kıkırdaması alçak ve karanlıktı. "Güzel. Ne zaman seni parmaklarımla, başparmağımla, dilimle, gölgelerimle, sikimle ya da başka bir şeyle becermek istersem, sana kendimle ilgili bir şey söylemem gerekecek. Bu yeterince açık mı?"

Nasıl konuşulacağını hatırlamak biraz zaman aldı.

Madde. Bunu düşünmemiştim bile. Titizliği için şükürler olsun. Bu *titizliği* benim üzerimde nasıl uygulayabilir?

Gözlerinin yaydığı loş ışıktaki, sırtarak açılmış dişlerinin parıltısını yakaladım. Aklımın nereye gittiğini fark etmiş olmalıydı.

Boğazımı temizledim. "Bence bu yeterli, ama... bana istediğin her şeyi söylemen yerine, ben bir soru soracağım ve sen cevaplayacaksın."

Nefesini içine çekti, vücudu gerildi. "Çok şey istiyorsun, Katherine." Sözlerinin arasına bir uyarı hırıltısı karıştı ve parmakları tarafından becerilmekten nihayet sakinleşmiş olan nabzımın hızlanmasına neden oldu.

"O zaman... Herhangi bir soruyu veto etme hakkınız var, ama onun yerine başka bir soru sorabilirim."

Uzaklara bakarken gözleri kısıldı. "Güzel. Kendine bir pazarlık buldun, küçük kor. Kendi payıma düşeni almak için sabırsızlanıyorum." Karanlıkta, o kadar geniş sırtırken en üstteki iki köpek dişini gördüm ki, bir tuzağa düşmüş olabileceğimi düşündüm.

Ama ben zaten Cavendish'in tuzağındaydım. Ve bu bir tuzak olsa bile, en azından gelip istediğim soruları sorabilirdim.
Kesinlikle kazanıyordum.

OceanofPDF.com

I Takip eden günlerde, sabahın ilk ışıklarıyla yola çıktım ve Vespera'yı düzlüklerde ve tepelerde, Queenswood'da ve açıklıklarda, güneşte ve yağmurda test ettim. Parkurun tamamı hakkında bilgi alamadım ama nerede olduğunu öğrendim.

bahçe partisi için kurdukları aynı çadırda başlayıp bitecekti.

Cavendish'e bir rapor gönderdim ama bilgileri sakladım. Lara'yı öldürmüştü - yardımımı hak etmiyordu ve kesinlikle güvenimi kazanmamıştı. En azından Bastian onun katilini bulmaya yardım etmeye çalışmıştı. Gücü ve nüfuzuyla ve bana karşı asla şiddet kullanmamış olmasıyla Cavendish'ten çok daha iyi bir müttefikti. Böylece raporuma, daha önce bahsetmeye zahmet önemsiz ayrıntıları damlattım. Bastian'ın süitinde kırık bir seramik vazo vardı. Darbe söylentileri arasında bir prensesin kafasını kestiği de vardı.

Tek umudum, ben kaçışım üzerinde çalışırken Cavendish'in mutlu olmasını sağlamaktı.

Bir öğleden sonra, Rufus Amca beni sessiz bir koridorda buldu ve henüz kendisini tanıtmadığımdan şikayet etti. Aynı etkinliklere katılmamış olmamız önemli değildi; hoşnutsuzdu, bu da beni soğuk terler dökmeye itti. Birkaç yüz poundun şehirdeki konaklama masraflarını karşılamaya devam etmesine yardımcı olacağını ve böylece onu sabırlı tutacağını söyledi. Hemen odama koştum, kasamdan bir avuç nakit çıkardım ve eline tutuşturmak için acele ettim.

Her ne kadar ikinci ayın maaşına zarar vermiş olsa da, onun patlamasını önlemek için her şeye değerdi ve hala malikaneye gönderecek kadar param vardı.

Birkaç sabah sonra Vespera ve ben tekrar yola çıktık. Güneş parlıyordu ama Queenswood'un gölgeliklerinin altından geçerken onu geride bıraktık. Bugün, ormanın en eski kısmından geçen bir patika seçtim. Eğrelti otları ve yosunlarla kaplı meşeler gövdelerini ve aşağıdaki kayaları kaplayarak ışığa yeşilimsi bir nitelik veriyordu. Vespera ve ben nefes verirken nemli hava buharlaşıyor, deri eldivenlerimi ısıracak kadar serinliyordu.

Isınmak için, Vespera'nın kilometrelerce devam edebileceği kolay bir yürüyüşle buraya kadar gelmiştik ve şimdi yavaşça yürümesine izin verdim. Uzakta kanatlar çırpındı ve bir kuş öttü, hemen ardından saksaganların takırtılı çığlıkları geldi. Sesler kayalarda yankılanıyor, sanki her yerden aynı anda geliyormuş gibi duyuluyordu.

Kötü Leydi olarak yaptığım iş sayesinde ormanlarda, çoğu zaman gecenin bir yarısı, uzun saatler geçirmiştik. Ama buranın yaşı, ürkütücü ışığı ve sesinin boşluğu kemiklerimi sızlatıyordu; rahatsız ediciydi. Yanlış.

Fae yaratıklarıyla ilgili pek çok hikaye böyle yerlerde başladı. Bazıları doğruyd.

Bu yüzden bir köşeyi döndüğümüzde yosunlu bir kayanın üzerinde oturan ve bir bacağı yana sarkmış karanlık bir figürle karşılaşınca donup kaldım. Ama bu elbette tanıdığım ve normalde hoş karşılanacak bir figürdü.

"Bastian." İçime çektiğim nefesi oflaya pufлая dışarı verdim.

Bana tembel bir gülümseme verdi. Gözleri bu tuhaf ışıktaki sanki ormanı yansıtıyormuş gibi parlak yeşil parlıyordu. Bu onları normalden daha da rahatsız edici yapıyordu. Kılıç kedisi kayanın dibinde kıvrılmış yatıyordu, bir gözü benim üzerimdeydi.

"Ücret almaya hazır gibi görünüyorsun."

Alay etti ve aşağı atladı, ellerini fırçalamadan önce bir kedi zarafetiyle yere indi. "Dikkatsiz yolcuları beklerler. Ve bakın, bir tane buldum."

Etrafımıza bir göz attı. "Buraya kadar gelmiş ne yapıyorsun?"

Yanağımın içini ısırdım. Bu kadar erken çıkmamın bir nedeni de antrenmanımı gizli tutmaktı. Yarışa çok az kadın katılırdı ve da nadiren kazanırdı, bu yüzden kimsenin beni, Leydi Katherine Ferrers'ı bir tehdit olarak göreceğinden şüpheliydim. Ama beni haftada altı kez ata binerken, kedimi dar virajlardan hızla geçirirken görürlerse...

Mahkemede, tehditler etkisiz hale getirilme eğilimindeydi. "Başka kimseye söylemeyeceğine söz ver."

Sabrecat'ını ayağa kaldırırken kaşları kalktı. "İşte bu kulağa ilgi çekici geliyor." Elini kalbinin üzerine koydu ve başını eğdi. "Tek kelime etmeyeceğime söz veriyorum."

"Kraliçe yarışına katılıyorum."

Omuzları çöktü. "Bu çok sıkıcı. Ben senin çitinle bir tür gizli ilişki ya da bir kazanın başında üç cadı ya da karanlık bir casusluk ustası bekliyordum."

Nabzım hızlanırken bile yüz ifademi düz tutmaya zorladım. Şakası gerçeğe çok yaklaştı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm." İstedğim gibi sıkılmış görünüyordum ama sesime gergin bir şeyler karışmıştı. "Ben ciddiym, o yarışa katılacağım. Paraya ihtiyacım var. Şu anda seni eğlendirecek vaktim yok."

Gözlerini kısarak Vespera'yı yürümeye devam etmesi için teşvik etmemi izledi, sonra atına binip yanıma oturdu. "Oldukça büyük bir ödöl fonu, değil mi?"

Dişlerimi sıktım ama burada gurura yer yoktu. Ayrıca, maddi kaygılarım olduğunu zaten biliyordu. "Lanet olası bir yarışta herkesin kazanabileceğinden çok daha fazlası."

"Katılıyorum. Ve herhangi birinin kazanması gerektiğini düşünmüyorum. *Sen kazanmalısın*. Beni ormanda kaybetme şekline bakılırsa şansın yüksek."

Ona bir bakış attım ama yüzünde sırıtma yoktu, sadece düşünceli bir kaş çatma vardı. "En can alıcı noktayı bekliyorum."

Homurdandı ve başını salladı. "*Ben* senin en can alıcı noktanım. Bırak da antrenmanına yardım edeyim."

Ağzımı açıp kapadım, karaya vurmuş bir balık kadar aptal ve bakakalmıştım. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

"Son birkaç gündür bu mantıksız saatte kalkıp dışarı çıktığınızı varsayıyorum-"

"Nasıl yaptın-?"

"Yollar ve araçlar, Katherine. Yollar ve araçlar. Sözüm *kabaca* kesilmeden önce de söylediğim gibi, zaman bunu gizli tutmak istediğinizi gösteriyor ki bu akıllıca. Kazanma şansın yüksek ve insanlar bunun farkına varırsa..." Dudaklarını büzdü, dudaklarının arasından geçen yara izi bu tuhaf ışıktaki gümüşü bir solgunlukta görünüyordu. "Birinin kraliçesinden gelecek bir lütuf için neler yapabileceğini asla hafife almayın."

Sabotaj. O kelimeyi söylemedi. Korktuğum başıma gelmişti ama başka birinin, özellikle de korkuya eğilimli görünmeyen birinin

benim gibi, aynı şeyi düşündü.

Bir omzunu kaldırıp başını eğdiğinde ciddiyeti azaldı. "Eğer yardım edersem, insanlar ya ilişki kurduğumuzu ya da sahte ilişki yaşadığımızı düşünecekler." *Şimdi* de sırttı.

"Doğru. Bu yüzden yardımınızı isteyebilirim. Ama bu bana neden bu 'mantıksız saatte' kalkmak istediğini söylemiyor."

Dudaklarını büzerek alçak sesle mırıldandı. "Normalde geyiğe binerim, sabrecat'e değil. Bazı şeyler birbiriyle kesişiyor, evet, ama ben..." Dudakları daha da inceldi ve kaşları aşağı doğru çekilerek gözlerini gölgeledi. "Dezavantajlı olmaktan hoşlanmıyorum. Bir şeylerde ustalaşmayı severim. Ve burada Kötü Leydi'nin kendisinden ders alma fırsatım var."

Kötü Kadın göndermesi, her zamanki alaycı yorumlarından biri gibi geldi bana ama itirafının hemen ardından gelmesi... Daha çok kırılğanlığından uzaklaştırma çabası gibi geldi.

"Sana öğretecek ya da yanlış yaptığın her şeyi gösterecek zamanım olmayacak." Ama ona öğretmek bana Cavendish'e rapor edebileceğim nispeten zararsız bir şey verecekti.

"Seni gözlemleyerek bir şeyler öğrenebilirim. Ve eminim *o kadar* da çok şey yoktur." Başını kibirli bir şekilde salladı ama bu, ağzının kenarlarında süregelen gerginliği gizleyemedi. "Ayrıca, küçük bir rekabetin olması seni ve kendini zorlayacaktır."

Sabrecat sürme konusunda uzman olmadığını kabul etmeye odaklanmak istemiyorsa, zorlamayacaktım. Bunun yerine alay ettim ve gözlerimi devirerek onun oyununu oynadım. "Sen mi? Rekabet mi? Bakalım öyle misin?" Vespera'yı sıktım ve onu koşturaya teşvik ettim.

Bir an sonra sırtarak peşimize takıldı. Ormanın kadim patikalarında kıvrıla kıvrıla ilerlerken kendimi onun yüz ifadesini yansıtırken buldum. Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve yanaklarımı üşütüyordu ama Vespera'nın dörtnala gidişini özümsemek beni kısa sürede nefessiz ve sıcak bıraktı. Kayalık zemine güvenmediğim ve Bastian'ı hazır olmadığı bir araziye götürmek istemediğim için bilinen patikalara sadık kaldım. Öğrencimin ilk gününde yoldan çıkmasına izin veremezdim.

Bu düşünce beni kahkahalarla güldürdü. Kulağa vahşi ve umursamaz geliyordu ve kesinlikle Katherine Ferrers'a yakışmıyordu.

Bunun beni heyecanlandırdığından mı yoksa korkuttuğundan mı emin değildim.

Sonunda küçük bir açıklıkta durdum, sabah güneşi sık arasından yeni doğuyordu. Bastian birkaç saniye sonra yetiştii,

geniş geniş sırtıyor. "Yukarıdaki yıldızlar, çok hızlısınız."

Nefesimizi tuttuk ve saraya geri dönmeden önce yarış hakkında sohbet ettik, yolda bazı dar virajları denedik. Vespera tutkal gibi yapıştı ama Bastian emin değilmiş gibi virajları biraz daha geniş aldı.

"Şu son virajı geyik sırtında alabilir misin?" Bahçelere sakin bir yürüyüşle girerken .

"Tabii ki."

"O zaman kediniz onu alabilir. Şöyle düşünün, kuduz kediler avlanmak için yaratılmıştır. Avları köşeyi döndüğünde, onlar da aynısını yapabilmelidir. Eğer bir geyik bunu yapabiliyorsa, bir sabrecat de yapabilir."

"Hmm." Bana yine o düşünceli, değerlendirci bakışını attı, Webster'la güller hakkında konuştuğumu duyduğunda takındığı bakışın aynısını.

"Sadece sırtına yakın durun ve bacaklarınızı sıkı tutun, ama çok sıkı değil. Nefes alamasın diye onu kalçalarıyla ezmek istemezsin."

"Ah, ama gitmek için ne yol ama." Sırıttı ve yan gözle baktı. "Eğer seçme şansım olsaydı, kalçalarımla öldürdüm."

Kıkırdamak *istemedim* -bu sadece onu cesaretlendirirdi- ama arkamı dönüp bastırmak zorunda kalana kadar içimden taşıtı.

Ahırın avlusuna vardığımızda, yumuşak bir hareketle attan indi ve hafifçe indi. Tanrılara şükür bana yardım teklif etmedi. Winthrop bunu piknikten döndüğümüzde yapmıştı, sanki eyere ilk kez biniyormuşum gibi.

Yanına indiğimde başını eğdi. "Bu keyifli yolculuk için teşekkür ederim, Katherine."

Ancak kedisiyle birlikte bir ahıra girip gözden kaybolduğunda, ata *binmenin* çifte anlamını ve bunu başkalarının duyabileceği kadar yüksek sesle söylediğini fark ettim. Bu kesinlikle "sahte ilişkimiz" hakkında dillerin dolaşmasına neden olacaktı.

Sadece, sahte ve gerçek arasındaki çizginin nerede olduğundan tam olarak emin değildim... ya da artık bir çizgi olup olmadığından.

A Vespera'nın takımlarını çıkardıktan sonra onu sessiz bir ahıra götürdüm ve sırtını okşayarak eyerinin karıştırdığı tüylerini düzelttim. Döndüğümde Bastian'ı her zamanki gibi çok yakınımda buldum, gümüş gözleri

loş ışıktaki parlıyordu. Bana nasıl baktığını biliyordum ama hâlâ çok yavaşım. Ceketinin yakalarını tutup durumu kontrol altına fırsat bulamadan bileklerimi tuttu. Dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce onları başımın üzerine çekti ve beni Vespera'nın üzerine doğru gerdi.

Yolculuğumuz boyunca neredeyse iş gibi davranmıştık. Bir yanım farklı kuralların mı geçerli olduğunu, yoksa ormanda *pek de uygun olmayan* Gece Kraliçesi'nin Gölgesi yerine bir Dönüşen'le mi karşılaştığımı merak etmeye başlamıştı.

Ama bu tamamen uygunsuzdu, vücudu benimkine karşı, ağzı sıkı, teni yumuşak. Nefeslerimiz ahırın sessizliğini dolduruyordu, sanki avlunun geri kalanı bu kapıların hemen dışında çalışmıyormuş gibi. Eğitime odaklanmış olsam bile, bir parçam bunu istiyordu.

Tam ağzımı açmamı isterken kapı gümbürdedi ve sarsılarak ayrıldık. İçeri sabit bir el girdi, ya alışkanlıktan ya da görmemiş gibi davranmaya çalıştığı için gözlerini indirmişti.

Bastian bileklerimi bırakıp yerine çenemi hafifçe tuttuğunda bir köpek dişi belirdi. "Yarın görüşürüz," diye mırıldandı dönüp gitmeden önce.

Ahır avlusunu geçtiğimde hâlâ kendi kendime sırtıyor, hâlâ onun dokunuşunun yankılarıyla dolup taşıyordum.

"-Saraya öyle elini kolunu sallayarak giremezsin. İzin aldığınızda geri gelmeniz gerekecek." Kollarını kavuşturmuş olan ahır ustası Wiley

Kıpkırmızı giysili genç adamı tanıyamadım.

"Ama bütün bu yolu at sürerek geldim." Genç adam dik durdu ve bir mektup uzattı. Kırmızı mührü ceketiyile uyumluydu. "Ejderhalar Kralı'nın emriyle, mesajımın varır varmaz iletilmesi gerekiyor."

Yavaşladım ve binici eldivenlerimi çıkardım. Ejderhalar Kralı, Karadokyalı talibin babasıydı. Bu kadar uzağa gelecek kadar acil olan ne olabilir?

"Ejderhaların Kralı burada hüküm sürmüyor evlat."

Habercinin omuzları çöktü.

"Bu kadar yol geldiysen yarına kadar beklemenin bir zararı olmaz." Wiley bir kenara bağlanmış kızıl sabrecat'e doğru başını salladı. "Şimdi kedine bin ve git. Muhafızlar seni içeri alırken ne düşünüyorlardı, hiçbir fikrim yok." Geride durdu ve habercinin dönüşünü izledi.

Atının yanında durmuş, kıvrak kedinin yan tarafını okşuyordum. "Oh, senin mi?" Sanki eyerin derisine işlenmiş kırmızı ejderhayı fark etmemiş gibi gülümsedim ve masumca göz kırptım.

Haberci beklediğimden daha gençti, yanaklarında tüyler vardı ve sanki büyümesini tamamlamamış gibi bir yuvarlaklığı vardı. On altı, belki de on yedi, hâlâ bir çocuktı.

"Ne kadar sevimli bir adam." Sabrecat elime çarptığında kıkırdadım.

"Buraya gelebilmek için beş kez kedi değiştirdim." Çocuk içini çekti, başı öne eğikti. "İçeri girip mesajımı iletebilmem için kâhyadan izin almam gerekecek."

"Ah canım." Kaşlarımı çattım ve çocuk mektubu kilitli bir heybeye koyup atına binerken sabrecat'ın dizginini tuttum. "Belki ben yardımcı olabilirim?"

Bakışları kıyafetime kaydı; altın örgülü ve parlak pirinç düğmeli, saygın bir hanımefendi binici elbisesi. Saçlarım ata bindiğim için biraz dağınıktı ama yine de çoğunlukla siyah bir kurdeleyle bağlanmış uzun bir örgü halinde omzumun üzerinden sarkıyordu. Yeni çıkmaya başlayan sakalını ovuşturdu. "Mesajımı Ekselanslarına bizzat iletmem gerekiyor."

"Ekselansları mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Prensi tanıyorum. Ben kraliçenin nedimelerinden biriyim. Ve..." Yaklaştım ve yüzümü buruşturdum. "Geldiğiniz anda mesajınızı da iletmeniz gerektiğini söyledığınızı duydum." İki seçeneği tartıyormuş gibi iki elimi de uzattım. "Görünüşe göre ya bugün benim aracılığım ile teslim edebilirsin ya da

odabaşının izni gelir. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Dudaklarını büzdü, eli kilitli çantaya gitti. Teklifimi değerlendiriyor ama henüz ikna olmuş değil.

"Ahır sahibi bana kefil olacaktır." Sesimi biraz yükselttim ve yaşlı adama kazanan bir gülümseme verdim. "Öyle değil mi, Bay Wiley?"

Hâlâ kollarını kavuşturmuş, çocuğu izliyordu. "Leydi Ferrers bu mesajı prensine senden daha çabuk ulaştıracaktır, delikanlı."

Dudağını ısırarak haberci, başını sallamadan önce birkaç dakika boyunca bir tarafa baktı. "Peki." Çantanın kilidini açtı ve mektubu çıkarıp bana uzattı. Parmakları hâlâ mektubu sıkıca kavrariken bakışlarımı üzerinde tuttu. "Lütfen leydim, bunu doğrudan ona götürün."

"Söz veriyorum." Kulağa o kadar kesin geliyordu ki, neredeyse kendimi ikna edecektim.

Nefes nefese kaldı, omuzları gevşedi. "Teşekkür ederim, Leydi Ferrers. Mektupta, Majesteleri'nin bana ihtiyacı olursa nerede kalacağım yazıyor." Bununla birlikte, kedisinin tepesinden başını eğdi ve ahırdan çıktı.

Aceleyle saraya gittim, bu son derece acil mesaj bana koşmak için bir bahane verdi.

Ama prensin büyük süitinin bulunduğu misafir kanadına koşmadım... hemen değil.

Bunun yerine kendi (çok daha az büyük) odama gittim, bir mum yaktım ve kahvaltıdan masada kalan ince bir tereyağı bıçağını ısıttım. Seren'in berbat iş ahlakı ilk kez işe yaradı, bıçağı mührün altına kaydurdum ve mektubu hafifçe açtım.

Hızlı olması için, okurken yeni bir kağıda kopyaladım.

.. *sudan gelen saldırılar...*

"Nereden"? "Üzerinde" değil mi? Ne garip bir ifade. Kelimeleri elimden geldiğince hızlı bir şekilde karalarken kaşlarımı çattım. Aslında mektubun tamamı aceleye gelmiş gibiydi, birkaç kafa karıştırıcı cümle ve başka garip kelime seçimleri vardı. Prense evdeki sıkıntılardan bahsediyor gibi görünüyordu ama Bastian'ın sözleri aklıma geldi. *Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.*

Bir paragrafta saldırılara "otherkin" in karıştığından bahsediliyor, ancak *otherkin*'in kim ya da ne olduğuna dair bir açıklama yapılmıyor. Fae olabilir mi? Ve eğer kastedilen fae ise, o zaman Cestyll Caradoc'ta yaşayan bu fae'ler miydi, yoksa bu Dawn veya Dusk'tan gelen bir saldırı mıydı? Elfhame'den güneşe yelken açarak Karadokya kıyılarına ulaşabilirlerdi ve biz Albion'da bunu asla bilemezdik.

Mektubun son cümlesindeki bir bölüm beni duraklattı, gözlerim büyüdü.

.. eve dönmeli..

Tekrar okudum ama evet, mesaj Karadokya varisinin mümkün olan en kısa sürede geri çağrılmasıyla bitiyordu.

Yeterince iyi birine benziyordu ama bu saldırıların nedenini bulma ya da sona erdirmeye konusunda nasıl bu kadar hayati bir rol oynayabileceğini anlayamadım.

Bendeniz tarafından sayfadan eritilmiş olması bir yana, mühür gerçek görünüyordu, dolayısıyla mektubun da gerçek olduğunu varsaymak zorundaydım. Ama prens geldiğinden beri Majestelerinin gözdesi olmuştu. Ayrıca soyunda Fae kanı da vardı, bu da Majesteleri'nin yönetimini ve gelecekteki çocuklarının büyüsunü güçlendirecekti.

Yine de eve dönmesi onu kızın eli için yarışmaktan alıkoyacaktı ve bu bir düşman için zekice bir numara olurdu.

Bu durumda yeni favori kim olacaktı? Karadokya prensi en son resmi yemekte kraliçeye en yakın oturan kişiydi ama ondan sonra Asher gelmişti.

Cavendish, Dusk'ın bize karşı komplo kurduğundan emindi. Taliplerinin yeni kralımız olmasını sağlamanın yolu bu muydu?

Tahminden başka bir şey yapmak için yeterli bilgiye sahip değildim. Sinsi parmakları bu kadar çok işin içindeyken Cavendish yine de tahmin yürütebilirdi. Kendimi onun satranç tahtasındaki bir taş gibi hissediyordum, sadece görebiliyordum, hareketlerim sınırlıydı, o ise her şeye tepeden bakıyordu.

Tüm bunları düşünürken, mektubu orijinal katlama çizgilerine sadık kalmaya dikkat ederek yeniden katladım ve mührü yerine bastırmadan önce alt tarafını erittim. Bitirdiğimde kopyamın mürekkebi kurumuştu ve boş bir mühürle kapatmadan önce katladım. Muhtemelen Cavendish'ten başkası tarafından asla görülmeyecekti ama kopyayı çıkaran kişi olarak kendimi suçlamanın da bir anlamı yoktu.

Kopyayı bırakma noktasına bırakıp, döşemeyi yan bırakarak misafir kanadına ulaşmak beş dakika daha sürdü. Neyse ki Cestyll Caradoc'un muhafızları Bastian'inkilerden daha dost canlısıydı ve geçmeme izin verdiler. Hatta prensi aramaya gittiğim bahaneme bile inandı, çünkü birkaç dakikalığına yolda kaldığım için özür dilemiştim. Bu da ahırdan çıkış saatimle buraya varış saatim arasındaki uyuşmazlığı açıklıyor.

Cavendish'e hâlâ hem kızgın hem de ondan korkuyordum ama en azından yarışı kazanıp bırakana kadar onun iyi tarafında kalmam gerekiyordu. Bu bilgiyi bu kadar çabuk almak onu memnun edecekti. Bu küçük bir yol kat etti

Mektubun aslını zarif bir fiyonkla prence sunarken karnımda sıkışan suçluluk duygusunu hafifletmeye çalışıyordum.

Yıllar boyunca yüzlerce, belki de binlerce pound değerinde mal çaldım ve kendimi hiç suçlu hissetmedim.

Ama nedense bu daha kötüydü. Daha az... dürüst. En azından insanlardan hırsızlık yaparken gözleriyle karşılaşıyordum ve tabancalarımı gördüklerinde tam olarak ne olduğunu anlıyorlardı.

Bu mu? Bana içtenlikle teşekkür etmesini mi?

Geri çekildim ve ayrılmadan önce ona iyi dileklerde bulundum. Ciddiydim bile.

OceanofPDF.com

T Ertesi sabah Bastian'ı ahırın avlusunda beni beklerken buldum, yüzünde boktan bir sırıtış vardı. Kendini beğenmişliğini görmezden geldim ve yola çıkmadan önce Vespera'yı hazırladım.

"Bana sormayacak mısın?" Avludan çıkarken sesine bir sabırsızlık notası karıştı.

"Sana ne sorayım?"

Kaşlarını kaldırdı ve yüz ifadesini belirtti. "Kendimden neden bu kadar memnunum?"

"Bunun sadece senin yüzün olduğunu sanıyordum."

"Peki." Sanki incinmiş gibi ofladı ve omuz silkti. "Eğer rotayı bilmek istemiyorsan..."

Vespera'nın yana doğru adım atmasını sağlayarak ayağa fırladım. "Sende mi?"

Göz ucuyla bana komplocu bir bakış atmadan önce yaklaşık yarım saniye boyunca incinmiş rolünü sürdürdü. "Ben biliyorum. Önümüzdeki hafta duyurmayı planlıyorlar ama ben daha erken çalışmaya başlayabileceğimizi düşündüm."

"Eğer ata binmiyor olsaydık, seni şimdi öperdim."

Bakışları ağzıma kaydı ve yanaklarının kızardığına yemin edebilirim. Sadece soğuktan da olabilirdi. "Daha sonrası için saklayabilir miyim?"

"Eğer iyiysen."

"Ben her zaman
iyiyimdir."

Queenswood'a kadar yarıştık, sonra da dün onunla tanıştığım ormanın eski kısmına kadar uzanan parkuru yürüdük. Orada, saraydan önce burada duran müstahkem kaleye tatlı su sağlayan derenin geçtiği kayalık bir çıkıntıya kadar yükseldi.

Köprü sağlam taşlardan yapılmıştı ve kaleyle aynı zamanda inşa edilmiş olabilirdi. Ancak derenin daha dar bir kısmında, bir şelaleye düşmeden hemen önce, bir dizi basamak taşı yüzeyi süslüyordu. Çok kaygan olmasalar ve bir sabrecat'ın ağırlığını taşıyabilselerdi daha hızlı bir geçiş sağlayabilirlerdi. Yaklaştım ve kenarından baktım. Şelale elli metre kadar alçalıyor, spreyleri tenimi buğulandırıyordu.

"Kurallar köprüyü kullanmanız gerektiğini söylemiyor." Bastian başıyla basamak taşlarını işaret etti. "Ama suya giren herkesin diskalifiye edileceğini belirtiyorlar."

"Hmm." Neredeyse yetmiş metre öteden geçen köprüye baktım. "Bu taraftan köprüye gidip diğer taraftan geri dönmek... Bu fazladan dört yüz metre eder, değil mi?"

"Öyle diyebilirim."

"Denemeye değer o zaman." Çenemi sıktım ve Vespera'yı basamak taşlarına doğru ittim.

İlkinde ulaşmak onun için kısa bir sıçramaydı - koşuyor olsaydı muhtemelen tek bir adım atardı. Aynı şey ikincisi için de geçerliydi. Üçüncüsü de bir sıçrayış uzaktaydı ama dördüncüye atlamadan ve beşinci ve son taş basmadan önce kolayca üstesinden geldi. Sağlam zemine indiğimizde çenem gevşedi.

Riskliydi ama... taşlar en ufak bir yalpalama olmadan duruyordu. Bu bize zaman kazandıracaktı ve diğer sürücüler kestirme yolu bilmiyorsa ya da kedilerine güvenmiyorsa bize avantaj sağlayabilirdi.

Bana tuhaf bir bakış atan Bastian'ın yanına geri döndük. "Bunu kolaymış gibi gösterdin."

"Vespera ve ben uzun zamandır birlikte çalışıyoruz. Onun neler yapabileceğini biliyorum ve birbirimize güveniyoruz." Kulağının arkasını kaşıdım ve başını tekrar dokunuşuma doğru itti.

"Bunu görebiliyorum." Bizi izlerken kedisinin omzunu sıvazladı. "Hadi, her iki rotada da zaman tutacağım." Cebinden midemi bulandıran altın bir küre çıkardı.

"Orrery'n." Dizginleri sıktım. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Hâlâ yatağımın altındaki kutudaydı.

"Ne yazık ki hayır." Onu bir zincire bağlayan halkayı çevirirken bana yan gözle baktı. "Asher'inkini ödünç aldım. Benimkine bir şey oldu. Yoksa *biri* mi demeliydim?"

Bakışlarıyla karşılaşmayı ve suçluluğumu kabul etmeyi reddettim.

Üç tur attıktan sonra alt tarafa bastı ve yüzeyi oluşturan paneller birbirinden ayrıldı. Aralarından, ucunda bir top olan küçük bir armatür çıktı. Daha yakından baktığımda, yüzeyine kazınmış çizgilerin kıtalar olduğunu fark ettim. Dünya.

Orreri baş aşağı tuttu ve göremediğim bir şey yaparak küçük kürenin cep saatindeki saniye ibresi gibi dönmesini sağladı. Bir an sonra parmağı hareket etti, belki de gizli bir düğmeye dokundu ve küre durdu. Zincir halkasına bastığında, küre başlangıç noktasına geri döndü, sıfırlandı.

Orrerlerin sadece gezegenlerin ve diğer gök cisimlerinin hareketlerini işaretlemek için olduğunu sanıyordum, az önce her ne yaptıysa onu değil.

İç çekerken omuzları çöktü. Daha önce yaptığı gibi teatral bir iç çekiş değildi bu, yumuşak ve hüzünlü bir şeydi. "Keşke benimkini satmasaydın." Parmağını minyatür Dünya'nın üzerinde gezdirdi. "O babamındı."

Babasının. Kahretsin. Onu aldığımda bana öldürürcesine bakmasına şaşmamalı.

Geri alacağına dair verdiği söz yepyeni bir boyut kazandığında boğazımın arkası sızladı.

Sonunda satmayı planlamıştım ama şimdi bunu ona yapamazdım. Yine de ona bunca zamandır bende olduğunu söylemeye cesaret edemedim. O canı bakışına geri dönecek ve hatta belki de harekete geçecekti.

Pişmanlık kaşlarının arasına kazınmıştı. Onu kendi babasını öldürmüş bir adam olarak hayal edemiyordum ama kederli bir oğul olarak görebiliyordum.

Çifte bok.

"Özür dilerim Bastian. Eğer bilseydim..."

Orrery'den başını kaldırırken ağzının bir köşesi kalktı. "Yine de aynısını yapardın. Beni tanıımıyordun. Neden umursayasın ki? Ben sadece altınla yola çıkmış bir adamdım." Omuz silkti. "Saraydaki herkes yazılı olmayan kurallarını çiğnediğini görürken bu yarışa girmeyi göze alıyorsan... Bunun iyi bir nedeni olmalı - seni soyguna sürükleyecek kadar iyi bir neden, seni buna sürükleyecek kadar iyi bir neden. Bir yabancıнын duygusallığı bunun yanında hiç kalır."

Ona yanıldığını söylemek için ağzımı açtım ama... İcra memurunun ziyaretinden sonra ne kadar çaresiz olsam da, Cavendish için çalışmam için inanılmaz derecede iyi maaşlı bir iş teklif edilmek üzere olduğumu bilmeden... Hayır, manevi değerini bilsem bile yine de orreri alırdım.

"Haydi." Kedisini köprüye doğru çevirdi. "Ben şu köşede bekleyeceğim. Sen benimle yarış ve taşların köprüye kıyasla ne kadar hızlı olduğunu görelim."

Rotaları ikinci kez test ettiğimde, köşeyi döndüğümde Bastian sırttı. "Hangi rotayı kullandığını bana söylemek zorunda değilsin." Orrery'yi havaya kaldırdı. "Taşlar. Bu bir dakika daha hızlıydı."

"Bir dakika mı?" Nefesimi tutup Vespera'nın omzunu sıvazlayarak ofladım.

"Ve üç saniye."

Tam bir dakika ve değişiklik. Yarışlar bundan daha kısa sürede kazanıldı.

"Sanırım bir kazananımız var." Orrery'nin asılı olduğu zinciri sıktı ve bakışları dizginleri tutan ellerime kaydı. Köpek dişleri parlarken gözlerinde vahşi bir ışık parlıyordu. "Kat, rekabeti *yok edeceksin*. Ve bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Yok et" derken sesindeki vahşiliğe kıkırdadım.

"Sanırım tavukları saymakla ilgili söz Elfhame'e ulaşmamış. Hadi, bana bu yolun geri kalanını göster."

Yokuş aşağı yürürken Vespera'nın nefes almasına izin verdik ve gözlerimizi parkurdaki diğer engellere karşı açık tuttuk. Birkaç devrilmiş ağaç. Kayalar. Hepsi bizi yavaşlatırdı. Para ödülü ne olursa olsun Vesperayı yaralama riskini göze alamazdım.

Düz bir zemine ulaştığımızda, rota engellerden arındı ve bahçelere geri dönmek için yarıştık. Elbette ben kazandım ama o dünkü kadar geride değildi.

"Çabuk öğreniyorsun," diye homurdandım, yanımda durup kedisinin omzunu okşarken.

Gülümsemesi göz kamaştırarak doğrulup oturdu. "İyi bir öğretmenim var."

Onun gururundan mı yoksa benim onun gelişiminden duyduğum gururdan mı emin değildim ama ahırlara doğru yürürken içimi bir sıcaklık kapladı. Kapısında kırmızı bir ejderha arması parıldayan, sandıklarla yüklü büyük bir araba yola çıktı.

"Karadokya prensinin evine dönmek zorunda kalması çok yazık." "Hmph. Onun için utanç verici belki. Ama bizim için daha iyi."

Sanki ben de aynı fikirde değilmişim gibi başımı ona doğru eğdim. "Bunun Dusk'ın kraliçe karşısındaki konumunu iyileştireceğini mi düşünüyorsun?"

"Bir talip daha azaldı." Bana bir sırtış fırlattı. "Sen sabrecat yarışı için antrenman yaparken -ki bu arada onun kazanmak için favori olduğunu duydum

-Unutmayın ki hala kendi rekabetimiz içindeyiz."

"Ama Asher Majesteleriyle evlenmezse, Cestyll Caradoc'un mesela Dawn'ı 'kazanmasını' tercih edeceğinizi düşünmüştüm."

Tam olarak kahkaha sayılamayacak karanlık bir ses çıkardı ve gözleri kısıldı. "Dawn'a karşı herhangi birinin kazanmasını tercih ederim. Ama neden Cestyll Caradoc?"

"Gizlidirler ama aralarında Fae'lerin yaşadığını duydum. Bu doğru değil mi?"

Başını eğerken ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı. "Belki de."

Bir kaşımı kaldırdım. "'Belki' mi? Bu Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'nden bekleyeceğim türden kesin bir cevap değil. Her şeyi gördüğünü, bildiğini duydum."

"Bilmemem gereken pek çok şey biliyorum." Kaşları çatılmış olsa da dudakları kıpırdadı. "Cestyll Caradoc'ta yaşayan ya da yaşamayan fae'lere gelince... Elfame uzun zamandır dünyanın başka yerlerinde kalan kuzenlerimizden bile uzak."

"'Remain'?" Bunu ifade etmenin garip bir yolu.

Kaşları birbirine çarptı. "Bilmiyor musun?" Yüzümdeki boş ifade karşısında iç çekti. "Hayır, bu Fae tarihi. Sanırım sen bilmezsin. Gerçekten masal zamanı mı istiyorsun?"

"Anlat bana." İşim için faydalı olabilirdi ama merak ettiğim için de bilmek istedim.

"Bu da sorularınızdan biri mi?" Sesi alçaldı, kalçalarımı sıktı, bu da Vespera'nın birkaç adım zıplamasına neden oldu.

"Değilse bana söyler misin?"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Arkasına yaslanıp omuzlarını yuvarlamadan önce bir köpek dişi parladı. "Bir zamanlar tüm dünyada yaşardık, neredeyse şimdiki insanlar kadar her yerdeydik ve çok daha çeşitliydik. Ama sizin türünüz gibi biz de birbirimizle savaştık." Bir iç çekiş daha, bu seferki çok daha derin bir yerden. "Ancak insanların aksine biz yavaş üreriz. Bu iyi bir şey, çünkü aksi takdirde yüzyıllar içinde düzinelerce çocuğumuz olurdu."

Bir düzine çocuğu olan aileler nadir değildi ama bunun iki ya da üç katını idare etmeye çalışmayı hayal bile edemezdim. "Dünya istila edilmiş olurdu."

"Aynen öyle. Kaynaklara olan talebimizin ağırlığı altında çökebilirdi. Ama..." Yüzünü buruşturdu. "Bu yavaş üreme oranı, özellikle korkunç bir savaş dalgasından sonra bizi kığımızdan ısırmak için geri geldi. Pek çok kişi öldü ve biz toparlanmaya çalışırken insan nüfusu patladı."

Bu da bizi, atalarınız tarım için evcilleştirirken küçük vahşi toprak parçalarına mahkum etti. İzole ediliştik ve ilk kez gezegendeki baskın tür değildik."

"Burada ne kadar zaman öncesinden bahsediyoruz?" Ona baktım. Benden biraz daha yaşlı görünüyor olabilirdi ama şimdi bana tarihte orada bulunmuş muydu? Göğsünde ve karnında yara izi olan "korkunç " biri miydi?

"Binlerce yıl önce. Benim yaşamımdan çok önce."

Belki de değildir. Yaşı ile ilgili soruyu başka bir güne sakladım.

"Liderlerimiz sorunla ilgili bir konsey düzenlediler ve Binlerce yıldır savaşıyan insanlar bunu yapabilir." Gözleri kısılırken ağzı kıvrıldı. "Savaş. Bu sefer insanlarla. Onlara dünyamızı evcilleştirmeyi, doğanın uzun süre evcilleştirilemeyeceğini öğretin. Birçok kişiyi öldürdük. Ama düşmanımız da öyle."

Bana baktı ve bu hikâyedeki "düşmanın" bir parçası olduğumun şiddetle farkına vardım.

Bizi tamamen yok edebilirler miydi?

Başka bir araba avludan çıkarken kaşlarını çatarak ahırlara doğru yürüdü. "Küstahtık; büyümüş ve üstün silahlarımızla boy ölçüşemeyeceklerini sanıyorduk. Ama onların sayıca çokluğuyla boy ölçüşemezdik. Ve"- nefes verdi, omuzları çöktü-"kendi savaşlarımızdan ders almamıştık. Sayımız çok azdı. Ve çok yavaş toparlandık. Savaş bittiğinde sayımız eskisine kıyasla çok azdı. Bütün uluslar yok oldu."

Bir an önce sinirli olan kaşları şimdi yumuşamış ve bakışları uzaklaşmıştı. Elini tutma dürtüsüne karşı dizginleri kavradım.

"Adalara ve korunabilecek diğer yerlere çekildik. Albion uzun bir süre en büyük kalemiz oldu. Ama sonunda burada da bir yer edindiniz." Acı bir gülümsemeyle bana yan gözle baktı. "Bir süre barış içinde yaşamaya çalıştık. *Ve bir süreliğine* başarılı da olduk. Ama bir şey oldu."

"Bu belirsiz."

Homurdandı. "Tarih kitapları da öyle. Tam olarak ne olduğu konusunda hemfikir değiller ve o kadar uzun zaman önceydi ki benim türümden bunu görece kadar hayatta olan kimse kalmadı. Bazıları bunun trajik bir aşk olduğunu söylüyor; bir insan kadına aşık olan bir fae kralı... Tabii ki o da ölmüş. Zehir ya da hastalık, hikayenin farklı versiyonları var. Aklını kaybetmiş ve bulabildiği her insanı katletmiş."

Burnumu kırıştırdım.

"Bana da aptalca geliyor." Omuz silkti ve gözlerini devirdi. "Belki de onu öldüren bir insandı. Sebebi her ne olursa olsun, insanlar bunu pek hoş karşılamadı. Sonunda onu yakaladılar ve korkunç bir infazdan önce demire bağladılar." Dizginler ellerinde gıcırdadı. "Oğlu yeterince büyüdüğünde, babasının ölümünün ardındaki tüm insanları avladı. İntikam üzerine intikam alarak ileri geri gitti, bu arada fae sayısı gittikçe azaldı. Kan toprağı ıslattı."

Türünüzün bu şekilde azaldığını görmek, sonunda hiç kimse kalmayacak mı diye merak etmek ne kadar korkunç. Etrafınız şiddetle çevriliydi, hiçbir yer sizin ya da sevdikleriniz için güvenli değildi. Böyle bir dünyada hayatta kalmaya değer miydi? Dudağımın içini çiğnedim, sorudan hoşlanmadım ve cevabım olmadığı gerçeğinden daha da az hoşlandım.

Ofladı ve başını iki yana salladı, gözlerinin etrafındaki deri gerginleşmişti. "Sonunda öfkeden çok beyni olan bir hükümdarımız oldu ve böyle devam ederse yok olacağımızı anladı. İnsanlarla ve Albion'da kalan diğer iki fae lideriyle anlaşma yaptı. Onların anlaşması bize şimdi Elfhome dediğimiz toprakları verdi. O ve diğer bir fae lideri kabul ettiler, böylece krallığı paylaşan ilk Gece Kraliçesi ve Gündüz Kralı oldular. Üçüncü fae lideri şartları reddetti. Bir duvara bağlı kalmak istemedi. Böylece batıya doğru yola çıktı ve şimdi sizin Cestyll Caradoc dediğiniz yerde yüksek dağlara doğru ilerlemeye başladı. Başkaları da vardı, Cantref Gwaelod ve Ériu halkı ve tabii ki görünmeyenler..."

Unseelie'yi hatırlayınca yutkundum. Diğer gruplarla ilgili tüm bu konuşmalar bana onları unutturmuştu ama şimdi merak etmek zorundaydım: O gerçekten yarı görünmez miydi?

"Ama yüzyıllar boyunca kuzenlerimizle irtibatımızı kaybettik. Kraliçem bunu düzeltmeye başladı, Elfhome dışında diplomasi başlattı... ve tabii ki Alacakaranlık nereye giderse Şafak da onu takip etmekte *ısrar ediyor*." Yaklaştıkça saraya doğru işaret etti, artık neredeyse ahırın avlusuna gelmiştik. "Bu yüzden onların talibi. Yıldızlar Dusk'ın Dawn'a üstünlük sağlamasını yasaklıyor." Alay etti ve burnunu kırıştırdı. "İşte gördünüz. Halkımın kısa bir tarihi ve Cestyll Caradoc'ta neler olduğunu neden bilmediğim."

Kulağına çok yalıtılmış geliyordu. Bu kadar uzun zaman sonra iletişimi tekrar açmalarının nedeni bu muydu? Dış dünyayla köprüleri yeniden inşa etme girişimi mi? Ya da Cavendish haklıydı ve bu onlara karşı bir komplonun parçasıydı.

Biz mi? Tüm bunları duyduktan sonra, birincisi daha inandırıcı geldi. Ne de olsa ittifaklar onları korumaya yardımcı olacaktı.

"Bu senin son savaşın mıydı?"

Güldü, karanlık ve mizahsız. "Tabii ki hayır. O kadar çok kayıp verdikten sonra bile dersimizi almadık. Veraset savaşları bizim en son savaşlarımızdı. Benim zamanımdan önceydi ama..." Gözlerini uzaklara dikerken kaşları seğirdi. "Babalarım o savaşlarda savaştı. O çatışmadan yara izleri aldılar ve Elfhame'in kendisi de öyle. Hala topraklarda kol gezen dehşetleri serbest bıraktı ve bazı bölgeler... güvenli değil."

Bu muğlak ifadedeki boşluklar arasında her türlü şey var olabilir.

Albion'da, derin ve karanlık ormanlarda, dikkatsiz yolcuların bir daha görülmemek üzere kaybolduğu yerler vardı. Albion, Elfhame'in sahip olduğu içsel büyü seviyesine bile sahip değildi - onların karanlık yerleri ne kadar kötü olabilirdi ki?

Eğer Fae'lerle savaşırsak, bu topraklarımızda ne gibi izler bırakabilir? Sırtımı ısıtan güneşe rağmen ürperdim.

Sessizliği uzayınca bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini anladım. En azından şimdilik.

"Şey..." Başımı salladım, düşüncelerim savaş ve yeryüzünde dolaşan dehşetler yüzünden karmakarışık. Bunun ne anlama geldiğini bilmek istediğimden emin değildim. Savaş yaşayan bir kâbus gibi geliyordu.

Cavendish tüm bunları biliyor muydu? Herhangi birini? Benim kolyemi ve güç için taktığı kolyeyi ele geçirmek için bir çeşit fae bağlantısı olmalıydı.

"Bu... çok fazla. Sanırım bana tek söylediğin en fazla şey bu."

Gülümsemesi yavaş, tembel ve tehlikeliydi, tıpkı uyuyor görünen bir kedinin gizlice yaklaşabileceğini düşünen herhangi bir yaratık için hâlâ tehlikeli olduğu gibi. "Merak etme Katherine, tüm sorularını bu akşam kraliçenin yemeğinden sonra cevaplayacağım."

Bu, hareketli ahır avlusuna girmemiz için tam zamanında yüzümü ateşe verdi. Bugün ve dün birlikte çok zaman geçirmiştik ama binicilik fiziksel olarak yaklaşmamıza izin vermemişti ve ben de eğitimime odaklanmaya çalışmışım. Verdiği söz içimde bir beklenti titreşimi yarattı.

Başka bir şey söylemedik, sadece attan inip seyislerin kedilerimizi kulübelerine götürmesine izin verirken uzun uzun baktık. O başını eğip giderken ben kendimi oyalanmaya ve Cestyll Caradoc'un ani ayrılışıyla ilgili daha fazla şey öğrenip öğrenemeyeceğime bakmaya zorladım. Bulamadım - belki de aklım zaten bu gecede ve akşam yemeğinde ne giyeceğimde olduğu için.

Sonunda ahırdan çıktığımda, Dawn'daki gül gibi altın saçlı kız kardeşlerden biriyle karşılaştım. Bastian'ın kendisiyle oynamasına izin verdiğini söyleyen daha genç olanıydı. Belki de bana ters ters bakmasının nedeni buydu.

Ama tenim onun buz gibi bakışlarından üşümeyecek kadar sıcaktı ve bunun yerine ona tatlı tatlı gülümsedim.

Neredeyse koşarak saraya gittim.

O öğleden sonra, yıkandıktan ve Majesteleriyle öğle yemeği yedikten sonra, kendimi odama kilitledim ve Bastian'ın orrery'sini çıkardım. Bunu yaparken onu görmüş olmama rağmen, haftalarca boş boş orada burada denedikten sonra, zincir halkasını üç kez çevirip altına bastığımda... "*Voila.*"

Yüzeyi kaplayan levhalar birbirinden ayrıldı ve içinden küçük bir küre çıktı. Dönmeye devam ettiğimde, boşluklar genişledi, daha fazla gezegen ortaya çıktı ve katlanmış bir kağıt parçası dışarı fırladı.

"Jackpot."

Ama çarşafı çevirip açtığımda saçmalıklarla kaplıydı.

AGPEVVHGUILV... Sıra sıra rastgele harfler.

Yüzümü buruşturarak içine baktım ama küçük altın çarklar, dişli raylar ve adını bilmediğim bir sürü mekanizma parçasından başka bir şey bulamadım.

Yine de Bastian bunu geri almak için çok hevesliydi. Evet, babasınınındı ama...

O gece saraydan ayrılmayı göze almasının nedeni bu saçma sapan not muydu? Bu muhtemel görünüyordu. Sonuçta, anlamsız bir saçmalıkla neden saklasındı ki? Bir çeşit şifre olmalıydı. Belki de bir mesaj? Kraliçesi için bilgi mi?

Yanağımın içini çiğnedim. Asıl soru şuydu: Hangi bilgi?

Dawn'ın sırlarını mı yoksa Albion'unkileri mi aktarıyordu?

Başımı salladım ve elimde tartarak orrery'yi kapattım. Notu

Cavendish'e vermeliyim. Ama yine de...

Bu yarış kazandığımda, artık patronum olmayacaktı. İşimi ve mahkemeyi bırakıp malikaneye dönecek ve sakin hayatımın tadını çıkaracaktım.

Bu düşünce olması gerektiği kadar rahatlatıcı değildi.

Artık Ella'nın çirkin imaları yok. Artık Bastian yok. Onları da geride bıraktırdım.

Buraya bunun için gelmemiştim. Bir komuta için gelmiştim ve kraliçe bunu sadece Cavendish beni işe almak istediğı için göndermişti. Onun işi dışında beni burada tutmak için bir neden yoktu ve ödöl parasıyla ihtiyacım olan şeye sahip olacaktım. O şerefsiz kocanın borcunu ödeyip malikaneyi kurtarabilirdim.

Güvende olurdum.

Tam istediğim gibi.

OceanofPDF.com

I Bastian'ın orrery'sini sabah sürüşümüze getirmeden önce yarıştan bir gün öncesine kadar bir hafta bekledim. Ne de olsa, onu "sattığım" kişiden geri almak için zahmete gibi davranmak zorundaydım. Ben yapmadım. yatağımın altındaki kutudan çıkardığımı bilmesini istemedim.

Uçuşan fae elbiselerinin aksine, binici elbisemin ince yünü ceplere izin veriyordu. Bu ceplerden birinde, ahıra girerken orrery'nin pürüzsüz kabuğunu ve kazınmış desenlerini parmakladım. Karadokya prensinin tüm eşyaları ve maiyeti çoktan gittiği için bugün sessizdi ve belki de Vespera'nın ahırına geçmeden önce duraksamama neden olan şey buydu. Ya da belki başka bir şeydi, içgüdüsel bir şey.

Sonra onu fark ettim. Sessiz bir köşede, karanlığın gölgesinde Bastian tanımadığım siyah saçlı bir adamla konuşuyordu. Uzun boylu ve yakışıklıydı ama yuvarlak kulakları onun sadece bir insan olduğunu gösteriyordu. Sesleri benim duyamayacağım kadar kısıktı, bu yüzden avlunun etrafından dolaştım.

Bastian dönmeden önce yolu
yarılamıştım. Kahretsın.

Başımı iki yana sallayarak, sanki başından beri yaptığım şey buymuş gibi Vespera'nın ahırına doğru ilerledim. İçeri girdiğimde, kalbimin hızını görmezden gelmeye çalışarak eyerini standından çektim ve eyerlemeden önce onu selamladım. Ahır görevlileri artık rutinimi biliyorlardı, bu yüzden onu muhafazasından erken getirmeye ve eyerini hazır bırakmaya alışmışlardı. Verimliliklerini takdir ettim.

Döndüğümde, kapı aralığında bir gölge duruyordu, gün ışığına karşı karanlıktı. "Beni gözetliyordun, değil mi?" Ses tonu şakacıydı ama yine de midem bulandı.

Keşke bilseydi.

"konuştuğunu merak ettim." Omuz silktim ama yaklaştıma devam etti. Belki de vicdan azabım beni temkinli yapıyordu ama eyer sehpasına çarpına kadar geri çekildim.

"Mmm-hmm." Başını salladı, parmakları saçlarıma gömülürken gümüş rengi gözleri ağzımın üzerindeydi. Alanımın sınırını geçti ve kalçaları benimkilerle buluşana kadar devam etti. Ahırın kuru, tozlu havasında sedir ve bergamot kokusu ferahlatıcı ve baş döndürücüydü, burnumu dolduruyor, dilimin üzerinde kıvrılıyor, tatlı bir şekilde boğuyordu.

"Ne yapıyorsun?" Niyetini anlamadığımdan değil; beni öpmek, benimle oynamak, beni parçalamak söz konusu olduğunda gözleri onu her zaman ele verirdi.

Ama antrenman yapmam gereken bir yarış vardı.

Başımı yukarı kaldırdı ve belimi kavradı. Hareket etmelerini söylememiş olmama rağmen ellerim bir şekilde ceketinin önünü kavramıştı. "Yarın için sana biraz ilham veriyorum."

Sözcükler dudaklarımin üzerinde uçtu, sonra onları ağzıyla, diliyle, dişlerinin hafif sıyrıklarıyla değiştirdi. Elbisemin içinden parmak uçları göğüs uçlarımin etrafında dolaştı - nerede olduklarını her zaman bilmek ve hassasiyetin sıkı düğümlerine odaklanmak gibi esrarengiz bir yolu vardı. Benimle çok iyi oynayabiliyordu.

Çok iyi.

onun için yanıyordu ama sadece eğlenmem gerekmiyordu.

Bu hala bir işti.

Ona doğru eğilerek sikine sıkıca temas ettim ve dudaklarından bir santim kadar çektim. "Kiminle konuşuyordun?"

Çarpık bir sırıtışla başımı geriye çekti ve çenemi bir öpücük çizgisiyle takip etti. "Alevim kıskandı mı?"

Boğazıma doğru inerken nefes nefese bir kahkaha attım. "Webster'la olduğun gibi mi yani?"

Boynumun yan tarafını, tam omzumla birleştiği noktadan ısırıldı. Nefesim kesildi, nabzım hızlandı, kalçalarımda ve bacaklarımin arasında yankılandı.

"Webster?" Yine de sesindeki hafif ton zorlamaydı.

Parmaklarımin onun inanılmaz siyah saçlarının arasına soktum ve biraz çektim. "Onun kim olduğunu hatırlamıyormuş gibi davranma."

Yumuşakça güldü, nefesi gıdıklıyordu. "Ben sana bunu yaparken gerçekten onun hakkında konuşmak istiyor musun?" Meme ucumu çimdikledi ve ben de kendimi tutamayıp yumuşak bir çığlık attım. Kalçalarımı kavradı ve kalçalarına doğru çekti, bir elini eteğimin altından baldırıma doğru kaydırıldı. "Hayır, senden çıkardığım bu sesler, o bunu yapmaz. Dikkatini çektiğimi biliyorum." Gülümsemesi belki de şimdiye kadarki en kibirli gülümsemeydi, sanki beni elde ettiğini ve kapıyı ardına kadar açık bırakmasına rağmen gitmeyeceğimi biliyordu.

Siktir et onu, ama haklıydı.

Yine de diğer şekilde çalıştığından o kadar emin değildim.

O boğazıma dönüp, alay edip ısırırken, eli hâlâ bacağımda ilerlerken, kafa derisinin üzerinde çizgiler çizdim. Sadece hafifçe. Beni durdurmasının ne kadar süreceğini test ediyordum.

"Evde seni bekleyen biri var mı?"

Kıkırdadı ve bakışlarımla buluşmak için geri çekildi. "Ah, kıskanıyor." Burnunu benimkine değdirerek başını salladı. "Bu pazarlığımız için bir soru mu?" İzleri kalçamın üst kısmına kadar ulaştı ve Blaze'in benim için yaptığı dantelli iç çamaşırının kenarını okşadı.

"Görünüşe göre beni becermek istiyorsun ama henüz kredin yok." Kalçalarımı onun etrafında sıkarken sırttım.

"O zaman hayır, Tenebris'te önemli kimse yok."

Verdiği cevabın başka bir şehirde ya da kasabada hâlâ birileri olduğu anlamına gelebileceğini belirtmek için ağzımı açtım.

"*Ya da* başka bir yerde." Parmaklarını iç çamaşırımın üzerinde gezdirdi ve ben de baskının ve beraberinde gelen zevkin etkisiyle çektim. "Bunu yapmaktan senin kadar zevk aldığım kimse yok."

Öpücüğü beni boğdu. Ya da belki de sözleriydi. Her iki durumda da, o beni okşamaya devam ederken, arzumun korunu körüklerken bir an için kendimi onun içinde kaybettim.

"Seni özledim Kat," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

"Ne demek istiyorsun?" Klitorisime odaklandığında sesim kesildi, ince ipek çıplak tenine kıyasla farklı bir sürtünme sağlıyordu. "Birbirimizi her gün görüyoruz."

"Evet, ama hepsi iş. Yarış için antrenman yapıyorum. Sana zar zor dokunabiliyorum."

Alay ettim. "Başka zamanlarda buluşmamızı ayarlamayı başardın. Bunu yine yapabilirdin." Onu uyarır gibi alt dudağını ısırdım. Belki de bir parçam onu cezalandırıyordu.

Gözbebekleri genişledi, geriye sadece parlayan gümüşten dar halkalar kaldı. "Çok meşguldüm," diye homurdandı.

Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim, bir kez olsun onunla alay ettim ve elimi göğsünden aşağıya, ceketinin altına kaydırdım. Gömleğinin içinden piercingli meme ucunu bulduğumda, başparmağımın ucunu önce etrafında sonra da üzerinde gezdirdim. Bana karşı gerilirken göğsünden kısık bir ses yükseldi.

Piercingin daha hassas olduğunu söylediği için onu daha çok kandırdım.

Ödülüm, karnıma bastıran aletin sertleşmesiydi. Becerikli ellerinden ve kıvrak dilinden ne kadar hoşlansam da onu içimde hissetmek için can atıyordum. Onun tepkilerinde güç bulan yanımda, onu sert ve kontrolsüz bir şekilde boşaltmak istiyordu. . . Fark etmezdi, sadece buna neden olduğumu bilmek istiyordum.

Belki de benim onun tarafından çözüldüğüm kadar onun da benim tarafımdan kolayca çözülebileceğini bilmeye ihtiyacım vardı.

"Ne yapmakla meşgulsün?" Her ne kadar Ella'nın haklı olduğunu ve işimden zevk alabileceğimi fark etmiş olsam da, bu hâlâ bir işti ve aklımdan atamadığım sorular vardı. Gece Kraliçesi normalde onu bu kadar yakınında tutarken neden Albion'a göndermişti? Karadokya prensi gittiğinden beri Asher kraliçenin gözde yerini . Bastian, Karadokyalı talibinin zamansız gidişini planlamış mıydı? Bastian ülkem için bir tehdit miydi?

Cavendish düşündü mü?

Ellerimi aramıza soktum ve pantolonunun üst düğmesini açtım.

"Hayır." Gölgelerinin serin ve kuru dokunuşu bileklerimi kavradı ve çekti. Birkaç düzensiz nefes aldı. "Sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Ama"-artık sırlıslık olmuş iç çamaşırımı bir kenara çekti-"Bence gereğinden fazla soru sordun."

Başparmağıyla klitorisimin etrafında dönerek bir parmağını içime kaydırdı. Her ne kadar iyi hissettirse de, bu onun istediğim kısmı değildi. Ama gelişen orgazmım bunu umursamadı, özellikle de ikinci bir parmak eklediğinde ve daha fazla soruyu bir öpücükle boğduğunda.

Beni yok edici bir dorukla parçalamak için sadece birkaç itme aldı.

Tekrar yere çöktüğümde, bir şekilde irademi ve kalçalarımın gücünü toplayarak kendimi onun parmaklarından kurtardım. "Dur."

Elini çekip bakışlarımla buluştuğunda nefesleri benimkiler kadar ağırdı. Kaşlarını çatarak başını eğdi. "Sorun nedir?"

Ofladım ve başımı salladım, tenim hâlâ karıncalanıyor ve geriliyordu, sanki bedenim daha fazlasını istiyordu. Genellikle en az iki ya da üç kez boşalmamı sağlardı, çoğu zaman

Belki de buna alışmıştım ve vücudum artık buna hazırды. Beynimin bir kısmı bunu kabul etmek zorundaydı - ne halt ediyordum, kaybetmek üzereyken kendimi bundan daha fazla mahrum mu bırakıyordum?

Cavendish'teki işim sona erdiğinde, Bastian'la birlikte olma bahanem de sona erdi.

"Bir sorun yok. Ama sabah için planladığımız *farklı* bir yolculuk var. Bunu takdir etmediğimden değil." Ona bir sırtış attım ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum, önce kalçalarımı onun etrafında sıktım. İç çamaşırım hassaslaşmış etlerimin üzerinde tekrar yerine otururken titredim.

Alçak sesle kıkırdadı ve eteklerimi kalçalarımın üzerinde düzeltti, ancak aynı zamanda boğazımı öptü, sanki yapmamaya gücü yetmiyormuş gibi. "İçimden bir ses yavaş sürmen gerektiğini söylüyor."

"Haksız değilsin." Kalçalarımın kapanmasından kaynaklanan baskı bile beni kıvrandırıyordu. Ata binmek bir çeşit işkence olacaktı. Yutkundum, derin bir nefes aldım ve arzumu bastırdım. Dudaklarının sert dokunuşu ve sanki bırakmak istemiyormuş gibi belimi tutuşu düşünüldüğünde bu hiç de kolay değildi. "Bir şey daha var."

"Hmm?" Çeneme sokuldu, yanağımı ve ağzımın kenarını öptü.

"Bu." Cebimden orrerini çıkardım.

Onu kaldırıp ahırdaki yetersiz ışığı yakalamasına izin verdiğimde gözleri kocaman oldu. Onu ilk kez şok olmuş halde görüyordum. Gerçekten şok olmuştu - saf, korunmasız bir tepki.

"Ben... Ben onu sattığını sanıyordum." Ona uzandı ama sanki dokunup gerçek olmadığını anlamaktan korkuyormuş gibi bir santim ötede durdu.

"Geri aldım." Eline sıkıştırdım ve yumuşak nefes verişine ve omuzlarının çöküşüne gülümsedim. "Bana babanın olduğunu söylediğinde kendimi çok kötü hissettim."

Boğazındaki düğüm, başparmağını yüzeyine sürüp elinde çevirirken bir yükselip bir alçaldı. Gözleri parlıyordu, ona sabitlenmişti.

Uzun bir süre sonra üst kısmı çevirip alt kısma bastırdı. Dış plakalar ayrıldı. İçinden nota çıkmadığında yüz ifadesi hiç değişmedi. Kıpırdamadan durdum, soruyu bekledim.

Orreri kapattı ve yumruğuyla kalbinin üzerinde sıktı. "Teşekkür ederim Kat. Onu geri almak benim için çok anlamlı."

"Sen iyi-"

Kelimeyi başka bir öpücükle boğdu. Uzun bir öpücüktü, daha öncekilerden daha yumuşaktı. Her nasılsa bu, sinirlerimi parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar aydınlatan, kalbimi ısıtan ve beni eyer sehpasına yaslayan öpücüktü.

Sonunda geri çekildi ve alnını benimkine bastırdı. ", seni bu yarışı kazanmaya hazırlayalım."

OceanofPDF.com

I Vespera'yı başlangıç çizgisine doğru sürerken eldivenlerimin içinde avuç içlerimi ter bastı. Güneş hâlâ öğle vaktine doğru ilerliyordu ama şimdiden daha parlak ve sıcaktı. En azından yağmur yağmıyordu. Bu, basamak taşlarını geçilemeyecek kadar kaygan ve parkurun geri kalanını da çamurla tehlikeli hale getirebilirdi.

Kahvaltı etmemiş olmama rağmen, diğer sürücüler birer birer beni saflarına katılırken fark ettikçe midem çalkalandı. Kaşlar havaya kalktı. Kazanmanın prestiji ve muhtemelen kraliçenin lütfu için katılan birkaç düğ vardı. Hem paraya hem de gurura değer vermiş olabilecek birkaç düşük rütbeli asilzade, kont ve vikont *da* vardı. Ve sadece bir kadın daha.

Bayan Ward ağzını sert bir çizgiyle kapatarak bakışlarımı karşıladı. O da benimle aynı şeyi düşünmüş olmalıydı; ödülü kazanırsa para sıkıntısı en azından bir süreliğine sona erecekti. Üç bin pound ona iyi bir çeyiz olurdu.

Ben kazanmasam bile, umarım o kazanırdı.

Başlangıç çizgisinde yer ararken başımı ona doğru eğdim. O da dahil olmak üzere kimse kıpırdamadı. Uzaklara bakmadan önce kaşlarını çattı.

Onu suçlayamazdım. Mahkeme ne ona ne de gözden düşmüş kız kardeşine *iyi* davranmıştı. Neden benden farklı olmamı beklesin ki?

Sonunda Prens Valois kedisini bir tarafa doğru itti. "*Madam.*" Başını eğdi ve açtığı boşluğu gösterdi.

Yerimi alırken ona teşekkür ettim ve birkaç derin nefes aldım.

"Katılacağınızı fark etmemiştim Leydi Katherine, ama varlığınızın kazanmayı çok daha zorlaştırdığını söylemeliyim."

Kahretsin. Pratik yaptığımı biliyor muydu? "Nasıl yani?" Sanki öylesine bir soruymuş gibi yavaşça kaşlarımı kaldırdım.

"Tüm yarışı parkur yerine sana bakarak geçireceğim."

Güldüm ve gerçekliğin başka bir versiyonunda, kalbim böylesine yakışıklı bir adamın flörtüyle hızlanabilirdi. Ama Bastian beni mahvetmişti; sözleri ve ilgisi bedenimde ve zihnimde kök salmıştı ve aradığım da onlardı.

Çifte bok. Çok derinlere gömülmüştüm ve beni kurtarabilecek herhangi bir şeye uzanamayacak kadar çok keyif alıyordum.

"Belki bu yardımcı olur." Bastian'ın tanıdık sesi arkamdan o kadar ani geldi ki, onu düşünerek aklıma getirdiğimi sandım. Ama kılıcını benimkiyle prensinkinin arasına iterek ortaya çıktı. "İşte, artık dikkatiniz bu kadar dağılmayacak, *Majesteleri*." Parlak gülümsemesi çok fazla dış gösteriyordu.

Prens kaşları kalktı ve gözleri Bastian'dan bana ve tekrar bana kaydı. "Anlıyorum." Başını eğdi ve konuşmak için diğer tarafındaki biniciye döndü.

Bastian'a "Kaba olmana gerek yok," diye fısıldadım.

"Sadece kabalıkla kurtulduğu için şanslı. Seni yanında görmek için çok hevesliydi." İleriye doğru baktı, gölgeler kalçalarının ve ellerinin etrafında hayalet gibi dolaşıyordu.

"Bana sahip değilsin, sen-"

"Bunu biliyorum," diye tersledi, kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşti, gölgeler koyulaştı. "Eğer adam seni çekici buluyorsa, onu suçlayamam, ya da tam tersi. Ona bakmak hoşuma gidiyor. Ben Winthrop'un sabrecat'inin sabahı bağırsaklarını kusarak geçirdiği ve ahırında zambak yaprakları buldukları gerçeğinden bahsediyorum."

Bu zaten midesi bulan benim karnıma bir yumruk gibi indi. Zambaklar kediler için zehirliydi. Hiçbir ahır görevlisi onları yüklerinden birinin yakınına koymazdı. Her hafta açık muhafazaları kontrol ediyor ve en ufak bir filiz bile bulsalar zehirli bitkileri yok ediyorlardı. Bu bir kaza olamazdı. "Kedi iyi olacak mı?"

"İyi misin?" Bastian'ın gözleri, sorduğum için delirmişim gibi bana dikildi. "Başka bir koşucu daha sabote edildi ve sen hayvan için mi endişeleniyorsun?"

Vespera'nın omzunu okşadım, kaçınmaya çalıştığım kelimeyi duyunca irkildim. Sabotaj. "Öyleyim."

"Ahır ustası tedavi ediyor, iyi olacağını söyledi. Ama", bacağını benimkine sürttü-"şimdiden bir binici eksildi. Başkasının sabrecat'i yerine kendin için endişelenmelisin."

Omuz silktim ve eldivenimin manşetini çekiştirdim. Önümde engel olmasaydı, köpüren sinirlerimi boşaltmak için tırnağımın kenarını çekiştirecektim. "Bu kadar riskliyse neden ata biniyorsun?"

"Birini senden uzak tutabilirim."

Nefesimi içime çektim ama arkamı döndüğümde dikkatinin ileriye sabitlendiğini gördüm.

Kaşları ve çenesi kararlılıkla dikilmiş, gölgeler neredeyse ellerini tamamen gizliyordu, birçok kişinin onu neden bu kadar korkutucu bulduğunu anlayabiliyordum.

Ve yine de...

Yarışa, parlak zırhlı bir şövalye gibi kazanıp bana para vermek için değil, *ben* kazanırken beni korumak için giriyordu.

Ayrıca, antrenman yapmama yardım etmişti. Yarışacağım birinin olması beni daha hızlı yapmıştı. Basamaklı taş yolunun köprüye kıyasla ne kadar daha hızlı olduğunu bilmek, risk alma kararını çok daha kolay hale getirmişti. Bunu ancak Asher'ın orrery'sinde zaman tutması sayesinde ölçebildim.

Bir de kitap vardı. Saçma sapan bir paraya mal olmuş olmalıydı. O ilk geceden beri açmaya cesaret edememiştim: onu istediğim kadar çok istememiştim. Onu sevmek tehlikeli geliyordu, çünkü o kadar mükemmel bir hediye idi ki, bırakın sahip olmayı, var olmasını bile hayal edemeyeceğim bir şeydi.

Halka açık yerlerde benimle acımasızca ve çoğu zaman uygunsuz bir şekilde alay etmesinin yanı sıra, bana cömertçe ve biraz çarpık bir şekilde *nezaketle* davrandığını söyleyebilir miyim? Beni defalarca boşaltmasına rağmen, bir kez bile kendi tatminini yaşamamıştı - en azından benimle yaşamamıştı. Ve bu eşitsizlik beni huzursuz etse de, yalan söyleyemezdi, bu yüzden bunun bir kısmı beni sadece yarı canlı görmekten nefret etmekle ilgili söylediklerinden kaynaklanıyor olmalıydı.

Artık yarıdan fazla yaşadığımı hissediyordum.

Bu sadece midemdeki ve boğazımdaki sinirleri daha da sıkılaştırdı.

"Beyler," diye seslendi kraliçe çadırın kenarındaki kürsüden, "*ve hanımlar.*" Bayan Ward ve bana başıyla işaret etti ve ağzının bir gülümseme ifadesiyle kıvrıldığından emindim. "Yerlerinize geçin."

Görevliler başlangıç çizgisi boyunca ilerleyip kimsenin çizgiyi geçip geçmediğini kontrol ederken kılıçlar sağa sola kaydı. Her şey yolunda dedikten sonra kraliçe çenesini kaldırdı ve işlemeli bir mendil uzattı. "Unutmayın, herhangi bir büyü kullanımı tüm tarafların ciddi şekilde cezalandırılmasına neden olacaktır. Şimdi, kraliçenizi gururlandırın."

Parmakları ayrıldı. Mendil dalgalandı. Ve biz koştuk.

Vespera öne doğru fırladı, ben de onun sırtına doğru eğildim. Düzinelerce pençe zemini yırtarken çimen ve toprak havalandı. Bastian neredeyse bir anda geride kaldı. Ya da belki de ben öne geçtim, birkaç kişi daha yaklaştı.

Solda, Eckington neredeyse iki büküm olmuş, dişlerini göstererek sabrecat'ine bağıırıyordu.

Kürk ve eyer derisi, kararlı yüzler, itişip kakışan omuzlar ve yanlar. Hava bunlarla doluydu ve sabrecat'ler ile binicilerin nefesleri de havayı daha da ağırlaştırıyordu.

Dizginlere yapıştım ve kendimi küçük ve Vespera'ya yakın tuttum, kaosun ortasında nefesimi sabit tutmak için saydım. Parkurun bu ilk kısmı , kalabalık başlangıçla daha da kötüleşmişti ama yakında temizlenecektik. Sadece dayanmam gerekiyordu.

Sağ taraftan bir çığlık. Prens Valois bir tarafa kaydı, eyeri hâlâ bacaklarının arasındaydı. Elimi uzattım ama çoktan düşmüştü. Arkama dönüp baktığımda eyeriyle birlikte yerde yuvarlandığını, pençelerinin ve bacaklarının arkasında kaybolduğunu gördüm. Bir an sonra, ayakta durduğunu, bir elini saçlarında gezdirdiğini ve az önce ne olduğunu anlamamış gibi etrafına bakındığını gördüm.

İyi bir bahsim
vardı. Sabotaj.

Deneyimli bir biniciydi. Eyerinin bu şekilde çıkması için, birisi eyeri kurcalamış olmalı.

Girişimi son dakikaya kadar gizli tutmak birdenbire mükemmel bir karar gibi geldi.

Bastian görüşümü keserken, "O iyi," diye bağırdı. "Devam edin."

Dişlerimi sıktım ve önümdeki rotaya odaklandım. Altımda, Vespera bir kas dalgasıydı, ete zar zor sığdırılmış bir doğa gücüydü. İçindeki bastırılmış enerjiyi, potansiyeli hissedebiliyordum, daha fazla hızlanmak için işaretimi bekliyordu.

Henüz değil. Daha çok erkendi.

Bahçelerin içinden geçen çim patikadan ilerledik. Ben ve yarım düzine kişi sürünün başındaydık, arkamda Bastian'ın da dahil olduğu başka bir grup vardı ve diğerleri de onların arkasında bir yerlerdeydi.

İçimde bir sarsıntı oldu, ardından dilimi ısırduğımda bir acı parladı. Eckington'ı soluma çok yakın bulduğumda, ellerim ve kalçalarım beni Vespera'nın sırtında tuttu. Vespera kedisine hırladı ve ben

Bize çarptığını söylemek için ağzımı açtığımda gözleri bana kaydı. Şaşkınlıkla genişlemediler.

Ne yaptığını biliyordu.

Parmakları dizginleri kavradı ve iri kılıçlı atı yine bu tarafa yöneldi. Sağ tarafta, başka bir dük çok yakın at sürüyordu.

Gidecek hiçbir yerim yoktu.

Kedisinin omzu Vespera'ninkine çarpmadan bir an önce Eckington'ın çizmeli ayak parmakları baldırıma saplandı. Bir tarafa doğru sarsıldım, kalçalarım çarpmanın şokunu emmeye çalışmak için yuvarlandı, sırtımdaki bir kas sızladı. Bacaklarım beni yerime sabitlemeseydi, kayabilirdim.

Burnu, içimi ürperten hain bir küçümsemeyle kırıştı. Bu kasıtlıydı. Beni yarış dışı bırakmak istiyordu. Belki de bir kadının kolay bir hedef olacağını düşünmüştü.

Tekrar yaklaştı.

Tamam. İlk gerginliği o yaşayabilir.

Vespera'nın dizginlerini çektim ve bacaklarımı onun etrafında gevşeterek yavaşlamasını işaret ettim. Bastırılmış enerjisine rağmen itaat etti ve geri çekildik.

Omzunun üzerinden muzaffer bir gülümseme fırlattı. "Bayanlar erkeklerin oyunlarını oynamamalı."

Pislik. Dişlerimi sıktım ve o kelimeyi bağırp Vespera'yı son sürat itme dürtüsüyle savaştım.

Eckington'ı takip eden Bastian'ın yanına düştüm. Gözleri, ben onun orrery'sini aldığımda ve Langdon piknikte bana acımasızca davrandığında takındığı o öldürücü bakışla alev alev yanıyordu. Dizginleri gevşetti ve öne geçip Eckington'a ulaşmaya çalışırken kalçaları esnedi ama yer yoktu.

"Ne yapıyorsun?" Soruyu ısırarak sordu, kollarında gölgeler kaynıyordu.

"Zamanımı bekliyorum."

"Seni diskalifiye ettirmeden sihrimi kullanabilseydim, daha fazla zamanı kalmazdı."

Gülsem mi ürpersem mi bilemedim. Belki de onun etrafında çok fazla zaman geçirmiştım, çünkü kıkırdadım. "Yakında bir önemi kalmayacak." Kendi sesimin daha önce bu kadar soğuk çıktığını hatırlamıyordum. Belki de kararlılığın çeliği idi. Belki de buz katmanlarının altında saklı olan kendi öfkemdi.

Bu yarış kazanacaktım ve hiçbir pislik dük beni korkutamayacaktı.

Çenem hazır, sürünün uzak tarafına yöneldim, beş, dört, üç... iki... sonra açılacak boşluğa doğru hızlanmaya hazırdım.

Queenswood'a girer girmez Vespera'yı sağa doğru serbest bıraktım. Benim boyum (ya da boysuzluğum) ve onun daha küçük olması, alçak dalların altına girmemize ve diğer sürücülerden uzakta ağaçlara sarılmamıza izin verdi.

O boşlukta, rüzgâr kulaklarımda ısıklık çalarak, saçlarımı çekiştirerek, gözlerimi yakarak hızlandık.

Öne geçtik.

Yıllardır yaptığım otoyol soygununun karşılığını bu şekilde alacağımı hiç beklemiyordum ama işte yarışı önde götürüyordum. Artık aşına olduğumuz ormanlık parkurda bu fark daha da açıldı.

Yolun yarısına geldiğimizde hala liderdik. Üçte ikiye geldiğimizde, bizi yavaşlamaya zorlayan dar dönemeçlerden geçerek yokuş yukarı çıktık. Ancak diğerleri o kadar geride kalmıştı ki sadece onların gürleyen hızlarını ve kedilerine bağırışlarını duyabiliyordum.

Nehir dün öğleden sonra yağan yağmurun etkisiyle taşarak ilerliyordu. Ama beş taş hâlâ yüzeyde gururla duruyordu ve Vespera'yı tıpkı alıştırma yaptığımız gibi onlara doğru yönlendirdim.

Bir. İki.

Üç deyince pençesinin o tanıdık iniş sesi geldi, sonra bir sarsıntı.

Dünya savruldu ve su bizi karşılamak için yukarı fırladı.

Ona çarptım, kulpuna yapıştım, nefesim ısıricı soğukta fokurdadı. Su gözlerimi yaktı ve burnuma doldu. Başımın üzerine kapanmasının paniğine ve ciğerlerimin boşluğuna karşı dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

, Vespera'nın kasları ayaklarını bulmaya çalışırken dalgalandı.

Dizime bir şey çarptı ve kemiklerime doğru bir acı yayıldı.

Sonunda yüzeye çıktım. Ciğerlerimin alabildiği havayı solurken soğuk beni çarptı. Akıntı bizi yanlara doğru sürüklerken Vespera sıçradı ve tutunmak için çırpındı.

Düşüşler.

Kahretsin

.

"Haydi." Bir elimi kulptan kurtarıp onun omzuna koydum, her ne kadar su kalan elimi daha sert bir şekilde çekip göğsümün etrafını sarmış olsa da.

Bir şeye tutunmuş olmalı ki döndük ve bizi akıntıya doğru bıraktı. Rahatlamıştım.

Sonra kaydık.

Başka bir taş topuğuma çarptı. Başka bir çürük. Bu beni öldürmez. Ama şelale öldürebilirdi... ve sadece birkaç metre arkamızdaydılar. Kalbim gümbürdedi, yarışın başlangıcında yere vuran pençelerden daha yüksek sesle.

"Hadi kızım, yapabilirsin."

Bundan daha kötüsüyle karşılaşmıştık. Kanun bizi avlamıştı. Hipotermiden ölmesin diye onu içeri getirdiğim soğuk kış. Et istihkakımı ona verdiğim kış aylarda.

Bu aptal bir yarış uğruna sona eremezdi.

Arka bacakları kenardan aşağı düşerken dünya sarsıldı, boynum sarsıldı.

Ve durdu.

Hareket etmeye cesaret edemedim. Başını kaldırdı, gözleri genişti ve berrak suyun içinden ön pençelerinin batık bir kayayı tuttuğunu gördüm.

Pençelerinin batabileceği hiçbir şey olmayan kaygan, ıslak bir kaya. Uzun süre tutunamayacaktı.

İleride, üçüncü basamak taşı... orada değildi.

Ve , Vespera'nın arka patileri sadece fişkırان suyun olduğu yerde bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

C Eski su göğsüme çarptı, yüzüme sıçradı, parmaklarımı ısırdı. Tek elimle el yordamıyla Vespera'yı için yönlendirebileceğim başka bir şey aradım. Sadece daha fazlasını buldum batık kayalar.

Birkaç metre ötede, kayalığın kenarından sarkan kökler vardı. Kışkırtıcı ama çok uzak.

Basamak taşlarının ötesinde, köprü derenin üzerinde kemerli bir şekilde uzanıyordu. Atlılardan ilki köprüye çarptı ama şelalenin gürültüsü pençelerinin sesini bastırdı. Ya da belki de tüm bedenimi titreten kalbimin gürültüsüydü.

"Yardım edin!"

Dönmediler.

Duyamadıkları için mi yoksa umursamadıkları için mi?

Suyun soğuğu etimi kemiriyor, kemiklerime vuruyordu.

Omzumun üzerinden, baş döndürücü bir şekilde kayaların üzerinde son bulan bir düşüş uzanıyordu.

Düşmek ikimiz için de ölüm demekti.

"Lütfen yardım edin!" Vespera'nın kaburgaları bacaklarımın arasında sallanırken tekrar tekrar bağırdım.

Tutunmaktan gözlerim de, kalçalarım da yandı.

Hayatta kalmak için her şeyi yapardım... ama yapacak bir şey

kalmamıştı. "Üzgünüm, Vespera." Boynunu okşadım, parmaklarım uyuşmuştu.

Bizi buraya ben getirdim. O parayı kazanmak istemem beni bu riski almaya itti. Aptal, aptal kadın. Hangi çılgınlık bana güvenlikten çıkabileceğimi ve bedelini ödemeyeceğimi düşündürdü?

Bir çatırtı havayı böldü, sonra da *gıcırdadı*. Üzerimize bir su dalgası göndermeden önce ağacın bu tarafa düştüğünü zar zor fark ettim.

Bir şekilde Vespera .

Dışarı çıktığımızda, ben titriyordum, o kulaklarını dikmişti, ağaç derenin karşısına geçmişti, pençelerinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Nefes nefese kaldığımda, fark etmem çok uzun sürdüğü için bakakaldım.

Ahşap. Pençeler. Çok daha iyi bir tutuş.

Ama Vespera omuzlarını kaldırıp uzandığında benden çok öndeydi. Tek pençesiyle kayaya tutunurken sarsıldık, kaydı, alçak ve belirsiz bir kükreme çıkardı.

Sonra pençeleri ağaç kabuğuna battı.

Her nefesinde oflayıp puflayarak bizi devrilmiş ağaca yaklaştırdı ve ben de ona yer açmak için bacaklarımı gevşeterek sadece eyerin kulpunu tuttum. Kollarım yanıyor ve titriyordu.

Diğer pençesini kayadan kurtardı ve gövdesine doladı. Homurdanarak ve arka ayaklarını sürüyerek bizi yukarı çekti.

Kuru toprak değildi ama yeterince yakındı. Güvenideydik.

Sırt üstü yattım ama ileride bir renk cümbüşü gözüme çarptı. Ağacın gövdesi üzerimizdeki başka bir kayalığa doğru yükselmiş, tabanı havaya kalkmış, kökünden sökülmüştü. Hemen ötesinde kızıl saçlar ve geriye bakan bir yüz. Caelus'un odalarının yakınında gördüğüm Şafak Sarayı fae'si.

Az önce beni kurtarmışlar mıydı?

Artık nefesini tutmuş olan Vespera, devrilmiş ağaç boyunca dengeli bir şekilde ilerledi.

"Alo? Sen-?"

Ben daha sorumu tamamlayamadan ormanın içinde kayboldular.

Vespera nehir kıyısına atladı ve ben de yarı attan inip yarı sırtından düşerek ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

Sağlam zemin. Onu öpebilirdim.

Nefesler içimden geçiyordu, çiğ ve yakıcı. Vespera çömeldi, onunkileri de yakaladı.

"Aferin kızıma." Gözlerimin arkasında basınç oluşurken kelimeler boğazımda düğümlendi.

Hay sikeyim. Çok yakındı. Çok yakındı. Birkaç saniye daha geçseydi düşecektik.

"Kat!" Gölge botlar göründü ve güçlü eller kollarıma dolanarak beni ayağa kaldırdı. "Sen iyi misin?" Gümüş gözler kocaman,

Bastian kol mesafesinde tuttu ve taradı.

Kelimeleri söylemeden önce birkaç kez başımı salladım. "Ben iyiyim. Sadece biraz ıslak."

İçinden yarı kahkaha, yarı nefes gibi bir şey çıktı ve beni göğsüne doğru çekti. Gölgeler etrafımızda fırtınalı bir deniz gibi kıvrılıyordu. "Kahretsin Kat, en kötü zamanlarda şaka yapıyorsun." O kadar sıktı ki zorlukla nefes alabildim ama o kadar sıcaktı ki umursamadım.

Sıcaklık ve sağlam bir zemin. Şu anda tek istediğim buydu. Hava daha az öncelikli gibi geliyordu.

Gömleğini o şelalenin kenarındaki bir tutamak gibi kavradım ve yüzümü gömdüm, onun içine, aşinalığını içime çektim.

"Dişlerin takırdıyor. Al." Ceketini omuzlarıma doladı ve yanaklarımı okşadı, sanki o da kuru bir zeminde olduğuma inanamıyormuş gibi bana bir kez daha geniş gözlerle baktı. Gölgeleleri kıvrıldı ve havayı yaladı, öncekinden daha sakindi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım uzaklaşmadan önce. Her ne kadar onun dokunuşunu hissetmek istesem de Vespera'yı kontrol etmem gerekiyordu; bizi o uçurumun üzerinde tutarak benden daha büyük bir çile çekmişti.

Yarı sendeleyerek ona doğru gittim (belki yarıdan da fazla) ve gücümü toplarken omzuna yaslandım. Daha az titreyerek ellerimi göğsünde ve bacaklarında gezdirdim ve patilerini kontrol ettim. Ön pençeleri aşınmıştı ama onun dışında...

Uzun bir nefes vererek kollarımı boynuna doladım. "Teşekkür . Çok iyi bir kız. En iyisi. *Teşekkür ederim.*"

Dikenli tüyleri yüzümü gıdıkladı, sıırılsıklamdı ve arkama baktığımda sudan bir iz bıraktığımı fark ettim. Sessizliğin içinde saçlarım damlıyordu; Bastian'ın gömleğinin önü de sıırılsıklamdı.

Eğer enerjim olsaydı, yaptığımız resme gülebilirdim. Ama ayaklarım yere basmıyordu.

Sanki bunu görebiliyormuş gibi bana baktı. Kaşlarının arasına kazınmış endişeye bakılırsa korkunç görünüyor olmalıydım. "Geri dönmek için iyi olacak mısın?"

"Öyleyim ama biraz ara vermeye ihtiyacı var. Bizi bu kadar uzun süre tuttuğuna inanamıyorum. Onu geri ." Koşum takımını aldım ve öne doğru adım atmaya çalıştım ama dizlerim artık katı değil, bir tür jöle olduklarına karar verdiler.

Yere düşmeden önce beni yakaladı. "O zaman bu bir 'hayır'. Hadi, benimle gel ve onu geri götürelim." Kolunu belime doladı.

durakladı ve kulaklarının arkasını kaşımadan önce Vespera'ya baktı.

Sırılsıklam olmama rağmen geri dönerken beni göğsüne bastırdı. Soğuk ellerimi kendi elleriyle kapattı, kurumam gerektiğini ve hemen odamda bir ateş yaktıracağını mırıldandı. Bunu söyleme şekli sanki o ateşte her şeyi yakacakmış gibi geliyordu.

"Gerçekten endişelenmene gerek yok." Göz kapaklarım düşmeye devam etse de dişlerim takırdamadan bunu söylemeyi bile başardım. Kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk vücudumun her zerresini sarmıştı. Ama artık Queenswood'dan çıkmıştık, güneşin altındaydık ve çadır çok uzakta değildi; yatağıma girebileceğim saraya dönmek üzereydim.

"Kat"-kulağıma doğru konuşurken belimdeki kolu sıkılaştı
-"Basamak taşları dün, önceki gün ve geçen hafta boyunca iyiydi. Sonra birdenbire bugün yoklar mı?" Başını yanağıma yasladı; verdiği nefes yanağıma gıcıkladı. "Sakin bana bunun bir kaza olduğunu söyleme."

Titredim, tamamen soğuktan değil. "Ne demek istiyorsun?" Yine de biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum.

"Eğer biri bizi antrenman yaparken görseydi, senin en önde olacağını ve köprü üzerindeki taşları seçeceğini fark ederdi. Bu bir sabotajdı. Ve hedef sendin."

Seyirciler etrafımıza üşüşüp ne olduğunu sorarken, sıırılsıklam halime haykırırken cevap vermekten kurtuldum.

Ella'nın yüzü onların arasındaydı, gözleri kocaman açılmıştı. "İyi misin?" diye mırıldandı.

Başımı salladım ve güven verici bir gülümseme vermeye çalıştım.

Daha az hoş karşılanan bir yüz de kalabalığın arasından sıyrıldı, bana bakmak için başlarını eğdiler. Rufus Amca. Bakışları üzerimde gezinip beni değerlendirirken Bastian'ın kucığına büzüldüm. Bir süre sonra kendi kendine başını salladı ve yüz ifadesindeki endişe belirtisi kayboldu.

Her şey yolundaydı, lordlarla tanışma bileti güvendeydi.

İşte o zaman Cavendish'i gördüm. Bu tarafa bakmıyordu, sadece kraliçeyle konuşuyordu. Kemiklerimdeki soğuk buza dönüştü, korkunç bir kesinlikle gıcırıyor ve ağrıyordu.

Suya düşmüştüm. Yarıştan diskalifiye edildim. Ve onun için çalışmak zorunda kaldım.

I Uzun, sıcak bir banyo yaptım ve öğleden sonra ateşin önünde oturdum ama hiçbir şey sızan soğuğu değiştiremedi. Ella bana pasta getirmişti ama pastanın etrafını kurcalamaktan başka bir şey yapamadım. Tabak.

Birisi beni sabotajla hedef almıştı. Kulağa saçma geliyordu. Dünyada kim *beni* sabote etmek ister ki? Kimse için bir tehdit değildim. Güçlü ya da tehlikeli değildim. Sadece erkeklerin oyunlarına kapılmış soylu bir kadındım.

Bununla birlikte, mahkeme hayatı küçük bir arkadan bıçaklama uğruna durmazdı. Bu onun can damarıydı. O akşam kendimi bir balo için hazırladım. Onur konuğu Eckington olacaktı, çünkü yarışı o kazanmıştı. Kanlı boynunu kırmazsam kendimi kontrol etmem bir mucize olurdu.

Banyomda bacaklarımda, dizimdeki de dahil olmak üzere birkaç çürük ortaya çıkmıştı, bu yüzden bahçeye koyu deniz mavisi elbiseyi giyerek girdim. Belki de kalça yırtmacının eksikliğini telafi etmek için, yakası şimdiye kadar giydiklerimin hepsinden daha derine iniyor, neredeyse göbek deliğine ulaşıyordu. Altın zincirler onu bir arada tutuyordu, böylece dışarı fırlama tehlikesi yaşamıyordum ve yıldızlar yakayı ve eteği süslüyordu. Bahçelerin etrafına yerleştirilmiş yüzlerce lambanın titrek ışığında göz kırpmıyorlardı ve Blaze'in pilelere ve büzgüllere diktiği yerlerde minik kristaller parlıyordu.

Bugün erken saatlerde, ondan bir not başka bir kutu aldım.
Bunu başka bir elbiseden daha fazla giyebileceğini düşündüm. B. x

İçinde şu anda giydiğim diğer giysi vardı: Bastian'ın bana kitapla birlikte verdiği turkuaz kumaştan yapılmış bir pelerin. göksel semboller serpiştirmişti. Her hareketimde hafif ipek parılıyordu.

Ay ışığının suya vurması gibi. Bu kadar güzel olsa da, en sevdiğim kısım omuzlarıydı. Sertleştirilmiş deriden yapılmış ve kenarları soluk altınla süslenmiş bu omuzlar, bir zırhın zıpkınlarına benziyordu.

Bugünden sonra, zırh tam da ihtiyacım olan şeydi.

Artık takvim Eylül ayını gösterdiğine göre, bu bahçe balosu yılın son açık hava etkinliklerinden biri olacaktı. Bazı hanımlar uzun kollu elbiseler giymişti ve eteklerde daha az yırtmaç vardı. Blaze bana bir pelerin yapmak için iyi bir seçim yapmıştı. Fae işçiliğiyle yapılmış tabancam gibi, kumaşı da bir harikaydı: hafifliğine rağmen akşamın serin havasında beni sıcak tutuyordu.

Bastian'ın bakışlarını üzerimde hissettiğimde balonun ışık havuzuna henüz girmiştim. Yanında Asher ve Bastian'a Dusk'ın talibinden çok daha fazla ilgi gösteriyor gibi görünen bir çift kadın vardı. Onları suçlayamazdım; bu sabah beni başıma gelen talihsizlikten kurtararak göz alıcı bir kahraman figürü çizmiş olmalıydı. Çoğu insan muhtemelen beni onun kurtardığını düşünmüştür.

Beni gerçekten kurtarmış *olan* kızıl saçlı fae'den hiçbir iz yoktu.

İlk kez Bastian'ın bana gelmesini beklemek yerine ona yaklaştım. O ürperti hâlâ iliklerimdeydi ve sabote edildiğim düşüncesi sarayda ne kadar yalnız olduğumun altını çiziyordu. Cavendish'in benim müttefikim olması gerekiyordu ama bunu engelleyememişti. Tüm o sırtışların ve flörtlerin ardında Bastian'ın düşmanım olması gerekiyordu ama yine de buradaki tek güçlü müttefikim o olabilirmiş gibi hissediyordum.

Ve aptal bir yanım onun rahatını istiyordu.

O aptal kısım, romantizm ve macera hikâyelerini seven, geç saatlere kadar oturup kız kardeşine bunları okuyan aptal kızdı. Bir gün aşk için evlenmeyi umut eden kızdı. Görev ve *gerçeklik* konusunda masumdu.

Onun küçük bir tohumu düğünümünden ve mali durumumuzun gerçekliğinden kurtulmuştu. On sekiz yaşındaki Avice, sevdiği adamla kaçarak kapımda belirttiğinde, o tohum filizlenmişti. Rufus Amca ve babamdan kaçmasına yardım etmemi sağladı.

Ve bundan pişmanlık duyacak kadar yaşadım.

Ama o yapmamıştı. Denizde kaybolmuş ya da bir korsan saldırısında öldürülmüştü, ayrıntıları bilmiyordum. Kimse bilmiyordu. Sadece gemiye bindiğinden beri görülmediğini biliyordum.

Ama yeterince biliyordum.

Aşk onu öldürmüştü. Ve bu, içimdeki son aptallık filizini yok eden zehir olmuştu.

Aşk pratik, mantıklı ya da yararlı değildi. Sadece ölümcüldü.

Tanrılara şükürler olsun ki Bastian'a karşı hissettiklerim aşk olmasa da, yine de *bir şeydi*.

Beni çimlerin üzerine döşedikleri tahta döşemenin üzerinden geçirip doğruca ona götüren bir şey.

Birkaç metre uzaklaştığımda gruptan ayrıldı ve aradaki mesafeyi kapattı. Koluma dokundu, parlak gözleri üzerimde gezindi. Bu gece fenerin ışığını emerek belli belirsiz altın rengi görünüyorlardı.

Omzumu sıkmadan önce alışılmadık bir tereddüt gösterisiyle ağzını açıp kapattı. "Önce nasıl olduğunu mu sorsam yoksa"salladı, bakışları beni süzüyordu

- "Ne kadar güzel olduğunu söyle. Bu rengin sana çok yakışacağını biliyordum. Sen iyi misin? Ve kelimenin tam anlamıyla büyüleyici olduğunuzu biliyor musunuz?"

Övgüsü kemiklerimdeki buzları eritmek için bir yol kat etse de alay ettim. "İlk sorunuza gelince, evet, sadece birkaç ilginç çürük." Yüzümü buruşturdum ve hassas dizimi büktüm. "İkincisine gelince... hayır, ama teşekkür ederim."

"Hmm, 'lütfen' demeni tercih ederim ama 'teşekkür ederim' üçüncü favorim olabilir." Dişleri kısa bir sırtışıyla parladı.

"Üçüncü mü? İkinci ne?"

"Benim adım."

"Bunu unutmamalıyım, *Bastian*."

Alçak sesle zevkle mırıldandı. "Ama, cidden"-kolumu okşadı
- "İyi olduğuna emin misin? Solgun görünüyorsun." Elini bırakmadan önce başparmağını yanağımda gezdirdi, sanki herkesin içinde bu şekilde dokunmamamız gerektiğini hatırlamış gibiydi.

"Dürüst olmak gerekirse..." Sanki kabulümü daha güvenli hale getirecekmiş gibi büyüyen kalabalığa baktım. "Keşke beni buradan götürsen ve yarıştan sonra yaptığın gibi bana sarılsan."

Ellerini sıktı ve çözdü. "Sessiz bir yere gidebiliriz. Alay etmek yok. Eğer istediğin buysa, mükemmel bir centilmen olacağım. İhtiyacın olduğu sürece sana sarılacağım."

Onun bakışlarıyla karşılaşamazdım. Çok tehlikeliydi, özellikle de midem garip, çırpınan şeyler yaparken. Kendime sarılma dürtüsüne karşı ellerimi birbirine kenetledim. "Teşekkür ederim. Yine de hemen ortadan kaybolamam."

İç çekti. "Bu şey daha yeni başladı. Hiç umurumda değil, ama sanırım şimdi kaçmak kurallarınızdan birini çiğnemek olur, değil mi?" Başını eğerek bana alaycı bir gülümseme verdi.

"Beni çok iyi tanıyorsun." Gözlerimi devirdim. Gülümsemesi soldu. "Yeterince iyi değil."

Bir şey boğazımı tıkadı ve cevap veremedim.

Uzun bir süre öylece durduk, bakışlarımız birbirine kilitlenmişti, aramızda ne olduğunu anlayamadığım bir şey havada asılı duruyordu, ta ki bir uşak yaklaşıp bize içki ikram edene kadar. Bir kadeh koyu kırmızı şarap aldım, bu kesinti için minnettarım.

Aramızdaki şey her zaman flörtöz olsa da, ilişkimizin değiştiğini hissediyordum ve bundan hoşlandığımdan veya istediğimden emin değildim. Bunun bir iş olması gerekiyordu ve ben de bu işten zevk almayı kabullenmiştim. Ama daha fazlası olamazdı.

İçimi yudumladım ve tanıdık bir kızıl saç gördüğümde neredeyse boğuluyordum. Rufus Amca. Bir şekilde davetiye almıştı ve Caelus'un da burada olacağından emindi. Belki onu tanıştırma işini aradan çıkarabilirdim.

"Kat?"

Sıçradım ve Bastian'a göz kırptım.

"Kıpırdamadan durdun ve daha da solgunlaştın. İçkinin seni öldürmüş olabileceğini düşündüm." Teatral bir şekilde bardağıma baktı, sonra Rufus Amca'ya, benim baktığım yere doğru bir bakış attı.

Kıkırdamamın içi boş çıktı. "Hayır, ama ilgilenmem gereken bazı aile işleri var."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Neredeyse beni neşelendirecek alaycı bir yüz ifadesi takındı. "Yani, aile işi, birkaç dans, sonra ortadan kayboluyoruz?"

Kulağa çok basit geliyordu. Evet demek için can atıyordum. Ama... "Buna *izin var* mı?"

Saçlarımı omzumun üzerinden itti, sonra elini sırtımda gezdirdi ve beni kendine çekti - böyle halka açık bir yerde olmamız gerekenden daha yakın. "Ne istersen yapabilirsin, Katherine."

Doğru olmadığını biliyordum ama inanmak istiyordum. Tanrılar aşkına, nasıl da istiyordum. için.

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Birkaç dans ve balonun etrafında bir tur Sanırım bu yeterli olacaktır. Ama Eckington bana yaklaşırsa, yapabileceklerimden ben sorumlu tutulamam."

Güldü, sesi fener ışığının ötesindeki bahçeler kadar karanlıktı. "Merak etmeyin, onur konuğumuzun rahatsızlandığını duydum."

Kalabalığı gözden geçirdim. Eckington'dan iz yoktu. "Ne oldu?"

Sırıttı ve saklamaya çalışır gibi içkisinden bir yudum aldı. "*Ben* oldum."

Gözlerimi açtım. "Ne yaptın sen?"

"Kolunu kırdığını duydum... ve belki de burnunu."

Kalbim hızlandı. "Yani kolunu *sen mi* kırdın?"

Omuz silkti. "Oradaydım."

"Bastian! Etrafta öylece dolaşamazsın-"

"Seni öldürtebilirdi." Gözleri neredeyse sesindeki vahşet kadar yoğun bir şekilde parlıyordu. Balonun loş ışığında gölgeler toplanmış, fırtına bulutları gibi dalgalanıyordu. Yine de kaşlarını çatmasıyla boy ölçüşemezlerdi. "Onu canlı bıraktığım için şanslı. O taşı kimin kırdığını öğrendiğimde ölmüş olmayı dileycekler."

Ona baktım, gözümü kırpmıyor ya da kelimeler üretemiyordum. Beni tehdit ettiği için mi Eckington'a zarar vermişti? Onunla korkuyla karşılaştıktan sonra Langdon'ı öldürmesini isteyip istemediğimi sormuştu ve bunun bir şaka olmadığından emin değildim ama şimdi...

"Bekle, Langdon'ın burnu. O sendin."

Alay etti ama köpek dişlerini gösteriş şekli bunu daha çok bir hırıltıya dönüştürdü. "Kim olduğunu sandın?"

"Keyifli kişiliğinin başka birini kızdırdığını düşündüm."

"Seninle konuşma şekli, Kat..." Başını salladı, çenesindeki kaslar titriyordu.

sarsmalı mıydım yoksa öpmeli miydim bilemedim. Daha önce hiç kimse benim adıma savaşmamıştı; normalde herkesin bir hanımefendiden beklediği gibi geri çekilmem gerekirdi. Şiddet bir cevap değildi ama...

Lara'nın katilinin asıldığını görmek için sabırsızlanmıyor muydum? Sadece adalet için değil, bir anlığına da olsa cezasını çektiğini görmenin acımasız zevkini yaşamak için. Elbette Cavendish bunu asla ödemeyecekti, konumu onu koruyordu. Ama öfkemi onun adına çıkarabilseydim, çıkarır mıydım?

Dürüstçe söyleyemem. Bastian'ın bir başkasının bana davranışına bu kadar öfkelenmesi karşısında ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Belki de ilişkimizdeki bu değişimi hisseden tek kişi ben değildim.

"Size teşekkür etmem gerektiğinden emin değilim. Bu seni cesaretlendirebilir." Yutkundum ve başımı salladım. "Ama ilgilenmem gereken bir aile meselesi var." Rufus Amca'yı düşündükçe midem sıkışıyordu.

Bastian'ın bakışları bardağımın etrafında beyazlaşan parmak eklemlerime kaydı. "Peki," dedi usulca, beni öpebilecek kadar yakınımaya eğilerek,

"Ama ilk fırsatta seni alıp götüreceğim. Bu bir sözdür."

OceanofPDF.com

I Bu sözün sıcaklığını yanımda taşıyarak Caelus'un kaide üzerindeki bir heykelin yanındaki konumunu işaretledim ve Rufus Amca'ya yaklaştım.

Yaklaştıkça müzik kulaklarıma daha çok baskı yapıyordu. Çıplak ten Kollarım ve göğsüm çok hafif hissediyordu, sanki bir esinti beni uçurabilirdi. Bacaklarımdaki her kas gerilmiş, Rufus'a doğru değil, ondan kaçmam gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Ama içgüdülerime yer yoktu.

Parlak, sıkı bir gülümsemeyle onu selamladım. "Şafak talibi Lord Caelus burada. Belki sizi tanıştıtabilirim diye düşündüm." Sesim yüksek çıkmıştı ve içten içe "belki" ve "olabilir" in belirsizliğinden ve sonunda bir soru gibi yükselmesinden dolayı ürperdim.

"Ben de aile görevini unuttuğunu düşünüyordum. Beni gelecek yıla kadar bekletecekmisin gibi görünüyordu." Yavaşça gülümsedi, gözleri soğuktu ve buz gibi parlıyordu. "Ama sanırım bunun olmayacağını anlamışsındır. Sen her zaman kız kardeşinden çok daha iyi davrandın, özellikle de küçük dersinden sonra."

Dünya çalkalanıyordu ve kıpırdamadan durmak bir savaştı. Fantôme'a yaptıklarını daha önce bir ders olarak adlandırmıştı.

Rictus gülümsemesiyle Caelus'u işaret ettim ve o yöne doğru ilerlemeye başladım. Pelerine rağmen kollarımda tüylerim diken diken olmuştu, sanki ruhum bedenimi binlerce farklı yerden terk etmeye çalışıyordu.

"Albion'da Fae müttefiklerinin ne kadar nadir olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Rufus yanımda fısıldadı. "Şafak Sarayı'ndaki dostlar ailemizi durdurulamaz hale getirecek. Yaptığım her şey Ferrers ismi için. Baban bunu anlıyor, sen de anlamalısın."

Aile görevi. Tabii ki.

Babasıyla birlikte Avice'e bu kadar sert davranmalarının nedeni buydu. Kendini mükemmel bir hanımefendi şekline sokmak için mücadele etmişti. Ya da kusurlu bir hanımefendi. Belki davranmasına yardımcı olabileceğim bir yol vardı, ama bu çoktan kaybedilmiş bir şanstı.

Dolambaçlı bir şekilde, Fantôme'u öldürmesinin nedeni de buydu. Beni iyi bir eş yapmak için ihtiyacım olduğunu düşündüğü bir itaat dersi. Elimden gelenin en iyisini yaptım, kendimi itaate zorladım. Ama yine de başarısız olmuştum; varisim yoktu ve zar zor gördüğüm bir kocam vardı. Bu bana kişisel olarak ne kadar uyarsa uysun, karılık görevinde büyük bir başarısızlıktı. Dünyanın geri kalanı bunu çok net görebiliyordu.

O savaşlar geçmişte kaldı. Şimdi sarayda, doğru kişinin beğenisini kazanmak onu bir unvan kazanmaya yaklaştırabilirdi. Babamın vikont olduğu yerde, ikinci oğul olarak hiçbir unvanı yoktu.

Unvanlar toprak getirdi. Ve topraklar zenginlik getirdi.

Dawn Court'taki arkadaşlar Ferrers adına ne gibi faydalar sağlayabilir?

Sanki yaklaştığımı hissetmiş gibi Caelus döndü, saçları ıslık ıslık parlıyordu. "Ah, Katherine." Yavaşça gülümsedi, amcama bir bakış bile atmadı. "Sadece bu güzel küçük şeye hayranlıkla bakıyordum." Elini heykelin baldırında gezdirdi.

İrkildi.

Aslında bir heykel değil, beyaza boyanmış ve eskilerden biri gibi kumaşla örtülmüş bir kadındı. Ancak o zaman topun açık alanını çevreleyen diğer kaidelere daha yakından baktım ve hareket ettiklerini, yavaş yavaş poz değiştirdiklerini fark ettim.

"Ama şimdi bakmaya değer bir şeyim var." Bakışları beni takip ederek yanaklarımın yanmasına neden oldu.

Ellerimi daha sıkı kavradım. Bu, babamın avuç içlerimi kanatacağı türden bir bakıştı - tam da bana fae-worked tabancayı almasının nedeni.

Yanımda Rufus Amca kıpırdandı, kolu benimkine değdi.

O adam hiçbir şeyi kazara yapmaz.

"Çok nazıksınız Lord Caelus." *Lütfen, tanrılar, onun adını söylememle ilgili uygunsuz bir şey söylemesine izin vermeyin.* "Amcamı tanıştırmak istiyorum, Sör Rufus Ferrers." Bir kenara çekildim, kendimi küçülterek onun sahnenin ortasına geçmesini sağladım.

Caelus burnunu çekti ve bana dönmeden önce Rufus'a başıyla selam verdi. "Umarım yarışta fazla yaralanmamışsındır, Katherine. Böylesine ilgi çekici bir güzelliği herhangi bir şeyin bozması saygısızlık olur."

Bir hanımefendinin yapması gerektiği gibi bakışlarımı indirdim. Sonuçlar yine beni yakaladı.

"Yeğenim büyüleyici bir kız, değil mi Lord Caelus?" Rufus küçük bir yaratığı yakalamış ve şimdi onu büyük bir pençesinin altında tutan bir kedi gibi sırttı. "Haydi git, Katherine. Yeni dostumuzla görüşmek istediğim bazı işler var."

Umduğumdan daha çabuk bitti. Başımı eğdim ve ayaklarım koşmak için kaşınsa da geri çekildim. Caelus beni izledi, Rufus ona doğru yaklaşıırken kaşlarını çatı.

Döndüğümde yolumun Prens Valois tarafından kesildiğini gördüm. "Ekselansları!"

"Madam Ferrers, umarım benimle dans etme şerefine nail olursunuz." Kaşlarını kaldırdı, elini uzattı.

Bu akşamki planımın bir parçası değildi ama onu reddetmek kabalık olurdu. Bu yüzden beni dans pistine götürmesine izin verdim.

Bastian'ın aksine, birileri ona görgü kurallarının inceliklerini öğretmişti, çünkü beni saygıdeğer bir mesafede tuttu ve tamamen uygun bir şekilde havadan sudan konuştu. Elimi ve belimi tutuşu beni rahatlatmış, bedenime yeniden yerleşmemi sağlamıştı, böylece artık kendimi o kadar hafif ve bağısız hissetmiyordum.

"Bu sabahki bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim," dedi kibar sohbetimizin ortasında. Beni dansa kaldırmasının gerçek nedeni bu olmalıydı.

Alay ettim. "Sadece omzumun üzerinden baktım ve ayağa kalktığını görünce rahatladım. Geçirdiğin kaza için üzgünüm."

Tek kaşını kaldırdı, dudaklarında bir gülümsemenin kıvrımı vardı. "Ve 'kazanız' için üzgünüm. Bugün onlardan çok var. Eckington'ın da yarıştan *sonra* bir kaza geçirdiğini duydum, değil mi?"

Her zamanki gibi yumuşak bir şekilde bir sonraki adıma geçtim ama kalbim göğsümde sarsıldı. Benim bu olayla bir ilgim olduğunu mu ima ediyordu? Bir bakıma öyleydi, ama sadece olaydan sonra. "Ben de aynısını duydum."

Daha uzun köpek dişleri olsaydı Bastian'ınkilerle boy ölçüşebilecek vahşi bir sırıtışla dişleri parladı. "Daha iyi bir adamın başına gelemezdi. Sana ne yaptığını gördüm. Yaptıklarının onu yakalamasına sevindim."

Bir sonraki an, yüz ifadesi yumuşayarak daha sevimli bir hal aldı ve dansın geri kalanında havadan sudan konuşmaya geri döndü.

Müzik durduğunda, alaycı bir gülümsemeyle beni pistten çıkardı. "Umarım *sevgilin* seni ödünç almama kızmaz."

Bastian'ın bana doğrudan sevgilim dediğini duymak yüzümü yaktı. Görünüşe göre dedikodu değirmeni istediğimi yapmıştı. Gerçi pek de kurnazca davranmamıştı. "Onu senin iyi niyetin konusunda temin ederim."

Prens Valois selam verip yanımdan ayrılmadan önce kıkırdadı. Arkasını döndüğünde bir düzine genç kadının zarif bir kalabalık gibi arkasında toplandığını gördüğünde yüzünü görmek isterdim.

Bastian'dan iz yoktu, ben de gidip bir içki aldım. Rufus Amca ve Caelus'la karşılaştıktan sonra bir içkiye ihtiyacım vardı. Bu masada çeşitli şaraplar vardı ve tam zengin bir valpolicella ile meyveli bir rioja arasında karar verirken, yanımda bir varlık hissettim.

"Geçirdiğin kazaya çok üzüldüm." Gül sarısı saçlı kız kardeşlerden biri bana gülümsedi, ifadesi çok parlaktı.

Dişlerimi sıkarak en yakın bardağı kaptım, ondan uzak olduğum sürece rioja mı, valpolicella mı, hatta kan mı olduğu artık değildi. Ama dönmeye kalktığımda omzumu çelik kadar sert bir şekilde kavradı.

"Şimdi, şimdi, Albion'da size öğrettikleri terbiye bu mu? *Tsk, tsk.*" Eğildi, menekşe rengi gözleri irileşmiş, ağzı çökmüştü. "Ben sadece küçük atlama taşının devrilmesi ve senin suya düşmenin ne kadar *üzücü* olduğu hakkında yorum yapıyordum. Çok ama çok *üzücü*."

Sözleri boğazımı düğümledi. Suyu nasıl düştüğümü kimseye tam olarak anlatmamıştım ve Bastian'ın Dawn'dan biriyle bu konuda dostça sohbet ettiğini hayal bile edemiyordum. "Sen. Beni sabote ettin."

Alay etti ve omzumu sıkarak boynuma yaklaştı. "Sanki ellerimi kirletecekmişim gibi. Aptal kız." Hain bir gülümsemeyle daha da yaklaştı; bir santim daha yaklaşıp öpüşüyor olacaktık. "Yılanın zaten bir kraliçenin lütfuna sahip. Ona başka bir kraliçenin lütfunu kazandırmana izin veremezdim, değil mi?"

Sanki onunla aynı fikirde olmam gerekiyordu. Öfkelendim ve bunu başkası için değil, kendim için istediğimi haykırma isteğime karşı dilimi ısırardım. Bunu boşanmak için kullanabilirdim.

Ama bağırmaya izin yoktu. Bunun yerine soğuk bir gülümsemeyle çenemi kaldırdım. "Şu bak, baloda bir bayanı yakalıyorsun. Dusk'a olan düşmanlığın

Seni aptal."

Belki de bir cevap beklemiyordu, çünkü gözleri büyüdü ve elini çekmeme yetecek kadar gevşetti. İfademi sabitleyerek döndüm ve bardağımı bir dikişte boşaltarak uzaklaştım.

"Yılan'a olan saplantın seni aptal durumuna düşürüyor," diye . Boş bardağımı ona doğru fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

İleride gölgeler dalgalanıyordu ve başımı kaldırdığımda Bastian'ın omuzlarını dikleştirerek yaklaştığını gördüm.

Yüzünün keskinliği, tehlikeli güzelliği, gözlerinin alev alev yanan yoğunluğu beni olduğum yerde durdurdu. Nefesimi de kesti, balonun geri kalanının bulanık şekiller ve boğuk müzikle uzaklara gitmesine neden oldu.

Hay sikeyim. Ona karşı koyabileceğimi nasıl düşünmüştüm? İlk görüşte kendimi ona nasıl atmamıştım? Akıl almaz.

Tenim yandı, aniden çok sıkı oldu. Elbisemin yakasını çekiştirdim.

Bakışlarını üzerimde gezdirdi ve boğazımdan, göğüslerimden, karnımdan, bacaklarımın arasından süzüldüğünü *hissettiğime* yemin edebilirim. "Sen...? O...?" Çenesi kaskatı kesilmişti, yanımdan geçip gitmek istedi ama ben elimi göğsüne koydum.

Orada bıraktım, sıcaklığını ve kaslarının sertliğini içime çektim. Başımı döndürüyordu. "Bana dans sözü vermiştin."

Neden böyle bir şey yaptığını hatırlayamasam da burun deliklerini açarak yanımdan geçip gitti. İç çekerek başını salladı. "Haklısın. Burada olay çıkarmamak en iyisi." Avucumun altında yükselip alçalan derin bir nefes aldı, sonra elimi tuttu ve beni dans pistine götürdü. Hareketlerine sıkı ve sert bir şey girmiş, onları her zamankinden daha kırılmış, daha verimli hale getirmişti.

Öfke, fark ettim. Beni heyecanlandırdı, kalbimi hızlandırdı.

Neden hâlâ beni becermesine izin vermemiştım? Neden sadece dilini ve parmaklarını kullanmıştım? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Gözümü kıptım ve dans etmeye başlamıştık bile, pistte vals yapıyor, dönüyor, dönüyor, dönüyorduk.

Onun yönlendirmesine güvenerek elimi göğsünden aşağıya, ceketinin altına kaydurdım. "Kat? Sen ne-?"

Gömleğinin içinden, göğüs ucuna bir tırnağımı geçirdim ve sarsılmasına neden oldum. İçimden bir güç geçti; aldığı zevkin kanıtı, iyi ve güçlü bir alkol kadar baş döndürücüydü. "İstedığimi yapabileceğimi söylemiştin." Sesim aynı anda hem çok uzaklardan hem de çok yakınlardan geliyor gibiydi.

Elimi aldı. "Bazı kurallar hâlâ geçerli."

Hayal kırıklığımı içime attım ve onun yerine vücuduna bastırarak her adımda bacağına benimkinin arasına girmesine izin verdim. "Şaşırtıcı bir kendine hâkimiyetin var," diye mırıldandım, alçaltılmış kirpiklerinin altından ona bakarak. Dudaklarımı yavaşça yaladım, keşke onun ağzıyla ya da sikiyle meşgul olsaydım... ya da aslında onun herhangi bir parçasıyla.

Hareketi izledi, kendi dudakları da kendini hatırlar gibi kenetlenmeden önce aralandı. "Eğer durumun kontrolünü kaybedersem, insanlar ölür."

Kahkaham etrafımızda yankılandı. "Bu çok dramatik. Orgazmların bu kadar ölümcül olabileceğini fark etmemiştim."

"Hayatın tamamını kastediyorum. İşim, dikkatli bir şekilde yönetilmesi gereken birçok parçayı içeriyor."

Başımı eğdim. "Peki bu neden senin gelemeyeceğin anlamına geliyor? Yoksa ben sadece işinin bir parçası mıyım?" Öfkenin sıcaklığı arzuyla karışarak elbisemi tenime karşı dayanılmaz hale getirdi.

Kaşlarını indirdi. "Bu pazarlığımızdaki bir soru mu?"

"Cevap vermekten kaçınıyor musun?"

"Veto."

"Bu pazarlığın bir parçası değildi. Yapamazsın-"

"Tüm bu konuşmayı veto ediyorum. Yeni konu."

Ona doğru eğildim. "Konuşmak istemiyorum Bastian, içime boşaldığını hissetmek istiyorum-"

"Kat! Sen ne...?" Gözlerini kocaman açarak beni durdurdu.

Her nasılsa, elbisem omuzlarımdan sarkıyordu. Ama hala vücudumdaydı ve bu çok fazla giysi demekti.

Ona ihtiyacım vardı. Onu istiyordum. Bu neden bir sorun olmuştu ki? Ona binmekten, onu memnun etmekten, onu almaktan, tam burada, şu anda bana ne isterse yapmasına izin vermekten başka bir şeyi önemsemek çok aptalca görünüyordu.

Dans etmeyi bırakmış olsak da Bastian elbisemi tekrar yerine çekerken dünya hâlâ dönüyordu.

"Kes şunu." Elini ittim ya da en azından itmeye çalıştım. "Ben olmak istiyorum-"

"Kat?" Bu Ella'ydı, yüzü gözümün önüne geldi. Burada olduğuna sevinmeli miydim yoksa Bastian'a yakın olduğu için kızmalı mıydım karar veremiyordum.

"İyi misin?"

"Ben harikayım." Yanağını avuçladım, başparmağım dudağında gezindi.

Belki de onun

ve Bastian. Çok ama *çok* nazikçe sorsam beni reddetmezdi.

"Bana ne sordu?" Kaşlarını çatı ve bakışları Bastian'a kaymadan önce elimi tuttu.

Düşüncemi yüksek sesle söylemiş olmalıyım. Kıkırdadım.

"Ne kadar içti?" Elbisemi omzumdan geri çekti. Nasıl duruyordu? "Ve ne zamandır soyunmaya çalışıyor?"

"Ben *buradayım*, biliyorsun. Ve bir bardak, sorunuzu cevaplamak için."

"Kahretsin." Bastian iyice yaklaştı, bu mükemmeldi ve ben de ona yaslandım. "Bu içki değil. Kat, kolyen nerede? Her zaman taktığın inci olan."

Boğazıma dokundum. Orada bir şey yoktu. "Özel kolyem." Gerçi onu neyin özel kıldığını ya da neden taktığımı hatırlayamıyordum. Şu anda kötü bir fikir gibi görünüyordu. *Hiçbir şey* takmak istemiyordum.

"Daha önce üzerinde büyü hissettim ve şimdi bunun ne büyü olduğunu biliyorum. Fae büyüünü engelliyor. Bağışıklığı olduğunu sanıyordum." İcini çekip başını salladı ve elimi karnından çekip aşağıya doğru kaydırarak keşfetmeye başladı.

"Hadi gel." Ella kolunu omzuma doladı ve dokunduğu her yerde ateşten bir iz bıraktı. Evet, ikisi birden. Bu ilahi olurdu. "Onu daha önce buradan uzaklaştıralım-"

"Lady Fortnum-Knightly-Chase," diye seslendi uzaklardan bir ses. Bastian beni bir tarafa savurdu, geniş sırtı görüşümü engelliyordu.

Her kimlerse, onlarla ilgilendiğimden değil. Çözmem gereken bu ilginç düğmeler varken ve sonra onun çıplak göğsüne erişebilecekken ve-

"Lanet olsun," diye mırıldandı Ella. "Kraliçe beni istiyor." Bastian'dan bana, sonra da sesin geldiği yöne baktı.

Belki de teklifimi kabul etmek istememiştir. Utanç. Başka bir kadın nasıl hissedirdi?

"Git." Bastian başını salladı ve gömleğinin düğmeleriyle oynarken parmaklarımı yakaladı. "Bir kraliçenin reddedilmeyeceğini biliyorum. Onun güvende olduğundan emin olacağım."

Ella tam boyuna gelmeden önce omzunun üzerinden bir kez daha baktı, ki bu da pek iyi sayılmazdı. Yine de onu işaret ediş biçimine bakılırsa, bir dev de olabilirdi. "Bastian Marwood, Gece Kraliçesi bile olsan umurumda değil. Eğer Kat'in saçının teline zarar verirsen, bizzat kendim bir demir parçası çıkarıp onu bir bıçağa dönüştürür ve seni avlarım."

Alçak sesle kıkırdaması içimde uğuladı. "Anlaşıldı. Onu incitmekten daha az istediğim bir şey yok. Ayrıca"- omuz silkti, ben de boynunun yan tarafındaki kasların nasıl gerildiğine ve dalgalandığına baktım-"Cazibeden etkilenmiş bir insandan asla faydalanmam. Bu hile yapmaktır."

"Çok rahatlatıcı," diye mırıldandı. "Kat, seni Bastian'la bırakacağım." Bunu çok yüksek sesle söyledi, sanki yaramaz bir çocuk ya da kafası karışık yaşlı bir kadınmışım gibi.

İkisi de değildim. Sadece *ihtiyacım vardı*. Bastian'a. Sekse. Yüzlerce kez boşalmaya. Ne isterse yapmak için. Onu memnun etmek için.

"Sadece istediğini yap ve... uslu dur."

Güldüm ve onu öptüm, hamle yaparken öne doğru düştüm. Eğer o ve Bastian beni yakalamasaydı, yüz üstü yere kapaklanacaktım.

Bastian beni balonun fenerlerinden uzaklaştırdığında ve gölgeleri etrafımızda derinleştğinde hâlâ gülüyordum. Serin dokunuşlarıyla iç çektim, ateşli tenim için bir merhemdi. "Karanlıkta bana ne yapacaksın Bastian?" Dudağımı ısırdım ve ona baktım.

"Bu." Dünya sallandı ve ben soluk soluğa kaldım, artık nerenin yukarı ya da aşağı olduğundan emin değildim.

Gözlerimi kırptığımda kendimi bir şeye bakarken buldum... "Bu senin sırtın." Bacaklarımı tutmuştu, sıkıca tutuyordu ama istediğimden çok daha aşağıdaydı. "Beni omzunun üzerinden sallandırdın." Tekrar güldüm, başım dönüyordu ve kıkına ulaşmaya çalıştım ama ulaşamayacağım bir yerdeydi. "Kollarım çok kısa." Surat astım.

"Seni bir tacizci olarak görmedim."

"Seni adam kaçıran biri olarak görmemiştim. Şikayet ettiğimden değil. Beni nereye götürüyorsun? Bana tecavüz mü edeceksin?" İçimden bir kıkırdama daha yükseldi.

"Seni odama götürüyorum."

Uzun bir iç çekişle sırtına yaslandım. "*Nihayet*."

I Yolculukla ilgili pek bir şey hatırlamıyordum, sadece beni omzunda taşıdığını ve bu fırsattan yararlanarak onun her santimine dokunmaya çalıştığımı hatırlıyordum. Kulaklarının ucuna dokunduğumda gerildi ve bu onun için tek şeydi.

beni uzaklaştırdı. İlginç.

Sonunda beni oturma odasına bıraktı ve ben de kollarına atlayıp onu öptüm, bacaklarımı beline doladım. "Bastian," diye iç geçirdim öpücüklerimin arasında, ama altımda kaskatı kesilmişti. Ve istediğim şekilde değildi.

"Kat. Hayır." Sıkı bir kavrayışla beni soydu ve bir kol boyu uzakta tuttu.

"Sonunda odana geldim. Neyin var?"

"Gerçekte burada değilsin. Bu *gerçek* sen değilsin. Cazibenin etkisi altındasın. Ve"-içini çekti-"görünüşe göre oldukça duyarlısın."

Tutuşuna karşı çekip büktüm ama kütüphanede olduğundan daha da sertti. Hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyla, tüm vücut ağırlığımı onun tutuşuna karşı koydum. Kıpırdamadı.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Bitirdin mi?"

Ben de ters ters baktım, tenim kızgınlık, sıcaklık ve şiddetli bir ihtiyaçla köpürüyordu. "Madem beni istemiyordun neden baloda bırakmadın?"

"Ve başka birinin sizi bu telkin edilebilir durumda bulması riskini mi alayım? Hiç sanmıyorum."

Ellerim sıkıldı ve çözüldü, dokunmak için açgözlüydüm. "Peki ya benim odam? Beni oraya götürebilirdin."

"Burada güvende olduğunu biliyorum."

"Binadaki en güvenli yer' -hatırlıyorum. Ne saçmalık." Kaşlarını çattı, arkasına yaslandı. "Pardon?"

"Saçmalık olduğunu söyledim. *Senden* güvende değilim, değil mi?" Elini tutarken sarktım. "Ben... Ben... Ben bir aptalım."

Dawn Court'taki kadın haklıydı. Onun için aptalın tekiydim. Aylar içinde o kadar çok şeyimi geri almıştı ki... Artık kendimi bile tanıyamıyordum.

Yüzüme bakarken ifadesi gerildi, gözleri ve tutuşu yumuşadı. "Kat, sen-"

Bu acıyan bakışı durdurmak için kendimi ona doğru attım.

Ama bir kez daha kendini avuçlarımdan kurtardı. Tenimdeki yanma dayanılmaz hale geldi, sadece o söndürebilirdi ve o bunu reddetti. "Bastian, lütfen, sadece-"

"Bir şeyler içelim mi?" Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Sonra konuşabiliriz."

"Konuşmak istemiyorum."

"Biz de konuşamayız." Gülümsemesi hınzırlaştı, karanlık vaatlerle doluydu. "*Bu* daha iyi." Ona sürahiye doğru el salladım, o da geri döndü. İki bardakla. Kendiminkini yudumlarken, zihnimde onu soyarak, bardağın kenarından ona baktım.

Bu sefer, aklımda, ona pantolonunu söylemedim.

"Ah-ah." Pantolonunun düğmelerine bir şekilde ulaşmış olan elimi yakaladı. "Önce iç."

"Seni Dietsch cesaretine ihtiyaç duyacak bir tip olarak düşünmemiştim." Kıkırdadım ve zengin konyağı yudumladım. "İşte, şimdi mutlu musun?" Ona boş olduğunu göstermek için bardağı kaldırdım. "Şimdi, adımları unutana kadar sık beni."

Güldüm, ses kulaklarımda tekrar tekrar yankılandı. Bardağımı yere düşmeden yakaladı.

Onu ne zaman düşürmüştüm? Ve oda ne zaman zonklamaya başlamıştı?

Şakaklarımı ovuşturarak nabız gibi atan duvarlara kaşlarımı çattım. "Bas... Bastian?"

Kollarım ağırlaşırken göz kapaklarım kaydı. Kanepenin üzerine düştüm. "Ne...? İçkime bir şey koymuşsun."

Yüzünü buruşturdu. "Kolyeni geri alana kadar bunu uyuyarak atlatmalısın. Seni sakinleştirmek için aklıma gelen tek şey buydu."

Ona uzanamasam da tenim hâlâ onun dokunuşu için şarkı söylüyordu. Küçük bir hayal kırıklığı sesi çıkardım. "Beni becermek istemiyor musun?"

İç çekerek kanepenin ucuna oturdu. "Bu dünyada daha çok istediğim çok az şey var."

Ayağımı kucağına kaydırmayı ve elbisemi ekiştirmeyi başardım ama vücutum bundan daha fazla hareket edemeyecek kadar ağırdı. "O zaman yap. *Lütfen*."

Bir kahkaha attı ve başını salladı. "Bana ne yaptığını bildiğin halde bu kelimeyi kullanmak haksızlık olur." Ayağımı tuttu ve tabanını ovdu, başparmağının sert darbesi tüm vücutumu aydınlatırken benden bir inilti kopardı. "Ama... Odanda kaldığım zamanki davranışların." Yaptığı işe kaşlarını çattı, şimdi de ayağımın topuğunun etrafında dönüyordu. "ok sessiz. Çok hareketsizdin. Bir an öldüğünü sandım ama sonra en ufak bir nefes alışını duydum, sanki saklanmaya ve duyulmamaya çalışıyordun."

Yutkundu ve başını kaldırıp bana baktı. "Bir şey oldu, değil mi? Kocanız ya da... Bilmiyorum."

Kendimi nefesimi tutarken buldum. İnsanları okuyabilmeye ve böylece bana söylemedikleri şeyleri bilmeye o kadar alışmıştım ki, istemediğim şeyleri ele verebileceğimi unutmuşum.

Ayağımın tabanını öptü. Ayakkabılarımı ıkardığımı bile hatırlamıyordum. "Yaptığımızda... Birlikte uyuduğumuzda, bunun *seninle* yaptığım bir şey olduğunu bilmeni istiyorum, sana değil."

İle. Şununla. Ne kadar küçük kelimeler. Aralarında öyle bir uçurum vardı ki. Aradaki farkı hiç görmediğimi ya da seksi bana yapılan bir şey olarak değil de birlikte yapılan bir şey olarak düşündüğümü fark etmek beni sarstı.

Yumuşak bir gülümseme verdi, köpek dişleri ya da kötülük yoktu. "Bir gün Kat, *seninle* birlikte olmam için bana yalvaracaksın ve bunda ciddi olacaksın. Fae cazibesi yok, kararını gölgeleyen hiçbir şey yok. Ve bana özgürce ve tamamen istediğinde, seni odama götüreceğim ve sana her zaman nasıl olması gerektiğini göstermek için zaman ayıracağım."

Göz kapaklarımın ağır ağır batmasına rağmen, nabzım her yerimde zonkluyordu... tamamen arzuyla değil, ama...

Tatlı ve acı bir şeydi, hüznölü bir şeydi, şehvetin sert açgözlölüğünden ziyade yumuşaklığa ihtiyaç duyan bir şeydi.

Gözlerimi yakıyordu ve bundan nefret ediyordum.

"Saçmalık," diye mırıldandım, göğsüm sıkışmıştı. "Görücü usulü evlenen herhangi bir soylu kadından daha kötü bir durum yaşamadım."

Başını salladı, ayaklarımı göğsüne yakın tutarak sıcaklığını emmelerine izin verdi. "Travma gördüm, Katherine. Neye benzediğini biliyorum. Kimsenin bakmadığını düşünürken tırnak etlerini koparmaktır. Tanıdığım en kontrollölü kadının gözü döndüğü için bana doğru koşmasıdır. bir ceset gibi hareketsiz yatış şeklin." The

Çenesindeki kaslar tüylendi ve ağzı düzleşirken dudaklarındaki yara izi soldu. "Kocanızın iyiliği için, öldüğüne sevindim. Eğer , bunu kendim yapmak zorunda kalacaktım."

Titredim. Tehdidinden değil ama daha önce söylediklerinden. Kontrol altında tuttuğumu ya da en azından gizlediğimi sandığım tüm tepkiler... ve o hepsini görmüştü.

Ondan kaçmak için savaşmayı bıraktım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. Kollar etrafıma dolandı, beni kaldırdı ve ayın üzerinde bir yerde süzülene kadar yukarı, yukarı, yukarı çıkmaya devam ettiğimi hissettim.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu usulca.

"Mmm." Başımı salladım.

"Kolyen. Nerede olduğunu biliyor musun? Çıkardın mı?" Başımı salladım, ona sokuldum.

"Başka biri mi yaptı?"

"Bilmiyorum."

"Sence kazara mı çıktı?"

Kazaya çok üzüldüm. "Dawn'daki kadın..." "O ne yaptı?"

Ama sıcak bir yere sürükleniyordum.

Sarsıldı, beni ağır bedenime ve hassas çürüklerime geri çekti.

"Kat, biraz daha benimle kal. Kolyeni bulmamız gerek. Dawn'daki kadın ne olacak?"

"Omzuma dokundu." Adamın takıntılı olduğu bu kolyeyi alabilirdi. "Dans etmeden hemen önce."

"Doğru." Beni bulutlardan daha yumuşak bir şeyin içine indirdi ve ben bir inilti çıkardım. Sanki biri beynimi sis ve tatlı kokulu buğuyla kucaklıyormuş gibi hissettim. "Seni birlikte gördüğüm, altın sarısı saçlı olan mı?"

"Mmm." Başımı sallayabilirdim ama artık hareket edebileceğimden emin değildim. Hareket etmek de istemiyordum, hele ki bu bulut tamamen harika hissettirirken.

"Çok iyi iş çıkardın, aşkım. Sadece bir soru daha." Ben daha da derine batarken uzun bir süre sessizlik oldu. "Kolyeyi nereden aldın?"

Dilimi oynatmayı başardım, batmaya devam edebilmek için bile olsa. "Onu bana o verdi." Aylar önce. Aylar, aylar ve aylar.

İnciotu seni perilerden korur. İnciotu kalbini korusun.

"Kim?"

Bir soru daha sormuştu. Bu artık hile yapmaktı. Ona bunu söylemek için ağızımı açmaya çalıştım ama çok uzaktaydı ve talimatımı dinlemedi.

"Senin için geri getireceğim." Yanağıma sıcak bir şey dokundu. Gücümü toplayabilseydim ona doğru bastırırdım. "İyi dinlen, közüm."

OceanofPDF.com

I Son zamanlarda hiç olmadığım kadar iyi dinlenmişim... Tanrım, bilmiyordum. Yıllardır mı? Sedir ve bergamot kokusu beni sarmaladı ve beni birden ayağa kaldıran da bu oldu.

Bu benim yatağım
değildi. Burası benim
odam değildi.

Yandaki masada inci kolyem duruyordu. Dün gecenin tamamı geri geldi. "Aman Tanrım." Yüzüm yandı.

Bastian'dan iz yoktu ama kolyeyi kaptım ve boynuma takmak için çabaladım. "Siktir. Siktir!"

Kapı çalındı. "Ah.
İçeri gelsene?"

Bastian kapıda belirdi, çarpık sırtışı yerinde, saçları *dağınıktı*. Üzerinde hâlâ dün gecedan kalma takım elbisesi vardı; kanepede uyumuş olmalıydı. "Küfrettiğini duydum, o yüzden uyanık olduğunu biliyordum."

"Ben... Ben *çok* üzgünüm.

Bilmiyorum-" "Yapma."

Ağzımı açıp kapatarak ona göz kırptım. "Ama ben sanki... kontrolden çıkmış gibi davrandım. Deli bir kadın gibi, sanki-"

"Fae cazibesinin etkisi altındaki biri gibi." Omuz silktilti. "Bu senin hatan değildi. Aslında..." Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı. "Benim olabilirdi."

Bunu nasıl anladı? Başımı eğdim.

"Daha önce yanıt vermediğinde, bağışıklığın olduğunu düşündüm, bu yüzden..." Bir omuz silkme daha. "Şey, ne kadar yakın olduğumuzu düşünürsek, muhtemelen

Bana senin olabileceğinden daha fazla uyum sağladım. Yolda karşılaştığımızda bu kadar sert tepki vermemiştin, değil mi?"

Hiç dün geceki gibi bir şey hissetmemiştim. Başımı salladım, dilime tam olarak güvenmiyordum. Dün gecedен sonra vücudumun *hiçbir* parçasına güvenmiyordum. Kelimenin tam anlamıyla kendimi ona doğru fırlatmıştım.

Adımı unutana kadar sik beni. Ateş beni yuttu. Beni yakıp kül edene kadar ne kadar zaman geçecekti ki bu konuşmadan kaybolacaktım?

"Gördünüz mü? Özür dileycek bir şey yok. Sana uzun zaman önce cazibeden korunman için bir şeyler vermeliydim." Yüzünü buruşturdu, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar Tenebris'in Piçi'nde nadir görülen bir kırılma olduğunu gösteriyordu. "Vermediğim için üzgünüm."

Kolyeme dokundum ve hâlâ yerinde olduğuna emin oldum. "Onu nasıl geri aldın?"

"Bir çalılıkta atılmış halde buldum." Kapının kenarını kavradı. "Dawn'la bir nebze de olsa barışı korumam gerekmeseydi, bu sabah onu ziyaret ediyor olurdum." Parmak eklemleri beyazladı.

Ona basamak taşlarının sabote edilmesinden onun sorumlu olduğunu söyleyemezdim. Zaten o kişiye ölmüş olmayı dileteceğine söz vermişti.

"Banyo emrinize amade. Hazır olduğunuzda gizlice odalarınıza dönmenize yardım edeceğim."

Ve dün geceyle ilgili tüm referanslar sona erdi. Sanki hiç olay çıkarmamışım gibiydi. En azından dışarıdan. İçimde, kesitleri, anları ve özellikle de onun sesini tekrar oynattım.

Yılan'a olan takıntınız sizi aptal durumuna düşürüyor.

Haksız değildi.

Odama Seren çoktan oradaydı ve tuvalet masasının üzerindeki kavanozlarla oynuyordu. Elbiseme sivri bir bakış attı, kaşlarını kaldırdı ve ağzını yavaş bir sırıtışla kıvrıdı.

"Bu benim işim," diye tersledim, pelerini omuzlarımdan sıyırdım.

"Tabii ki öyle." Yarısı dolu önleyici kavanozu salladı. "Seni görmek istiyor. Aynı yerde, hemen, vesaire, vesaire. Artık anlaşmayı biliyorsun."

Oh ne güzel. Dilimi ısırdım. "Tamam, ama önce üstümü değiştireceğim."

"Muhtemelen iyi bir fikir." Kıkırdadı ve "toparlama" işine geri döndü. Bu daha çok belirli bir amacı olmadan eşyaların yerini değiştirmek gibiydi.

Cavendish'le bu buluşmalardan ne kadar korksam da, bu muhtemelen iyi bir zamanlamaydı. Bastian'a Dawn'ın beni sabote etme girişiminden bahsedemezdim ama ona söyleyebilirdim. Fae'lere güvenmediğine göre, onların birliklerinden birini gözetleyen birileri olmalı. Planın kokusunu almışlar mıydı? Dawn Court'un resmi kanallarından mı geldi, yoksa bağımsız mı hareket ediyordu? İkincisi daha olası görünüyordu; Gündüz Kralı'nın ya da yakın danışmanlarının benim kim olduğumu bildiklerini hayal bile edemezdim.

On beş dakika sonra Cavendish'in ofisinin kapısını çaldım. Kuşkusuz olmam gerekenden daha geç kalmıştım. Emriyle içeri girerken yüzümdeki buruşukluğu düzelttim.

"Katherine." Sesi sıcaktı, sanki hoş bir arkadaşmışım gibi söylemişti. "Oturmaz mısın?" Hoşgörölü bir gülümsemeyle masasının karşısındaki koltuklardan birini işaret etti.

Yaklaşırken ensem diken diken oldu. Bana daha önce *hiç* oturmayı teklif etmemişti.

"Oldukça korkmuşsun," diye ekledi, sanki tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi. "Sen *nasılsın*?"

Kollarını kavrayarak sandalyeye çöktüm. "Sadece birkaç çürük, ser. Yine de, evet, biraz korkutucuydu."

Gülümsemesi genişledi, ama bunun dürüstlüğümden mi yoksa korkumdan mı hoşlandığına karar veremedim.

Artık borcumu ödeyene kadar kaçma umudum olmayan bu işe kilitlenmiştim, bana güvendiğinden emin olmalıydım. Onu memnun etmek için elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Yine de ona Bastian'ın sırlarından hiçbirini vermek istemiyordum - en azından gerçek sırlarını. Cavendish, Bastian'ın ikiye ayrılma yeteneğini benden öğrenemezdi.

Yine de ona söyleyebileceğim şeyler vardı.

"Beni kimin sabote ettiğini buldum."

Parmaklarını ısırarak kaşlarını kaldırdı. "Şimdi mi?" "Dawn Court."

Kıkırdarak ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi. Yaklaşırken başını salladı. "Sanki bilmiyormuşum gibi bunu söylemen çok hoş. Tatlı kız." Saçlarını okşadı, sonra başımın arkasını avuçlayarak nazikçe ona bakmamı sağladı.

Lanet olsun, şebekesi bilgi toplamakta çok hızlıydı. "Nasıl öğrendin? Onları da mı gözetliyorsun? Cezalandırılacaklar mı?" Bu soruları sormamam gerektiğini bilmeme rağmen sorular birbirini kovalıyordu. Yarıştan duyduğum korkuyu, cazibenin süregelen etkilerini -her zamanki kontrolümü bozmakla tehdit eden pek çok şeyi- suçladım.

"Bunu planladıklarını biliyordum."

Nefesim kesildi. Nabzımla birlikte yüzüm de karıncalanıyor, ses daha da sertleşiyor, daha da yükseliyordu. Ciddi olamazdı...

"Piçin seni kurtarıp kurtarmayacağını görmek istedim. Ve kurtardı." Sandalyeme doğru eğildi ve kasıklarını yüzüme yaklaştırdı. Bakışları üzerimde oyalandı, sanki başka bir şey hayal ediyormuş ve gerçeği görmüyormuş gibi dudaklarında uzak bir gülümseme belirdi.

"Biliyordun." Belki de Lara'yı öldürdükten sonra şok olmamalıydım. Ama Lara onun yoluna çıkmıştı; ben de onun için çalışıyordum. Yine de merakını tatmin etmek için hayatımı riske atmıştı.

Planı biliyordu ama *Bastian*'ın beni kurtardığını sanıyordu. O zaman kızıl saçlı fae'yi bilmiyordu. Düşündükçe, o ağacı bana yardım etmek için devirdiklerinden daha da emin oldum. Asıl soru şuydu, *neden?*

"Tabii ki biliyordum." Kıkırdadı ve parmaklarını önce çene çizgimde, sonra da boğazımda gezdirerek ovuşturdu.

Tüylerim diken diken oldu ve tırnaklarım sandalyenin kollarına battı. Kıpırdamadan durmak zorundaydım. Kalmak zorundaydım. Uzaklaşarak onu kızdıramazdım.

Hala. Hala. Hala. Hâlâ. İtaatkar ve iyi. Onu memnun et. Onu mutlu et.

Düşünceler yaktı.

"Onda böyle bir bağlılık uyandırmış olmanızdan etkilendiğimi söylemeliyim. Gerçi hala önleyici ilaç kullandığını duyduğuma göre buna şaşırmamalıyım."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bunu o da biliyor muydu? Tek yol... Seren. Tabii ki. Sadece benim için çalışmıyordu, değil mi? Cavendish için beni gözetliyordu.

Hâlâ gülümseyerek devam etti: "Raporlarınızın bundan sonra çok daha ilginç hale gelmesini bekliyorum. Tabii eğer"-kaşları yukarı kalktı-"kendini adamak için ilham almadıysan?"

Soğuk bir korku omurgamdan aşağı süzüldü. Sanki buzdan yapılmış bir bıçak beni kesiyormuş gibi hissettim. Bastian'a karşı hissettiğim şey aşk değildi ama *bir şeydi*. Ve Cavendish bunu bilemezdi.

O ne olmanı istiyorsa o ol.

Başımı salladım. "Hayır. Bağlılık yok."

"Güzel." Başparmağı çenemden dudaklarıma doğru ilerledi ve canımı acıtacak kadar sert bir şekilde bastırdı. "Aferin kızıma."

Kapana kısılmıştım. Ne ondan ne de bu işten vazgeçebilirdim. Bu benim ölümüm olurdu.

Bu düşünce içimde ani bir kesinlik uyandırdı. Kaçış yoktu. Sadece malikâneyi kurtaracak kadar uzun süre hayatta kalmam gerekiyordu; en azından o zaman Morag ve Horwich'in başlarını sokacak bir çatıları olacaktı. Güvende olurlardı.

"Şimdi" - başparmağını çekti ve bakırımsı bir tat dilime dokundu - "Senden bir ricam var." Doğrulurken gülümsedi.

Kafamdaki alarm zilleri kulakları sağır ediyordu. Benden hiçbir şey istememişti, sadece *söylemişti*.

"Sen benim yıldız ajanımsın, Katherine. Benim için çok değerlisin, biliyorsun." Diz çökmeden önce bakışları yüzümde ve saçlarımda gezindi.

Diz çöktü.

Gözlerimi kırptırdım, gördüğüm şeye inanmayı reddediyordum. Kimsenin önünde diz çökecek bir tipe benzemiyordu, kraliçesinin bile.

Ama burada bacaklarımdaki boşlukta dizlerinin üzerindeydi, elleri yanaklarımda duruyordu. "Ve yine de beni sınırıyorsun. Kararlılığımı. Sabrımı. Ve nedenini anladım." Yavaşça gülümsedi. Başka biri için nazik bir ifade olabilecek şey onun yüzünde tüyler ürperticiydi. "Seni çok fazla, çok hızlı zorladım, sınırlarını zorladım. Sınırların yavaş yavaş test edilmesi gerekir - onları daha da zorlamanın tek yolu budur. Bu talepte seni zorlamayacağım."

Nabzım gümbür gümbür atıyor, kulak zarımı ağrıtıyordu. Bu istek neydi ki sormadan önce beni bu kadar yağlamak zorunda kalmıştı?

"Her şey, en güçlü çelik bile bir noktada kırılır." Ellerini omuzlarıma götürdü ve dökülen saçlarımla oynadı. "Bu senin kararın."

Yutkunmayı başardım ama boğazım hâlâ kalındı. "Lara'yı öldürdüğün zamanki gibi mi?"

"Bu itaatsizlik ettiğin bir emirdi. Senden bunu yapmanı *istiyorum*."

Ona çok nazik olduğunu söylemek istedim. Ona bildiğim en kötü kelimeleri haykırmak istedim. Ona vurmak, masasının içindekileri ona fırlatmak istedim. Lara'nın ölümünü ona ödetmek istedim.

Ama bunların hiçbirisi itaatkâr değildi. Bunların hiçbirisi beni altı ayak altından başka bir yere götürmezdi.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bastian Marwood'u zehirle."

Kelimeler kulak zarıma çarptı ve geri sekti, yankılandı, sağır etti, beni acıyla deldi.

Zehir Bastian Marwood.

Hayır. Yapamazdım. Bunu neden istesin ki?

Ağzımı açıp kapadım. "Ne yaptın...?"

"Bastian Marwood'u zehirlemeni istiyorum." Benden şekeri uzatmamı ister gibi gülümsedi. "O benim sarayım için bir tehlike ve ona yaklaşmak için en iyi konumda olan sensin. Sana güveniyor."

Gülmek istedim.

Çünkü bunun bir şaka olmasını istedim.

"Lara konusunda seni çok zorladım ve şimdi çok şey istediğimin farkındayım." Cavendish kalçalarımı sıktı, isteği karşısında şok olmuşum, tepki bile veremedim. "Bunu düşünmek için biraz zaman ayır."

Bununla birlikte ayağa kalktı ve masasının arkasındaki dolaba gitti; Bastian'ı uyuşturan şişeyi aldığı dolaba. Şimdi kendimi bir testteymişim gibi hissediyordum -eğer ona bundan birkaç damla damlatabilirim, içkisine zehir katabilirdim.

Dolabı açıp küçük bir şişe mor sıvı çıkarırken kilit tıkırdadı. Belki de zihnim her şeyden... çok yıpranmıştı, çünkü belli belirsiz parladığına, parmaklarına loş mor ışık saçtığına yemin edebilirdim.

Zehir bir kadının silahıdır derler. Şişeye bakarken Ella'nın sözleri aklıma geldi.

Bir bakıma güzeldi. Bastian gibi. Güzel ve ölümcül.

"Akonit." Küçük şişeyi salladı ve ışığa tuttu. "Ne kadar güzel bir şey. Ölümcül bir şey. Tespit edilemez hale getirmek için biraz sihirle karıştırıldı." Dişlerinin kenarları mor ışıkla parlıyordu. "Bunu kaynak suyuna dökebilirsiniz ve rengi kaybolur. Kimsenin haberi olmaz."

Konuştuğu süre boyunca nefes alıp almadığımdan emin değildim. Görüşümün kenarı kalbimle aynı anda atıyor, gül yapraklarının üzerinde sürünen siyah noktalar gibi koyu lekeler içeri giriyordu.

"Şimdilik hepsi bu kadar." Şişeyi avucunun içinde sıktı ve dikkatini bana geri verdi.

Yaşadığım şok yüzüme yansımış olmalı, çünkü dudakları inceldi. "Ben bir canavar değilim. Sadece krallığımı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparım. Bunu anlamayı beklerdim. Ne de olsa *senin* mülkün *senin krallığın* değil mi? Ve sen burada, sarayda, çok az tanıdığın bir adamla sevişiyorsun, hepsi de onu güvende tutmak için." Çenesini kaldırdı ve elini sallayarak beni kovdu.

Mekanik bir şekilde kapıya doğru ilerledim. Bir şekilde, sert parmaklarım kapıyı açtı. Tekrar konuştuğunda yolu yarılamıştım.

"Yöntemlerimi onaylamıyor olabilirsin Katherine, ama o kadar da farklı değiliz."

OceanofPDF.com

I dışarı çıkması gerekiyordu.

Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Umutsuz bir durumdu ama icra emrinin neredeyse yarısını demiştim.

I

denemek zorundaydım.

Ertesi ğleden sonra beni Win'e götüren şey buydu. İki haftada bir sarayda görünmeyi, mal satmayı, istenmeyen hediyelerden kurtulmayı, beyefendilerin metresleri için hediye temin etmelerine yardımcı olmayı benimsemişti. Haklıydı.

-Mahkeme, kimsenin hakkında çok fazla soru sormak istemediği lkslerin kükreyen bir ticaretini sağladı.

Gl kitabını göğsüme bastırdım.

Sahip olduğum en pahalı şeydi ve en az karmaşık olanıydı. Cavendish tüm elbiselerimin ve mcevherlerimin parasını sağlamıştı - hizmetinden ayrılmayı başarırsam onları geri istemek onun hakkı olacaktı.

Ama bu benimdi. Bastian'dan sahte bahanelerle aldıktan sonra böyle olmamalıydı.

Ben de Win'e gösterdim, gözleri o kadar büyüdü ki kafasından düşecek diye korktum.

"Bunu satabileceğini düşünüyor musun?"

"Oh. Oh evet. Bunu haraç mezat satabilirim." Başını sallayıp sayfaları karıştırırken yanakları ateş gibi kızardı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Nasıl fiyatlandıracağımı bilmiyorum." Kaşlarını çattı, bir yaprağa dokundu ve yumuşak bir of çekti.

Onu geri alma ve anlaşmayı iptal etme arzusuna karşı ellerimi birbirine kenetledim. Onu istememeliydim. Onu istemek tehlikeliydi. Paraya ihtiyacım vardı.

ve güvenliğe güzel bir kitaptan daha çok ihtiyacım vardı.

Ama kokusu hâlâ burnuma geliyordu ve bir anlığına, sıcak bir yaz gününde gülleri budayan yaşlı Kat'in cehalet bahçesinde mutlu olabilirdim.

"Belki bir açık artırma düzenlerim." Win çenesini ovuşturarak kendi kendine başını salladı. "Bazı fae-işlenmiş koleksiyoncular var-"

Kapı çarparak açıldı. İrkildim, keskin bir nefes aldım; o da irkildi ve kitabı arkasına sakladı.

Bastian benden ona ve tekrar ona baktı, vücudu o kadar gergindi ki kolları titriyordu. Burun delikleri alevlendi. "Neden gül kokusu alabiliyorum?"

Ellerimi daha sıkı kavradım. Cevabım yoktu.

"Bastian." Win göğsünü tutarak gülümsedi. "Beni . Bugün senin için bir şeyim yok ama-"

"Kitabı bana ver."

"Biz sadece-"

"Ver. Bana. Kitabı. Kitabı." Elini ona uzattı ama gözleri beni delip geçti.

İtaat etti, hareketler sanki ürkütmek istemediği vahşi bir hayvanmış gibi yavaştı.

Parmak eklemleri kitabın etrafında kapanırken bembeyaz oldu. "Bizi yalnız bırakın."

İç çekişi saf bir rahatlamaydı. Yüzünde buruk bir gülümsemeyle kapıdan dışarı fırladı ve kapıyı hafifçe araladı.

Bastian kaşlarını çatarak kitaba baktı.

"Neden?" "Sadece gösteriyordum-"

"Bana yalan söyleme, Kat." Gözleri kapandı. "Onun ne olduğunu biliyorum. Bunu ona sen satıyordun. Nedenini bilmek istiyorum." Bana baktığında, bana kar erimesini hatırlattı - soğuk keskinlik yumuşuyordu. Sanki onu incitmişim gibi.

Beni deldi. Ama... "Benim olduğunu söylemiştin. Onunla istediğimi yapabilirdim."

"Ama... bu?" Başını iki yana salladı.

"Neden?" "Paraya ihtiyacım var."

Alay etti, elbiseme doğru başını salladı. "Paraya mı ihtiyacın var? Yarış için de öyle demiştin ama şu bak. Hiçbir şeye ihtiyacın varmış gibi görünmüyorsun.

-En azından paranın satın alabileceği bir şey değil. Bu bir hediye idi." Kitabı kaldırdı, yaldızlı kapağı parlıyordu. "Senin zevk alacağın bir şey olması gerekiyordu. Dokunmaktan, koklamaktan zevk alacağınızı düşünmüştüm."

"Benim bir görevim var ve bu zevk almak değil." Aksini düşünüyorsa hiçbir şey bilmiyordu. "Akan bir çatıyı onarmak için zevk neye yarar? Ödemem gereken bir icra memuru varken zevkin ne faydası var? Zevkin ne faydası var? Ya da güzelliğin? Ya da o lanet kitabı sevmemin?" Bunu söylemek istememiştim. O lanet şeyi istememeliydim. Benimle birlikte kaçıp gitmeden önce dilimi dizginlemem gerekiyordu. "Bana hiçbir konuda yardımcı olmuyor. Yararlı ya da pratik değil."

"İşe yarar mı? Sizi gülümsetmiyor mu? Sizi mutlu etmiyor mu? Pek çok şeyin içinizi boşalttığı yerde bu sizi doldurmuyor mu?"

Kıpırdamadan durdum, sözleri yumruk gibi iniyordu. "Hak etmiyorum, istemiyorum o."

Tekrar alay etti, bu sefer acı acı. "Bu bir yalan. Sen ne demek istedin ilk seferinde söyledi. Bunu hak ettiğini düşünmüyorsun, değil mi? Kitap ve size hissettirdikleri, temsil ettikleri."

Kalbimin kaburgalarımaya umutsuzca çarpmasını görmezden gelmeye çalışarak tırnak etlerimi yırttım. "*İstemiyorum*. Onu bana verdiğinde sana söylemiştim."

Bu sadece parayla ilgili değildi. O kitabın odamda durmasına, bana bakmasına, onunla her konuştuğumda bunun bir yalan olduğunu hatırlatmasına dayanamıyordum.

Cavendish'in benden yapmamı istediği şeyi hatırlattı.

"Ne kadar az insanın hak ettiğini alabildiği hakkında bir fikriniz var mı? Siktir et *hak* etmeyi. İcra memurunu da sikeyim. Sen beceriklisin, lanet olası Kötü Kadın'sın; eminim ödemenin başka bir yolunu bulursun. Bir kez olsun *istediğini* al, sadece *ihtiyacın* olanı değil." Omuzlarımı kavradı ve gerginlikten beni sarsmak istediğini hissedebiliyordum. "Lanet olsun, biraz bencil ol."

"İstediğimi almak mı?" Güldüm. Böylesine saçma ve imkânsız bir talebe verilebilecek tek yanıt buydu.

Kahkahalarım durana kadar yüzümü aradı ve ben orada öylece durdum, nefeslerim çok hızlı, çok derindi. Titreyen bir gerginlik içindeyken, şimdi omuzları çökmüş ve ağzı kederle kapanmıştı. "Bunu sana kim yaptı, Katherine?" Sesi alçak bir mırıltıya dönüştü.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, soruyu anlamamıştım. *Ne yaptın?* Ben böyleydim, dünya böyleydi. En azından *benimki* böyleydi. Yaşadığımız gezegenler arasındaki uçsuz bucaksız mesafeden bahsederek "biraz bencil olmayı" çok kolaymış gibi gösterdi.

Bakışları çok ağırdı, sanki gözlerindeki gümüş kurşun gibiydi ve ben onun tüm taşımak zorundaydım. Başka tarafa baktım ama yanaklarımı yakaladı, dokundu

Daha önce çok sert olan yerde ışık vardı.

"Kendini bu kadar inkâr etmene kim sebep oldu? Kim seni bu kadar incitti de tek koruman kendini hiçbir şey istemediğine ikna etmek oldu? Kim sana zevkin yanlış olduğunu söyledi? Güzelliğin anlamsız olduğunu kim söyledi?" Göğsü, tüm bunları söylemek bir çaba gerektiriyormuş gibi inip kalkıyordu. "Söyle bana, ben de onların binlerce kez ölmesini sağlayayım."

Çenemi sıktım. Yanılıyordu. Dünyanın düzeni böyleydi. Anlamıyordu: O bir insandı, bir Fae'ydi ve güçlüydü. Farklı kurallar uygulanıyordu.

Beni ve hayatımı bu kadar iyi tanıdığını düşünmeye nasıl cüret eder? "Hiçbir şey bilmiyorsun. İçime girdin diye zihnimin nasıl çalıştığını bildiğini sanma."

"Bunun sana dokunduğum yerle bir ilgisi yok Kat. Seni ne yaparken gördüğümle ilgili. Kendine lanet olası bir kitap bile veremiyorsun. Ondan hoşlanman ve onu saklaman insan uygarlığının çöküşüne yol açmayacak."

Yine yanlış. Para kazanmam ve mülkümü güvence altına almam gerekiyordu. Kitapların ya da baloların tadını çıkarmam ve kesinlikle casusluk yaptığım adamın kollarında zevk bulmamam gerekiyordu.

Söyleyemediğim şeyleri ve içimde kabaran öfkeyi yuttum. Öfke güvenli değildi. "Ben sadece hayatta kalmaya çalışıyorum. Bunun ne gerektirdiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hayatta kalmak yavaş bir ölümdür. Hiç kimse sonsuza kadar suda kalamaz; bu sadece boğulmanın yavaş bir yoludur. Durumları değişmezse - cankurtaran halatı gelmezse ya da bir tekne veya sağlam bir zemin bulamazlarsa - batarlar." Bakışlarımı süzerken kaşları birbirine daha da kenetlendi. "Senin battığını görmek istemiyorum, küçük kor."

İrkildim, sözleriyle derim yüzüldü, sinirlerim yakıcı havaya maruz kaldı. "Bana öyle deme. Yapma... sadece... yapma." Dokunuşuna dayanamayarak ellerini ittim.

Çünkü beni baştan çıkardı. Söylediği şeylere inanmak istememe neden oluyordu. Tüm bu sarayda bulduğum en büyük tehlikeydi.

"Katherine, o zaman." Ama hâlâ o ağır bakışını takınıyordu. "Sana nasıl hitap etmem gerektiği değil. Sadece dinlemeni istiyorum. Hayatta kalmak tek başına yeterli değildir. *Yaşaman* gereken bir an gelir."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnaklarım avuç içlerimi kesti. Ne cüretle bana kendi işimi söylemeye cüret eder? Bana nasıl yaşayacağımı söylemeye nasıl cüret eder?

Tekrar konuşmak için ağzını açtı ama önce ben atıldım.

"Hayır." Dilimi dizginlemeyi siktir ettim; onu serbest bıraktım. "Hem neden umursuyorsun ki?" Sesimdeki titremeye lanet ettim - öfkeydi ama kırılmaya çok yakındı. "Bu sadece sahte bir ilişki, unuttun mu? Bir pazarlık. Kraliçe talibini seçtiğinde Elfhame'e geri döneceksin." Onu işaret ederken parmağım titredi. "İstediğin kadar bencil olabilirsin, hayatımdan çıktığında bunun hiçbir sonucu olmayacak. Hâlâ burada olacak olan benim. Arkanda bıraktığın dağınıklığı toparlamak zorunda kalacak olan benim."

Gözleri büyüyerek ağzını tekrar açtı ama bir dakika daha dayanamadım. Kaçmam gerekiyordu. Sadece Cavendish'ten ve işinden değil, Bastian'dan da.

Kanım kaynayarak odadan çıktım.

Yanıliyordu. İstediğimi almanın ne kadar kolay olduğunu söylemesi önemli değildi. *Yanıliyordu.*

OceanofPDF.com

I günün geri kalanını düşünerek geçirdim. Kaç kere "Bu ne cüret?" diye sorduğumun sayısını unuttum.

Hayatıma girip bana nasıl yaşamam gerektiğini söylüyor. Sorguluyor Gerçekten paraya ihtiyacım olup olmadığını. O lanet kitabı satmamı engelliyor. İyi. O kadar değerli olduğunu düşündü ki, saklayabilirdi.

Ertesi sabah öfkem yatışmamıştı. Ella'nın bana bir sosıs sallayarak işaret ettiği gibi, kraliçeyle kahvaltıda ederken kaşlarımı çatarak yoluma devam ettim. Tartışmayı ona anlatacak cesareti kendimde bulamadım.

Diğer bekleyen hanımlar okyanusun ötesinden yeni bir kraliçenin gelişiyle çalkalanıyordu. Geldiğinden beri gözlerden uzak tutuluyordu. Bu arada kapalı kapılar ardında diplomatik görüşmeler devam ediyordu, ancak son haberler yarın saraya takdim edileceği ve nihayet kraliçeyle tanışacağı yönündeydi.

"Kocasının tam bir örnek olduğunu duydum," diye mırıldandı Ella. "Kendisi de çok güzelmış. Onları görmek için sabırsızlanıyorum. *İkisine* de teklifte bulunsam diplomatik bir olaya neden olur mu?"

Uygunsuz şakası ve sallanan kaşları bile keyfimi yerine getiremedi.

Majesteleri gitmemize izin verdiğinde, kızgınlık hala odamda volta atarak boşaltılamayan ham enerjiyle doluydu. Bunun yerine, bir pelerin giydim (onun kumaşından yapılmış olanı *değil*) ve bahçelere doğru yürüdüm.

Kavurucu turuncu ve pembe renkli yıldız çiçekleri ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı ama en azından patikalar boyunca yürüyebiliyorum ve serin, temiz havayı içime çekebiliyordum.

Kendini bu kadar inkar etmene kim sebep oldu? Kim sizi bu kadar incitti de tek korumanız kendinizi hiçbir şey istemediğinize ikna etmek oldu?

Kendimi inkâr etmedim. Sadece başka önceliklerim vardı. Ve bir şeyler istiyordum. İcra memuruna borcumu ödemek, Morag ve Horwich'in ve kendimin başının üstünde bir çatı tutmak istiyordum. Güvenlik, emniyet istedim. Ve... Ve...

Bunun ötesinde ne istiyordum?

Bahçeyi boydan boya dolaştım ama bir cevap bulamadım.

Bir zamanlar romantizm, macera ve hatta aşk istiyordum. Bunlara sahip olamayacağımı anladığımda, arzularımı daha gerçekçi bir şeye indirgedim. Güzel güller yetiştirmek. Çiçeklerle güzellik yaratmak. Küçük zevklerle rahatlayan, kontrollü ve güvenli bir hayat.

Ve mülkümüzün mali durumuyla ilgili yanılsama ortadan kalktığında, sadece bunu istedim.

Güvenlik yanılsaması.

Çünkü icra memuruna birkaç aydır ödeme yapıyordum ama yine de o şelalenin tepesinde ölümden birkaç santim uzaktaydım. Hâlâ sabotajın hedefindeydim. *Hâlâ Cavendish'le* iç içeydim, *açık çekle* öldüren bir adamla.

Kendimi hayatta kalmak için savaşmaya adamıştım ve yine de bu savaşı kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yakındım.

Hayatta kalmak yavaş bir ölümdür.

Belki Bastian haklıydı. En azından bir konuda.

Kendimi bir parça... bir parça... şeyden mahrum bırakarak ölmeyi gerçekten istiyor muydum?

Gözlerim yanıyordu ve düşüncelerimi kelimeye doğru itemiyordum bile. Yüzümü ovalayarak nefesimi içime çektim.

Kendimi küçük bir mutluluk kırıntısından mahrum bırakarak ölmeyi gerçekten istiyor muydum? Kitabın tadını çıkar. Pastayı ye. Bastian'la yat.

Çünkü gelecek hafta her şey bitebilir. *Memento mori*. Unutma, ölüm.

Lara'nın partner seçimini sorgulasam da, ondan hoşlandığını inkâr edemezdim. Ve her zaman *mutlu* görünüyordu. Bu onun cazibesinin bir parçasıydı.

-Neşeye benzeyen bir iç parıltısı.

Ne kadar tehlikeli olursa olsun, Bastian'la birlikteyken bir şeyler hissediyordum. Onun *için* bir şeyler hissettim.

Dün ona yalan söyledim. Bu *sadece sahte bir ilişki* değildi. Artık değildi.

Çizgiyi geçmemiştik, onu yok etmiştik.

Onu sadece gözetlemek için aramadım. Sadece onun bilgisini *ya da* zevkini istemedim. Son baloda ona gitmişim çünkü onun rahatını istiyordum. O ilk düşündüğüm şeylerden hiçbiri değildi; sıkılmış bir aristokrat, kibirli bir fae... bir düşman.

Vahşiydi. Koruyucuydu. Sinsi. Zeki.

Ve bana daha önce deneyimlemek için kendime hiç yer vermediğim şeyleri hissettirdi. Sıkıntılı şeyler. Güzel şeyler.

İşe yaramaz şeyler.

Gözlerim yanarak başımı kaldırdığımda kendimi Webster'ın yetiştirip büyüttüğü gül fidanının yanında buldum. Hiç çiçek kalmamıştı, sadece önümüzdeki kış kuşları beslemek için dallarında kuşburnu kalmıştı. Bunlar kızılgerdanların ve serçelerin hayatta kalmasına yardımcı olacaktı ama çiçekler önce gelmişti. Solmuş ve ölmüş olsalar da, mükemmel ve parlak güzelliklerinin görüntüsü hâlâ zihnimdeydi.

Göğsümü ovuşturdum, kalbimin deri ve kemiğin altında attığını hissetmenin, her şeyin tehlikesi karşısında hızlanmasının tadını çıkardım. Sadece hayatta kalmanın değil, yaşamının hissini.

Cavendish için çalışmak zaten benim ölümüm olacaksa, önce biraz yaşardım.

I Günün geri kalanında kararım la oturdum, dürttüm, test ettim. *Bana sorarsanız, özgürce ve bütünüyle...* Belki de bütünüyle verilmiş bir karar değildi - bunu kalbimden ziyade zihnim ve bedenimle seçtim.

Kalpler hain şeylerdir, bizi tehlikeli yollara sürüklerler. Ama ben bunu özgür irademle ve en az endişe kadar heyecanla seçtim. Korku daha çok o tartışmadan sonra Bastian'la yüzleşmekle ilgiliydi.

Ama görev önce gelirdi ve ertesi gün bu görev, kraliçenin bu ziyaretçi kraliçeyle görüşmesi için hazırlanmasına yardım etmeyi içeriyordu. Mercia Dükü'nün ölümü nedeniyle hepimiz yeniden yas tutmaya başlamıştık. Siyah giymekten bıkmıştım ama bu bana yaşama kararımı hatırlatıyordu.

Taht odasında toplandık, beklenti kalabalığının içinde uğulduyordu. Yeni bir ulus. Bir korsan kraliçe. Efsanelere konu olacak bir şeydi.

"Kendisinin de aslen Albionik olduğunu duydum, bu yüzden gelmiş." Ella ellerini birbirine sürttü. "Onları görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sadece çenendeki salıyı sildiğine emin ol." "Ne?"

Çenesini ovuşturdu. "Neresini?"

Kıkırdarak omzunu okşadım. Bastian ve Asher kürsüye çıktığında bunun bir şaka olduğunu söylemek için ağzımı açtım. Nefesimi içime çektim ve tuttum.

Bastian'ı görmeyeli birkaç gün olmuştu ve bakışları beni yeniden etkiledi, gülsüz geçen bir kıştan sonra yılın ilk güllerini koklamak gibi.

O ve Asher kraliçenin yanında şeref pozisyonu aldılar. Kraliçe ilk kez resmi bir etkinlikte taliplerinden birini kendisiyle birlikte kürsüye çıkarıyordu. Bu onun iyiliğinin bir işareti miydi yoksa sadece

Bu diğerkraliçenin? Rufus Amca, Fae müttefiklerinin nadir olduğunu söylemişti; onun yanında iki tane olması Albion'un gücü hakkında bir açıklama yapacaktı.

Kısa bir tantana tüm konuşmaları böldü ve kapılar açıldı. Korsan kraliçenin içeri girdiğini göremedim - boyumun verdiği hayal kırıklıklarından biri. Ama belki Bastian'la aynı boyda ya da biraz daha kısa olan üniformalı bir adam gözüme çarptı. Orta kahverengi saçlarının bir gözünün üzerinde şok edici beyaz bir çizgi vardı. Ella doğru duymuştu; güçlü çenesi ve elmacık kemikleriyle muhteşemdi. Daha fazla bir şey algılayamadan, bir kafa denizinin ardında kayboldu.

"Huzurlarınızda Majesteleri, Sığınak Kraliçesi Vice, Adının Birincisi, Fırtınakanat, Korsanların Kraliçesi... Ve Amiral Eşi, Knighton Blackwood."

Kraliçe hariç herkes - kraliçemiz - eğildi ve ben de eğilmiş sırtların arkasından bakma şansını yakaladım ve-

O surat.

O yüzü tanıyordum.

Onu en son ahırımın bahçesinde görmüştüm, vedalaşırken gözyaşları arasında bulanıklaşmıştı. O zamanlar bu kadar bronzlaşmamıştı ya da bu kadar uzun değildi ama her zaman güzeldi.

Bu mümkün değildi. O ölmüştü.

Kraliçe Elizabeth kollarını iki yana açarak kürsüden indiğinde salonda yer yerinden oynadı. Konuştu ama sesi yavaş ve bozuk çıktı, anlaşılabilirliği azaldı ve kayboldu.

Göğsümde bir ağrı, görüşümü tekrar engellemeden önce kalabalığı ittim.

Çünkü kız kardeşim kraliçenin önünde duruyordu, dudakları kıpırdıyor, gözleri parlıyordu.

Yaşıyor.

Yaşıyor.

Büyüyü bozarım gözümü kırpmaya cesaret edemedim.

Tabii o değilse. Belki de bu sadece ona çok benzeyen biriydi. Belki de yanlış hatırlıyordum - ne de olsa onu görmeyeli yıllar olmuştu... herhangi biri görmeyeli.

İmkansız.

Avice ölmüştü. Denizde kaybolmuştu. Aşk tarafından öldürüldü.

Yaşlı ve sarışın bir kadın, Avice'in bir çırpıda çıkardığı, kumaşla kaplı bir şeyi gösterdi. Bir kılıç. Daha fazla ses vardı.

sanki patlamaya ihtiyaçları varmış gibi.

"... Excalibur, gerçek hükümdarın kılıcı." Bu kız kardeşimin sesiydi.

Vice, Korsanlar Kraliçesi.

Ay-viss ve *Vice* birbirine hiç benzemiyordu ama *Avice*'in *A'sını* ıkarırsak... Kraliçe Elizabeth kılıcı aldı ve havada tuttu. Oda bir kez eğildi

Avice ve benim aramda açık bir hava bırakarak.

Yavaşça, yavaşça bu tarafa dönerken kalbim gm güm atıyordu. Eğer beni tanımazsa, o olmadığını bilirdim. Eğer tanırrsa...

O kadar ilerisini kavrayamazdım. Çok büyüktü. Çok fazla. Ağzı açık kaldı. Kaşları kalktı.

Beni tanıyordu.

Beni tanıyordu.

O yaklaşırken sadece bakıp titreyebildim. Mümkün değil.

Elini uzattı, kısa durdu. Gözleri yanlış renkteydi: *Avice*'inkiler kahverengiydi, bana bakanlarsa derin bir deniz mavisiydi. "Kat?"

Mümkün değil.

Sallanıyordum, dizlerimin bağı çözülme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Avice?"

Çenesini eğdi, dudaklarında belirsiz bir glmsemi dalgalanıyordu.

"Sen..." Belki de korkunç ve harika bir halüsinasyon görüyordum. Nefesimi tuttum ve uzandım, hem bunun gerçek olup olmadığını kontrol etmek istiyordum hem de olmadığını bilmek istemiyordum.

Parmaklarım sıcak bir kola dolandı. O gerçekti. Sağlamdı.

"ldğn sanmıştım, ama..." Gözlerim yandı, bulanıklaştı. Kız kardeşim.

Kız kardeşim.

"Ama işte buradasın."

"zr dilerim." Sonra kolları beni sardı, sarmaladı. "Ben yaşıyorum. Ben gerçeğim. Yemin ederim. Her şeyi açıklayacağım."

Beynim bu fikre, vanilya kokusunun ayrıntılarına ve yüzümün gğşne değdiği gerçeğine takıldı. Nasıl bu kadar uzamıştı?

Sıkarak başımı salladım ve derin bir nefes aldım. O gerçekti. Ve açıklayacaktı. nemli olan tek şey buydu.

Sonunda geri çekildi ve dönmeden önce bir anlığına bana gülümsedi. Bakışları hiç şaşmadan Bastian'ın üzerine dikildi.

Beni izledi, aç, belki hala biraz kızgın, gözlerinde yüzlerce soru vardı.
Seni tahtın üzerinde becermemi mi istiyorsun yoksa...?
Sıcaklık tenimi kızarttı ve yaşadığım şoku yok etti.
Avice daha fazla soru soran bir bakışla başını bana doğru eğdi.
Boğazımı temizledim. "Konuşmamız gereken çok şey var."
Ona bir bakış daha fırlattı, ağzı düz bir çizgiydi. "Görünüşe göre öyle."
"Bunun için daha sonra vaktiniz olacak," dedi Kraliçe Elizabeth
yakınlardan. "Ama şimdilik bir görüşme talep ettiğinizi sanıyorum." Avice'e
bir kaşını kaldırdı.
Kız kardeşim elimi sıktı. "İşimiz biter bitmez seni bulacağım."
O uzaklaşırken başımı salladım, zihnim hâlâ onun varlığı gerçeğine takılıp
kalıyordu.
Son dört yıldır yasını tuttuğum kız kardeşim hayattaydı.

OceanofPDF.com

L Bir saatten fazla bir süre sonra, kılıcı kraliçeye takdim eden sarışın kadın bana bir mesaj getirdi. Ella bana kılıcın Excalibur olduğunu söylemişti ve görünüşe göre benim bilmediğim bazı sesler Efsanevi kılıç Albion'a resmen iade edilirken gerçekten de nefesler tutuldu.

"Demek ünlü Kat sensin." Perry adındaki kadın, koridorlardan Avice'in süitine doğru ilerlerken bana sıcak bir gülümseme verdi. Kendisini Sanctuary'nin Albion Büyükelçisi olarak tanıtmıştı. Bronz teni ve sarı saçlarıyla eski macera kitaplarımdaki Vikinglere benziyordu. Yine de zarif su rengi elbisesi ve gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgileri onu kalkan kızından çok ev, ocak ya da yaz denizi tanrıçası yapıyordu.

Onu da bana benzer şekilde değerlendirci bir bakış atarken yakaladım. Normalde mahkemede bu bakışlar "Bu kişiden ne alabilirim?" diye soran soğukkanlı hesaplamalardı. Oysa onunki gülümsemesi kadar sıcak ve hesapçı olmaktan çok meraklıydı.

"Vice bana senin hakkında çok şey anlattı."

Alnımı ovuşturdum. "İnsanların ona böyle seslenmesine alışabileceğimden emin değilim."

"Tüm bunlar büyük bir şok olmalı." Omzumu sıktı. "Muhtemelen aptalca bir soru ama sen iyi misin?" Boyu birkaç santim daha kısa olmasına rağmen, onda beni dizleri sıyrılmış bir şekilde koşarak eve gelen bir çocuk gibi hissettiren bir şey vardı.

Daha basit zamanlara özlem duymama neden oldu.

"I..." Şakaklarıma masaj yaptım. "Sanırım öyle."

Kendimi daha önce Karadokyalı talibin süitine girerken bulduğumda gülmemek için kendimi zor tuttum. Bahse girerim kâhya prens gittiği için kendini şanslı sayıyordu. Aksi takdirde, sarayda bu kadar talip varken, ziyarete gelen bir *kraliçe* için asla uygun bir yer bulamazdı.

Kraliçe. Kız
kardeşim. Başım
zonkluyordu.

Onu şöminenin önünde volta atarken bulduk, kocası Knigh bir sürahidenden içki dolduruyordu, küçük gri bir kedi ise tehlikeli bir şekilde ateşin yakınından onu izliyordu.

Durdum, Avice'in yüzünün bana tekrar baktığı gerçeğiyle tekrar çarpıldım. Tam olarak aynı değildi - farklı gözler, bu boy, artı son birkaç yıl, on sekiz yaşında yanaklarında kalan çocuksu yağları . Ama yine de oydu. Nasıl?

Kraliçe olduğu gerçeği gibi başka şeyler de değişmişti. Tekrar,
Nasıl?

Kendimi hatırlayarak selam vermeye gittim.

"Sakın buna cüret etme." Gözlerini kocaman açarak bana baktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Benim önümde asla eğilmeyeceksin." Bir kıkırdamayla kollarını bana doladı.

"Ama sen bir kraliçesin."

"Bu... karmaşık." Geri çekildi ve yanaklarımı avuçlayarak yüzümü inceledi. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum."

"Buna inanamıyor musun?" Alay ettim. "Senin ölmüş olman gerekiyordu. Ben..." Başımı salladım. "Anlamıyorum. Ne oldu?"

Önce Knigh'e, sonra da Perry'ye baktı. "Bu uzun bir hikâye."

"Çok uzun bir hikâye." Knigh'in ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı. "Bir içki gerektiren bir hikâye." Sürahiyi havaya kaldırdı.

Perry boğazını temizledi ve bir koltuğa kıvrıldı. "Ve akşam yemeği. Alkolü emecek bir şeyler olmadan tüm hikayeyi asla bitiremeyiz. Hazır olduğunda getirmelerini söyledim."

"Akıllıca bir seçim." Avice kıkırdadı ve bana ateşin yanında bir sandalye vermeden önce saçlarımı okşadı. "Çok iyi görünüyorsun," dedi sandalyeye oturduğumda.

Gri kedi koluma atladı ve omzumu kokladı. Kıkırdamadan durdum. Koklaması yanağıma doğru gitti, gıdıkladı, sonra kucağıma atlayıp yoğurmaya başladı.

"Barnacle seni sahiplendi." Avice sanki bu konuda bir şey yapamayacakmış gibi omuz silkti. "Artık onunsun." Eğlencesi azalınca beni süzdü. "Seni son gördüğümde para sıkıntılıydı ama..." Elbisemi işaret . "Ve sen saraydasın. Bu ucuz olamaz."

Duman ve aynalar. Rahatsızlığımdan ziyade bu uzun hikâyeye hazırlandığım için böyle yapıyormuşum gibi davranarak yer değiştirdim. Barnacle kucagımda dönüp kıvrılmadan önce kısa bir kızgınlık *miyavlaması* verdi.

"Üzgünüm ufaklık." Yanıtımı geciktirmek için bulduğum bahaneye şükrederek başının üstünü kaşıdım.

Para sıkıntımı itiraf edersem, bu pahalı elbiseleri nasıl karşılayabildiğim sorulacaktı. Bu yeni işimi kız kardeşime itiraf edebilirdim - ne de olsa bunca yıldır otoyol soygunculuğumu sır olarak saklamıştı. Ama yabancı bir kraliçeye söylemek farklı bir konuydu.

Haince bir mesele.

Kediyi telaşlandırarak ürpertimi gizledim. "Durumlar dört yıl içinde değişir." Bastian'ın gurur duyacağı bir cevaptı bu - teknik olarak yalan sayılmazdı ama tam olarak doğru da değildi. "Ama hadi, bu gece uyuma şansımız olarsa bu hikâyeye başlasan iyi olur."

"Pekâlâ." Koltuğumun karşısındaki kanepeye uzandı. "İlk olarak, muhtemelen tanıyabileceğiniz bir isimle kocamı tanıtmalıyım. Knighton Villiers."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Evlenmen gereken adam mı?"

İçimi getirirken yumuşak bir kahkaha attı. "Kız kardeşinin herhangi bir şeyi açık sözlü bir şekilde yaptığını ne zaman gördün?"

-" Ona sıırıttım. "Sizinle tanışmak güzel, Lordum.

-"

"Sadece Knigh. Artık benim kız kardeşimsin." İçkiyi elime tutuşturdu. Avice'e katılmadan önce.

"Sanırım öyle." Avice kendini Knigh'in kolu ile göğsü arasındaki kıvrıma yerleştirirken bardağıma sarıldım ve onunla içimi salkım sarmaşıklar gibi bükten bir bakış paylaştım.

Bu bakışın içinde ne olduğunu söyleyemezdim ama sıcaktı. İstemek ve arzulamaktı. Aidiyet ve özgürlüktü. Rahatlık ve vahşilikti. Savaşması gereken ama bunun yerine birbirini bütünlük içinde dengeleyen yüzlerce şey.

Avice içini çekerek ona doğru eğildi. "Nereden başlayayım?"

Onun alnından öptü. "Başlangıçta, aşkım."

Tabii ki.

Bu aşktı. Çocukluğumda hayalini kurduğum ve istediğim türden bir aşk.
Benim bastırdığım bir istek. Kız kardeşimle birlikte ölen bir istek.

Ya da ben öyle sanıyordum.

OceanofPDF.com

T Hikâye Knigh'in söz verdiği kadar uzundu. Üçü birlikte içki içerken anlattılar, sonra akşam yemeği, sonra çay, ardından daha fazla içki ve geç bir akşam yemeği. Gece yarısını geçmişti ki Bitti ve kafam gemi enkazları, savaşlar ve deniz canavarlarıyla doldu.

Ama etime ve kemiğime işleyen şey, denizde bulduğu aidiyet duygusuydu.

Hikâyemi anlatmak için zamanımızın kalmaması içimi rahatlattı. Pek bir şey değildi. Koca hala işe yaramaz ama neyse ki yok. Otoyol soygunu. Mahkemeye çağırıldım. İşte o zaman işler karıştı.

Avice ve Knigh geç saatlerde bana odama kadar eşlik ettiler. Uzakta tutulmalarına rağmen, Perry'nin mahkemeye karışmasına izin verilmişti, bu yüzden kız kardeşime Lara'nın görünüşe göre çözülmemiş cinayetini anlatmıştı. Tek başıma yürümem söz konusu bile olamazdı.

Sonraki günlerde, mümkün olan her anı birlikte geçirdik. Yakında ve onu bir daha ne zaman görme şansım olacağını Tanrı bilirdi. Bu da Bastian'ı çok az ve sadece resmi etkinliklerde gördüğüm anlamına geliyordu. Avice'in varlığını suçluyordum ama belki biraz da korkaklık vardı işin içinde.

Onunla konuşmak, henüz yeterince cesur olduğumdan emin olmadığım bazı itiraflarda bulunmamı gerektirecekti.

Ancak, korsan kraliçesi kız kardeşe sahip olmanın beklenmedik bir avantajı vardı: Rufus Amca'yı bir an bile görememiştim. Görünüşe göre tek korkak ben değilmişim.

Korsan Kraliçe'nin varlığıyla ilgili heyecanı en azından bir günlüğüne gölgede bırakan bir dram vardı. Bir sabah erkenden, bir bahçıvan

bir gübre yığınına çeviriyordu ve bir ceset ortaya çıktı. İlk başta sarayda Lara'nın katilinin geri döndüğü ve başka bir kurban aldığı yönünde spekülasyonlar yayıldı. Ancak zavallı adamın bir süredir orada olduğu ve teşhis edilemeyecek kadar çürümüş olduğu anlaşılınca, ilgi kısa sürede azaldı.

Adamı merak ettim. Tek bildiğimiz basit kıyafetler giydiydi. Gözcüler ölüm nedenini bile bulamamıştı. Gerçi Lara'nın cinayetini ele alışlarını gördükten sonra, bu pek bir şey ifade etmiyordu. Ama bir hayatı, umutları ve planları vardı.

Memento mori. Sahip olduğum zamanın tadını çıkarma kararımın bir başka hatırlatıcısı.

Akşam yemeği için Avice'in süitine giderken bunu düşünüyordum ki köşeden siyahlar içinde bir figür geldi. Cavendish'i görünce midem bulandı, çünkü ofisinin dışında ilk kez başını eğerek beni gerçekten kabul etmişti. "Leydi Katherine."

"Lord Cavendish." Durdum ve eğildim, kalbim küt küt atıyordu, her ne kadar bu halka açık ortam onun her zamanki ilgisinden uzak olduğum anlamına gelse de. Uzaklaşmaya başladım ama o daha da yaklaştı.

"Eminim Majesteleri kız kardeşinizle yeniden bir araya gelmenize çok sevinmiştir." Gözleriyle buluşmayan sert bir gülümseme verdi. "Ama saraya bir iş yapmak için geldiğinizi hatırlasanız iyi olur." Koridorda ilerlemeye devam etmeden önce kaşlarını kaldırdı.

Bastian'ın yanında olmayışım fark edilmişti demek ki. Cavendish'ten beklediğimden çok daha ince bir hatırlatmaydı. Başlangıç olarak saçını çekmiyordu. Yutkundum ve omzumun üzerinden baktım ama o dönüp bakmadı.

Avice yarın gidiyordu, o zaman kendimi tekrar işe verecektim. Aceleyle odasına gittim.

Uzun yıllar ayrı kalmıştık, aramızda küçük bir mesafe vardı. Ona mali sorunlarımdan ya da casusluktan bahsetmemiştim. Ama onunla, Knigh ve Perry ile vakit geçirmekten hoşlanıyordum ve onu özleyecektim. Beni Sığınak'a davet etmişti ama ben reddetmiştim. Burada yapacak işlerim vardı ve Kraliçe'nin gitmeme izin vereceğinden şüpheliydim; Cavendish beni burada tutmak için istediği ipleri çekebilecekken olmazdı.

Yine de iyi yemek ve iyi arkadaşlarla eğlenceli bir akşam geçirdik ve yemekten sonra şöminenin önündeki sandalyelere çekildik. Akşamlar artık soğumaya başlamıştı ve karlı bir kış vaat ediyordu.

Knigh'in dolaptan daha fazla şarap getirirken Avice'i nasıl izlediğini fark etmeden edemedim. Kocam bana hiç böyle bakmamıştı.

Knigh boş bardaklarımızı doldurmak için masaya koymuştu bile. Yemek boyunca, tüm farklı kase ve tabakların Perry ve bana ulaştığından emin olmak için birlikte çalıştılar. Ayrıca maceralarını anlatırken de birlikte çalıştılar; birbirlerinin cümlelerini tamamladılar, eğlenceli ayrıntılar eklediler.

İyi bir takım oldular.

Daha çok çabalasaydım Robin ve ben iyi bir takım olabilir miydik? Daha iyi bir eş olsaydım -ona bir bakire olarak gitseydim ve ona bir varis verseydim- bu onun kalmasını ve mülkün mali durumunu düzeltmesine yardım etmesini sağlar mıydı? İşe yaramaz *biriydi*, o yüzden belki yapamazdı ama en azından Avrupa'da gezip tozmasını ve çok para harcamasını engelleyebilirdi.

Dünyanın farklı bir versiyonunda, bana böyle baktığı bir versiyon var mıydı?

Kız kardeşim aşk için evlenmişti. Bunu ilk seferinde yanlış anlamış olsa da, bu onu Knigh'e götüren yola sokmuştu. Bunun güçlü, tutkulu bir aşk olduğunu görmek için insanları okumaya gerek yoktu; her göz göze geldiklerinde havada adeta uğulduyordu.

Tıpkı Avice'in alçak sehpanın uzanıp ona baktığı an gibi. Dudağını ısırıldı ama bu, yüzündeki zevk dolu gülümsemeyi gizlemeye yetmedi.

"Siz ikiniz..." Başımı salladım. Yüksek sesle bir şey söylemek istememiştim.

Yemekte serbestçe akan şarabı suçladım.

Avice kaşlarını kaldırarak bana baktı ve bardakları doldurdu. "İkimiz mi?"

"Ben sadece... Evlenmenizin *kaderinizde* olması çok komik. Ondan ne kadar nefret ettiğini hatırlıyorum." Knigh'e geniş gözlü bir bakış attım. "Ah, özür dilerim, ben-"

Avice kıkırdadı ve içkimi uzattı. "Merak etme, o biliyor. Yüzüne karşı söyledim."

Tek kaşını kaldırdı. "Birden fazla kez."

Perry alay ederek koltuğuna kıvrıldı. "Hatırladığım kadarıyla oldukça hararetliydi." Avice geçerken Knigh onu kucağına çekti. "Ama onu ," dedi, içkisini elinden kurtarmadan önce onun kalçasını sıkarak.

Perry'nin yüzü asıldı, gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Peki birbirinizi kaç kez öldürmeye çalıştınız?"

Avice omuz silkti, şarap şırıl şırıldı. "Eşler arasında küçük bir cinayet girişimi nedir ki?"

Kolunu onun beline dolayan Knigh başını salladı. "Dilimi kendi hançerimle kesmekle kaç kez tehdit ettiğinin sayısını unuttum." Bunun bir şaka mı yoksa ciddi bir şey mi olduğunu anlayamadım. Başımı eğdim ve Perry.

Gözlerini bana dikti. "Gerçekten de öyle. Gerçi hepsi *daha önceydi*." Bardağının üzerinden onlara gülümsedi. Sıcaktı ama yine de bakışlarında bir hüznü vardı. Belki de onlar yarın ayrılacakları ve o geride kalacağı içindi.

Ya da belki de beni renklendiren aynı hüznü tonuydu. Evet, Avise aşkı bulmuştu ama oraya ulaşmak için büyük bir çile çekmişti ve şimdi karşımda farklı bir isme sahip farklı bir insan olarak *duruyordu*. Kalıplara uymak için çok çabalayan kız ölmüş ve yeniden doğmuştu.

"Ama işte buradasınız, oldukça açık bir şekilde..." Şarabımı yudumladım ve biraz *fazla* yumuşak bir şekilde aşağı kayarken başımı salladım. "Birbirinize tapıyorsunuz, değil mi?"

Avise aşırı bir iç çekiş yaptı. "Lanet olsun, Knigh. Ben de bu konuda çok incelikli olduğumuzu sanıyordum."

Knigh bir elini açmış, diğer eliyle kalçasını okşuyordu. "Bunu nasıl başardığını gerçekten bilmiyorum."

Ona orantısız bir sırıtış attım. "İnsanları okumakta iyiyimdir." Güldüler ve bu ses içimi ısıttı.

Kanepeye yayılmış, gülüp şakalar yapan bu kadın kimdi? Bir hanımefendi gibi davranmıyordu. Ve yine de.

Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

Ertesi gün Cavendish'e daha fazla gereksiz bilgi içeren bir rapor bıraktım. Daha sonra Avise ve Knigh'e veda etmek için ahıra gidiyordum ki kraliçeden bir çağrı geldi. Lanet ettim ama kendi kız kardeşin kraliçe olsa bile kraliçeyi inkar etmek mümkün değildi.

Son birkaç gündür Kraliçe Elizabeth sarayın kış bahçesinde vakit geçirmeye başlamıştı ve onu orada, etrafı bitkiler ve nedimelerle çevrili, masanın üzerinde Excalibur ile buldum. Kılıç, duymaktan çok hissettiğim hafif bir uğultu yayıyordu.

"Sevgili Katherine, seni özledim." Gülümsedi ve yanındaki koltuğu okşadı. "Bir kraliçenin kız kardeşi! Gel ve bize ondan bahset."

Elimden geldiğince genel tutmaya çalıştım. Sadakatim hem Albion'a hem de kız kardeşime bağlıydı ve bu istek beni ikisinin arasında bıraktı. Yine de kraliçe memnun görünüyordu ve sıvışır sıvışmaz ahır avlusuna koştum.

Ama sadece ağlamaklı bir Perry buldum. Avice ve Knigh çoktan gitmişlerdi.

Bir kolumu Perry'nin omuzlarına dolayarak oradan ayrılırken, Asher'ı bir kenarda durmuş, garip bir bakışla büyükelçiyi izlerken buldum.

Bakışlarıyla karşılaştığımda uzun bir nefes aldı ve sanki kendini hatırlıyormuş gibi dikleşti. "Katherine." Başını eğdi, sonra saraya doğru uzaklaştı.

İlk avluya girdiğimizde hâlâ onun tuhaf davranışları karşısında kaşlarımı çatıyordum ve tanıdık bir kızıl saçlıyı görünce içim ürperdi. "Rufus Amca," dedim parlak bir gülümsemeyle.

"Katherine." Dudaklarının kıvrımının üstündeki gözleri her zamanki gibi soğuktu. "Seninle biraz yalnız kalmam gerek" -Perry'ye sert bir bakış attı- "yalnız." Yanımda kaskatı kesildi, ona bakarken kaşları aşağı doğru çekildi.

"Kat,

Gitmemi ister misin?"

Ne gördüğünden emin değildim ama bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Gülümsememi daha parlak hale getirdim. "Sorun yok. Bu benim amcam."

Başka ne diyebilirim ki? *Lütfen beni onunla bırakma, beni korkutuyor mu?* Gitmeden önce omzunu okşamak zorunda kaldım.

Kulak misafiri olmaktan çıktıktan sonra amcamın dikkati bana yöneldi.

"Senden son bir iyiliğe ihtiyacım var."

Midem bulandı, yarısı bu iyiliğin ne olabileceğine dair endişeyle, yarısı da ondan kurtulma beklentisiyle.

"Evet?" Sesim titriyordu.

"Yeni arkadaşlarımdan biriyle bir toplantıya geleceksin. Bu gece, saat dokuzda. Kuzey koridorunda."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Lara'nın öldürüldüğü günden beri sarayın o kısmına gitmemiştim. Ama mekanik bir şekilde başımı salladım.

"Güzel. Geceyi temiz tut ve güzel bir şeyler giy." Bir gece, sonra özgür olacaktım.

I Akşam yemeğini yiyemedim; midem sıkı, sert bir top haline gelirken tabağın etrafından ittim. "Yakında her şey bitecek," diye fısıldadım kendi kendime.

Ona bir toplantıda eşlik eden kişi ya bu "yeni ya da onun konumunu yükseltmek için, çünkü ben bir leydiydim.

Bu öğleden sonra Bastian'a gitmeyi ve tartışmamızın ardından nihayet ortamı yumuşatmayı planlamıştım. Ama bu olay başıma bela olmuşken, bununla yüzleşemezdim. Yarına kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Bir an için gülümsedim; sabah uyandığımda amcamın taleplerinden kurtulmuş olacaktım.

Sadece biraz daha dayanmak zorundaydım.

Çabucak giyindim ve fûme camın arkasından görünen zümrüt renginde, kararmış yeşil kadife bir elbise seçtim. Bir gözüm saatte, saçlarımı taradım ve mücevherlerimi karıştırdıktan sonra inci kolye dışında hiçbirini takmamaya karar verdim.

O zaman artık erteleyecek bir şey yoktu: Kuzey koridoruna .

Her üç duvar apliklerinden biri yanıyor, koridorları loş bırakıyor, köşelerde ve girintilerde karanlık birikiyordu. Kalbim göğsümde ağır bir gümbürtü halindeydi, sanki amcamdan kurtulmama saniyeler kalmış gibiydi.

Ellerimi birbirine kenetledim ve yavaş tutmak için nefeslerimi saydım.

Bir oyuktan çıkageldiğinde bu durum beni yerimden sıçramaktan alıkoymadı. "Güzel, tam zamanında geldin." Başıyla onaylamadan önce bakışları üzerimde gezindi. "Bu kadar yeter." Elini kürek kemiklerimin arasına yerleştirdi ve beni yanına doğru itti.

Birkaç köşeyi döndük ve dolambaçlı koridorlarda yürüdük. Sarayın bu eski kısmını bilmiyordum ve kısa sürede nerede olduğumuzu unuttum.

"Benden ne istiyorsun, Rufus Amca?" Sesim ince çıkıyor ve çıplak taş koridorların sessizliğinde yankılanıyordu.

"Bu akşam arkadaşımı eğlendireceksin. Senden hoşlanıyor."

Gözlerimi kırptım, kalbim tökezlese de ayaklarım tempo tutuyordu. "Eğlendirmek mi?" demek istememişti.

Burnundan bir iç çekiş fişkırdı. "Sen evli bir kadınsın Katherine ve Dusk'tan gelen o fae ile fahişelik yaptığını biliyorum. Masum rolü yapma." Bana bir bakış fırlattı. "Geceyi Lord Caelus'la geçireceksin."

Ayaklarım hareketsiz kaldı. Onlara hareket etmelerini, devam etmelerini, itaat etmelerini söyledim ama bedenimi saran şok mantıklı düşünceden daha güçlüydü.

Sonuçlar beni yakalıyor.

"Yatağına kimi aldığın konusunda birdenbire kıymete binme. Kocanın ülkeye döndüğünü duydum. Neler yaptığını öğrenirse ne der?" Kolumu tutup çekerken dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Eklemlerimi sarstı, ayaklarımı sarsarak yürümeme yetti.

Bunu yapabilirdim. Robin Fanshawe'un bencilce beceriksizliğine katlanmışım: Caelus'a da dayanabilirdim.

Yine de kuzey rüzgârından daha soğuk bir şey beni içine çekti ve tüylerimi diken diken etti.

Köşeleri döndükçe karnım daha da sıkışıyordu. "Neden?" Küçük, acınası bir sestti. "Sarayda benden daha güzel başka kadınlar da var. *Profesyoneller* ve fahişeler var. Onlardan birini ona götüremez misin?"

Homurdandı. "Evet, ama parasını ben ödemek zorundayım. Ayrıca, istediği sensin. Hangi erkek düşmanın kadınına sahip olduğunu söylemek istemez ki?" Zalim bir gülümseme yüz hatlarını keskinleştirdi ve gözlerinin önümdeki rotada kalmasına minnettar oldum. "Erkeklerin başka bir erkeğin sahip olduğu şeyi istediğini bilmiyor musun? Fae'ler de farklı değildir."

Bunu yapabilirim. . Evlilikten bir farkı yoktu. Bunu yıllardır yapıyordum.

Ama daha iyi bilmeden önce işe yaramaz kocama katlanmışım.

Artık zevkin ne olduğunu biliyordum.

Bu, Bastian'ın bahsettiği o yavaş boğulma ölümünde bir ciğer dolusu su daha olacaktı. Azrail beni yakalamadan önce biraz yaşamaya karar vermemiş miydim?

Kıvırdım. Rufus Amca bunu beklemiyor olmalıydı çünkü ellerinden kurtuldum. "İstemiyorum."

Gözlerini kocaman açıp bana baktı. Onu ilk kez gerçekten şaşırmış görüyordum. Ama bu şaşkınlık bir anda kayboldu ve yerini alaycı bir kıkırdamaya bıraktı. "Ne istediğinin bir önemi var mı sence?"

"Lütfen, Rufus Amca." Ona yalvarırcasına baktım. Eğer içinde sıcak bir şeyler, bir parça merhamet ya da insanlık varsa, bu ona hitap ederdi. "Onun yerine sana para vereceğim. Ya da başka bir iyilik. Bunun dışında herhangi bir şey."

O kıkırdamadan eser kalmamıştı. "Bana itaatsizlik mi ediyorsun?" Sesi yumuşak bir mırıltıya dönüşmüştü ve enseme sızlatıyordu.

"Ben... hayır... sadece... Bir şey yapabilir miyim-?"

El boğazımda. Sırtım duvara çarptı. Donup kaldım, beni orada tutarken zorlukla nefes alıyordum.

Hissetmekten çok izledim, sanki dışarıda durup içeride olup bitenlere pencereden bakıyormuşum gibi, sadece sessiz bir gözlemciydim.

"Bunu , değil mi?" Yavaş bir gülümseme dişlerini gösterdi.

"Hayır." Sesim sessiz ve çok uzaktaydı, başka bir yerden gelen parçalarla yolumdan çekilmişti.

Karanlık bir gökyüzü. Ayak parmaklarımin arasındaki toprak. Arkasında görmek istemediğim bir şey

Ben.

Hafızamın kırıntıları, duvarımı delip geçme tehdidinde bulununca irkildim. zihnimde boş bir alan.

Beynimin küçük bir köşesi *hareket etmem*, bir şeyler yapmam için bedenime bağırıyordu.

Elini çekmeliyim, üzerimden almalıyım. Yüzünü tırmalamalıyım. Onu bir saç tokasıyla bıçaklamalıyım.

Ama hareketsizlik daha güvenliydi. Hareketsizlik saklanmanın bir yoluydu. Kıpırtısızlık, gerçekten orada değilmişim gibi davranmamı sağlıyordu.

"O zaman sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Ne kadar ileri gidebileceğimi hatırlıyorsun." Kavrayışı sıkılaştı, nefesim hırıltılı çıkmaya başladı.

Ses kulaklarıma baskı yapıyor, istemediğim bir anının parçalarını getiriyordu.

Gece yaklaşıyor. Mezarın sessizliğı. Kendi idrarım bacaklarımdan aşağı damlıyor.

"Harcanabilir olduğınu unutma."

Koridor karardı. Siyah dallar tepeden yayıldı. Ayakların altında çiğ otlar büyüdü.

İstemiyorum. Hatırlamak istemiyorum. İstemiyorum.

OceanofPDF.com

I Ailemin arazisindeki ormanda yürüyorum. Gökyüzünde simsiyah bir gökyüzüne karşı simsiyah dallar ve aralarında parıldayan yıldızlar var. Yalnız değilim.

Rufus Amca bir fener taşıyarak yürüyor. Ayak sesleri fısıldıyor ve dallar ve ölü çalılar üzerinde gıcırıyor.

Çeyrek saat önce elleri ve çizmeleri kir içinde odama daldığında hâlâ Fantôme için ağlıyordum. Gülümsemeden bana yataktan çıkmamı emretti. "Kes şu gereksiz gözyaşlarını. Kedinin gömmek istiyorsun, değil mi?" O beni dışarı çıkarmadan önce sabahlığı ve terliklerimi giymeye ancak vakit bulabildim.

"Hemen ileride." Sesi sessizliği paramparça ediyor.

Lamba ışığı ağaçların altındaki şekilleri seçiyor. Bir toprak yığını, çuvala sarılmış bir şey, bir kürek. Işık, esneyen bir çukurun derinliklerinde kayboluyor.

Mezarı çoktan kazdı. Bu... neredeyse onun kibarlığı. Belki Fantôme'a karşı kötü hissediyordur ve bunu göstermenin yolu budur.

Arkama bakıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. Ama yüzünde hiç nazik bir ifade yok.

"İşte kediniz." Çuval beziyle sarılmış şekle başını sallıyor ve işte o zaman beyaz kuyruğun dışarı çıktığını fark ediyorum.

Yanan gözlerim bulanıklaşıyor ve daha fazla gözyaşını yutmak zorunda kalıyorum. Zavallı Fantôme'um. Ona göz kulak olmam için bana güvenmişti. Ve ben başarısız oldum.

Çenesini deliğe doğru salladı. "Devam et o zaman."

Sarılmış bedenini kaldırıyorum. Onu göğsüme bastırdığımda, bir şekilde daha hafif görünüyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum amcamın duyamayacağı kadar alçak sesle.

Delğin kenarına ulaşıyorum. Geniş, boyumdan biraz daha uzun ve Rufus Amca ayaklarının dibindeki lambayla geride dururken saf karanlığa dalıyor.

" "

Ağzı düz, gözleri soğuk. "Hangi yolun aşağı olduğunu bilmek için görmene gerek yok."

Onu içeri atmak istemiyorum. Bugün için yeterince kötü muamele gördü... kısa ömrü için.

Yutkunuyorum ve deliğe tırmanıyorum. Kokuyor. Toprak ve rutubet, yılların çürümüş yaprak malçları ve ağaç kabukları - ormanda alışık olduğum kokular.

Ama başka bir şey daha var.

Daha kalın, daha derin bir şey. Boğazımı tıkayan ve midemi bulandıran bir şey. Çürüme ve kokuşma, çoktan ölmüş bir hayvan gibi.

Sırtımdan aşağı sürünüyor, onu kollarımda tutmama rağmen Fantôme'un gittiğini hatırlatıyor.

Dibe ulaştığımda neredeyse bileğimi çeviriyordum ama düşmeden kendimi yakaladım.

Nefesimi tutarak onu yere yatırdım. Bu mezara kıyasla çok küçük.

"Şimdi görmeye hazır mısınız?" Rufus Amca yaklaşıyor, mezarın kenarından sadece başı görünüyor, sonra geniş omuzları, göğsü. Sonunda lambayı kaldırıyor ve ben de gözlerimi ani parlaklığa karşı korumak zorunda kalıyorum.

Tekrar görebildiğimde, Fantôme'la yüzleşmek için kendimi çelikleştiriyorum. Toprak onu önce son istirahatgahında ona şahit olmalıyım. Ona bu kadarını borçluyum.

Çuvalın kaba kahverengi çuval bezi lamba ışığında altın rengine bürünüyor. Ama zengin, karanlık toprakta yatmıyor.

Kumaş, çamurlu ve ıslak, yer yer hala yeşil. Ve içinde bir şey, çamura karşı soluk. Birkaç şey, hepsi uzun ve ince. Düğmeler ve botlar da. Parlak pirinç bir kemer tokası.

Uzun, sarı saçlı.

Boş göz çukurları. bir çatlak. Anlamam uzun saniyelerimi aldı. Bir beden... artık bir iskelet.

Eski çürümenin kokusunu alabiliyorum.

Kalbim sanki etrafımdaki ölümle savaşabilecekmiş gibi gümbür gümbür atıyor. Boğazımda bir çığlık düğümleniyor ve bir inilti olarak dışarı çıkıyor. Soluk soluğa mezarın kenarına tökezleyip yukarı tırmanıyorum, nemli toprak el ve ayak parmaklarımı üşütüyor.

Tepeye ulaştığımda gülümsemesi daha soğuktu. Beni boğazımdan yakalıyor, hareketsiz tutuyor.

"Şimdi anlıyor musun?"

Nefes alıyorum, elini çekiyorum, geri çalışıyorum. Kavrayışı sıklaşıyor.

Ona ne kadar süre baktığımı bilmiyorum. Kim bu kız? Cesedini nasıl buldu? Beni neden buraya getirdi? Bunu rapor etmeliyiz, anlatmaya çalış-

"Onu ahırlarınızdan tanıyor musunuz?"

Ona göz kırpiyorum, zihnim anlamlandırana kadar sözlerini tekrar tekrar tekrarlıyor. Yeşil. Seyislerin giydiği renk. Uzun sarı saçlar. Bu Dia. Benden birkaç yaş büyük, eskiden sabrecat'lerle çalışırdı. Bana pençelerini nasıl temizleyeceğimi öğretti. Dört ya da beş yıl önce evleneceğini söyleyen bir not bırakarak kaçtı. Ama...

"Emirlerime itaatsizlik etti." Rufus Amca lamba ışığında sararmış olan dişlerini gösteriyor. "Böyle bir itaatsizliğin ceza gerektirdiğini biliyorsun."

Titriyorum, avuçlarım huş ağacının üzerlerinde kesilişini hatırlayınca ısınıyor.

"Sadece birkaç kırbaç, ama savaştı. Ve o sırada küçük bir kaza geçirdi." Alnıma, kafatasındaki çatlakla aynı yere vuruyor.

Hiç kimse notunun içeriğini sorgulamadı. Onun olmaması dışında, değil mi?

Mülkten hiç ayrılmadı.

"Ders çıkarıldı. Emirlerle itaat et. Cezanı kabul et. Öyle değil mi, Katherine?"

Gözlerimi dikip ona bakıyorum, kelimeleri yükselen ve alçalan seslerden başka bir şey olarak algılamıyorum.

Dia'yı öldürdü. Kazayla belki. Ama onu buraya, ormana gömdü ve öldüğü gerçeğini sakladı. Bu bana kaza gibi gelmiyor.

Yutkunuyorum. "Neden?"

"Sana onun neden öldüğünü söyledim. Ve sen aptal değilsin, bu yüzden sana bunu neden gösterdiğimi soruyor olmalısın." Tekrar gülümsüyor ve beni

adım.

Ayaklarım mezarın kenarındaki çamura basıyor. Tırmanırken terliklerim çıkmış olmalı.

"Sana bir ders vermek için elbette. O sabrecatın bana itaatsizlik etmesine neden oldun.

Beni aptal yerine koydun."

"Ben öğretilmedim. Ona komutları ben öğrettim-"

Tutuşu kelimelerimi, nefesimi kesiyor. Gözlerim sulanıyor ve elini çekmeye çalışıyorum.

Hiçbir şey yapmıyor.

Parmaklarımı daha sert sokuyorum. O da olmayınca tırnaklarımı kullanıyorum. Hiç irkilmiyor bile.

Bana doğru yaklaşıyor, burnu kırışmış, parmakları etimi ısırırken gözleri yanıyor. "Eğitilemeyen bir sabrecat gibi, eğitilemeyen bir kız da ailesi için tehlikelidir. Sen eğitilemez olduğunu kanıtlamayacaksın, değil mi Katherine?"

Elini pençeliyorum, avucunun içinde kıvraniyorum, bacaklarını tekmeliyorum, yüzünü tırmalamaya çalışıyorum.

Faydası yok. O çok güçlü ve midemde bir şeylerin farkına varıyorum...

Güçsüzüm.

Ben de başımı salladım.

O da gülümsüyor. "Güzel. Sırada senin mezarının olmasını istemem."

Nefes almaya çalışıyorum ama sadece kulaklarımda gıcırdayan küçük, hırıltılı nefesler alabiliyorum. Yüzüm karıncalanıyor. Görüş alanımın kenarında karanlık lekeler oluşuyor, sanki gece yaklaşıyor.

Ben . Burada öleceğim. Burası benim mezarım olacak.

Kalbim sanki savaşa katılıp beni kurtaracakmış gibi göğsümde çarpıyor.

"Size söyleneni yapmak, size söylenenle evlenmek ve kocanıza varisler vermek sizin göreviniz. Senden istenen tek şey itaat ve sessizlik. Başka bir şey değil." Beni bir adım daha geriye itti.

Hayır. Hayır. Lütfen. çalışıyorum ama söyleyecek nefesim yok.

Ciğerlerim spazm geçiriyor. Yanıyorlar, bu ince hırıltıdan daha fazlası için çaresizler. Bir adım daha. Ayaklarım kayıyor ve altlarında hiçbir şey yok.

Hâlâ akli başında olan bir parçam, beni mezarın üzerinde tutuyor.

Çamura bata çıka ilerliyorum, ayak parmaklarım batıyor ve tekrar boşluğa kaymadan önce bir anlığına yakalıyor. Gözlerimin kenarlarında yaşlar, boğazımdaki ağırlığı biraz olsun azaltmaya çalışarak koluna yapışıyorum.

Bunu kastetmiş olamaz. Beni öldürmek isteyemez. Bu şekilde değil.

Ama sonra gözlerinin soğuk derinlikleriyle karşılaşıyorum. Buz gibi parlıyorlar. Ve en kötüsü, sanki camdan bir bölmeymişim gibi içime bakıyorlar.

Sanki ben bir hiçim.

Ciddiydi. Ve Dia hakkındaki hikaye doğru. Onu o öldürdü. Fantôme'u öldürdü.

Ve beni öldürmek üzere.

Bacaklarımdan aşağı ılık sıvı damlıyor.

"Ailene itaat edeceksin. Aileni koruyacaksın. Sen erkeklerin işinde sessiz ve güzel bir piyonsun. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar güvende olursun."

Ama ben onun ailesiyim, yeğeniyim. Beni koruması gerekiyordu.

Griye dönüyor... Bütün gece öyle. Kolunu kavrayışım gevşiyor, kaslarım zayıflıyor.

, "Ama-" Bırakıyor.

Hava ciğerlerime doluyor. Uçuyorum. Düşüyorum. Karanlığın içinde.

Beynim aydınlanırken ve siyah lekeler kaybolurken bir an için güzel, coşkulu.

Ve nefes alabiliyorum.

Sonra yere çakılıyorum. Ciğerlerimdeki hava patladı. Engebeli zemine çarptığım sırtımda ve omuzlarımda ağrılar oluşuyor. Dünya karanlık, aydınlık, karanlık oluyor.

Göz kırpıyorum. Birkaç saniye baygın kalmış olabilirim, çünkü ışık farklı, sanki lamba yerinden oynamış gibi.

Hırıltıyla nefes alıp veriyorum, nefesim kesiliyor ama yine de boğazımı sıkmasından iyidir.

Ayağa kalkmaya çalışarak

yanıma yuvarlandım. Arkama

bakıyorum, karanlık.

İki havuz. Boş. Görülmeyen. Nafile ve kırık. Hiçbir şeyin vaadi.

İçimden soğuk bir anlayış geçiyor. Haykırıyorum ve Dia'nın cesedinden uzaklaşmak için ayaklarımın üzerinde yuvarlanmaya çalışıyorum. Onun mezarında yatıyorum.

"Yapma." toprak yağıyor.

Yüzümü siper ederek

toparlanıyorum.

Mezarın başından bana bakıyor. "Öğrenmen gerek. Kız kardeşin yeterince kötü, ama o hala genç. İki yeğenimin de kontrolden çıkmasına izin vermeyeceğim. Kıpırdama."

Ona bakıyorum. Bu açıdan bakıldığında, lamba yüzünü tiyatrodaki çarpık bir maske gibi saf ışıık ve en derin gölgelerle oyuyor.

Maskesi acımasız ve aşağıdaki topraktan tenime sızan soğuk kadar buz gibi.

"Ben gidebilirsin diyene kadar orada yatacaksın. Her kımıldadığında" - küreği kaldırıp görüş alanına sokuyor- "biraz daha gömüleceksin. Anladın mı?"

Gözlerimi kırptıştırıyorum. Bu delilik. Bu gerçek olamaz. Korkunç bir kâbusun içindeyim. Belki burada yeterince uzun süre yatarsam uyanırım.

Başımı salladım.

Gözleri kısıldı ve gözden kayboldu. Bir an sonra toprak ayaklarımın üzerine yuvarlanıyor. Nefesim ama yüzü tekrar mezarın kenarında belirdiğinde kendimi tutmayı başarıyorum.

Bunu kastediyor. .

"Anlıyor musun?" Bu

sefer başımı

sallamıyorum.

Ben burada değilim. Pek sayılmaz. Bu gerçek değil.

Gülümsüyor, ancak ağzının kıvrımında bir hayal kırıklığı var.

Çıplak ayağımın yanından bir şey sürünerek geçerken inliyorum. Bir kürek dolusu toprak daha üzerimi örtüyor.

Ben burada değilim. O benim ayağım değil. Bunu yapabilirim. İtaat edebilirim.

Mezar gibi hareketsiz ve sessiz, toprağın soğuğu kemiklerime sızarken ve geceliğim çamurdan sırlıklam olmuşken orada yatıyorum ve gitmeme izin verilene kadar bekliyorum.

"Çek şu lanet ellerini onun üzerinden."

"G lanet ellerini onun üzerinden çek."
Ses o anıya ait değildi.

Uzaktan, Rufus Amca'nın çenesinin gerilmesini izledim.
kesinti. "Bu bir aile meselesi. Sizi ilgilendirmez."

"Olmayabilir. Ama bu onu ilgilendiriyor ve size çekip gitmenizi söyleyecek gücü olsaydı, bunu yapardı."

Bastian. Amcamın arkasında bir yerde. Onu görmek için yanından geçemedim. Hiçbir şey yapamadım. Vücudum iflas etmişti. Ölüyordum. Her zerremde sadece ölümün yaklaştığını söyleyen soğuk vardı.

"Benim aracılığım la konuştuğunu düşünün," diye devam etti Bastian, sesi jilet gibi keskinleşmişti. "O yüzden bir kez daha söyleyeceğim, belki ilk seferinde duymamışsındır diye..."

Amcamın omzunda belirdi, ağzı kulağına yakındı. "Get. Senin. Silmek. Ellerini. Çekin. Çekin."

Gözleri o kadar iriydi ki, beyazlarını sonuna kadar görebiliyordum, Rufus Amca beni bırakarak döndü. Bastian'a baktı.

"Daha iyi." Ama Bastian'ın dudakları .

Amcam döndüğünde kendini başka bir Bastian'la yüz yüze buldu. İkinci benliğiyle.

Birinden diğerine bakarken amcamın çenesi düştü.

Tekrar dönüp kaçmaya çalıştığında, başka bir figür yolunu kesti

-Bu gölgelerden oluşuyor.

Gözleri şişen Rufus Amca boğuk bir ses çıkardı.

Bundan zevk almalıydım. Ama hiçbir şey hissedemiyordum, sadece soğuk, iliklerime kadar işleyen ve uyuşturan bir ürperti vardı.

Her iki bedensel Bastian da gülümsedi. Rufus Amca'nın gülümsemeleri gibi buz gibi soğuk değildi; bu daha soğuktu, yıldızlar arasındaki boşluk kadar soğuktu. "Kafanı bedeninden ayırma işini yarılammamın tek nedeni, şu anda daha fazla şiddet görmeye ihtiyacı olmadığının açık olması." Bunu hep bir ağızdan söylediler, sesleri kırılmış sessiz harflerden ve zorlukla kontrol altına alınmış öfkeden oluşan ikiz bir koroydu.

Ve bu öfke sessiz ve korkunç bir şekilde güzel bir şeydi. Bir yılanın yaklaşp mükemmel bir sessizlik içinde saldırması gibi.

Gölge-Bastian bir kenara çekildi ve Rufus Amca kaçtı.

"Kat?" Bastian aramızdaki boşluğu kapattı, diğer benlikleri amcamın geri çekilişini izliyordu. Yanağımı avuçladı ve yanağımdaki ani sıcaklık beni geri çekmek istememe neden oldu.

Ama yapamadım. İtaat etmek zorundaydım. İyi olmak için. Kıpırdamadan durmalı ve bana söyleneni yapmalıyım.

"Katherine?" Bakışlarımı inceledi. "Bana bak. Nerede olduğuna bak. Arkanızdaki duvarı, altınızdaki zemini hissedin. Buradasın. Güvendesin."

Çeşitli hisler vücuduma geri dönerken sadece bakabiliyordum. Önce kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hızlandı, hızlandı, hızlandı. Parmaklarım sırtımdaki taş duvara yapıştı, ağrıyordu ve kaskatı kesilmişti. Tenim terden rutubetlenmişti ve nem ayakkabılarımda ve bacaklarımda toplanmıştı. Altımı ıslatmıştım.

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü başını salladı. "Sorun değil. Bunun için endişelenme." Sesi alçak ve yumuşaktı, yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyordu. "Güvendesin. Buradasın. Gördün mü?" Saçlarımı okşadı, az önce gördüklerime ait olamayacak kadar nazik bir histi bu. "Bana nerede olduğunu söyle."

"Saray." Sesim hâlâ uzak geliyordu ama belki de daha önce olduğu kadar uzak değildi.

"İşte bu kadar. Güzel. Güzel." Başını salladı ve omzumu tuttu. Bir çapa gibiydi. Sağlam. Ağırdı.

Uzun bir nefes aldım, gözlerim kapandı. Bu gerçektir. O gerçektir. Ben de öyleydim. Diğer şey... Yeni yırtılmış hafızanın çiğliğinden uzaklaştım... Bir zamanlar gerçektir. Ama uzun zaman önce. Şimdi değil.

"Hey, gözlerini aç. Bana bak." Omzumu sıkıca kavradı ve göz kapaklarım çırpınarak açıldı. "Güzel. Çok iyi gidiyorsun Kat. Gidebileceğin bir yer var mı? Kendini güvende hissedeceğin bir yer?"

Hiçbir yer güvenli değildi. Hiçbir yer.

Başımı hafifçe sallayabildim.

"Odalarınızın nerede olduğunu bildiğinden şüpheleniyorum." Çenesi titredi, sonra nefes verdi, saçlarımı tekrar okşarken ifadesi yumuşadı.

Dokunuşunun sıcaklığına gömüldüm - o mezarın karanlık soğuşuna karşı parlak bir ışıktı.

"Benim süitime gelmek ister misin? Korunuyor; amcanın geçmesine izin vermeyeceklerini bilmelerini sağlarım."

Binadaki en güvenli yer. Bana ulaşamayacağı tek yer. Başımı salladım ve Bastian'ın elimi tutmasına izin verdim.

OceanofPDF.com

I Koridorlarda yürümekle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu, sadece Bastian'ın süitine vardığını ve onun kapıdaki büyülü kilidi kullandığını hatırlıyordu. Az önce gördüklerim hakkında düşünmek istemiyordum ama her seferinde

Gözlerimi kapadım, mezar beni bekliyordu.

"Kahretsin, titriyorsun." Bastian bir adım atıp kollarıma uzandı, sonra kısa kesildi. "Orada ne oldu bilmiyorum. Sana dokunmamın bir sakıncası var mı, yoksa dokunmamamı mı tercih edersin?"

"Sorun yok. Ben iyiyim." Sesim çok uzaklardan geliyordu ve bana ait değildi. "Sadece bir içkiye ve biraz uykuya ihtiyacım var." Her şeye verdiğim cevaplar. Düşünmek istemiyordum, hissetmek istemiyordum, var olmak istemiyordum, sadece bir süreliğine. Bir şişe beni oraya götürebilirdi.

Bana nazik bir gülümseme verdi ve kollarımı ovdu, dokunuşu buzuma karşı ateş gibiydi. "Henüz değil. Şimdi uyursan daha kötü olur. Yine de sana giyecek kuru bir şeyler getirelim."

Ortadan kayboldu ve ben de kendime sarıldım. Oturup mobilyaları ıslatmak istemedim. Ayrıca, vücudum bir boks maçını kaybetmiş gibi hissederken hareket etmek çok fazla çaba gerektiriyordu.

Bu anıyı gerçekten de bunca yıl -ömrümün yarısı kadar önce- kilitli tutmuş muydum? Rufus Amca sadece zalim ve çıkarıcı değildi, istediğini elde etmek için korkuyu kullanıyordu; o bir katildi.

Bastian'ın tekrar ortaya çıkmasının ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zaman bulanık bir kavramdı, tıpkı duvarların sağlam olduğunu bilmeme rağmen beklenmedik anlarda kayıyor ve sallanıyor gibi görünen etrafımdaki boşluk gibi.

"İşte buradayız." Beyaz kumaştan bir bohça uzattı.

Ona baktım, göz kırptım. Onunla ne yapmamı istiyordu?

"Yardım edeyim mi?" Omuz silktim.

Önemli değildi. Kırılmıştım. Düzgün göremiyordum, düzgün düşünemiyordum. Dünya acımasız ve karanlıktı. Kendi zihnim bana ihanet etmiş, önce o anıyı uzun süre saklamış, sonra da karşı koymak yerine beni onun içinde boğmuştu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ve bana yardım edemedi.

"Bunu sana takacağım, tamam mı?"

Çenemi eğdim. Bana ne isterse yapabilirdi. Fark etmezdi.

Bakışlarımı tutarak elbisemi omuzlarımdan üzerinden kaydırıp ve yere düşmesine izin verdi. Zihnimin silik ve uzak bir kısmı, beni ilk kez gerçekten çıplak gördüğüne işaret ediyordu. Karşılaşmalarımız genellikle kıyafetlerimin çıkarılmasıyla değil, yolumdan çekilmesiyle gerçekleşirdi. Ama o sadece yüzüme baktı.

"Kollar yukarı."

İtaat ettim ve beyaz bezi ellerimin üzerinden kaydırıp. Kutsal bir an için, başımın üzerinden geçerken sadece beyaz vardı. Beyaz hiçlik. Unutulmaya yakın. Ama tam olarak değil. Beynim hâlâ çalışıyordu. *Sana yaptığı şey. Zavallı Dia'ya. Öldürdü. Cesedini. O gece. O gece. O gece. Eğer kötü olsaydın, seni öldürürdü.*

Şimdi bir gömlek olduğunu anladığım şeyden çıktığımda gözlerim yandı ve dudagım titredi.

Bastian'ın kaşları çatıldı. "Ah, aşkım." Beni kendine doğru çekti.

"Ama altımı ıslattım. Ben-"

"Umurumda değil." Bacaklarımdan hâlâ kendi çişimle kaplı olmasını gerçekten umursamıyormuş gibi beni sıktı.

Sıkı tutuşu bir kabuk gibiydi, beni kırılğan bedenimde tutuyor, anılarımı ve düşüncelerimi saklıyordu. Sessiz gözyaşlarımdan gömleğime sızmasına izin vererek içine sinmiştim.

Tanrı bilir ne kadar zaman sonra çekildi ve yüzüme baktı. "Sana banyo yaptıracam. Donuyorsun amına koyayım." Başparmağıyla yanaklarımdaki nemi sildi. "Bir dakikalığına burada iyi olacak mısın?"

Hiçbir şey yolunda gitmeyecekti. Ama başımı salladım.

Geri çekildiğinde düşeceğimi sandım. Bacaklarım çok yorgun, bedenim çok ağırdı. Ama o banyoya doğru ilerlerken kıpırdamadım; kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar gözlerini benden ayırmadı.

Gittiği her dakika biraz daha içime kapandım. Dışarısı sert bir yerdi. Kötü bir yer. Bilmek istemediğim bir yer.

"Kat?" Buradaydı, yakınımıdaydı, omzuma dokunuyordu. "Hadi, seni ısıtalım."

Beni nereye götürürse oraya gittim, dünyanın çok parlak, çok keskin bir pus içinde geçmesine izin verdim. "Brandy." Bu her şeyi daha rahat bir mesafeye iterdi.

"Korkarım akıllıca değil. Yine de sesini duyduğuma sevindim." İçimi çektim ve kamburumu çıkardım.

Büyük banyo doluydu. Muhtemelen bu beni heyecanlandırmalıydı - ilk gördüğümde denemek istemiştim. Ama sadece bakabildim, içimde hiçbir duygu canlanmadı.

Bir hareket oldu, sonra yanımda belirdi, ceketini çıkarmıştı. Kolları kıvrılmış, açıkta duran gömleğine kaşlarımı çatarak baktım, anlayamadım.

"Şimdi içeri giriyoruz, tamam mı?" Saçlarımı omzumun üzerinden itti, elini sırtımdan aşağı kaydırды, sonra beni göğsüne doğru kaldırdı. Her şey o kadar nazikti ki, nedenini söyleyemesem de daha fazla gözyaşı dökmemi sağladı.

Biz. Zihnim halsiz kelimesine takıldı. "Ama kıyafetlerin. Onlar-"

"Umurumda değil." Merdivenlerden indi ve ölü halimle bile su bana çarptığında iç çekmekten kendimi alamadım. Sıcaktı, neredeyse rahatsız edici derecede.

Omuzlarımın üzerine kapandığında bir inilti çıkarabilirdim. İçime işledi, o ölümcül soğuğu sadece iliklerimde kalana kadar yaktı, güneşli bir kış gününde gölgelerde kalan buz gibi.

"İşte," diye mırıldandı saçlarıma doğru. Beni hâlâ vücuduna yaslamış, küvetin içine yerleştirilmiş bir oturakta oturuyor olmalıydı. "Artık titremiyorsun." Altımda kasları gevşedi.

Uzun bir süre orada oturduk, suyun kokusu sonunda kapanmış duyularımı . Lavanta ve papatya, tatlı ve yatıştırıcı. Ayrıca odanın, havada salınan parlayan kürelerle sadece loş bir şekilde aydınlatıldığını da fark ettim. Fae ışığı.

"Kat?" Yanağımı kendisine doğru eğdi. "Güzel, hâlâ uyanıksın." "Neden uyuyamıyorum?" Eğer içemiyorsam, uyku bir sonraki en iyi kaçış yoluydu.

"Yakında, aşkım." Başını benimkine yasladı. Kollarının ağırlığı ve suyun sıcaklığı beni burada ve şimdi tuttu, bana şunu hatırlattı

Bedenimi ve gerçekliğimi. "Sadece biraz daha uyanık kal, sonra uyumak için güvende olacaksın. Aksi takdirde, daha önce içinde kaybolduğun anılara geri döneceksin."

Bir yanım bunu nasıl bildiğini merak ediyordu, ama bu konuyu açamayacak kadar yorgundum.

"Burada güvendesin. Bundan sonra ne istersen yapabilirsin. Ateşin yanında, kanepede otur, uyu. Benim odalarım senin güvenli yerin."

Hiçbir yer güvenli değildi. Hiçbir yer. Dünya karanlık ve tehlikeli bir yerdi. Güvenlik sadece bir yanılsamaydı.

Ama devam etti, "Bana bile söyleyebilirsin, ben de dışarıda bekler, seni korurum. İhtiyacın olan her şeyi getiririm."

Beni ısıtmalı, memnun etmeli, gülümsetmeli, *bir şeyler* hissettirmeliydi. Ama hiçbir şey hissetmedim, sadece kemiklerimin merkezinde kalan buz gibi çekirdeği hissettim.

Sonunda beni banyodan çıkardı ve sırlıslıkla halde yere yatırdı. Üzerime bir havlu çekerken dizlerime kadar gelen sırlıslıkla gömleğime kaşlarımı çatarak baktım.

Bakışlarımı takip etti. "Bunu cinsel bir şey olarak algılamamı istemedim." Havluyu beni koza gibi sarana kadar sıkıca sardı ve zar zor hareket edebildim. Kendimi kapana kısılmış hissetmeliydim ama... sıkılıkla ilgili bir şey rahatlatıcıydı.

Odasında, kuru bir gömlek ve büyük bir sabahlık giymeme yardım ettikten sonra arkamda kayboldu ve kendisi de kuru giysiler içinde yeniden ortaya çıktı.

Bana tuhaf bir kaş çattı, belki de şaşkıındı. "Hareket etmedin." Yatağa baktı, sonra tekrar bana.

Bakışlarını takip ettim, ne yapmam gerektiğini anlamamıştım. Onu kızdırmış mıydım?

"Çok iyi iş çıkardın." Yavaşça beni yatağa doğru itti. "Artık güvenli uyuyabilirsin." Battaniyeleri sıyırdı, beni yumuşak şiltenin üzerine oturttu ve üzerime örttü. "Yalnız kalmak ister misin, yoksa ben kalayım mı?"

Bilmiyordum. Yalnızlık mezar gibiydi. Orada tek başıma yatmıştım. Soğuk. Karanlık. Korkmuş ama bunu saklamak zorunda.

"Kat, aşkım? Bana geri dön." Eli yanağımdaydı, yüzü yakındı ve tüm görüş alanımı dolduruyordu.

Gözlerimi kırdım, kalbim hızla çarpıyordu. "Kal. Lütfen kal."

İçime girdi ve göğsünü sırtıma yaslayarak etrafımda kıvrıldı. "Aydınlık mı karanlık mı?"

"Karanlık değil."

"Bu nasıl?" Orrerini çıkardı, zincir halkasını çevirdi, orta kısmı döndürdü ve elleri çok hızlı hareket ettiği için takip edemediğim başka bir şey yaptı. Açıldı ve etrafımızdaki fae ışıkları sönükleşirken, duvarlara ve yatağın üzerindeki tenteye ışık saçtı.

Koyu mor ve gece mavisi, küçük ışık noktaları. Gece gökyüzü, ama... farklı. Bir keresinde bir arkadaşımın kütüphanesinde uzay resimleriyle dolu bir kitap görmüştüm. Bazıları neye benzeyebileceğine dair spekülasyonlardı, diğerleri ise güçlü teleskoplardan görünümüleri gösteriyordu. Bu da o çizimler gibiydi, odayı aydınlık ya da karanlık olmayan başka bir aleme dönüştürüyordu.

"Evet." Bütün gün taşıdığım korkunç gerginlik hafifledi. "Hoşuma gitti."

"Güzel. İşte..." Parmaklarımı zincirin etrafına doladı. "Eğer uyanırsan ve neyin gerçek neyin anı olduğunu bilmiyorsanız, bunun gerçek ve sağlam olduğunu hatırlayın. Parmaklarını halkaların üzerinde gezdir, metali hisset, hareket ettiğinde nasıl şingırdadığını dinle." Beni sıktı ve bir elini benimkinin üzerine kapatıp zincirin üzerinde tuttu. "Nefeslerimi dinle. Etrafındaki sıcaklığımı hisset. Ne olursa olsun, tüm bunların gerçek olduğunu unutma."

Başparmağımı bağlantıların üzerinde gezdirdim, sözleri yorgun zihnime işlerken her birinin tenime baskı yapmasına izin verdim. *Bunların hepsi gerçek.* Anlamadığım bir ağırlık taşıyordu, ama bu ağırlık sadece kehanetten ve bu andan daha fazla görünüyordu. Göz kapaklarım kayarken, düşünce parmaklarımın arasından kum gibi kaydı.

"Uyu, tatlı aşkım, iyi ve derin uyu. Uyandığında burada olacağım."

Üstümüzde yıldızlar yavaşça dönüyordu ve ben de onlarla birlikte dönüyordum.

T Ertesi gün, yataktan kalkma düşüncesiyle yüzleşemedim. Ama ne kadar içimi sızlatsa da bu odanın ötesinde de görevlerim vardı. Emlakçılar, icra memurları, casus müdürler... Bir gün En azından benim düşünmem gereken bir dünya değildi.

Duvara baktım. Kalkmalıydım. Kalkmalıyım. Kalkmalıyım.

Arkamda Bastian kıpırdandı, otururken göğsünün sıcaklığını elinin sırtımda uzun bir gezintisiyle değiştirdi.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım yastığa doğru. "Kraliçe yakında brunch yapacak. Hepimizi orada görmek ister."

"Öyle." Battaniyeleri üzerime çekti ve saçlarımı okşadı. "Ama bu önemli değil. Başka bekleyen hanımları var. Ben ilgilenirim. Hasta olduğunu söylerim."

Tartışma isteğimi toplayamadım ve bunun yerine kendimi yatağa geri gömülmeye bıraktım.

"Şu anda ihtiyacın olan şey dışında hiçbir şey için endişelenmene gerek yok." Dünya soluklaşırken sesi üzerimde gezindi. "Söyle bana, ben de öyle yapacağım."

Günün çoğunu uyuyarak geçiriyordum, sadece su içmek (yatağın yanında her zaman soğuk bir bardak vardı) ya da tuvalete gitmek için uyanıyordum. Bastian yatak odasının kapısını açık tutuyor ve karşısındaki koltukta, oturduğumda onu görebileceğim bir yere yerleşiyordu. Sık sık yaptığım bir şey değildi bu.

Yorgunluk içimde kök salmış, her kasımda sürünüyor, zihnimde düğümleniyordu.

Ve ben de buna boyun eğdim.

Uyku hiçbir şey yapmam, düşünmem, olmam gerekmediği anlamına geliyordu. Onu kollarımı açarak karşıladım.

Ama bana ihanet etti.

Gece. Nemli toprak. Soluk kemik. Ölüm kokusu.

Dia'nın bedenini kendimden uzak tutmaya çalışarak onu tırmaladım. Bana sarılırsa, ölümü içime sızacak, nefesimi çalacak ve sonsuza dek mezarda ona katılacaktım.

"Kat, bu bir rüya." Bastian'ın sesi anıya dönüşen kâbusu paramparça etti. "Bu gerçek değil."

Yakıcı nefesler alarak gözümü kırptım ve kendimi onun yatağında, kendi terimle sıırıslıklam olmuş, kıyafetlerini kavrarken buldum. Yanağının pürüzsüz derisinde bir çizik vardı ve gömleği yırtılmıştı.

Ellerimi çektim ve göğsümü tuttum. "Özür dilerim. Özür dilerim." Onu incitmişim. Bu onun hoşuna gitmezdi. Bu ceza demektir. Başımı salladım. "Lütfen yapma. Lütfen yapma. Özür dilerim. Bunu yapmak istememişim."

"Kat." Ne kadar soluk alıp versem de bir türlü gelmeyen hava için mücadele ederken, şimdi kendi etimi pençeleyen parmaklarımı yakaladı. "Her şey . Başın belada değil. Tehlikede değilsin. Sadece benimle nefes al."

Bakışlarımı tuttu ve uzun ve yavaş bir nefes aldı.

Bu imkansızdı. Yapamazdım. Çabucak daha fazla hava almam gerekiyordu. Hiçbir şey girmiyordu. Ölecektim.

"Katherine." Sesi sertti, ellerimi sıktı. "Sana söylediğimi yap. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Ciğerlerim kasıldı, başımı salladım. Bana söyleneni yap. Bu benim her şeyimdi.

Bu güvenliydi.

Elimi karnımın üzerine, göbek deliğimin hemen üstüne koydu. "Nefesi burada hisset. Burnundan içeri." Tekrar nefes aldı, uzun ve yavaş.

Ağzımı kapattım ve takip ettim, göğsüm seğirmesine rağmen, yavaşça çekmek yerine açgözlülükle emmem için bana yalvarıyordu.

"İşte bu, güzel. Ve dışarı." Ağzından üfledi ve başını sallayarak cesaret verdi.

Nefesim onunkinden önce tükendi ve bir nefes daha çektim. "Hayır.

Henüz değil." Elim karnıma . "Bu geçene kadar olmaz.

hemen aşağı."

Titreyerek

"Güzel. Tekrar."

Beni başka bir setten geçirdi, yavaşça girdi, tamamen çıktı. Bu sefer takip etmeyi başardım. Göğsümdeki gerginlik, kendi başıma normal nefes alabilene kadar elimin her yükselip alçalmasıyla hafifledi. Gevşek bedenimi kucağına aldı ve ben de yorgunluğun beni bir kez daha ele geçirmesine izin verdim.

Bir döngü içinde yaşadığım için gece ve gündüzün izini kaybettim. Uyuyor, içiyor, sendeleyerek tuvalete gidiyor, bazen hatırlamak istemediğim korkunç şeylerden uyanıyordum. Bastian her zaman oradaydı, dikkatli bir nöbetçi. Onu bazen çalışırken, bazen kitap okurken, ama her zaman o sandalyede ya da yanımda buluyordum.

Bir gün, açık kapıdan gelen iki sesle uyandım. Biri Bastian'ındı, diğeri... Gözlerimi kapattım ve dinledim.

"... toplantı yeri değişikliği?" Asher, belki? "Süitimi terk etmiyorum, ya burada olurum ya da hiç olmam."

"Sadece bir soruydu. Bu konuda böyle davranmana gerek yok. Yemin ederim buraya gelmeden önce seni hiç bu kadar huysuz görmemiştim." Bir duraklama. "Nedenini merak ediyorum."

"İşimiz mi var yoksa benim ruh halim hakkında spekülasyon yapmak için mi buradasınız?"

Asher kıkırdadı. "Bizim gibiler için her zaman iş vardır Bastian, bunu biliyorsun. Kraliçe niyetini belli etti."

"O zaman ittifak güvence altında mı?"

"Önce sana ihtiyacım olan bazı görüşmeler var."

Bastian homurdandı. "Sana söyledim, odamdan ayrılmayacağım-"

"O zaman iyileştikten sonra. Ama bunu senin halletmen gerek. Kraliçe bunu bekliyor."

Kapı çekildi ve sadece bir aralık açık kaldı. Odaklanıp içeriği dinleyebilirdim. Dinlemeliydim. Ama enerjimi toplayamadım ve Cavendish için çalışmak bana uzak bir işkence gibi geldi - bu odaların dışına ait bir şey. Bunun yerine, boğuk konuşmalarının uğultusunun beni uykuya geri döndürmesine izin verdim.

Uyandığımda kapı ardına kadar açıktı ve Asher'dan hiçbir iz yoktu. Yine de merak ettim.

"Gece Kraliçesi'nin Gölgesi tam olarak ne yapıyor?" Banyodan dönerken sordum. Banyo yapmaya cesaret edememiştim - bu üstesinden gelinemez bir görev gibi görünüyordu. Ama keskin ter kokusunu fark etmiştim.

Bu yüzden lavaboda yıkandım. Sarayın bu bölümünde akan sıcak su vardı ve onu cildime sürmek için acele etmedim. O ilk geceden beri ilk kez yıkandığımı itiraf etmekten utanıyordum.

Bastian okumakta olduğu mektubu yüzüstü kucağına koydu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Ağzının köşesi seğirdi. "Bir nedime tam olarak ne yapar?"

Tırnağımı onunkinin yanındaki koltuğun kenarına sürttüm. "Kraliçemi ağırlarım, ona katılırım... bana söyleneni yaparım."

Alay etti. "Belki de rollerimiz o kadar da farklı değildir. Bugün çok konuşkansın. Daha iyi hissediyor musun?"

Hayır, ama bu alaycı konuşma bir süreliğine her şey normalmiş gibi davranmamı sağladı. "Soruma cevap vermedin."

Derinlerde bir yerden geliyormuş gibi görünen uzun bir iç çekti. "Yapılması gerekeni yapıyorum."

"İnanılmaz derecede belirsiz olmak da dahil."

Ağzını buruşturarak başını eğdi. "Bu da dahil."

Bunu işim için öğrenmeliyim. Sadece iş içindi. Merakımı gidermek için değil. Hiç de değil.

Yalancı.

"Başka ne var?"

Gözlerini ateşe dikerken çenesi gerildi. Cevap vermeyecekti. Ya sessiz kalacak ya da konuyu değiştirecekti. Amcamla geçirdiği o geceden beri bana cinselliğe yaklaşacak şekilde dokunmamıştı ama bu, o kartı çıkaracağı türden bir zamandı. Cevap vermekten kaçmak için her şeyi yapardı.

"Sessiz şeyler."

Aniden gelen sesiyle sustum.

"İnce şeyler. Kanlı şeyler. Bazen kötü şeyler." Ağzı düzleşti ve koltuğunda doğruldu. "Yılan adını *hak ettim*. Bunu duyduğumda, mühürüm için yılanı seçtim." Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Eğer insanlar beni böyle çağırıyorsa, bu ismi ve beraberinde getirdiği korkuyu sahiplenmeliydim. Ne de olsa korku faydalı bir araçtır."

Ağzım kurudu, yutkundum. Lakabın önce geldiğini fark etmemiştim. Bunu hak etmek için ne yapmıştı? Dilim sormak için işbirliği yapmadı.

Sonunda bakışları bana kaydı. "Korkunç şeyler yaptım, Kat. Bazılarıyla gurur duymuyorum. Sana yardım ettim diye asil bir kahraman olduğumu düşünme. Ben birçok insanın hikâyesindeki kötü adamım."

Kötü adam mı? Buna inanamadım. Bir kötü adam bana onun davrandığı gibi davranmazdı. O kadar nazik değillerdi; kendimi güvende hissedeyim diye giyinik olarak banyoya girmiyorlardı.

"Ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Kendinizi kandırmayın. Ben ne gerekiyorsa onu yaparım - ne olursa olsun." Mektubu yumak haline getirdi, sıkıkça parmak eklemleri beyazlaşıyordu. "İnsanlar yapmadığında neler olduğunu gördüm ve o dehşetin içinde yaşamayacağım."

Kâğıdı ateşe attı ve alevlerin kâğıdı yalamasını, önce yakmasını, sonra kenarlarından sarı ve kırmızı renk almasını, sonra da tamamen yutmasını izledi. "Yapmam gerekeni yapacağım, duygularım ne kadar karşı çıkarsa çıksın." Küle dönüşen kâğıda ters ters baktı. "Bana güvenmek istediğinde tüm bunları hatırlamalısın."

Çok geç.

İçimdeki alarm Bastian Marwood için tehlike çanları çaldığında, bu benim hayatım için değildi. Kalbim içindi.

Tırnağımı tam içine batırarak tüylü süslemeyi kaşıdım. "Sana inanmıyorum."

"Yapmalısın. Benim türüm yapamaz-"

"Evet, yalan söyleyemezsin. Bundan bahsetmiştin ve fae'ler hakkında okuduğum her lanet hikaye de bundan bahsetti."

Öfkelendi ve devam etmek için ağzını açtı.

Parmağımı kaldırdım. "Kendinle ilgili bu şeylere inanıyorsun, yani senin için bunlar doğru. Ama bu büyük *T* harfiyle gerçek olduğu anlamına gelmez. Yalan söyleyemezsin ama yanılabilirsin."

Dudakları büzüldü. "Hmm. Bana yanıldığımı söylediğin için sinirlensem mi yoksa kötü adam olmadığımı göstermek için böyle bir zihin jimnastiği yaptığın için duygulansam mı bilemiyorum."

"Zihin jimnastiğine gerek yok." Etrafımızı işaret ettim. "Günlerdir bu odadan çıkmadın. İşini ihmal ediyor olmalısın - eminim hepsi ateşe atılabilecek kâğıtlar değildir. Tüm bunlar baş belası bir insanla ilgilenmek için."

"Öyle deme. Asla." Kaşlarını çattı ama ağzının aşağıya doğru dönüşünde bir yumuşaklık vardı. "Acınız, korkunuz, yaşadıklarınız - bunlar bir sıkıntı değil. Değilsin ve asla olamazsın."

Bu bana doğru gelmedi ve omuzlarımın içe doğru kıvrılmasına neden oldu. Alaycı sohbet ve normalmişim gibi davranma buraya kadarmış.

"Bırakın işimi ben düşüneyim, ama emin olun, ihmal edilmiyor. Burada kalabilmem için ayarlamalar yaptım." Benim için.

İliklerime işleyen soğuk, tüylerimi diken diken ederek yükseldi. Bu kadar ilgiyi, bu kadar sabrı hak etmiyordum. Bir sandık kıyafetimi de buraya getirtmişti. Yine de bunun için ona teşekkür bile edemedim.

Teşekkür ederim. Ne kadar basit bir kelimeydi ama harfler boğazımda düğümlendiği için balık kılçığı da olabilirdi ve ben somurtkan bir sessizliğe gömüldüm. Onun nezaketinin ağırlığı üzerime çöktü ve bedenimi ilk geceki kadar ağır bıraktı.

"Şimdi bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, yiyecek bir şeyler ister misiniz?" Birkaç tabakla dolu yan masayı işaret etti. Peynir, soğuk etler, sandviçler, elmalar, armutlar ve böğürtlenler.

Gördüğüm manzara karşısında midem bulandı ve arkamı döndüm. "Hayır, teşekkür ederim. Sanırım yatağa geri döneceğim." Bakışları sırtımı delip geçerken yatak odasına doğru sürüklendim.

Artık onun bir kahraman mı yoksa kötü adam mı olduğu hakkında konuşulmuyordu ama ertesi gün beni tekrar yemeye teşvik etmeye çalıştı. Ertesi gün, cephaneliğindeki en iyi silahları çıkardı: başka zaman olsa beni sevinçten havalara uçuracak bir dizi bisküvi ve kek.

Ama neşe artık aptalca geliyordu. Başka bir yanılsama.

O akşam, orrery'nin ışık gösterisiyle yalnız başıma yatıyordum, tam olarak uyuklamıyordum, tam olarak uyanık değildim, o içeri girdiğinde ve yatak arkamda yer değiştirdiğinde.

"Kat? Uyanık mısın bilmiyorum ama... Bir itirafım var." Sesi tereddütlüydü, kararsızdı.

Bulanıklığımı aşan ilk şey bu oldu. "Senin için endişeleniyorum."

Bu ikincisiydi ve boğazımın arkasını ağrıttı.

Uzun bir nefes aldı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım."

Bu da üçüncüsüydü. Sanki yüksek sesle söylemek istemiyormuş gibi yumuşak bir şekilde mırıldanması. Bırakın itiraf etmeyi, korku hisseden birine bile benzemiyordu.

Ne diyeceğimi, nasıl karşılık vereceğimi bilemedim, sadece içimde bir şeyler çatladı.

"Sanki boğulmanı izliyormuşum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. Denemeye devam edeceğim ama... lütfen vazgeçme." Saçlarımı düzeltti ve gitmeden önce başımı öptü.

OceanofPDF.com

T Ertesi gün bana yemek ikram ettiğinde elmadan bir ısırık aldım. Tadı hiçbir şeye benzemiyordu ama ona gülümsedim ve çiğnedim. İkinci aldığımda... tatlı bir şey vardı. Üçüncüsünde, bir not ekşi yeşil elma.

Farkına varmadan bitirmiştım.

Daha fazla tatlılık istedim, bu yüzden bir kek aldım. Kahve aromalıydı ve hepsinin tadına baktım. Acılık, karamel notaları, şeker, krema o kadar tatlıydı ki, dilimin üzerinde erirken neredeyse bayılacaktım.

Tabaktaki kırıntıları temizlediğimde midem hâlâ boştu.

Ben tereyağlı tavuk ve naneli kuzu eti dilimlerini mideye indirirken, "Ağırdan almak isteyebilirsin," dedi.

"Acıktım." Karnımı tuttum. "Açlıktan ölüyorum." Dudaklarını birbirine bastırdı ama beni durdurmadı.

Sonunda canıma tak etti ve bir iniltiyle kanepeye yığıldım. Midem guruldayarak yüzümü yaktı. "Üzgünüm, ben-"

"Yemek yediğin için özür dileme. Asla."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden karnımı ovuşturdum, o da aniden gelen yemekten dolayı homurdandı.

Sessizlik, tamamen rahatsız edici değildi. "O gece... nerede olduğumu nasıl bildin?"

Kucağındaki kâğıtları karıştırırken ağzının kenarı tüylendi. "Kız kardeşin buradayken, ben... ben seni özledim. Gittiğini duyar duymaz seni aramaya çıktım. Odanda değildin, ben de sarayı aradım. Ve sonra seni o adamla buldum." Çenesi sıkıştı, dudakları birbirine kenetlenirken soluk yara izi öne çıktı. "Önce seni kokladım,

Senin kokunu, seninle akraba olan birinin kokusuyla karıştırdım. Sonra korkunun kokusunu aldım, sonra köşeyi döndüm ve onun ellerini senin üzerinde gördüm." Birkaç derin nefes aldı, burun delikleri alevlendi. "Tenebris'te olsaydık, gölgelerimin onu parçalamasına izin verirdim."

Yüzündeki ifade şaka değildi.

Birkaç nefes daha aldı, sonra bakışları benimkilere kaydı. "Seni incittiğini biliyorum, sadece o zaman değil, daha önce de. Sadece o gece seni korkutmasından kaynaklanmayan çok yanlış bir şeyler olduğunu biliyorum. Ve tüm bunlardan saklanmak istediğini biliyorum, bu tüm dünyadan saklanmak anlamına gelse bile."

Kalbim güm güm atıyor, midemde olup bitenlerle çarpışıyordu. Alnımdan soğuk bir ter boşandı.

Başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Gözleri çok delici, çok tehlikeliydi. Çok fazla şey görüyordu.

"Eğer bu konuda konuşmak istersen ve ne zaman istersen, ben buradayım."

Karnım guruldadı. "Aman Tanrım." Sarsılarak ayağa kalktım ve banyoya koştum.

Yediğim her şey geri geldi. Neyse ki tuvalete kadar gidebildim. Terden sıırıslıklam olmuş bir şekilde kustum, kustum ve kusma kesildiğinde sırtımı ovuşturan bir elin farkına vardım. Saçlarım da yüzümde değildi. Doğrulduğumda, gölgeler tarafından tutulduğunu ve Bastian'ın yanımda diz çöktüğünü gördüm.

Yüzümü ovaladım ve milyonlarca kilometre uzakta olmayı diledim. Beni böyle görmemesi gerekiyordu. Nasıl görünmeliydim?

"Elmada durmalıydım."

Acı acı gülümsedi ve bana bir bardak su uzattı. "Seni yavaşlatmalıydım ama yemek yediğini görünce çok rahatladım."

Suyu ağzımda çalkaladım ve kapağı kapatıp sifonu çekmeden önce tuvalete tükürdüm. İç çekerek fayanslı duvara yaslandım. Gölgelele saçlarımdan kayarak omuzlarımdın üzerinden ona doğru fisıldadı.

"İtiraf etmeliyim ki" -kendimi yavaş içmeye zorlayarak suyu yudumladım -"Bu, insanların Yılan dediğı birinden bekleyeceğim bir davranış değil. Nefes almak. Zihnim çözüldüğünde tam olarak ne yapacağımı, beni buraya ve şimdiye nasıl geri getireceğini bilmek."

Başka tarafa baktı. Bir süre sonra içini çekti ve karşıındaki duvara oturdu, dizlerini büktü, kollarını dizlerine dayadı. Hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyordu, sadece ellerine bakıyordu ve ben tam konuyu değiştirmek üzereydim ki

"Babam. Savaşı yeniden yaşadığı bölümler var. Bir şeyler gördü... Bir şeyler yaptı."

"Yara izlerinden bahsettiniz. Bekle... *Var mı?*" Şimdiki zaman.

Ağzının bir tarafı kalktı. "Benim iki babam var. Buradakinin aksine, evliliklerimiz tek bir erkek ve tek bir kadınla sınırlı değil. Bana Tenebris'in Piçi dedikleri zaman, bu tam olarak doğru değil." Ağzının o yükselişi bir kıvrıma dönüştü. "Beni evlat edindiklerinde evliydim. Bu *Baba*'ya aitti." Cebinden orreri çıkardı. "Ve hâlâ hayatta olan, travması bazen onu bunaltan kişiye *Athair* diyorum. Eski dillerimizde baba için kullanılan farklı kelimeler bunlar."

"Babamız ya da babacığımız varmış gibi."

"Kesinlikle." Başını salladı, küreciğin dış plakalarını çevirdi, açıp kapattı.

"*Atanızın* bu kadar korkunç bir şeyle uğraştığını görmek zor olmalı." Tüm gezegenler teker teker ortaya çıkana kadar orreri çevirdi. "Değer verdiğim insanların acı çektiğini görmekten hoşlanmıyorum." Bakışları gezegenlerin ötesine kaydı.

benim için orrery.

Bu sefer korkak olan bendim, gözümü kaçırmak zorunda kaldım. "Babam çok katıydı." Bunun neden söylendiğini bilmiyordum, sadece boşluğu doldurmak ve bizi az önce söylemeden söylediği şeyden uzaklaştırmak için doğru şey gibi geldi.

Konuşmak üzere olduğunu gösteren nefes çekişini duydum. Söyleyeceği şeye hazır değildim, bu yüzden hemen söze girdim. "Özellikle de kız kardeşim doğduktan sonra. Şimdi biliyorum ki bunun sebebi onun olmaması. Annem hamile kalmak için bir fae ile anlaşma yapmış." Avice ziyareti sırasında bana büyüünün yarı fae olmasından kaynaklandığını söylemişti.

Bastian kıpırdandı, bir bacağı doğruldu. "Öyle mi?"

"Beni doğuralı yıllar olmuştu ve başka bir çocuğa ihtiyacı vardı, o yüzden..." Omuz silktim. "Fae pazarlığı, öyleydi. Kendisinin veremediğini bu fae lordunun ona verebiliyor olması Papa'yı paranoyak ve güvensiz bıraktı. Bunu şimdi anlıyorum ama bir çocuk olarak..." Başımı salladım. "Bir gecede değişti. Kafa karıştırıcıydı. Korkutucuydu. Ama kardeşi Rufus kadar korkutucu değildi."

Tüylerim diken oldu. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Yutkunarak avuçlarımı karo zemine bastırdım. Serin. Pürüzsüz. Fayanslar arasındaki çıkıntı, kaba harçla doluydu. Orada değildim, burada Bastian'la birlikteydim ve güvendeydim ya da en azından hayat ne kadar güvenliyse o kadar güvendeydim.

"Benim ve Avice'in gözleri önünde sabrecat yavrumu öldürdü. Ben on beş yaşındaydım. O sadece sekiz yaşındaydı." Kalbimi sıktı. Onu bundan korumalıydım.

Görüş. Onu durdurmalıydım.

Sadece... eğer deneseydim, Dia'yla birlikte olurum, değil mi?

Görüş alanımın çevresinde Bastian'ın hafifçe kıpırdadığını görebiliyordum; belki de ellerini yumruk yapmıştı. Ama ben ödünç aldığım gömleğimin eteklerine, onun hemen altındaki dizlerime, kusarken diz çöktüğüm için hâlâ kıpkırmızı olan dizlerime baktım.

"O anı tam olarak göremiyorum. Sanki zihnim görüntüye tutunmayı reddetmiş gibi. Sanırım memnunum." Bir karonun kenarındaki keskin bir noktayı tekrar tekrar izledim - odaklanmamı sağlayan bir bağlantı noktası. "Ama tek şey bu değil..."

Gözlerim yanarken ayaklarımı birbirine sürttüm ve dudağımı ısırdım. Gözyaşı yok. Sadece anlat ona. En azından bir kısmını. Başka birine anlatırsam belki zihnimden silinir ve üzerimdeki etkisi azalırdı.

"Kat," dedi yumuşak bir sesle, "bunu yapmak zorunda değilsin-"

"İstiyorum." Başımı duvara yasladım ve tavanı süsleyen kabuk kıvrımlarını saydım. "Her zaman bu boş hafıza vardı. Sadece anlamlandıramadığım birkaç görüntü vardı ve bunlar bazen su yüzüne çıkıyordu. Gece vakti. Toprak. Orman. Ne olduğunu bilmiyordum ta ki..." Boğazıma yakın bir yerde olmamasına rağmen gömleğin yakasını çekiştirdim. "Bana sarıldığında ve... ve... oraya gittim."

"Sadece hatırlamakla , yeniden yaşadın."

Başımı salladım, gözlerim o kadar sıcaktı ki gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmaması bir mucizeydi. Başımı arkaya eğdim ve göz kırpmaya cesaret edemedim. "Oradaydım," diye fısıldadım. "Artık koridoru bile göremiyordum. Zihnimin reddettiği her şeyi gördüm. Kokusunu alabiliyordum, ayaklarımdaki çamuru hissedebiliyordum, beni öldürmekle tehdit ederken boğazımı sıkıldığını hissedebiliyordum."

Vücuduma hareket etmesini söylediğimi hatırlamıyordum, sadece kendimi bir topun içinde kıvrılmış bulduğumu hatırlıyordum.

"Oh, Kat." Bastian'ın sıcaklığı beni kendine yakınlaştırırken üşüyen bedenime sızdı. "Aşkım. Artık güvendesin. Sana bir daha asla dokunmamasını sağlayacağım."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. "Hayır." Başımı dizlerimden kaldırdım ve onun bakışlarıyla buluştum. "Eckington'a yaptığın şeyi ona da yapmanı istemiyorum."

Koridordaki soğuk öfkenin gölgesi gümüş gözlerinden süzülüyordu. "Onun kolunu ya da burnunu kırmayacağım. *Onu* kıracağım."

"*Hayır*. O benim amcam."

"Tanrılardan biri bile olsa umurumda değil. Sana yaptıkları için cezalandırılmalı ve bir daha yapmaması sağlanmalı."

"O aileden biri. Senin umurunda olmayabilir ama benim için önemli." Babası hakkındaki söylentilere çok yaklaştığımda kalbim ağır bir şekilde çarptı. Ama... onu öldürmüş olamazdı. Onun hakkında her konuştuğunda üzüntüsünü, orrery'nin onun için ne kadar önemli olduğunu gördüm.

"Aileni *bulabilirsin*." Bakışlarımı inceledi, kaşlarının arasına derin çizgiler kazınmıştı. "Onun gibi birine ihtiyacın yok."

"Belki değil, ama bu benim seçimim. Aileme, kanıma karşı bir görevim var ve ne yapmış olursa olsun o da bunun bir parçası. Bunu değiştiremem ya da bırakamam."

Çenesi dalgalandı ve vücudunun her çizgisi sertleşti. "Onu öldürmeyeceğine ya da ona zarar vermeyeceğine söz ver."

"Bunu yapamam." Konuşurken köpek dişleri hırlamaya yakın bir şekilde ortaya çıktı. Yanaklarını sıkıca kavradım. "Bana söz ver, Bastian. *Lütfen*."

O kadar hareketsiz duruyordu ki, belki de beni duymamıştır diye düşündüm. Sonra bir nefes patlattı. "Tanrı aşkına, Katherine. Seni reddedemeyeceğimi biliyorsun." Gözleri sıkıca kapandı. "Peki, tamam. Sen beni bu sözden kurtarana kadar Rufus Amca'nı öldürmeyeceğime ya da ona hiçbir şekilde zarar vermeyeceğime söz veriyorum." İç çekerek gözlerini açtı. "Mutlu musun?"

"Teşekkür ederim." Yanağını okşadım ve ayağa kalkmadan önce homurdandı.

"Hadi ama, bu soğuk yerde oturmak senin için iyi değil. Onun yerine ne yapmak istersin?" Kalkmama yardım etti.

"Gerçekten mi? Biraz daha uyu." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Çok yorgunum."

"Nasıl istersen." Beni kucağına aldı ve odadan çıkmaya başladı.

"Yürüyemeyecek kadar yorgun değilim." Sözlerimin arasından bir kıkırdama yükseldi.

Durdu ve beni göğsüne bastırdı. "Umurumda değil. Seni *neredeyse* güldürdü."

Beni yatak odasına taşıdı, adımlarında hafif bir sıçrama vardı.

T Ertesi gün yemek yeme girişimlerim daha iyi gitti. İlk başta sadece bir elmayla yetindim ve midem bunu reddetmeyince biraz ekmek ve peynir denedim. Tatlar yorgunluğun gri sisini yararak geçti. Kafamı kaldırdığımda Bastian'ın dudaklarının kenarında bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

"Bana mı gülüyorsun?"

Yüz ifadesi yumuşadı ve başını salladı. "Asla." "Daha önce bana kesinlikle gülmüştün."

"Sen yemek yerken asla. Yemekten zevk aldığını görmek hoşuma gidiyor, özellikle de şimdi. Peyniri ısırdığında küçük bir ses çıkardığını fark ettin mi?"

Yüzüm kızardı. Kendimle ilgili farkındalığımı ne zaman kaybetmişim? "Peynir iyidir."

"Öyle. Bana sorarsanız en iyi yiyeceklerden biri."

"Buna içerim." Kaşlarımı kaldırıp ona sordum. Geldiğimden beri tek bir damla bile alkol almamıştım.

Uzun bir süre beni izledi, beni çıplak bırakan bir bakış. "Bir tanesinin zararı olmaz." Bana konyak ve viski arasında seçim yapma şansı verdi. Ben ilkinizi seçtim, o da bana bir tane, kendisine de bir viski doldurdu.

Ben konyağımın tatlı kayısı ve şeftali notalarının tadını çıkarırken, ateşin yanında dostça bir sessizlik içinde oturduk. Lara'nın öldüğü gece içtiğimde bunları fark etmemiştim.

Sadece birkaç ay geçmiş olmasına rağmen sanki bir yıl önceymiş gibi geldi. Peki Bastian'la yolda ilk karşılaşmamız? Bir ömür önce de olabilirdi. Yüzü hâlâ acı verici bir şekilde muhteşemdi ama şimdi bunun hoşuma giden bir acı olduğunu fark ettim.

Ateşin altın rengine boyadığı bakışları bana kaydı. "Ne?"

"İlk tanıştığımız zamanı düşünüyordum." Konyak, bir yalana atlamak yerine aslında ne düşündüğümü söylememi sağladı.

Ama... hayır, alkol değildi. Odalarında etrafımıza ördüğü kozaydı. Sanki dış dünya yokmuş gibi. Sanki müttefik olduğu kadar kolayca düşman da olabilecek uluslardan değilmışiz gibi. Sanki onu gözetlemek için para almıyormuşum ve kötü bir iş çıkarıyormuşum gibi.

Burası güvenliydi - belki de sadece benim için değil, ikimiz için de. Bu yüzden bana babasının travmasını anlatmış ve benim için korkularını itiraf etmişti. Bu yüzden amcamdan bahsedebilmişim.

Yutkundum, boğazım aniden düğümlendi. "Seninle tanışmadan önceki gece bir tilkiyle garip bir karşılaşma yaşadım."

Kaşı hafifçe titredi. "Öyle mi?"

"Tam olarak... tilki gibi görünmüyordu." Kendime biraz güldüm. "Sonra belki de sensindir diye düşündüm ama bir hayvana dönüşemezsin, değil mi?" Gözlerimi ona diktim. "Ve dönüşebilseydin bile, bunun bir tilki olacağını sanmıyorum."

Kıkırdadı ve yanakları belki biraz daha pembeleşirken içkisine baktı. "Hayır, ben değildim. Sence ben hangi hayvan olabilirim?" diye sordu rahatça - biraz fazla rahatça.

"Önce bana o tilki hakkında ne bildiğini söylersen anlatırım. *Bir şeyler* bildiğini görebiliyorum."

Dudaklarını büzerek bakışlarını bana kaydırды. "İnsanları okumakta çok iyisin.

Bu tehlikeli bir yetenek."

"Senin için tehlikeli demek istiyorsun." "Doğal olarak."

Bakışlarını uzun süre üzerimde tuttum ama başka bir şey söylemedi. "O zaman bana söyleyecek misin?"

"Siz beni durdurmadan önceki gece yoldaydım, ama diğerleri de yoldaydı. Tilki de onlardan biriydi. Çılgınlıkları beni uyardı, ben de geri döndüm."

"Neden dışarıdaydın? Saraydan ayrılmaman gerekiyordu."

"Bana kural ihlali dersi mi veriyorsunuz, Kötü?"

Bardağıma üfledim, kenarlarını buğulandırdım. "Hayır, ama... bu sadece senin için değil, tüm diplomatik görevin için bir risk. Neden alıyorsun?"

"Sarayın çevresinde mesaj gönderemeyeceğimiz anlamına gelen koğuşlar var."

"O zaman efsaneler doğru, sarayın duvarlarında demir mi var?"

"Olmalı, çünkü hiçbir büyü geçemez. Ve şehir çok meşgul-çok fazla göz var. Bu yüzden Tenebris'e haber göndermek için daha uzaklara gitmem gerekiyor. Tilkinin çılgınlığını duyduğumda takip edildiğimi anladım. Geri döndüm ve ertesi gece, yağmur izlerimi ve kokumu temizlediğinde ortaya çıkmaya karar verdim. Ama..." Viskisini yudumlarken bana yan gözle baktı. "Birinin başka fikirleri varmış."

Sandalyeme biraz daha gömüldüm ve dikkatimi konyağa verdim.

Uzun bir an geçti. "Kehanetimdeki notu ne yaptın?"

Kıpırdamadan durdum ama tüylerim diken diken oldu. "Onu yaktım." Yalan hiç düşünmeden ağzımdan döküldü, sanki hızlanan kalbim damarlarımdaki kanı ittiği gibi onu da dilimden itmişti. Tüm bunları bende olduğunu bildiği ve iyiliğin onu geri alacağını umduğu için mi yapıyordu? Eğer Tenebris'e bir mesajsa, Albion hakkında sırlar içeriyor olabilirdi. Ne gerekiyorsa yapacağını söylememiş miydi?

Şimdi notu yaktığıma inansa ne yapardı? Notun hâlâ bende olduğunu bilseydi yapacaklarından daha mı kötüydü?

Ona bakmaya cesaret ettim.

Viskisini yudumlarken, omuzları çökmüş olmasına rağmen yavaşça başını salladı. "Neyse, istediğimizi aldık, sanırım bu dünyanın sonu değil." Çarpık bir gülümseme takındı. "Kraliçeniz müstakbel kocasını seçti."

Doğrudum, kaşlarım kalktı.

"Ben Asher. Açıklandığında Dawn hasta olacak."

Konyağımı içerken kıkırdadım, kalp atışlarım sakinleşti. "Güzel." Gül sarısı saçlı kadının duyduğunda yüzünde beliren ifadeyi hayal ettim. *Lütfen, tanrılar, öğrendiğinde onun yanında olmama izin verin.*

"Bu kadar bağlı olduğunu düşünmemiştim."

"Ben..." Neredeyse *sana yatırım yaptım* diyecektim ama dilimi ısırdım. "Kraliyet soyunun büyüsunü korumak için en iyisinin bir Fae kralı olacağının farkındayım ama bunun Dawn olmasını istemedim. Sonra olmaz..." Kadehi eğdiğimde konyağım bardağın kenarına çarptı. "Kolyemi alan kadın..." Başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde onu dimdik ve hareketsiz, tetikte otururken buldum. "Basamak taşlarını sabote eden oydu."

Parmak eklemleri beyazladı. O cani bakış gözlerini aydınlattı.

Yutkundum. "Onu öldürme."

Çenesi büküldü ve cevap vermeden önce çenesini açtığını duyar gibi oldum. "Yapamam." İçkisinin son yarısını da mideye indirdi ve bardağı masaya çarptı. "Bu kadar açık bir şey mahkemeler arasında topyekûn bir çatışmaya neden olabilir. Ne kadar istesem de bunu riske atamam." Acı bir gülümseme verdi. "Özür dilerim Kat. Bize karşı hareket ettiklerini biliyordum ama doğrudan seni hedef alacaklarını düşünmemiştim. Bu benim aptallığımdı."

Cavendish'in Dawn hakkında ne öğrendiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Asher ve Bastian'a karşı ne yapıyorlardı? Onları etkisiz hale getirmek için mi harekete geçmişti? Caelus'un beni istemesinin tek nedeni Bastian mıydı, yoksa odasının yanındaki koridorda söylediğim yalanları yutmuş muydu? Her iki durumda da, bu onun işiydi, Bastian'ın değil.

"Özür dilemene gerek yok."

Ama Bastian başını kaldırmadı. Uzun bir süre ateşe baktı, kaşları düğümlenmiş, elleri yumruk olmuştu.

Sonunda sohbeti daha hafif konulara kaydırarak ve koltukta uyuyakalmış olmalıyım çünkü uyandığımda beni yatağa taşıdığını gördüm. "Bastian?" Battaniyeleri çekerken arkasını döndüğünde halsiz bir şekilde başımı kaldırdım.

"Birazdan gelirim." Odadan çıktı ve bir an sonra bir sürahinin tıpasının çıkarılırken çıkardığı hafif tıngırtıyı duydum.

BİR ÇIĞLIK BENİ UYANDIRDI. Hızla ayağa kalktım ve odayı aradım, içeriye süzülen loş fae ışığında gözlerimi kocaman açtım. Burada kimse yoktu. Bastian bile.

Kapıdan bir ses geldi. Hareket. Çözemeyeceğim kadar sessiz bir kelime mırıldandı.

Göğsüm sıkıştı, boğazım daha da daraldı, yataktan kaydım ve odasındaki küçük şömineden maşayı aldım. Dışarı süzülürken sallanan fae ışıklarından biri beni takip etti.

Oturma odasında davetsiz misafir yoktu, sadece Bastian kanepeye yayılmıştı, gözleri kapalı, ellerinin etrafında gölgeler kaynıyordu.

Uykusunda bağırması olmalı. Omuzlarım çöktü, demiri bıraktım.

Kaşlarının arasında derin çizgiler belirince başını salladı. "Durun. Yapamayız." Başını sallaması daha da şiddetlendi ve bir bacağı düz tekmeledi. "Hayır."

Onlar sadece siviller." Ellerini kendini korur gibi kaldırırken göğsü iniltilerle inliyordu.

Korkusu havayı kalınlaştırdı, kalbimi kavradı. Ne görüyordu? Hangi kâbusun içinde sıkışıp kalmıştı? "Bastian?" Çırpınışlarından kaçınmaya dikkat ederek yanına diz çöktüm. "Bastian? Rüya görüyorsun, sadece-"

Gölgeden bir dal uzattığım elime doğru fırladı. Soğuk dokunuşu nefesimi kesmişti ama tenimde gezindiğinde, bir yılanın dilinin havayı tatması gibi yumuşak, anlık bir dokunuşla hafifledi. Bileğime dolanarak beni kendine çekti.

"Bastian, ." Gölgenin avucumu yanağına bastırmasına izin verdim. Yanan deri, terden kayganlaşmış.

Yırtılırcasına bir nefesle sarsıldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Göğsü kabarak bana baktı. "Nesin sen...?" Gözleri etrafta gezindi ve bunun gerçek olduğunu ve az önce gördüğü şeyin gerçek olmadığını anladığı anı biliyordum, çünkü o güne kadar duyduğum en derin iç çekişi yaptı.

Yanağını okşadım, gözlerinin etrafında daha fazla nem biriktiğini gördüm. Sadece ter değil. "Her şey yolunda," diye mırıldandım. "Güvendesin. Sadece bir rüyaydı."

Beni silkeledi ve gözlerini kırıştırdı. "Tehlikede olan ben değildim." Benden uzaklaşarak kanepenin arkasına doğru döndü. "Yatağına geri dön, Kat." Sesinde bir titreme vardı ve nefes alışları hâlâ düzensizdi. "Ben iyiyim. Hak ettiğimden daha azı değil."

Alay ettim. "Hak etmek mi? Bu kelimeye inandığını sanmıyordum." Cevap yok.

Omzunu okşadığımda titrediğini fark ettim. "Lanet olsun, Bastian." Kanepeye uzandım ve arkasına geçtim.

"Ne yapıyorsun? Sana söyledim, ben-"

"Teselli edilmeyi hak etmiyor musun?"

"Yapmadım. Kötü şeyler yaptım, Katherine." Sesi artık titremiyordu ama içinde beni kesen bir gerilim vardı. "Geri dönüşü olmayan türden kötü şeyler. Ve Lara'yı yüzüstü bıraktım. Onu kimin öldürdüğünü hâlâ bilmiyoruz."

Midemde kalan brendi kesildi. Ona gizemin çözüldüğünü söyleyemezdim. Cavendish öğrenirse...

Bastian . "En azından bu kâbusları hak ediyorum."

"Siktir et hak et." Gerçeği söyleyerek onu rahatlatamazdım ama ona sarılabilirdim.

Sırtına yaslandım ve kolumu ona doladım.

Gerildi, şüphesiz beni itmek üzereydi, ama... sanki direnmek ya da teslim olmak konusunda kararsızmış gibi öylece durdu.

Avucumun altında göğsü çılgınca çarpıyordu. "Kalbin hızla atıyor." Yüzümü saçlarına gömdüm, sedir ve bergamot kokusunu içime çektim ve bu bana tartışmak için güç verdi. "Bu gecedен sonra bunu konuşmak zorunda değiliz. Ama şu anda senin için burada olan birine ihtiyacın var. Beni daha önce kurtardın; bu gece de ben seni kurtarayım."

Kıpırdamadan durdu ve karar vermeye çalıştığını duyar gibiydim. Ellerimin altında kalbi sakinleşti ve etrafımızdaki gölgeler hafif dalgalara dönüştü. Yine de vücudu gergin kaldı.

"Lütfen." Bunu ensesine karşı söyledim.

İçinden bir ürperti geçti, ardından kaslarındaki gerginlik eridi. İçime gömüldü ve etrafında kıvrılmama izin verdi.

"Sana sahibim Bastian. Rüyalar artık yok ve şafak sökene kadar seni onlara karşı koruyacağım."

Kolumu daha sıkı çekti, elimi göğsüne bastırdı. Loş ışıktа, gölgeleri kanepenin üzerinde kayarak üzerimize bir battaniye çekti.

Yavaş yavaş nefes alış verişı yavaşladı ve kalbinin çılgınca atışı sabit ve güçlü bir şeye dönüştü.

O uyudu ama ben uyuyamadım.

Ben de onu zehirleyemezdim. Bundan sonra olmaz.

Kraliçesi ve ülkesi için her ne yapmış olursa , bu, ona musallat olan anılar kadar silik ve uzaktı.

Göğsümdeki his çok daha yakın ve çok daha parlaktı. Bu adamı savunmasız, acımasız ya da nazik olduğunda istiyordu. Ve ona sahip olamasa bile, güvende olmasını istiyordu.

O bir canavar değildi. Ne derse desin, kötü adam değildi. Benim hikayemde değil.

Cavendish için çalışmaya devam edemezdim, sadece kendi iyiliğim için değil, onun iyiliği için de.

T Ertesi gün bundan bahsetmedik ama kabusu havada ve aramızdaki karşılıklı yumuşaklıkta kaldı. Birkaç gün böyle devam ettik, ta ki ben ona neredeyse onun kadar baktığımı fark edene kadar.

Onun bana baktığı kadar.

Bu da dışarı çıkma zamanının geldiği anlamına geliyordu. İyi değildim ama dünyayla yüzleşecek ve bir kez daha onun bir parçası olacak kadar iyiydim. Hatta ödeme gününün yaklaştığını fark edecek kadar iyiydim ve bu da Morag'a bir mektup daha yazmak ve icra memuruna ödeme yapmaya bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyordu.

"Emin misin?" Yatak odasının kapısında duran Bastian yüz ifadesini o kadar düz tutuyordu ki, odama dönmem önerisi karşısında rahatlamış mı yoksa üzgün mü olduğunu anlayamadım.

"Hayır mı?" Bir omzumu kaldırdım ve elbisemin yakasını düzelttim. Onun gömleklerinden birini değil de kendi kıyafetlerimi giyiyor olmak tuhaf hissettiriyordu. "Ama hiçbir zaman tamamen olacağımı sanmıyorum."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık, gözlerinde bir yumuşaklık belirdi. Dedi ki,

Yapmak zorunda değilsin.

Ama ben yaptım.

Ne kadar dilersem dileyeyim, dünyanın geri kalanı yok olmayacaktı. Ve ne kadar uzun süre dışında kalırsam, geri dönmek o kadar zor olacaktı.

Beni kalmaya zorlayacağını sanmıyordum ama beni baştan çıkarabilirdi.

Omuzlarımı geriye atarak kendimi tam boyuma getirdim. "Yeterince eminim."

Başını eğdi, ağzının bir tarafı kalktı. "O zaman bu benim için yeterince iyi. Ama tekrar kaçman gerekirse-"

"Burası 'binadaki en güvenli yer'. Biliyorum."

Sürpriz olmadı, bana eşlik etmekte ısrar etti ve vardığımızda, süitimi kontrol etmek için önce içeri girmekte de ısrar etti.

Peşinden gittim. Odalarım bıraktığım gibi dağınıktı. "Hizmetçimin ben yokken birdenbire iş ahlakı geliştirmedini görmek güzel." Bastian'a bir sırıtış attım. "Sinirlerimin bu kadar radikal bir değişimi kaldırabileceğinden emin değilim."

Gerçi...

"Huh." Yatak odama girdiğimizde gülümsemekten kendimi alamadım, çünkü gül fidanım sadece ölmemiş değildi, aynı zamanda çiçeklerle kaplıydı. Mevsimi aylar geçmiş olmasına rağmen, *Ekim* ayında burada durmuş kadifemsi bir yaprağı okşuyordum. "Sözümü geri alıyorum. Bu kadar yeşil parmaklı olduğunu fark etmemiştim."

Bastian yatağın direğine yaslanmış, özel bir gülümsemeyle beni izliyordu.

Güle baktım, belki de Webster'ın hediyesinden kurtulmak için onu bir fae ile değiştirdiğini merak ediyordum. Ama hayır, gülün dibinde hâlâ anaca aşılandığı yerdeki yara izi duruyordu ve Webster'ın el yazısının bulunduğu etiket topraktan çıkmıştı.

"Ne?"

"Senin hizmetçin değildi. Ella gelip senin için sulamasını istedim."

"Ah. Bu çok daha mantıklı." Soracak kadar düşünceli olduğu gerçeği de . Kalbim bir kez daha çarptı.

Sikeyim.

Kaybolmuştum. Tamamen. İsteyerek.

Bir şekilde yutkunmayı başardım ve ardından rahat bir omuz silkme hareketiyle devam ettim. "Bu, yatağımın altında saklanan katiller ya da canavarlar olmadığından emin olduğun anlamına mı geliyor?"

"Her şey yolunda," diye iç geçirdi. "Bu da sizi odama geri götürmek için hiçbir mazeretim olmadığı anlamına geliyor."

İçimdeki tüm alarm zilleri bir anda çalmaya başladı. Çünkü istiyordum.

Aman Tanrım, istedim.

Elbisemin önünü düzelterek bu düşünceleri ve sıkıntılı duyguları aşağıya ittim.

"Bastian, sana
borçluyum-" "Hiçbir
şey."

"Hayır, söylemem gerek-"

"Lütfen yapma." Karyola direğini itti ve mesafeyi kapattı. "Yapma." Yanağımı avuçladı ve başparmağını yanağıma bastırdı.

Dudakları, sanki konuşmaya çalışmamdan korkuyormuş gibiydi. "Borçlu olduğumdan çok daha fazlasını borçluyum ve sana olan manevi borçlarımı ödemekte hiçbir sorun görmüyorum." Elini geriye kaydırarak yüzümdeki saçları itti.

"Teşekkür ederim."

İç çekti, gözleri kapandı. "Ama yine de yaptın."

"Elbette."

Gözlerini açtı, sözlerinde anladığımdan daha fazlası varmış gibi bir ağırlık vardı. "Teşekkürünü hak etmiyorum, Kat."

Çenemi kaldırdım. "Siktir et hak et."

Bir kahkaha attı ve ellerini omuzlarıma koydu. "İyi geceler, baş belası kadın." Daha da yaklaştı ve ben nefesimi tuttum.

Ama arkasını dönmeden önce dudakları sadece alnıma değdi.

Rahatlatıcı dokunuşlar ve nezaketle geçen bir hafta olmuştu ve bunun iyileşmem için bana alan açmak olduğunu varsaymıştım. Bir parçam onun odalarını sadece dış dünyaya değil, iyileşmemle ilişkimizin önceki hali arasında bir sınır olarak düşünmüştü.

Yine de burada, o sınırın ötesindeydik ve o beni öpme şansını kullanmamıştı.

Kusma yüzünden. Ya da altıma işemek.

Nazikti, evet, ama gördüklerinden sonra beni eskisi gibi düşünmüyordu.

Ve tüm bu süre boyunca, onun şekli, kokusu, sesi, onunla ilgili her şey üzerimde iz bırakmıştı. İzi kalbimde ve bedenimde taşıdım. Hatta belki de ruhumda.

"Kat," sesi kapıdan geldi ve ben döndüm, "bana ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun. Her zaman kapımız sana açık. Ve burada..." Cebini karıştırdı ve bana bir şey fırlattı. "Uyumakta zorlanırsan diye."

Elim üzerine kapanmadan önce sadece bir altın parıltısı yakaladım. Pürüzsüz ve yuvarlaktı, bir zincire bağlıydı. Orrery'si. "Bastian, yapamam-"

Ama kafamı kaldırdığımda gitmişti.

N Bastian gider gitmez Seren elinde Cavendish'in ofisine çağıran bir kağıtla çıkageldi. Saate bakarak kaşlarımı kaldırdım, akşam saat sekize geliyordu. Bu bizim son toplantımız olacaktı.

Yine de ofisine giden tanıdık yolu takip ettim ve girmeden önce kendimi hazırladım.

Gözlerini kırpmadan bana baktı. "Demek hâlâ benim için çalışıyorsun?" Dudakları ince ve solgun, ayağa kalktı ve masanın etrafında dolandı.

"Elbette, efendim." En azından şimdilik. Üçüncü ödeme gününe birkaç gün kalmıştı, bu da borcun yarısından fazlasını temizlemiş olmamızı sağlayacaktı. Önümüzdeki iki ayı ona gereksiz bilgiler vererek geçirecek, maaşımı alacak, icra memuruna ödemeyi bitirecek ve sonra istifa edecektim. Bu çatı onarımı yapamayacağım anlamına geliyordu ama en azından Bastian'a karşı çalışmaya devam etmek zorunda kalmayacaktım. Kaçma fikri ve Cavendish'in nasıl tepki verebileceği nabzımı hızlandırdı.

"Seni bulamadığıma göre bunun bir anlamı olmalı." Gözleri kısıldı. "Onu baştan çıkarman gerekiyordu, onunla *yaşaman* değil."

"Hastaydım." Bastian'ın örtbas hikayesi buydu. Tamamen yalan değildi, sadece bedensel değil zihinsel bir hastalıktı.

"Yine de Majestelerinin yaklaşan nişan haberini duyduğunuzu varsayıyorum."

"Lord Mallory'yi seçti."

Yanağı seğirdi. "O yaptı. Ve düğün bize Marwood'u zehirlemek için mükemmel bir fırsat veriyor. Onun irtibat kişisi olarak, içkiyi dökmek için sen seçildin."

Biz mi? Gülebilirdim.

Ellerimi o kadar sıkı kavradım ki eklemlerim ağrıdı. "Belki de odaklanmanız gereken kişi Dawn'dır, Ser. Bastian'ın kimseye zarar verdiğini görmedim ama yarışta beni sabote eden Dawn'dan bir kadındı ve kolyemi aldı. Tüm bunları planlayabiliyorsa, perde arkasında başka ne yapıyor olabilirler? Eminim onları gözetleyen kişi daha fazlasını biliyordur."

Gözlerini devirerek derin bir iç çekti. "Senin küçük kazan. Hâlâ bundan mı bahsediyorsun?" Yaklaşırken başını salladı, gözleri beni olduğu yerde mızraklıyordu. "Anlamıyor musun? Eğer o yarışı kazanmış olsaydın, artık benim için çalışıyor olmayacaktın." Saçından bir tutam aldı ve inceledi, ağzı bir orman yangınından çıkan duman gibi yavaşça kıvrıldı. "Ve sen benim işime yarıyorsun. Tahtadaki en sevdiğim taşsın."

Ben onun tahtasındaki herhangi bir taş değildim, bir piyondum. Yararlı ve eğlenceli, ama sonuçta harcanabilir.

Ama bu piyona bir seçenek sunmuştu. Çenemi kaldırdım. "Onu zehirlemeyeceğim."

Ağzı bir sırtışa dönüştü. "Oh, kararını vermiş." Güldü, sesi damarlarımı ürpertti. "Piç'e karşı bir şeyler hissediyorsun."

Başımı salladım.

Hâlâ gülerken eli boğazıma dolandı. Donup kaldım, dünya aniden buz gibi keskin ve parlak oldu. Beni duvara doğru iterken ayaklarım halının üzerinde sürüklendi.

"Ah canım, Katherine." İçini çekti ve bana doğru bastırarak kalçasını benimkinin arasına itti.

Hareket edemiyordum, zar zor nefes alabiliyordum. Kalbim göğsümde, sönmek üzere olan bir alev gibi tekliyordu.

"Bir erkeğin iyi olduğuna inanmanız için gereken tek şey bu mu? Ne kadar klişe." Başını arkaya eğdi, bacağına tepeme sürterken burnunun altından bana baktı.

Ben burada değilim. Bu benim başıma gelmiyor. Bu gerçek değil.

Ama karanlık, soğuk bir mezar ve Dia'nın solgun kemikleri uzaklaşmaya çalıştığımda beni bekliyordu.

"Erkeklerin sıkileri tarafından yönetildikleri kadar kadınların da amları tarafından yönetildiklerini fark etmemiştim."

Karar vermeme yardımcı şey bu değildi. Seksle hiçbir ilgisi yoktu.

Öyle miydi? Kocamın kötü muamelesi beni, bana biraz nezaket gösteren ilk erkeğe aşık olacak kadar çaresiz bırakmamıştı.

"Belki seni birkaç kez becerirsem, söylediğim her şeyi yaparsın." Cavendish sanki bir yanıt arıyormuş gibi beni izledi.

Karanlık dallar tepemde yayılırken sığ nefesler alıp duvara ve akıl sağlığıma tutunmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Hayır. Duvar gerçek. Bu oda. Bu alçak adamın kalçası benimkinin arasında. O değil... Orası değil.

Sonunda bacağını çekti ve elini boğazıma götürerek çenemi yukarı kaldırmaya zorladı. "Babasına ne yaptığını duydun, değil mi?"

Ve ben buna inanmadım.

Bir cevap ister gibi durakladı. Tüm gücümü toplayarak başımı salladım.

"Ve yine de teklifimi reddediyorsun." Ağzı gerildi ama boğazımı serbest bıraktı.

Duvara yapışmış, nefes nefese kalmıştım.

". Ona babasının nasıl öldüğünü sor ve bakalım ne . Ne de olsa o bir fae, yalan söyleyemez. Gerçeği öğrendikten sonra bana cevabını ver."

Kolundan tanıdık bir şişe çıkardı ve salladı. Mor ışıltısı yüzünü bana çürükleri ve cesetleri hatırlatan korkunç bir tona dönüştürdü.

Kapıya doğru başını sallayarak beni gönderdi.

Sarsılarak yaklaştım ve kapıyı açtım. "Peki ya Katherine?"

Durdum ama ona bakacak gücü kendimde bulamadım.

"Akıllıca seç."

E Döndüğümde İla odamdaydı. Seren gitmeden önce onu içeri almıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse yalnız kalmadığım için mutluydum. Beni sıkıca sıktı ve bana kek verdi ve bana izin verdi hakkında sordu

saraydaki son dedikodular gibi önemsiz şeyler. Sonunda gitti ama yanımda Bastian'ın orrery'si vardı ve ondan gelen yıldızlı ışıklar beni uyuttu.

Ertesi gün kraliçe "hastalığım" ve solgunluğumdan bahsetti ama bunun dışında bir leydi olarak başka bir gün gibi hissettirdi. Akşam yemeğinden sonra, odamın kapısı kilitli olmasına rağmen şöminemin üzerinde bir mesaj buldum.

*Bugün gelemediğim için özür dilerim. Toplantı
üstüne toplantı. Derin bir sevinç.*

*Yarın seni ararım. Yardımına ihtiyacım
olabilir. Seni görmek güzel olurdu.*

/ours, B

Beni görmek istedi. Bahsettiği yardım için mi, yoksa sadece beni görmek için mi?

Yatağıma uzandım ve orrery'nin loş ışığında notu tekrar tekrar okudum. Uykuya daldığımda hala ne yapacağımı bilmiyordum.

Ertesi sabah giyinmiş ve saçlarımı tarıyordum ki kapı çalındı. Ella bugün erkenciydi. "İçeri gel," diye seslendim yatak odamdan.

Aynada arkamda beliren yüz Ella'nınki değildi. "Bastian." Döndüm, neredeyse fırçayı düşürüyordum.

Kapı aralığında durdu, çerçeveye yaslandı, beni içine çekerken ağzının bir köşesi kalktı. "İyi görünüyorsun."

Tekrar aynaya baktım. Rufus Amca'yla karşılaştığımdan beri gözlerime musallat olan morumsu gölgeler büyük ölçüde kaybolmuştu ama kraliçe haklıydı, hâlâ biraz solgun görünüyordum.

"Sen de öyle."

Sırtı bir parça düzeldi mi?

Başımı ona doğru eğdim. "Toplantılarınız inanılmaz derecede heyecanlı mıydı?" "Evet, heyecan vericiydi." Eşiği geçip odama girdi. "Ama ben buraya anlaşmalar ve kraliçenizin nişanı hakkında konuşmaya gelmedim." "Benden bir iyilik istiyorsun."

"Yardımanızı istiyorum, ama..." Bir kol mesafesinde durdu, ellerini arkasında kenetledi. "Zorunluluk yok. Eğer istemiyorsan, sorun değil. Ben-"

"Bastian, hiçbir yükümlülüğün ne anlama geldiğini biliyorum." Tökezlemesine sııttım.

Onu bu isteğin etrafında dolaştıran neydi? "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Bu gece bilgi toplamak için bir etkinliğe gidiyorum ve benimle gelersen yardımcı olurum. Ama..." Başını iki yana eğerek başka tarafa baktı. "Bu her zamanki türden bir olay değil."

"Bu değil. Neyin etrafında dans ediyorsun?"

Gözlerinin etrafındaki deri gerildi. "Bu Fae'lerin düzenlediği bir parti. Özel bir etkinlik."

"Yüce Tanrım, sadece-"

"Seks. İnsanların seks yapmak için gittikleri maskeli bir parti." Ella'nın bahsettiği gibi. "Oh." Yanaklarım kızardı.

"Zorunda olduğumuzdan değil. Çoğu insan içiyor ve birbirinin üzerine örtünüyor, özellikle de bu seferki insanlarla ilgili olduğu için. Sizin türünüz hala vücutları hakkında daha açık olmayı öğreniyor. Maskeler bazılarının gevşemesini sağladı ama hepsi değil."

"Ve benim de seninle gelmemi istiyorsun."

"Birinden bilgi almak istiyorum ve eğer... meşgul görünürsem daha rahat olacaklar. Ve..." Yutkundu. "Üzerimde başka birinin olmasını gerçekten istemiyorum."

Güldüm, kısmen ona, kısmen de kendime.

Kaşları birbirine çarptı. "Dediğim gibi, yapmak zorunda değilsin-"

"Evet."

Ağzı açık kaldı. "Evet, sen-?"

"Bu geceki partiye seninle geleceğim." Göğsümü ovuşturdum. Taşıdığımı bilmediğim bir gerginlik bu kahkahayla dağılmıştı.

"Reddetmeni bekliyordum."

"İlk tanıştığınız Kat yapardı. Ama..." Gözlerimi kaçırdım, yanaklarım daha da ısındı. "Dürüst olmak gerekirse, bu bir rahatlama. Vedalaşma şeklimizden sonra, düşündüm ki..."

Tanrılar aşkına, geçen hafta benim için yaptığı onca şeyden sonra bunu söylemek çok saçma geldi. Hayatını askıya aldığı için hiç mi minnettar değildim?

Parmağını çenemin altına soktu ve ben bakışlarıyla buluşana kadar kaldırdı. "Düşündün... ne?"

"Artık benimle o şekilde ilgilenmediğini. Ve... Sanırım bu sadece iş. Sadece yardımımı istiyorsun, değil mi? Seni suçlamam-"

"Kat?"

Ağzımı kapattım.

"Böyle saçma sapan konuşmaya ne zaman başladın?" Yaklaşmadan önce başını salladı, nefesleri dudaklarımı havalandırıyordu. "Yaşadıklarından sonra, sen hazır olana kadar beklemek istedim. Geçici olarak saçmalayan, sevimli bir aptala dönüşmen benim korum olmaya hazır olduğun anlamına mı geliyor yoksa yerini bir şekil değiştiren mi aldı?"

Kelimeleri içimde garip şeyler yarattı, özellikle de "sevimli" ve "kor", çok farklı nedenlerle olsa da. Başımı salladım.

"?"

"Birincisi."

Bir an için ağzı kıvrıldı, sonra benimkine geldi. Tatlı, nazik, şefkatli, sanki benim şeklimi yeniden tanıyormuş gibi başladı. Elleri kollarımdan aşağı inip sırtımda dolaştı ve beni kendine çekti.

Belki de daha önce güvenliğin sadece bir yanılsama olduğu konusunda yanılmıştım, çünkü bu, onun kollarındaki bu boşluk, güvenli *hissettiriyordu*.

Parmak uçlarımda ona doğru yürüdüm, ellerim denge için göğsündeydi ve ağzımı onun arayışına açtığım, beni haritalamaya devam etti. Dili ağzımın damağında gezinerek boğazımdan bir inilti çıkardı. Bir eli başımın arkasını kavradı, diğeri belimi sabitledi.

Dokunduğu her yerde, içimde his dalları uyandı ve tuğlalar arasındaki harcı yırtan sarmaşık gibi, kemiklerimde kalan buzu kırdı.

Özgürdüm.

Belki de bedenim beni ele verdi, belki de yumuşak bir iniltiyle, çünkü öpüşmemiz o zaman ısındı. Dilim onunkinin üzerindeydi, nefeslerimiz hızlanıyordu. Elleri arkamdaydı, beni kaldırdı ve bacaklarımı onun etrafında doladım, daha fazla dokunuş için açgözlüydüm, nasıl hissettiğini daha fazla hatırlatmak için.

Bir an sonra sırtım sert bir şeye çarptı ve dudaklarımdan bir santim uzaklaştı.

Farkına varmadan önce birkaç kez göz kırpmam gerekti: beni yatağın direğine yaslamıştı. Yumuşak bir kahkaha atarak parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve başparmağımı kulağının kenarında gezdirdim. Aleti seğirirken iniltisi göğsümde gümbürdedi.

"Yani, belki biraz ilgileniyorsun?" Sesim nefes nefese çıkmıştı.

Gözbebeklerini kocaman açarak beni izledi ve dokunuşuma doğru eğildi. "Acele etmem gereken bir toplantım olmasaydı, önümüzdeki birkaç saati sana ne kadar çok"-beni yatağın direğine bastırdı, siki amıma doğru sertleşiyordu-"çok"-içime zevk veren bir başka sürtünme-"her parçanla ilgilendiğimi göstermek için memnuniyetle harcardım." Kızımı sıktı ve alt dudağımı ısırıldı. "Ama bununla yetinmek zorundayız... en azından sonraya kadar."

"Yerleşin" dedi ama bir şekilde ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi, göğsümü avuçlayıp bana sürtünürken beni aydınlatıyordu.

Lanet olsun, durmasını istemiyordum. "Gerçekten bir toplantıya gitmek zorunda mısın?" Her geçen an daha da çılgınlaşan öpücüklerin etrafındaki kelimeleri nefes nefese söyledim.

"Şu anda bana M-kelimesini söyleme." Sesi alçak, gürleyen bir ton taşıyordu ve sanki bu bir cezaymış gibi göğüs ucumu çimdikledi.

Bacaklarımın arasında zevk birikirken inledim. "Buluşma."

Başını iki yana salladı. "Katherine, senin itaatkâr olduğuna sanıyordum." Tekrar ve daha sertçe çimdikledi, boğazımdan bir çığlık daha kopardı. "Bugün çok yaramaz bir kızsın."

Dudağımı ısırdım, kalçalarımı onun etrafında sıktım. Ellerimi itmemişti, ben de kulağının ucuna kadar okşadım ve titreyişini açgözlülükle izledim. "Buluşma."

Alçak bir hırıltıyla beni karyolanın direğine sıkıştırıp boynumu ısırırken gözbebeklerinin etrafında sadece ince bir gümüş çizgi kalmıştı.

Başımı arkaya yasladım, ondan bir tepki almış olmanın ve bunun temsil ettiği gücün sarhoşluğuyla. Onun tarafından dokunulmak yüce bir şeydi, ama ona dokunmak gerçekten ilahi bir şeye dönüştü.

Uzakta bir saat çalışıyordu.

"Siktir." Nefesleri titreyerek geri çekildi. "Gerçekten gitmem gerekiyor." Yere baktı ve çenesini sıktı. "Böyle bir toplantıya nasıl girebilirim ki?"

Beni yere indirdiğinde, pantolonundaki bariz şişkinlik karşısında kahkahalar atmaktan kendimi alamadım.

Bana ters ters baktı, burun delikleri açıldı ama ağzının kenarındaki bir seğirme onu ele verdi. "Lanet olsun sana, Katherine. Sen gerçekten de en kötü kadınsın." Gözleri kapalı, birkaç uzun nefes aldı, sonra geri çekildi. "Sana daha sonra giymen için bir kıyafet göndereceğim." Kapıya ulaştı ve ancak çerçeveyi kavradıktan sonra gözlerini açtı. "Tabii uygun bir şeyiniz yoksa? Ve bununla tamamen uygunsuz demek istiyorum." Bana hınzırca bir sırıtış attı, bakışları kraliçeyle brunch için seçtiğim yüksek yakalı elbiseye kaydı. Parmak eklemleri beyazladı.

Nabzım her parçamda uğulduyordu, bana bakışından olduğu kadar beni az önce yatağın direğine nasıl gömdüğünden de. "Bende tam aradığın şey var."

Dudağını ısırıp odadan çıkmadan önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "O zaman seni daha sonra görmeyi dört gözle bekleyeceğim. Dokuzda hazır ol."

Derin bir nefes daha aldıktan sonra gitmişti.

Yatağıma düştüm. Nasıl odaklanmam gerekiyordu
Günün geri kalanı için *bir şey var* mı?

I Kapı çalındığında kanepede oturmuş kapıyı izliyordum. Çarpan nabzımı yankılayan üç hızlı rap. Titreyen bir nefes aldım, saçımı tutan tokaları kontrol ettim ve elbisemin önünü düzelttim.

Benim kıyafetim.

"Kıyafet" çok gevşek bir terimdi.

Blaze'in iç çamaşırlarından birini giymiştim; kalçalarımın üstünden geçen, bacaklarımı çıplak bırakan, daracık siyah dantel bir bodysuit. En skandal olanı ise göğüslerimdi; fiyonkla bağlanmış geniş saten kuşak göğüslerimi örten tek şeydi. Ucundan bir kez çekince, fiyonk çözülüyor ve açıkta kalıyordum.

Ama Bastian'ın bunu görmek için partiye kadar beklemesi gerekecekti. Dantel parçasıyla sarayda yürüyemezdim, bu yüzden siyah bir bornoz giydim. Etek ucundaki kalın firfırlar onu gösterişli bir iç çamaşırından ziyade bir cüppe gibi gösteriyordu.

Son bir kez göğüslerimin fiyonk ve cübbenin içinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra "İçeri gelin" diye seslendim.

Kapı açıldığında nefesim kesildi. Bastian tepeden tırnağa siyahlar içinde orada duruyordu. Belki ilk bakışta her zamanki kıyafetlerinden çok farklı değildi. Ancak pantolonu daha dardı, kaslı kalçalarını gösteriyordu ve içeri girerken koridordan gelen ışık, kumaşın hafifçe transparan olduğu gömleğinin içinden süzülüyordu. Işık ve gölgeyi ima ediyor, altındaki vücudunun şeklini çiziyordu.

Bakışları benimkilere takılınca sustu. Bal dökülmüş gibi yavaşça üzerimde gezindi, göğüs dekoltemde, belimin kıvrımında, bir uyluğumun diğeriyle kesiştiği noktada durakladı. Çıplak ayaklarımda bitti. Tüm benliğimle

Tedirgin adımlarla yürürken, takımımı tamamlayan zarif dantel terliklerimi çıkardım ve odanın ortasında durdular.

Yaklaşırken boğazındaki düğüm yavaşça yükselip alçaldı. "Artık bu partiye gitmek istemiyorum."

"Oh?" Onun uzattığı eli tutup ayağa kalkarken başımı eğdim. "Ne yapmayı tercih edersin?" Sanki bilmiyormuşum gibi.

Bakışları yine boylu boyunca üzerimde gezindi ve bu kez bornozumun bağına takıldı. "Başlangıç olarak, bunun altında bulacaklarım beni büyülüyor." Kravatı başparmağıyla parmağı arasında gezdirdi.

"Sadece bekle." Kirpiklerimi kırıştırarak ona tatlı tatlı gülümsedim.

"Ve en kötüsü de, buna mecburum." Çenesini sıkarak bir adım geri çekildi. "Bazen işimden gerçekten nefret ediyorum. Sanırım bunları giymeyi planlıyorsun?" Dantelli ayakkabıları eline aldı, onlara bakarken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Koridorlarda yalınayak yürümeyecektim. Ne sırtıyorsun?"

"Çok küçükler." Başını salladı ve ayağımın dibinde diz çöküp bir ayakkabısını gösterişli bir hareketle bana uzattı. "*Madam.*"

Kıkırdayarak önce birine, sonra diğerine adım attım ve onun becerikli parmaklarının dar terlikleri topuklarımın üzerinden geçirmesinin keyfini çıkardım. Elbette Bastian olduğu için elini bacağımın arkasına kaydırmadan duramadı, çıplak kalçama ulaştığında kaşları kalktı. "Kat, üzerinde *bir şey* var mı?"

Onu tersledim. "Bekleyip göreceksin," dedim omuz silkerek, sanki kalbim kaburgalarımın içinde çılgınca atmıyormuş gibi.

"İyi ki siyah giymişsin, çünkü sana bunu aldım." Cebinden bir maske çıkardı; siyah dantel, korsajımdan bile daha inceydi. Kendi düz siyah maskesini bağlamadan önce, saçımı düğümlenmeye ya da tutturduğum sarmal şekli bozmamaya dikkat ederek onu yerine bağladı.

Karanlığı sadece gözlerinin ışıltısını vurguluyordu ve saraydaki hiç kimsenin saçı benimkiyle aynı renkte değildi. Ama anlayacak kadar macera hikâyesi okumuştum; maskeler her zaman kimlikleri gizlemez, sadece kendimizi onlardan ayırmamızı sağlardı. Geçici de olsa.

Bu gece kendimde değildim ve Leydi Katherine Ferrers'in yaşamaya çalıştığı kurallar geçerli değildi.

Kol kola girip yola koyulduk. Sarayın eski bölümüne doğru ilerledik, koridorlar koloni gibi uzanıyordu. Kimliklerini bilseler bile bu tür etkinliklerde herkesin birbirine "Yabancı" diye hitap ettiğini anlattı.

Rufus Amca'nın beni sürüklediği koridoru geçerken nabzım düştü.

Bastian'ın eli benimkinin üzerine kapandı. "İyi misin?"

Başımı salladım ve yolumuza devam ettik.

Birkaç köşeyi daha döndükten sonra, bana dönmeden önce bir çift kapıya karmaşık bir desenle vurdu. "Unutma, eğer herhangi bir zamanda fikrini değiştirirsen-"

"Sadece söyle." Kolunu sıktım. "Biliyorum."

Kapı açıldığında, maskeli bir hizmetçi bizi bir ön odaya götürdü ve elini cübbeme uzattı. Gerçek an. Yutkundum, parmaklarım kravatın etrafına dolandı.

Ve orada kaldı.

Çözmek istedim ama sanki elim eski kuralların geçerli olmadığı mesajını almamış gibiydi.

Bastian'ın kolu omuzlarıma dolandı. "Sanırım biz içeri girene kadar bekleyecek. Burası biraz serin." Hizmetkâra silahsız bir gülümseme verdi.

Başını öne eğdi. "Elbette, efendim. Ev sahibiniz misafirleri için bir kural koymuştur." Şeri kadehleriyle dolu bir yan masayı işaret etti. Görünürdeki rahatlığına rağmen Bastian'ın kaskatı kesildiğini hissettim. "Herkes içeri girmeden önce bir tane içecek."

"Anlıyorum." Beni masaya götürürken Bastian'ın dudaklarındaki gülümseme kaybolmadı. Her bardak ağzına kadar sedef gibi yanardöner bir parıltıyla dönen berrak bir sıvıyla doluydu. "*Arianmêl*," diye mırıldandı, ses tonundan dişlerini sıkarak konuştuğu anlaşılıyordu.

"Alkol mü?"

"Hayır. Bu alkol gibi muhakeme yeteneğinizi etkilemez ama çekingenliğinizi azaltır."

"Bu durum için mükemmel o zaman." Ona bir kaşımı kaldırdım.

"Parti için evet, ama bizim amaçlarımız için değil. Fae'lerin gerçeği daha açık bir şekilde söylemesini sağlıyor."

"Bilgi toplamak için ideal bir yer değil mi?"

"Eğer almasaydım, belki. Ve ilginç bir yan etkisi daha var." Cübbemin yarı şeffaf ipeği üzerinden omzumu okşadı. "İnsanları yalan söyleyemez hale getiriyor."

Midem bulandı. "Oh."

Yalan yok. Bu, bir yetenektir. Ama hâlâ sessizliğim vardı.

"Geri dönelim mi?"

"Geri dönmek mi?" Homurdandım ve kız kardeşimin bir meydan okumayla karşılaştığında yapacağını hayal ettiğim gibi başımı salladım.

"Asla." Ona bir bardak uzattım ve kendim için bir tane aldım. "Fondip."

Kaşlarını kaldıran Bastian kıkırdadı. "İnsanların söylediği bu mu?"

İlginç."

Bardakları tokuşturduk ve içtik.

Aşağı inerken yakmadı. Hayır, bu çok daha rahatlatıcıydı, neredeyse sükunet vericiydi. Sıcak, bir sevgilinin dokunuşu gibi. Bal gibi tatlıydı. Boğazımdan aşağı kaydı ve dilimi kapladı, tadı yılın ilk güneşli günü gibiydi.

Başımı kaldırdığımda Bastian'ın yanakları kızarmış bir halde beni izlediğini gördüm. Alçak bir zevk uğultusu ondan bana doğru yayıldı. Elleri belimde gezinirken kaslarındaki gerginlik kayboldu ve kalçalarımı kendine doğru çekti. "Çok sevdiğim o renge bürünmüşsün." Sanki rengi hissedebiliyormuş ya da tadını alabiliyormuş gibi ağzını yanaklarımın üzerinde gezdirdi. Elleri belime doğru gitti ve bornozumun bağını kavradı. "Hazır mısınız?" diye mırıldandı kulağıma doğru. Sözlerinin nefesi tenimi gıcıklayarak ürpermeme neden oldu.

Başımı salladım. Hiç tereddüt etmeden.

Beni görmesini istedim. Beni tüketmesini istedim. Ve kaç kişinin izlediği umurunda değildi.

Fiyongu çözerken ağzında hınzır bir gülümseme belirdi. Parmaklarının bir hareketiyle bornozu omuzlarımdan itti ve yere düşürdü.

O mükemmel, yaralı dudaklar ayrıldı. Bakışları üzerimde gezindi, göğsümün üzerindeki fiyonkta ve şeffaf dantelde oyalandı.

Dudağını ısırarak yayı parmağıyla başparmağı arasında ovuşturdu. "Bir hediye gibi. Ama senin beni mahvedeceğini düşündüğüm kadar mahvedecek bir hediye tanımadım." Yüzünü boynuma doğru eğip, kendisine daha iyi erişim sağlamak için başımı eğerken usulca güldü. Dişler, ağız, dil, boynumla omzum arasındaki kuytu yeri beni yiyip bitirecekmiş gibi öptü.

Duyguların saldırısından kurtulmama yardımcı olabilirlermiş gibi omuzlarına yapışarak ona doğru eğildim. Titreyene kadar içimden geçti.

"Hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim." Elleri sırtımda, kıkımda ve saçlarımda geziniyordu, sanki nereye daha çok dokunmak istediğine karar verememiş gibiydi. Kulağıma fısıldadı, "Seviyorum..." Nefesi kesildi ve

Nerede olduğumuzu fark etmiş gibi geri çekildi. "Nasıl görünüyorsun. Buna bayılıyorum."

Boğazı düğümlendi ve bana uzun uzun baktı, gözleri kapalıydı. "Daha az kıyafet giymelisin diyeceğim ama öyle yaparsan hayatta kalabileceğimi sanmıyorum." Alay ederek başını salladı. "Saçmalamamı dinle, daha içeri bile girmedik."

Başıyla onayladığında, hizmetçi bir sonraki kapıları açtı ve elleri omuzlarımda, göğsü sırtımda, Bastian beni içeri yönlendirdi.

OceanofPDF.com

G Sessiz sohbetin uğultusuyla birlikte inilti ve çığlıklar bir koro oluşturdu. Kadehler çınliyordu ve tüm bunların altında bir yerlerde yalnız bir çello alçak sesle ve duygulu bir şekilde çalıyordu.

İlk bakışta normal bir parti gibi görünüyordu. İnsanlar sedirlere ve koltuklara uzanmış, içki içiyorlardı. Dört kişi daha bir iskambil masasında oturmuş, bahisler havada uçuşuyordu. Bir çift duvara yaslanmış, derin bir sohbe dalmıştı.

Ama...

Sedirlerde ve koltuklarda kadınlar partnerlerinin kucaklarına oturmuşlardı; bazıları benim gibi iç çamaşırı giymiş, bazıları ise maskelerinden başka bir şey takmamıştı. Altlarındaki erkekler kalçalarını tutarken ve parmaklarını dantelli giysilerinin altından kaydırırken ikisi öpüştü.

Sarışın bir kadın siyah saçlı bir kadının kucağına uzanmış, arkası çıplak bir şekilde şaplak yiyordu. Şaplakçı daha sonra eğilip "kurbanını" öperken ve elini kalçalarının arasına kaydırırken ağzım açık kalmış olabilir.

Kart masasında bir adam gömleksiz, diğeri çıplaktı. Rakiplerinden biri, kazancının arasına yığılmış kıyafetlere bakarak gülümsedi. Diğerkadın arkasına yaslanmış, masa şüpheli bir şekilde sallanırken nefes nefese kalmıştı.

Duvarın karşısındaki çifte gelince... Sohbet etmekten çok, adamın siki *kadının* içindeymiş gibi görünüyordu.

Kalbim çellonun derin, geniş melodisine kesik kesik perküsyon çalıyordu. O odadan diğerkine geçerken zeminin kendisi zonkluymuş gibi hissettim. Önümüzde boş bir berjer koltuk bizi çağırıyordu ve etrafımızda daha fazla konuk öpüşüyor, dokunuyor ve sevişiyordu.

Kesinlikle normal bir parti değil.

Bastian kulağıma doğru eğilirken başparmakları omuzlarımdaki kasları çalıştırdı. "Hazır buradayken, sana nerede dokunabilirim?"

"Her yerde."

"Hmm." Düşünceli miydi yoksa memnun muydu emin değildim ama sandalyenin önünde durduğumuzda ses sırtımda uğuldadı. "Çok iyisin, Katherine." Ön tarafıma doğru döndü, çenemi kaldırdı ve bana derin ama çok kısa bir öpücük verdi.

Çekildiğinde arkasından yarı sendeledim, bu da onun yumuşak bir şekilde kıkırdamasına ve omuzlarımı tutmasına neden oldu. "Ve sabırsız."

Oturdu ve kucağını
sıvazladı. Ben de itaat
ettim.

Bir kez olsun, yapmazsam cezalandırılacağım korkusuyla değil
Kollarımı boynuna dolamak ve mümkün olduğunca yaklaşmak *istedim*.

Kalçalarımı kendi kalçalarının üzerine çekti, böylece yan oturdum ve parmaklarını ayak bileğimin kemiği üzerinde gezdirdi. Kulağımın hemen altını öperken, "Kulaklarını açık tut," diye mırıldandı. "Böyle bir yerde insanların ne gibi sırları ortaya dökebileceğini asla bilemezsin."

Nabzım kulaklarımda hızla atarken dinlemeyi söylemek yapmaktan daha kolaydı. Bunun ötesinde, çok sessiz ve uzak bir yanımda tehlike çığlıkları atıyordu. Ama *arianmêl* hala dilimde tatlıyken ve Bastian'ın eli baldırlarımda gezinirken onu görmezden gelmek kolaydı.

Bu yasak ve skandal olabilir ve milyonlarca kuralı çiğneyebilir.

Ama bunlar başkalarının kurallarıydı.

Hayatımda ilk kez, başkalarının ne düşündüğü umurumda değildi, sadece kendi *düşüncelerimi* önemsiyordum.

Bastian'ı istedim.

İşim için değil. Bilgi için değil. Sadece kendim için.

Onun inanılmaz, ilgi çekici ve gözlerimi ondan ayıramayacağım anlamına gelen yüzlerce başka şey olduğunu düşündüm.

Belki de takıntıydı. Ama
umurumda değildi.

Ona doğru bastırdım, kıcımlı sikinin üzerinde dolaştırdım. Titrek bir nefes vererek ve bir eliyle belimi sıkarak cevap verdi.

Arkamda çello müziği eşliğinde bir konuşma geçti. "... bunlara geldiğini duydum."

"Bu partilere sadece yabancılar gelir, unuttun mu? Ama onu öldüren kişinin yabancı olmadığını duydum."

Sonraki kelimeler boğuktu. "... örtbas edildi, çünkü o yüksek rütbeli."

"Şey, ." Bir kıkırdama. "Ağzımı sikiinin etrafına koymak üzereyken neden bundan bahsediyoruz?"

"Mükemmel bir soru."

Başka bir şey söylemedi, sadece bir kıkırdamayı bir zevk iniltisi izledi.

Bastian'ın spiral çizen parmak uçları uyluğuma ulaşmıştı, hepsi kontrollü hareketlerdi ama nefesleri ayrılmış dudaklarının arasından geliyordu.

O dudakların her yerimi öpmesini isterken bakışlarımı ondan ayıramıyordum. "İşe yarar bir şey var mı?"

"Hmm." Başını salladı ve boynuma sokuldu. "Konsantre olmak biraz zor."

Sırıtmamı engellemeye çalışmadım -*arianmêl* iş başında olmalıydı. "Bir sorun mu var?" Kucağında daireler çizdim ve tırnaklarımı kafa derisinin üzerinde gezdirerek kulaklarının hemen arkasındaki deriyle alay ettim.

"Rolünü iyi oynuyorsun, aşkım." Kalçamı sıkarak tenime karşı konuştu. "Biraz fazla iyi."

"Ama yine de kendini tutuyorsun." Kulağının kenarını sıyırdım ve nefesinin kesilme sesini duyunca hınzırca bir zafer duygusuna kapıldım.

"Gerçekten mi?" Geri çekildi ve bana bir kaşını kaldırdı, gözlerinde bir meydan okuma parıltısı vardı.

Omuz silktim, bakışıyla kalp atışlarım hızlansa da umursamaz bir tavır takındım. "Normalde şimdiye kadar iç çamaşırımın içinde olurdun."

Kavrayışı değişirken hınzırca bir sırıtışla karşılık verdi. Başparmağı kalçalarımın arasına daldı, tepe noktama tam olarak ulaşamadı. "Beni tamamen çözdün, değil mi?"

Kalçalarımı yuvarlayarak onun sertliğine doğru eğildim. "Sanırım biliyorum."

Dişlerini gıcırdattı, kalçamı sıkarken burun delikleri açıldı. "Dizginleri elimden bırakmadan önce sana bir şans vereceğim. Bunu sana vermemin tek nedeni bulunduğumuz yer ve senin deneyimsizliğin." Burnu benimkini sıyırdı ve başımın arkasını kavrayarak bakışlarımı onunkine çevirmeye zorladı. "Bu oyunu *gerçekten* oynamak istiyor musun, Katherine?"

"Evet."

Tek hece kadar basit.

Gözleri ve gülümsemesi güneş ışığından çok cehennem ateşi gibi parlıyordu. "Her şeyden önce..." Elini kalçamdan yukarı kaydırды ve başparmağının uzunluğunu kalçam boyunca çizdi.

Merkeze. Nefesim kesildi, bu sürtünmenin verdiği zevke kapıldım. "Seni boşaltmak için iç çamaşıırının içinde olmama gerek yok, *Kötü Kadın*."

"Peki ya ikincisi?"

Köpek dişlerinin parlaması bir uyarıydı ama çok yavaşım.

Gölgeler omuzlarından yuvarlandı ve bileklerimi yakaladı. "İkincisi, bana dokunman için sana izin verdiğimi hatırlamıyorum." Ellerimi sırtımın arkasına çekerek bedenimi eğilmeye zorladılar. Bu pozisyon beni onun sikine daha çok bastırdı ve göğüslerimi öne doğru itti. "Böylesi daha iyi. Ama bir daha yanağını uzatırsan, o yalancı küçük ağzının da icabına baktırırm. Anlaşıldı mı?"

Ben sadece onun kuru değildim, çünkü tanrılar aşkına, *yanıyordum*. Bu dantelli içinde bile çok sıcaktım, derim hızlanan nabzımla birlikte karıncalanıyordu.

"Evet, Bastian," diye fısıldadım, adını söylediğimde gülümsemesinin tadını çıkarıyordum.

"Güzel."

Bu kelime beni en az parmaklarının dantelli iç çamaşıırına kadar memnun etti.

"Ve çncs..." Dudaklarını gğsme yaklaştırmak için sırtımın eğik olmasından yararlandı ve saten fiyonkun arasından bir köpek dişini tepe noktasının üzerinden geçirdi.

Sert nokta vücuduma zevk dalgaları gönderdi, en parlak yeri kalçalarımın arasında olmak üzere tüm liflerimi aydınlattı. Bacağım, meme uçlarımın çakılması kadar istemsiz bir şekilde tekmelendi. Kahkahası alçaktı ve ayak bileklerimin etrafını saran ve onları yerinde tutan gölgeler kadar karanlıktı.

"Söylemeye *çalıştđım* gibi, *çncs*, saçının açık olmasını tercih ederim." Bir şey -daha çok gölgeler olmalıydı- kafa derime doğru fısıldadı. Bir an sonra, bir düzine toka yere düştü ve saçlarım sırtımda dalgalandı. "Mükemmel." perken çıkardığı onay mırıltısı gğslerimde titreşti.

Bir kahkaha attım. "Sadece sorabilirdin."

Bana yan gözle baktı, hâlâ göğüs dekolteme dikkat kesilmişti. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Onu çalışırken izledim, kaşlarının arasında büyüleyici çizgiler çizen küçük odaklanma kaşları.

Dokunuşu içimdeki ateşi krklese de, zihnimin karanlık bir köşesi yüzündeki o bakışı başka kimin gördüğünü merak ediyordu. *Arianml* başkalarının düşüncelerini nemsemediğim anlamına gelebilirdi ama kendi düşüncelerimden tamamen kaamıyordum.

"Bunu Lara ile mi yaptın?"

Belli belirsiz bir sırtıyla başını kaldırdığında iç çamaşırına vuruşu yavaşıladı. "Neden? Kışkandın mı?" Gözleri büyüdü. "Oh, kışkanıyorsun... ölü bir kadını, daha az değil."

Yanaklarım yandı. Bu aptalca bir soruydu ve ölü bir kadını kışkanmak çok saçmaydı.

Yanağımı okşayarak kulağıma yaklaştı. "Yapmadım. Çünkü böyle bir partiyi bunu yapmak için bahane olarak kullanmak istemedim." Parmağı dantel korsajın altından içime doğru kayd.

Kıpırdamamaya çalıştım ama iniltilimi tutamadım.

"Onunla bu kadar aleni görünmek için bir bahane olarak. Ona hava atmak için bir bahane olarak." Bir çiftin karanlık bir köşeden bizi izlediği odanın diğer tarafına başıyla işaret etti. "Bunu sadece seninle istiyorum, alevim. Senin tarafından yakılmayı çok seviyorum."

Beni hâlâ çekici buluyordu, hatta peşimden koşuyordu. Bilgi göğsümde çiçek açtı, en fakir toprakta çiçek açan yabancı otlar gibi gelişti ve parladı.

Başımı çevirdim ve dudaklarını yakıcı bir öpücükle yakaladım. Benim söyleyemediklerimi söyledi. Kabulünden ne kadar memnun olduğumu. Bana gösterdiği her şey için minnettarlığımı. İtiraf edemediğim bir ihtiyaç.

"Bu gece seni gölgelerimle sikmeyi planlamıştım ama seni hissetmeye dayanamadım" diye mırıldanacak kadar uzaklaştı. İçime dalarken alçak bir ses çıkardı. "Çok ıslak, çok sıcak, çok sıkı."

Vücudum kreşendonun eşiğinde mırıldandı. Nefesim kesiliyordu ama onu hiç bu kadar konuşkan tanımamıştım ve merakım neredeyse etim kadar yanıyordu.

"Neden hiç boşalmıyorsun?" Şimdi bile, bu konuda bir şey yapmamı engellerken, arzusunun kıcımlı kazdığını hissedebiliyordum.

"Bilmediğimi düşündüren ne?"

"Hâlâ öfkeli bir şekilde yürüyüp gidiyorsun."

"Öfkeli." Alay etti ve bir parmağını daha içime soktu. "Bir gün sana öfkeyi göstereceğim." Sesi içimde titreşen çakıllı bir niteliğe büründü. "Kütüphaneden sonra sırf doğru düşünebilmek için kaç kez kendimi boşaltmak zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Sonunda bir cevap. *İstemediğinden* değildi. Kontrol ihtiyacı olmalıydı, sanki doruğa ulaştığında bunun bir kısmını bana devredecekmiş gibi.

Gülüşüm soluksuz ve vahşiydi. "Kahretsin, *arianmêl*'i seviyorum."

Boğazımda çırpınan nabız noktasını emmeden önce kıkırdadı. "Ben de öyle. Benden faydalaniyor olsan bile."

Tam cevap verecektim ki üzerimize bir gölge düştü.

OceanofPDF.com

D Maskeye rağmen, hiç güneş ışığı yokken parlayan kestane rengi kahverengi saçları tanıyordum. Caelus.

Bastian beni göğsüne doğru çekti ve çenesini kaldırarak

Soru.

Caelus yavaşça gülümsedi. "Ne kadar ilginç bir misafir getirmişsin Yabancı. Paylaşmak ister misin?"

Bastian'ın parmakları hareketsiz kaldı ve kulağıma eğilirken göğsündeki gerginliği hissedebiliyordum. "Sen de onu istiyor musun?"

Soru göz kırpmama neden oldu. Belki de buna şaşırmamalıydım-Bastian ne istediğimi sormayı severdi. Yine de Dawn'dan biriyle mi?

"Bu partilerde düşmanlık olmaz." Parmakları içimde kıvrıldı, hassas bir noktaya bastırırken boğazımdan aşağı bir nefes sürükledi. "Ve bunun seninle istediğin bir şey arasına girmesine izin vermeyeceğim."

Caelus'un gök mavisi gözleri çiğ, gizlenmemiş bir şehvetle içime işledi. Ellerini *bir şey* için kullanması gerekiyormuş gibi sıkıp sıkıp açıyordu. Fae kemik yapısı ve kıvrak kaslarıyla inkar edilemez derecede çekiciydi ama yine de...

Başımı salladım.

"Ne yazık." Ama başını salladı ve karşıdaki kanepeye çekildi; kısa süre sonra bir erkek ve kadın da ona katıldı.

Bastian aynı anda hem içimdeki noktayı hem de klitorisimi okşarken titredim. "Bilgi almak istediğin kişi o mu?" Kelimeler o kadar da tutarlı çıkmamıştı.

Kaşları çatıldı. "Bilgi mi?" "Buraya gelme sebebimiz."

"Bilgiyi siktir et. Ben sadece seni istiyorum."

Ama Caelus'a bakmaya devam ettim ve yanındaki adam yüzünü kucağına indirirken onun beni izlediğini gördüm. Onun açlığını görmek bedenimi daha da sıkılaştırdı.

Arzulanan biri olduğumu söylüyordu. Güçlüymüş.

Bastian bakışlarımı takip etti. "İzlemelerini seviyorum ama sadece ben dokunabiliyorum." Dişlerini boğazımda gezdirdi ve nabzımı emerek beni daha da sıkı. "O izlerken seni boşaltmamı ister misin, tatlı alevim?"

"Evet." Benden boğuk bir nefes geldi. "Senin olduğumu görmesini istiyorum."

Sadece güçlü değildim, Bastian benim seçimimdi. *Benim seçimimdi.* Görücü usulü ya da sadece para için yaptığım bir evlilik değildi, artık değil.

Göğsünün derinliklerinden alçak bir ses çıkardı. "Tekrar söyle."

Başımı kaldırdım ve bakışlarıyla buluştum. "Senin olduğumu görmesini istiyorum." Yavaşça gülümsedi, gözlerini ağzıma indirdi. "Kimin?"

"Senin, Bastian." Hızını artırıp görüş alanımın kenarında yıldızların titreşmesine neden olurken çığlığını tutamadım. "Ben seninim."

"O zaman bırak benim için yanışını izlesin." Öpücüğü yıkıcıydı, derin ve yavaştı, daha önce eşleştirdiği ve beni sıkıttığını bildiği her noktaya vuruyordu.

Elinin üzerinde parçalandım ve vücudum saf alev, beyaz sıcak, kör edici hale gelirken çığlıklarımı tüketti.

Oda yoktu. Parti yoktu. Caelus yoktu. Sadece benim nabzım ve onun dokunuşu.

Sonunda kucağına çöktüm, gölgeleri gevşeyip tenimi yatıştırırken göz kapaklarım çırpınıyordu.

"İşte benim tatlı alevim." Ağzıma ve çeneme öpücükler kondurdu, boynuma sokuldu.

Odanın öbür ucunda Caelus bana bakıyordu, dudakları ayıktı, eli kucağında başı sallanan adamın saçlarında yumruk olmuştu.

Belki de bunu yapmamı beklemiyordu.

Ama bu gece Leydi Katherine değildim. Tamamen farklı bir yaratıktım. Bedava bir şey.

Yaşayan bir şey.

Şimdilik.

Memento mori.

"Bastian," diye mırıldandım, yanağını avuçladım ve bakışlarımla buluşmasını sağladım. "Beni odana götür ve bana her zaman nasıl olması gerektiğini göster."

Kıpırdamadan durdu, tek hareketi içine bakmasıydı.

"Ciddiyim. Uzun zaman önce karar verdim."

Kaşları çatıldı. "*Arianmêl* konuşuyor."

"Hayır. O içki sadece aklımdan geçenleri daha çok söylememi ve daha az korkmamı sağladı. Ne düşündüğümü, ne hissettiğimi, ne *istediğimi* değiştirmedim." Başparmağımın ucuyla dudağından çenesine doğru uzanan yara izini takip ettim. "Seni istiyorum Bastian... *Bizi* istiyorum."

"Pazarlığınız için mi?"

Başımı salladım. "Bunun için değil. Başka bir şey için değil. Sadece *ben* Bunu istiyorum, seni istiyorum ve bunun gerçek olmasını istiyorum. Sen istiyor musun?"

"Ciddisin." Kelimeler bir solukta, neredeyse bir kahkaha gibi çıktı. Yanaklarımı sıktı. "O zaman evet, Kat. Bunun gerçek olmasını istiyorum. Yukarıdaki yıldızlar, hayatımda hiçbir şeyi seni istediğim kadar istediğimi sanmıyorum."

O zaman söze yer yoktu.

Delilik öpücüydü. Hiçbir şeyi saklamayan bir öpücük. Kendini kalbime kazıyan bir öpücük.

Etrafında durduk ve o beni kucağına alıp bir sonraki odaya taşımadan önce bu odadan yarı tökezleyerek çıktık. Bacaklarımı beline doladım, saçlarını, gömleğinin düğmelerini çekiştirdim, boğazını öptüm, orada zonklayan nabzını ısırdım. Kulaklarını okşadım ve içime çektim, iniltinin ve ona dokunmama izin vermesinin tadını çıkardım.

Bu gece sonunda onun beni parçaladığı gibi ben de onu parçalayacaktım.

Ön odaya ulaştık. Duvara çarpıp masayı devirdiğimizde ve bardaklar paramparça olduğunda hizmetkârdan hiçbir iz yoktu. *Arianmêl*'in tatlı dumanı etrafımızı sarmış, burun deliklerimi istila ederken sarhoş ediyordu.

Alçak bir iniltiyle içime girdi ve ben de kulaklarına eziyet etmeye devam ettim. Aleti bana karşı seğiriyordu, sert ve hazırды.

"Şimdi Bastian," diye fısıldadım tenine, gömleğini yırtarak. "Şimdi."

"Daha güçlü bir adam hayır derdi." Boğazımdan, göğsümden aşağıya doğru öptü, sonra yumruğunu saten fiyonkun gevşek ucuna kapadı ve bana acıya yakın bir şeyle baktı. "Ama sen beni mahvettin, Katherine. Sen benim zehrimsin. Ve panzehiri istediğimden emin değilim." Çekti ve yay gevşedi.

Göğüslerim ortaya çıktığı anda birini avuçladı ve ağzını diğerinin üzerine kapattı. Bunun ve diğer elinin kıcımın altından kaymasının hissinde kaybolup başımı duvara yasladım. Dantellerin arasından hassaslaşmış bedenimi okşayarak daha fazlasını bulmak için eğilmemi sağladı.

"Lütfen."

"Siktir." İnce kumaşı kenara çekti ve pantolonunun düğmelerini iliklemeye başladı. "Beni yok edeceksin, kor... alev... lanet olası orman yangını. Ben senin için külüm."

Gözlerim kapalı, meme uçlarımı emerken ve kendini serbest bırakırken beklentinin tadını çıkardım. İşte bu. Sonunda. Hissedecektim-

"Karımı çözün."

OceanofPDF.com

M Kalbim durdu.
O ses.

Geçmişim üzerine çökerken dünya çatırdadı.

Bastian kısık, hırıltılı bir ses çıkardı, etim hâlâ ağzındaydı. "Siktir git. Meşgulüz."

"*Karımla* meşgul olduğunuzu görebiliyorum."

"Yanlıı kadını yakaladınız. Kocası öldü."

Bastian'ı ittim ve üzerimi örttüm. İşte o zaman hareketsiz kaldı.

Gözlerimi açtığımda kendimi, yokluğuyla hayatımı mutlu değilse bile katlanılabilir kılan adamla yüz yüze buldum.

Benden on yaş büyük olan Robin Fanshawe bu gece yaşından çok daha büyük görünüyordu. Şakaklarındaki gri çizgiler faremsi kahverengi saçlarına yayılmıştı. Burnu incelmışti ve aşağıdan bana bakıyordu. Dar dudakları, tıpkı hatırladığım gibi zayıf bir çenenin üzerinde büzülmüştü, ancak şimdi daha derin çizgiler onları çevreliyordu.

Başını sallarken, gıdılarının titremesinden son birkaç yıldır iyi anlaşılıyordu. "Öldü mü, Katherine? Ona böyle mi söyledin?"

Benim adımı söylediğinde Bastian irkildi. "Kat?"

Cevap veremedim. O içki yalan söyleyemeyeceğim anlamına geliyordu ve gerçek... Gerçek her şeyden daha kötüydü.

Bastian'ın çenesi, sanki başını sallaması cevap vermeme sağlayacakmış gibi aşağı doğru indi.

"Ben asla..." demedim. Kalbim boğazıma sıçradı ve daha fazla kelime söylememi engelledi.

Yarışmadı, sadece gürledi, yüksek sesle ve sertçe, beni salladı.

Bronz teni birkaç ton solmuştu. Bana göz kırptı, sonra yavaşça kendini çözdü.

Tek kelime etmeden ön odadan çıktı.

"İtiraf etmeliyim ki, amcan bana yazdığında korkuyla inandım-"

"Kapa o lanet çenenі, Robin."

Gözleri şişti. On yıllık evliliğimiz boyunca ona hiç küfretmemiştim, en azından yüksek sesle.

Arianmêl'in büyüüne ve beni söyleyecek kadar cesur kıldığı şeylere tanık olun.

Yine de bu bana doğru olmayan hiçbir şey söyletmedi ya da yaptırmadı. Bastian'ı istiyordum. Ben onundum.

Peşinden koştum.

"Bekle, Bastian, lütfen."

Sırtı koridorda ilerlemeye devam etti, omuzları dikti.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim..." Ama bir şey dilimi tuttu. Bunu ondan saklamak istemişim: Cavendish öyle yapmamı söylemişti. "Onu yıllardır görmedim."

Yayı göğsümün üzerinde tutarak onunla aynı hizaya geldim. Bana bakmadı, sadece koridorda yürümeye devam etti, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Adımı geri , sanki artık evli bile değiliz.

Bu sadece teknik bir ayrıntı."

"Teknik bir ayrıntı mı?" Sonunda durdu ve gözlerini bana çevirdi. "Sadece teknik bir ayrıntı mı? Kat, o adamla lanet olası bir sözleşmen var."

"Yani?" Ellerimi açtım. "Bu sadece kâğıt. Önemli değil."

Bana doğru yaklaştı. "Bu benim için önemli." Bağırması taş duvarlardan sekerek beni geri itti. "Bu bir sözleşme. Bir anlaşma. Bu tür şeyler kutsaldır."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Demek ki bunca zamandır farkında bile olmadan bir tabuyu yıkıyorduşum. Eşleri ayrı tutmak yasaktır."

Alay ettim. "Birdenbire kuralları önemsemeye mi başladın? Ve 'bizi ayrı tutmaya' gelince, bunu zaten tüm evliliğimiz boyunca yaptın."

"Bu hiç komik değil. Ve bu sadece bir kural değil. Biz asla bir anlaşmayı, bir pazarlığı, bir sözleşmeyi bozmayız. Adına ne dersiniz deyin, biz onları bozmayız. "Kanım pazarlıklara bağlı. İşte biz buyuz."

Gümüş gözleri parlıyordu, sanki yaptığımız tüm pazarlıkları tenime yazılmış gibi görüyordu.

"Yani kol ve burun kırmak iyi... insanları öldürmekle tehdit etmek iyi... ama bir sözleşmeyi bozmak affedilmez bir günah mı?"

"Bir insan nasıl anlayabilir ki?" Çenesi dalgalanarak üç kalp atışı boyunca bana baktı ve sonra dönüp hışımla koridordan aşağı indi.

Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım, birkaç köşeyi döndüm ve arkasından seslendim. "Bastian. Dur. Bekle."

O yapmadı.

Süitinin kapısına vardık ve kapıları açtı. "Beni yalnız bırak, Katherine." Tepinerek içeri girdi.

"Hayır." Peşinden içeri daldım ve kapılardan birini çarpmadan önce yakaladım. Çarpmanın etkisiyle kollarım sarsıldı ve ellerimin topukları morardı. "Yeterince itaat ettim. Babama, amcama..." Neredeyse Cavendish diyecektim ama tam zamanında dilimi ısırđım. "Sen bile."

Bana döndüğünde maskesini yırtıp yere attı. Her ağır nefeste omuzları çöküyordu.

"Bana bak."

Başını eğdi. "*Bana bak* dedim."

Sonunda döndüğünde, tüm ifadesi sıkışmış, gergin ve sertti. Gözlerini kırıştıırarak bana baktı.

O gözlerde tanıdığım adamdan bir şeyler aradım. Benim Leydi Katherine'den daha fazlası olduğumu gören adamı. En karanlık günlerimde benimle ilgilenen adamı. Beni hissettiren, beni *yaşatan* adamı.

Bir yabancı arkasından baktı.

Maskemi ve çıplak bir şekilde ona baktım. "Bastian, lütfen..."

Belki de o kelimeyi kullandığım için irkildi. Bir anda zayıflık gitti, yerini keskin, dövülmüş kenarlar aldı - ilk tanıştığımızda gördüğüm çelik bıçak.

Göğsümü tutarak yaklaştım. İçinde bir şey yırtıldı, sanki dikenler büyümüştü. "Seninle birlikte olmakla yanlış bir şey yapmışım gibi konuşuyorsun ama bu hayatımda yaptığım ilk doğru şeymiş gibi geliyor."

Çelik maskesinde en ufak bir çatlak açıldığına yemin edebilirim.

Onunla dişe diş mücadele ederken durdum. "Belki sana söylemeliydim ama geri kalanından pişman olmayı reddediyorum." Sesimdeki dalgalanmaya karşı dişlerimi sıkarak kendimi tam boyuma çektim. "Herhangi birinin yanlış olduğunu söylemeyi reddediyorum. Bana hayatımı *yaşamam* gerektiğini, pastamı alıp yemem gerektiğini söyleyen sendin."

Burnundan nefes verirken omuzları gevşedi.

Teslim olmak. Ona ulaşmıştım. İçimi çektim, kalbim rahatladı, dikenlerim geri çekildi.

"Oh, aferin sana." Gülümsedi, çok fazla dişi görünüyordu. "Pişman olmadığın sürece sorun yok." Yaklaştığında gülümsemesi hırıltıya dönüştü. "O tabuyu yıkıp yıkmama konusundaki seçim hakkımı elimden almış olmanı boş ver. Kat eğlendiği sürece, önemli olan tek şey bu."

Bir tıslamayla, sanki gerçekten bir yılanmış ve beni ısırılmış gibi geri adım attım.

Ben.

"Söyle bana Kat, sana yardım ettiğimi bilerek parmaklarımı sürmek eğlenceli miydi?

sözleşmeni bozmak mı?"

Sözleri canımı yaktı, zehir damarlarıma . "Bu değil-"

"Yüzüm kalçalarının arasına gömülürken gülüyor muydun?" "Öyle değildi-"

"Sırrın hakkında hiçbir fikrim olmadığını bilmek daha mı eğlenceliydi?" Şimdi ellerim yumruk oldu. "Seni lanet ikiyüzlü."

İşte . *Arianmêl* konuşuyordu. Gözleri genişledi.

Öne atıldım, yüzlerimiz arasında sadece bir santim vardı. "Kurallar ya da yasalar umurundaymış gibi davranmaya çalışma, bayım saraydan ayrıldı, iki burun ve bir kol kırdı, Caelus'un odalarına gizlice girdi, bir çitle ilişki kurdu ve onu saraya davet etti."

Sesim kendime ait değildi. Sesim hiç bu kadar sert, kızgın, güçlü çıkmamıştı.

"Ve"-doğrudan yüzüne işaret ettim-"senin de sırların var, bu yüzden çok masummuşsun gibi davranma. Peki ya baban?"

Zihnimin arkasında gizlenen soru sonunda serbest kaldı.

Bastian hareketsiz kaldı.

Uzun bir süre boyunca sadece şöminenin üzerindeki saatin tik takları duyuldu, sonunda yutkundü, doğruldu ve çenesini kaldırdı.

"Benim hakkımda gerçekten çok fazla bilgi toplamışsın, değil mi Katherine?"

Bedenimi bir ürperti kaplasa da yerimde durdum.

"Peki. Sana babamı anlatacağım. Bu"-yara izinin geçtiği dudağının kenarına dokundu-"ve bu"-gömleğini yırtıp açtı, fae ışığı gövdesindeki pürüzsüz yara izini gümüşleştirirken düğmeler odanın içinde şıngırdadı-"onu öldürürken aldığım hatıralar."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Başımın titrediğini fark ettim. "Hayır, yapmadın."

"Yaptım." Gülümsemesi buz gibiydi. "Duydukların doğru. Öz babamı öldürdüm."

Bu mümkün değildi. O kadar üzgün görünmesine rağmen. Orrery'sini ne kadar önemseydiğini düşününce.

"O zaman bir kazaydı?" Başımı salladım, kabul etmesi için onu cesaretlendirdim. Bana anlatabilirdi. Ben de dinlerdim.

Ama o sadece başını salladı.

"Sen..." Sesim çok uzaklardan geliyordu. "Onu öldürdün... kasten mi?" Karıncalanan parmaklarım birbirine kenetlendi, bunun doğru olmamasını diledim. *Başını tekrar salla.*

"Ve bir prenses. Kafasını kestim. Kafasını kraliçeme teslim ettim." Gülümseyerek kollarını açtı, sanki kendini bana, seyircilerine sunuyormuş gibi. "Tenebris'in Piçi'nden ne bekliyordunuz ki? Piçlik *teknik olarak* doğru değil, ama duygu? Şey..." Eliyle kendini işaret etti. "İşte buradayım."

Bunu öylesine vahşi bir zevkle söyledi , sözlerinin doğruluğundan şüphe edemedim.

Yine de istedim. Başka bir açıklaması olmalıydı. "Sana inanmıyorum." Sesim küçük ve kırılmalıydı.

"O zaman sen bir aptalsın." Dudaklarında keskin bir gülümsemeye bana doğru yaklaştı.

Kıpırdamadan durdum, geri adım atmayı reddettim. "Ne oldu? Anlat bana." Bu her şeyi açıklığa kavuşturacaktı. Öyle olmalıydı.

"Açıklama mı istiyorsun? İyi o zaman." Nefes alırken omuzları dikleşti ve omurgası dikleşerek onu tam boyuna ulaştırdı. Bu onu her zamankinden daha insanlık dışı gösteriyordu. Her zamankinden daha öfkeli.

Tehdit edici ürpertiye karşı yumruklarımı sıktım.

"Babam iki kere hainlik yaptı. Veraset savaşlarında Gece Kraliçesi'ni seçmedi, o bir düşman generali idi." Bakışları başımın üzerinden uzaklara kaydı.

"Gece Kraliçesi'ne sırtını dönüp diğer tarafa ihanet ettiğinde, savaşın gidişatını da değiştirdi. Eğer o olmasaydı, savaş hala devam ediyor olabilirdi." Bir seğirmeyle burnunu kırıştırdı. "Yanlış tarafta başlamasının cezası olarak kraliçem onu hain olarak damgaladı, unvanlarını aldı ve ahırlarında çalıştırdı. Ben doğmadan önce olan bir şey yüzünden, lüks içinde değil, hain generalin gölgesinde, saman ve bok içinde büyümek zorunda kaldım."

Ve lüksü önemsiyor muydu? Ona kaşlarımı çatarak baktım, tanıdığım adam gittikçe daha fazla yabancıya dönüşürken onu göremiyordum.

"İnsanlar bana yılan demeye neden bu kadar hevesliydi sanıyorsunuz? Beni zaten babam tarafından lekelenmiş bir hain olarak görüyorlardı. Elmalar ağaçtan uzağa düşmez derler ya. Gece Kraliçesi'ne ihanet edip bir darbe girişiminde kızına katıldığında şaşırmasaydım. Belki de kendini kraliçe yapımcısı sanıyordu." Gözlerinin etrafındaki deride gerginlik olsa da bir başka zalim gülümseme. "Sadakatimi kanıtladığım ve onun kötü ününden kurtulduğum için mutluydum."

Bir darbe. Tıpkı Leydi Ponsonby'nin söylediği gibi. Hikâyesindeki ayrıntıların doğruluk payı taşıdığını düşünmemiş miydim?

Sonunda bakışları benimkilere döndü ve bir kral kadar buyurgan bir tavırla çenesini kaldırdı. "Oraya girdim ve onun canını aldım. Sonra hain prensesin peşinden gittim ve kellesini aldım."

Ağzım bir karış açık kaldı, dudaklarımdan belli belirsiz bir ses döküldü. Çünkü cevap olarak herhangi bir kelime oluşturamıyordum.

Bunca zaman merak etmemiş miydim? Kendime bunun imkânsız olduğunu söylemişim ama bir yanım cevabı istemediğim için sormadığımı biliyordu.

Bastian hakkında yanılmışım.

Güvenebileceğim bir müttefik değildi. Beni güvende tutamazdı. Kendi babasına sırtını döndüyse, bana da dönebilirdi. Ona güvenemezdim ve onun hakkındaki hislerime de güvenemezdim.

Çok ama çok yanılmıştım. Bunu kendi babasına yapmıştı; bana ne yapabilirdi ki? Onun yanında güvende değildim. Hem de hiç.

Gülümsemesi dalgalanırken bakışları gözlerimin arasında gezindi. "Tam olarak ne düşündüğünü görebiliyorum. Ve seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum aşkım, ama seni uyarmıştım."

Ben geri çekilirken dünya dönüyordu. Beni uyarmıştı. Ve ben dinlememişim.

Cavendish ve Leydi Ponsonby de beni uyarmıştı. Hatta o altın sarısı saçlı Fae kadın bile, kendi tarzında uyarmıştı.

Kapıya ulaştığımda titriyordum.

Bastian eğimli onun Kafa, gözler Boş, gülümseme sıkılmış. "İyi geceler, Katherine."

OceanofPDF.com

W Odama döndüğümde Robin'i içeride buldum.
Sistemimde biraz *arianmêl* kalmış olmalı, çünkü "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum.

Nefesi kesildi, solgun yanakları kızardı.

Onu suçlayamazdım. Sesimdeki öfke beni şok etmişti. Bu nereden gelmişti? Ama... her şeyin yanışını izleme arzusu hep oradaydı, korkumun altında sıkışıp kalmıştı.

"Duyduğuma göre bir fae karışımıyla beslenmişsin Katherine, bu yüzden benimle bu şekilde konuştuğun için seni cezalandırmayacağım. Ama diline dikkat etsen iyi olur."

Uzak bir alarm zili kemiklerimde çınladı. Ama sessizdi ve umurumda olmadığını fark ettim.

"Karım olduğun için kâhya bana bir anahtar verdi." Ağzı buruştu. "Görünüşüne bakılırsa bu gerçeği unutmuş olabilirsin ama diğerleri hâlâ evliliğin kutsallığına saygı duyuyor... bir olsa bile."

"Bu ne cüret?" Kolumu geri çektim, ona tokat atmaya hazırdım.

Bileğimi yakaladı ve sıktı. Üzerime abanarak zafer kazanmış gibi çenesini kaldırdı.

Elim onda olabilirdi ama dilim hâlâ bende idi.

"Evliliğin kutsallığı mı?" Ona dişlerimi gösterdim. "Europa'yı sikerken o nerede?"

Elimin tersiyle vurduğum darbe yüzümde ve odada çınladı. Yanağımda açılan keskin acı, bakırın tadını da beraberinde getirdi.

Sanki kendisi de şaşırmış gibi gözleri büyüdü. Ne de olsa bana daha önce hiç vurmamıştı.

Derim hâlâ karıncalanıyordu ama Bastian'ın dakikalar önce bana bakışının yanında bunun acısı hiçbir şeydi. Göğsüm tamamen açılmıştı, derim yüzülmüş ve çiğ kalmıştı.

Yine de Robin'in darbesinin acısı da bir cevaptı.

Ona bekaretim olmadan gittiğim için değildi. Ona bir varis vermediğim için değildi. Karılık görevimde başarısız olduğumdan değildi.

Bana benim yüzümden kötü davranmadı. Bana kötü davrandı çünkü *Onu*.

Grevden çok bu gözlerimi yaktı. O hiç ben olmamıştım.

Bu gece ne olursa olsun, Bastian bana bunu göstermişti. Her kim olursa olsun, ne kadar kötü bir müttefik olursa olsun, bana kocamdan daha iyisini hak ettiğimi göstermişti.

"Yeter," diye mırıldandı Robin, elleri kenetlenip omuzları dikleşirken sesi titriyordu. Belki de gözlerimi yaşarttığını düşünmüştü. "Bu adamı düelloya davet edeceğim ve tüm bu olayı açıklığa kavuşturacağım."

Ağzım açık kaldı ve dudağımdan aşağı bir şey damladı. Sildiğimde parmaklarım kıpkırmızı oldu. Bu manzara karşısında güldüm.

Bana bakışından yarı deli olduğum anlaşılıyordu. İyi oldu. Bu onu korkutabilir.

"Devam et ve Bastian'la düello yap." Gülümsedim ve geri tepmesine bakılırsa dişlerime kan bulaşmış olmalıydı. "Seni öldürecek. Beni bu şaka gibi evlilikten kurtaracak."

"Sen delisin." Geri çekilirken sözlerinin arasından tedirgin bir kahkaha yükseldi.

"Muhtemelen haklısın. Burada kalmak istemezsin. Deli bir kadının uykunda sana ne yapacağını asla bilemezsin."

Gözlerini benden ayırmadan kapıya doğru döndü.

"Anahtarı bırak," diye ısırdım kapıyı açarken.

"Memnuniyetle." Cebinden çıkardı ve geri çekilmeden önce yere fırlattı.

Kapıyı çarparak kapattım, kilitledim ve yere çökmeden önce önündeki koltuğu sürükledim.

Başım zonkluyordu, yarısı Robin'in arkadan , yarısı Bastian'ın sözleriyle çınılıyordu. Gözyaşları gözlerimi yaktı, boğazımı tuzladı.

Bastian'ın ayakkabılarımı giymek için diz çöktüğü yere kıvrıldım ve uyandıgımda tüm bunların korkunç bir rüya olduğunu görmek için dua ettim.

OLMAMIŞTI.

Uyandıgımda kaskatı ve ağırlıydım, kalçamda halının izi ve dudağımda kurumuş kan vardı.

Arianmêl dünyadaki en kötü içkiydi. Alkol içtiğim zamanların aksine, dün gecenin tamamı bilincimde iğne keskinliğinde bir netlikle kaldı. Her hareketimde, konyak şişesini kapıp içini boşaltana kadar daha da derine batıyordu.

Tanrılar benden nefret ediyor olmalıydı, çünkü odamda kalıp dolaba sakladığım acil durum şişesiyle uğraşamazdım. Bugün kraliçenin talip seçiminin resmi duyurusu yapılacaktı. Birkaç saat içinde herkes kış bahçesinde toplanacaktı. Bu sevinçli olay ve nişanla birlikte kabul edilen antlaşmalar ve ticaret anlaşmaları hakkında son derece sıkıcı konuşmalar dinleyecek ve keyfini çıkaracaktık.

Hazırlanmaya çalışırken biraz daha brendi içtim. Durum daha az kötü görünüyordu.

Bastian evli olduğum için gerçekten üzgün değildi. Bunu ondan gizlemiş olmam onu anlaşılır bir şekilde incitmiş ve öfkelenmişti. Ve benim suçlamam karşısında -savunmaya geçtiğimi hatırlayınca irkildi -Öfkeden deliye dönmüştü. Babasıyla ilgili her şey buydu. Beni uzaklaştırmanın, hatta cezalandırmanın bir yoluydu.

Şimdi sakinleşmek için bir şansı vardı. Bugün daha makul olacaktı.

Basit bir konuşmayla her şeyi açıklığa kavuşturabilirdik.

Önlüğümün altına sakladığım mataramla kış bahçesine doğru ilerlediğimde dünya biraz daha yumuşak gelmişti ve gerçekten gülümsüyordum. Yemyeşil, geniş yapraklı yeşillikler alanı dolduruyordu, hatırladığımdan daha parlak ve daha kalındı. Nefesimi çaldı, gülümsememi daha da genişletti.

Asher günün adamı olduğu için kürsüde, kraliçenin boş tahtının yanında bir yeri vardı. Bastian ise birkaç sıra geriye, diğer taliplerin arkasına yerleştirilmişti. Ön sıralardaki konumları reddedilmenin acısını hafifletmek içindi.

Bastian'ın irtibat görevlisi olarak elbette onun yanında bir koltuk ayırtmışım, Perry ve Ella da diğer tarafımdaydı. Yanlarından geçip gittim, gülümsemelerine rağmen

Çatık kaşlar ve ortak bakışlar.

Bastian bana bakmadı.

Ona günaydın dediğimde de bana bakmadı ama hafifçe başını salladı.

Kendime güç vermek için kehribarı sıktım. Ama tekrar konuşmak için ağzımı açtığım anda, müjdecî bizi Majestelerinin gelişi için ayağa kalkmaya çağırdı.

Canlı zümrüt yeşili giysileriyle, her sıra sırayla eğilirken yüzü dingin bir şekilde geçti. Bu aşk evliliği değildi, ama belki de bu konuda bir seçeneği olması ona bu düzeyde bir huzur veriyordu. Belki de hepsi bir maskeydi.

İlk konuşma boyunca ayakta kaldık ve kısa boyumun beni gözden saklamasından yararlanarak Bastian'a doğru eğildim.

"Bak," diye fısıldadım, "dün gece için... Özür dilerim. Seni üzmem istememiştim."

Gözleri ileriye sabitlenmişti ama çenesi tüylenmişti.

"Ve sizi yanlış yönlendirmek istemedim, sadece... Siz benim dul olduğumu varsaydınız ve bu gerçeği açıklamaktan daha kolaydı."

Önce bana, sonra da kürsüye baktı. Geri dönüp yanağıma konduklarında gözleri genişledi.

Belli belirsiz morluğu makyajla kapatmıştım ama belki de şişliği fark etmişti. Onun acıma duygusunu düşününce midem bulandı. Ve bu konuşmanın Robin'e olan öfkesi yüzünden raydan çıkmasına da ihtiyacım yoktu.

"Sana söylememekle korkaklık ettim ve özür dilerim."

Tek kelime etmeden dikkatini konuşmaya verdiğinde ona bağırarak istedim.

Bir şey. Herhangi bir şey. Bana çenemi kapatıp ölmemi söylemek için bile olsa. "Bastian, lütfen-"

Öndeki sıradan Lord Winthrop döndü ve bize ters ters baktı. Bastian bir hışımla bileğimden tuttu ve beni sıranın dışına çekti.

Birkaç çift göz bizi takip etti. Beni odanın arka tarafına götürdü ve bir sütunun arkasındaki küçük, korunaklı bir alanda durdu. Bana bakarken kaşlarının arasında keskin kırışıklıklar oluştu. "Ne?"

"Açıklamaya ve özür dilemeye çalışıyorum ama... bana hiçbir şey vermiyorsun." "Devam et o zaman." Kollarını kavuşturdu. "Açıkla."

Uzun bir nefes aldım ve omuzlarımı geriye çektim. "Onunla evli olmak istemedim, *hiç*. Onu ben seçmedim. O korkunç biri ama yine de

Ona zincirliyim." Aptal gözlerim acı dolu gözyaşlarıyla doldu ve korkunç gerçek yüzüme çarptı. Adımı değiştirebilirdim ama bu evliliğe hapsoldüğüm gerçeğini değiştiremezdim. Ağlamamak için çaresizce dişlerimi sıktım.

Bastian biraz daha yaklaşırken parmakları onun pazularını ısırdı.

"Doğruyu söylemek gerekirse, keşke dul olsaydım. Daha kolay olurdu." Bunu daha önce hiç itiraf etmemiştim ama Robin'in yabancı bir ülkede öldüğünü bildiren bir mesajın geldiği pek çok rüya görmüştüm. En kötüsü de her zaman uyanmaktı. "Ama değilim. Her ne kadar öyle olduğumu düşünmene izin vermiş olsam da, hâlâ kendi seçimimle o evliliğin içinde değilim. Kalbim bu işte değil."

Senindir. Ama o bana hâlâ böyle soğuk bir mesafeyle bakarken, bana değer veren bir adamdan çok bir yabancıyken bunu nasıl söyleyebilirdim ki?

Ben de yutkundum ve söyleyebileceğim en yakın şeyi söyledim. "Senin olduğumu söylediğimde yalan söylemedim." Sesim çatladı ve işe yaramaz bir gözyaşı kaçtı.

Kaşlarının arasındaki kırıksıklıklar yumuşadı, daha az kızgın, daha çok... şaşkın? Ya da üzgün, belki? Gözyaşımı parmaklarının ucunda yakaladı, dokunuşu içimdeki hayati bir parçayı çatlatacak kadar nazikti.

Ama ağladığım için bana acımasını istemiyordum. Beni anlamasını istedim. Beni hâlâ istemesini istiyordum. Dudağım titredi ve kaşlarımı soru sorarcasına kaldırmadan önce onu dişlerimin arasında yakaladım.

Bakışlarımı uzun süre tuttu, gözlerinin parlayan derinlikleri ayın kendisi kadar anlaşılmazdı. Sonunda nefes verdi, omuzları çöktü ve ben umut etmeye cesaret ettim.

"Yine de hâlâ evlisin." Ağzı, çenesi, omuzları sertleşti ve o gümüş gözler ay kadar uzaklara daldı. "Benim olamazsın."

Kendimi bir arada tutmak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim çünkü göğsümdeki acı çok fazlaydı.

Uzaklara doğru eğildi, kaşlarının arasındaki kırıksıklıklar bir kez daha keskinleşti. "Ve dün gece söylediğim her şeyde ciddiydim. Gerçeği duyduğunda bana nasıl baktığını gördüm. Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum."

Çenemi acıyana kadar sıkarak başımı salladım.

Yine de başını salladı. "Kraliçemin babamdan daha önemli olduğuna karar verdim. Saraydaki konumumu ona tercih ettim." Daha da yaklaştı, ağzının kenarı usulca kalktı, sanki kötü haberi verdiği pişman olmuş gibiydi. "Bunun korkunç bir yanlış anlaşılma olmasını istediğini biliyorum. Biliyorum, benim

gizli bir kahraman olmak. Ama sana başka birinin hikayesindeki kötü adam olduğumu söylemişim."

Yalan neredeydi? Bu sözlerin ve dün gece söylediklerinin arasında nasıl saklanabilirdi?

Onları karıştırdım ve bir şey çıkmayınca, çaresizlik boğazımı sıkarak onları parçalara ayırdım.

Artık beni istemiyordu. Ve belki de korkunç bir şekilde, bu sadece iyiydi, çünkü bu tanıdığım adam değildi... ya da tanıdığımı sanıyordum.

"Onu parçalara ayırdığımda ne yaptığımı çok iyi biliyordum, Katherine." Bunu yumuşak bir sesle, bana dokunduğunda kullandığı ses tonuyla söyledi. "Tıpkı evliliğini benden gizlediğinde tam olarak ne yaptığını bildiğin gibi."

İrkildim. "Hiç de aynı değiller."

Homurdandı. "Hayır, sen kimseyi öldürmedin ama en azından ben suçlarım hakkında hiç yalan söylemedim. Herkes benim kim olduğumu, *ne* olduğumu biliyor. O partide neyle karşı karşıya olduğunu çok iyi biliyordun. Ben sadece kocan ortaya çıktığında öğrendim."

Ve işte bu kadar. Asitli zehrinden ikinci bir vuruş.

Geri çekilip nişan anonsuna geri döndüğünde yavaş bir ölüm gibi damarlarımda dolaştı.

Bastian şiddet yanlısı, korumacı bir çizgisi olan, yanlış anlaşılmış bir kahraman değildi. Yarışta bana neden yardım ettiğini ya da beni amcamdan neden kurtardığını bilmiyordum. Ama bu onu müttefikim yapmıyordu. Onu benim *hiçbir şeyim* yapmadı.

Çünkü o benim değildi.

A Konuşmalardan sonra uşaklar kış bahçesindeki içki daveti için sandalyeleri topladılar. Etrafımda çiçek açan tropik bitkiler gri ve kokusuzdu. Şarabın hiç tadı yoktu. Ella'yı zar zor duyabiliyordum.

Perry'nin gevezeliği.

Bir şekilde kontrolü sağlayarak onlarla birlikte dolaştım. Dikkatli bakılsaydı bir hanımefendiye yakışmayacak kadar hızlı içtiğim anlaşıldı. Boş bardakları bitki saksılarının yanına bıraktım ve yanımdan her tepsi geçtiğinde yeni bir içki aldım.

Yakın ilgiden bahsetmişken.

"Kat?" Perry omzuma dokundu, kaşları gülümsemesinin üzerinde birbirine yaklaştı.

Ondan Perry'ye göz kırparken Ella diğer omzumu sıktı. "İyi olup olmadığını sordu."

"Bugün çok sessizsin ve..." Perry'nin yeşil gözleri yanağıma kaydı.

Perry'ye tek başıma dayanabilirdim, ama kırıksıklıklar yüzünden kaşlarını çatmamasını tavsiye etmesine rağmen Ella'nın kaşlarının kırıksıklığını da ekleyince gözlerim anında yandı.

Boğazımdaki ani kalınlaşmayı gidermek için şarabımı boşalttım ve bardağı göğsüme bastırdım. "Birinin düşündüğünüz kişi olmadığını öğrendiğinizde ne yaparsınız?"

Ella dudaklarını birbirine bastırdı, narin burun delikleri açıldı. "Biri size kim olduğunu gösterdiğinde ona inanın."

Perry kaşlarını çattı. "Evet, ama... her zaman bu kadar basit değildir." Nazik bir gülümsemeyle boş bardağı elimden aldı ve

Elimi.

Bana şefkatle bakışı beni çocukluğuma geri götürdü. Etrafımızdaki koşullar olmasaydı, kollarına atılıp fiziksel ve duygusal yaralarımın ilgilenmesine izin verirdim.

"Bazen"- parmak eklemlerimi okşadı- "insanlar gerçek benliklerinden uzak bir rol yaparlar. Belki seni uzaklaştırmak için. Belki de kendilerini cezalandırmak için. Bunu ve ardından gelen yıkımı ilk elden gördüm. Gerçeği mi yoksa arkasına saklanmak istedikleri maskeyi mi gördüğünüzden her zaman emin olamazsınız."

En azından Bastian'ın yalan söylemediğinden emin olabilirdim. Bu da Ella'nın haklı olduğu anlamına geliyordu ve ne kadar acı verse de ona inanmak zorundaydım.

"Ne yaptı Kat?" Ella'nın sesi titriyordu, üzüntüyle değil, dudaklarını solgun ve gergin yapan bir öfkeyle. Gözlerini yanağıma dikti.

"Bu mu? Hayır." Hassas deriye dokundum ve dilimi içerideki sivri kesiğin üzerinde gezdirdim. Yüzümü buruşturmayacak kadar kendimi kontrol edebiliyordum, belki o kadar kötü olduğunu düşünmezlerdi. "Dün gece sarhoştum ve düştüm." Robin'in bana vurmasına izin verdiğimi itiraf etmekten daha kolaydı.

"Sevgilim, eğer öğrenirse..." Bakışları Perry'ye kaydı. "Eğer tehlikedeysen..." Dudaklarını birbirine bastırdı.

Perry boğazını temizledi. "İkinizin konuşması gereken daha çok şey olduğunu hissediyorum. Ben gidip bunu bırakacak bir yer bulacağım" -boş bardağımı gösterdi- "ve sizi biraz yalnız bırakacağım." Kalabalığın arasında kaybolmadan önce elimi sıktı.

Ella beni eğretilti otları ve geniş yapraklı palmyelerin gölgelediği, yanında keklerle dolu bir masa bulunan sessiz bir banka götürdü. "Kat, eğer onu gözetlediğini öğrendiği için sana zarar verdiyse, başka neler yapabileceğini bilemeyiz." Başımı yana eğdi ve kaşlarını çatarak şişmiş yanağıma baktı. "Eğer bunu o yaptıysa... Korkarım ki inandığımız adam o değil."

Kendi düşüncelerimin bana papağan gibi tekrarlanmasına gülebilirdim. Ama kahkaha atamayacak kadar boşluğa düşmüştüm.

Başını öne eğdi. "Belki de Albion için bir risktir. Cavendish'in başından beri korktuğu şey bu değil miydi?"

Kaşlarımı çattım. Bu doğru görünmüyordu.

Bakışlarım onu aradı, aptal bir yanımla bunun beni rahatlatacağını düşünüyordu. Kürsüde durmuş, Asher ve kraliçeyle derin bir sohbete dalmıştı. Orada bulunan diğer tek kişi Cavendish'ti.

değiş tokuş yapıyordu, ifadesi düzdü. Ama kolları onu ele veriyordu, çapraz durmuş, bir parmağı pazılarına dokunuyordu.

Ella mı yanılıyordu yoksa ben mi öyle olmasını *istiyordum*?

Asher'ın kralımız olmasıyla Bastian'ın Albion hakkında her türlü bilgiye erişimi olacaktı. Kraliçenin kendisine bile ulaşabilir.

Eğer o ya da Gece Kraliçesi bize zarar vermek isteseydi, dünyadaki tüm fırsatlara sahip olurlardı. Hiçbir yer güvenli olmazdı, benim malikânem bile. Annem, Morag, Horwich, Ella... hepsi tehlikede olurdu.

Ve hayır, bana vurmamıştı ama kendi babasına ihanet etmişti. O Düşündüğüm kişi değilmiş.

Ella'ya döndüğümde, üzerinde minyatür bir limonlu kek olan küçük bir tabak uzattı. "Acı hapı yutmak için şekere ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

İnledim. "Gerçek en kötü ilaçtır." Bir ısırik aldıgımda ağzımda küller vardı.

Tabağa geri bıraktım ve Ella'ya özür dileyen bir gülümseme verdim. "Langdon haklıydı."

Yüzünü buruşturdu ve reddedilen lokmayı yerden aldı. "O mu? Nasıl?" "Belki de hem pastamı alıp hem de yememeliyim."

Günler donuk bir pus içinde geçip gitti. Kendi kendime kışın yaklaştığını söylüyordum ama buna inanmıyordum bile. Odama döndüğümde içtiğim konyağı mideme indirebilmek için boğazımdan zorla yemek geçiriyordum. En azından Robin benden kaçıyor, onu ne gördüm ne de duydum. Görünüşe göre yeterince şey yapmıştı.

Duyurudan sonra diğer nedimler bana saygı göstermeye, kraliçeye en yakın koltuğu bana bırakmaya ve hazırlanmasına yardım ederken kıyafetlerini seçmeme izin vermeye başladılar. Yaklaşan düğün töreni için bal likörü dökme görevi bana verilmişti ve Ella bunun bazılarını kışkırdığını fısıldadı.

Aptallar. Bilselerdi beni kıskanmazlardı.

Ama aptal olan bendim. Bastian'ın ne olduğunu nasıl fark etmemiştim?

Muhteşem, baştan çıkarıcı, tüm dikkatler üzerimde? Tabii ki gerçek olamayacak kadar iyiydi. Görünüşe göre sadece en kötü erkekleri kendime çekebiliyordum.

Cavendish haklıydı, beni zevkten kör etmişti. Daha da kötüsü, kör olmama izin verdim. Baştan çıkararak ben olmam gerekirken baştan çıkarılmama izin verdim. Buraya neden geldiğimi unutmuştum. Görevimin, gerçekten önemli olan tek şeyin izini kaybettim.

İki ödeme daha yaparsam icra emrinden kurtulacaktım. Mülk güvende olacaktı.

Sadece bu iki ayı atlatmam gerekiyordu ve sonra Bastian Marwood'u bir daha görmeme gerek kalmayacaktı.

Kesinlikle onun yargılayıcı bakışlarına maruz kalmak zorunda değildim. Ne zaman bir odaya girsem, gözleri çelik gibi keskin bir şekilde bana dikilirdi. Cavendish, Asher, kraliçe ve başdruidiyle düğün hazırlıklarını görüşmek üzere yaptığımız bu toplantı da bir istisna değildi.

Dikenlerimi yüzeye çıkarırken aynı zamanda beni kesti. Ona beni yargılama hakkını kim veriyordu? Ben sadece bir ilişki yaşamıştım; o ise kendi babasını öldürmüştü. Biri diğerinden çok daha ağır basıyordu.

İkisi de aynıymış gibi davrandı.

Sinir bozucu bir şekilde, sürekli bana dönen bakışlarının ağırlığına rağmen dik oturarak bunun üzerinde düşündükçe, *bazı* benzerlikler görmeye başladım.

Babası hakkında bana hiç yalan söylememişti. Sadece sormamıştım. Ve zamanla, onu tanıdıkça, söylentilerin doğru olamayacağına inanmayı seçtim.

Aynı şekilde Bastian da dul olduğuma inanmayı seçmişti, çünkü öyle davranıyordum. Bu konuda ona hiç yalan söylemedim. Sadece sormamıştı.

Kendi kanımı öldürmek geçemeyeceğim ahlaki bir çizgiydi.

Ve zina onun geçemeyeceği ahlaki bir çizgiydi... en azından bilerek.

Bu mercekten bakıldığında, iki şey o kadar da farklı değildi.

Eğer o da zina konusunda benim bir aile üyesini öldürme konusunda hissettiğim kadar güçlü duygulara sahip olarak yetiştirilseydi, belki anlayabilirdim.

Beni daha iyi hissettirmedim.

Hatta daha da kötüydü, çünkü farkında olmadan bir tabuyu yıkmasına neden olmuşum. Bu da beni onu incitmek için daha fazla suç ortağı yaptı.

Ve yine de...

Onun için üzülmemeliyim. Onun acısını umursamamalıyım.

Onun adına lanet okumalıyım.

Mantıksal olarak da öyle düşündüm. Hâlâ akli başında olan yanımda onun düşündüğüm gibi biri olmadığını biliyordu ama geri kalan aptal yanımda onun yasını tuttu.

Yan yana otururken, içimdeki aptal kız, masanın altına gizlenmiş elinin kalçama özlüyordu.

Ona onun ne olduğunu hatırlattım.

Acımasız.

Tehlikeli.

Düşmanım olmasa da müttefikim de olamazdı.

Böylece her geçen gün göğsümdeki o ham alanda dikenlerin büyümesine izin verdim. Daha önce orada olanlardan daha faydalıydılar.

Kalbimin korumadığı yerde onlar beni koruyacaktı.

OceanofPDF.com

T şapka akşamı, Ella odama geldi ve kanepeye uzandı.

"O kadar iyi bir gün müydü?" Bardağımın üzerinden ona bir kaşımı kaldırdım. Onun onaylayacağından daha fazla konyakla doluydu ve benim

gecenin ikincisi. Görünüşe göre bu gece tüm kuralları çiğniyordum. Bastian'ın bana keskin bakışını köreltmek için her şeyi yapardım.

"En iyisi," diye iç geçirdi ve alnını ovuşturdu.

Önüne bir bardak koydum ve doldurdum. "Ne zaman olduğunu söyle."

Sonunda başını sallamadan önce koyu kehribar-bronzun gittikçe yükselmesini izledi.

Koltuğumda arkama yaslandım ve şöminenin üzerindeki aynaya baktım, gümüş renginin bir fae'nin gözlerine ne kadar çok benzediğini düşünmemeye çalıştım.

Onu unutmam gerekiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Mülke döndüğümde ve kaldığı gece oturduğumuz kanepede gibi sürekli hatırlatıcılara sahip olmadığımda daha kolay olacaktı.

Görev. Önemli olan buydu. Mülk için ve değer verdiğim insanlar için. Morag ve Horwich'in bir evi, yemeği ve maaşı olduğundan emin olurdum.

Yine de beni aydınlatmadı. İçerisi de bulutlu gün kadar donuk ve griydi.

Ve bardağım çoktan boşalmıştı.

Oturup doldurduğumda, Ella'nın alkolün cildimi nasıl kızartacağı ve tüm sıkı çalışmamızı geri alacağı konusunda azarlamasını bekledim. Yüzüme yarım bir gülümseme getirdi. Güvenilebilecek bir şey. Önemsemediğini gösteren bir şey. Eve döndüğümde özleyeceğim bir şey.

Ama o beni durdurmadı.

Biraz daha doldurdum, neredeyse ağzına kadar. Hiçbir şey yoktu.

İşte o zaman sessizliği dedikodu ya da müstehcen bir hikâyeyle doldurmaya çalışmadığını fark ettim.

Bardağının etrafına kıvrılmış, gözlerini sehpaye dikmiş oturuyordu. Çatık kaşları, mükemmel cildinde kalıcı ikametgah kurmaları için kırıksıklıkları davet ediyordu.

"Ella?"

Sıçradı, nefesini içine çekti, gözlerini benimkilere dikti. "Hmm?"

"Kaşlarını bile çatmadan kendime ikinci bir içki koymama izin verdin. Sorun nedir?"

"Ben iyiyim." Bakışlarını kaçırarak elbisesinin yüksek yakasını çekiştirdi.

Bu da başlı başına yanıltı. Ella her zaman minyon vücudunu ortaya çıkaran kıyafetler giyerdi. Bu akşam ateşe bu kadar çok odun atmamın nedenlerinden biri de buydu; ziyarete geleceğine söz vermişti ve tüllü elbiselerinin içinde her zaman soğuğu hissederdi. Ama bu elbise daha önce hiç görmediğim bir elbiseydi ve boğazının yarısına kadar uzanan dantel bir yakası vardı.

Sonra onu çekiştirme şekli.

Ensem karıncalandı ve tenimi bir ürperti kaplarken omurgamı dikleştirdim.

İyi değil. Hem de hiç iyi değil.

Ve ben burada kendi dertlerime dalmıştım.

Bir şeyler saklıyordu ve bu durum benim de boğazımın acıma duygusuyla sıkılmasına neden oldu... Korkunç bir kesinlik içinde.

Kanepeye yaklaştım. Sadece birkaç adımdı ama her adım bir mil gibi geliyordu.

Tam olarak nasıl bildiğimi söyleyemem, sadece bildiğimi söyleyebilirim. Belki sadece elbisesi ve boynunu çekiştirme şeklinden, belki de bir kurbanın diğerini tanımasından.

Yanındaki koltuğa oturduğumda kalp atışlarım kulakları sağır edecek kadar hızlanmıştı. "Göster bana."

Bana kaşlarını çattı, narin burun delikleri açıldı. Tek kelime etmedi ama gözleri "Beni zorlama" diyordu.

Karamel saçlarını omzundan geriye doğru ittim ve çenemi eğdim. "Göster bana."

Bakışlarımı bırakıp narin yakasını aşağı çekmeden önce çenesindeki bir kas titredi.

Krem rengi teninde yer yer mora çalan kızgın kırmızı lekeler vardı. Kalp atışlarımı hızlandırdılar, çünkü şekillerini tanıdım.

Uzun ve ince, boynunun etrafında. Parmakların hayaletleri. Lara'nın vücudunda gördüklerim gibi.

"Bunu sana kim yaptı?" Sesim gece yağın kar gibi yumuşak ve soğuk çıktı.

Ella başını sallayarak tasmayı çürüklerin üzerinden geri çekti. "O benim hedefim değildi. O yapmadı-"

"Biliyorum." Kollarımdaki tüyleri diken diken eden o ürpertici kesinlikten daha fazlası içime fısıldadı. "Cavendish'ti, değil mi?"

Başını eğdi. Hiçbir şey söylemedi.

Ellerimi kucağımda yumruk yaparak, kalbimin sıkışıklığı içinde uzun bir nefes aldım. "O olduğunu biliyorum, çünkü aynısını bana da yaptı. Seni duvara çarptı, boğazını tuttu, değil mi?"

Gözleri iri iri benimkilere dikildi. O da kendisinin olduğuna mı inanıyordu? Yutkunarak başını salladı.

"Tamam." Ayağa kalkmıştım. Bedenime ayağa kalkmasını söylediğimi hatırlamıyordum ama artık sorumlu olan ben değildim. Ayaklarım beni kapıya kadar taşıdı.

"Kat? Sen ne...?"

Beni incitmek bir şeydi, ama Ella?

Tatlı, nazik Ella, onu erkekler hakkında alaycı yapan her şeye rağmen, yine de dünyaya nazik (ve bazen çirkin) bir neşyle adım attı.

Hayır.

"Orada kal." Sesim kendime ait değildi. Belki de itaat etmesini sağlayan şey buydu.

Koridora doğru ilerlerken tenim köpürdü. Sıcaklık içime dolup beni yutarken nefesimi zor tutuyordum. Üzerlerinde yürürken halıların yanıp kül olmaması bir mucizeydi.

Bu ne cüret? Ona elini sürmeye nasıl cüret eder?

O tanıdık kapıya doğru yürüdüm, titreyen bir yumruğumu kaldırdım ve kapıya .

Asla terbiyeli olmadığım söylenmesin. Cevap yok.

Kolu denediğimde kilitli olduğunu gördüm.

Çenem gıcırdayarak durdum ve dinledim. İçeriden ses gelmiyordu.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırarak derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm.
İyi. Onu bu gece göremedim ama yarın.
Teslim noktamıza onun "isteği" hakkında bir karara vardığımı belirten bir
not bıraktım. Bu onu çabucak bir toplantıya götürecekti.
Ve sonra, bir hesaplaşma olacaktı.

OceanofPDF.com

I Ella'yı o gece benim odamda kalmaya zorladım. Onu rahatlatmak için mi yoksa onun varlığının beni rahatlatması için mi böyle yaptığımdan emin değildim. Cavendish parmaklarını Ella'nın boynuna dolamış olsa da, hayatta olduğunu teyit etmek için.

Lara'nın boğazına sahip olduğu gibi.

Bastian'ın orrerini yatağın üzerindeki gölgelikte yıldızları yansıtması için ayarladım ve nefesleri hafiflerken saçlarını okşadım.

Yine de uyku bana gelmiyordu.

Orada yatarken, sadece yavaşça kayan yıldızlara bakabiliyordum. Bastian'ın Langdon'ın burnunu ve Eckington'ın kolunu neden kırdığını anlayabiliyordum.

İçimde kabaran öfke, ofisine vardığımda Cavendish'i parçalara ayırmak istemişti.

Belki de orada olmaması daha iyiydi ve sakinleşmek için bu kadar zamanım vardı. Onu paramparça etmek iyi hissettirebilirdi, ama fiziksel olarak benden daha güçlüydü, politik olarak daha güçlüydü ve sarayın ve kraliçenin ağırlığı onun tarafındaydı. Onun ne olduğu hakkında bir fikri var mıydı?

Dişlerimi sıktım ama Cavendish'i yok edemeyeceğimi anladığımda ağzıma dolan acı tadı bastırmak için hiçbir şey yapmadım.

Ama ona lanet zehrini güneş görmeyen bir yere sokmasını söyleyebilirdim.

Ona işi bıraktığımı ve kendi pis işini kendisinin yapması gerektiğini söyleyeceğim anı tekrarlayarak zihnimde canlandırdım. Uyumama yardımcı olmadı ama beni gülümsetti.

İcra memuruna şimdiye kadar her ay fazla ödeme yapmıştım. Geri kalan parayı nasıl toplayacağımı düşünürken bu bana zaman kazandıracaktı. Bastian'ın irtibat görevlisi olarak çalıştığım için fazladan biraz param vardı.

küçük bir meblağ verildi. Geceleri yollara düşmeli, bal ve fazla sebzeleri satmalıydım. Ama bu borcun belini kırmıştım ve Bastian haklıydı, becerikliydim. Bir yolunu bulurdum. Cavendish'ten kaçmaya yetecek kadar.

Şüphesiz, beni tehdit ederdi. Belki daha kötüsüyle. Ama ben hazırlıklıydım. Buna dayanabilirim.

Ella yumuşak sesler çıkardı ve bana sokuldu, ama bunun dışında, kapı tıklandığında ve Seren içeri girdiğinde bile mışıl mışıl uyudu.

Kapı aralığında kehribardan yüzüne ve saçlarına parlak ışıklar vuruyordu.

Onun sadece bir casus, gönüllü bir hizmetçi olduğunu düşünmüştüm. Ama o da Ella gibi onun elinde tuttuğu bir kurban mıydı? Benim gibi mi?

"Seni görmek istiyor," diye mırıldandı.

"Şimdi mi?"

Sarı saçları başıyla birlikte dalgalandı, her zamankinden daha az kabarıktı.

Yorganın altından ve Ella'nın kolundan sıyrılıp sessizce giyindim. Siyah, yas için değil ama ruh halime uygun bir seçim gibi geldi.

Ofisine vardığımda onu masasının başında, örümcekli yazılarla kaplı bir defteri karıştırırken buldum.

"Ne yaptın sen?" Sesim alçak ve düzdü.

"Pek çok şey yapıyorum, Katherine." Masasından başını kaldırıp etrafını saran siyah kaplı defterleri işaret etti. "Daha spesifik olman gerekecek."

"Ella'ya."

"Ah, şu." Omuz silkerek not defterine döndü.

Omuz silkerek.

Boğazını morartacak kadar sert kavradı ve şimdi *omuz silkti*.

Bu konuda.

İçimdeki alevler canlandı.

"Sana bir soru sordum."

Sesimdeki değişikliği duymuş olmalı, çünkü dikkati masadan kalktı ve kaşları . "O itaatsizdi. Ve sen de aynı yönde ilerliyor , *Katherine*. Yerini hatırlatmama ihtiyacın var mı?"

"Ben yerimi biliyorum." Dişlerimi sıkarak gülümsedim. Tanrılar aşkına, yerimi biliyor muydum?

Her zaman vardı.

Ama aradaki fark şuydu: Artık ondan daha kötüsünü atlattığımı biliyordum. Bir mezarın başında tutuldum, içine gömülmekle tehdit edildim. Öz amcamın sabrecat yavrumu öldürmesini izlemiştim. Henüz on beş yaşında yumuşak ve hassas bir çocukken onun tarafından itaat etmeye .

O şekle girmiştim, kalıpta sertleşmişim. Bu kalıptan asla çıkamayabilirdim ama o gece olduğumdan daha fazla da korkamazdım.

"Ve burada değil. Benden bu kadar."

Göz kapakları çırpındı. "Sen...?"

"Tamamdır. Ay sonuna kadar çalışacağım, sonra eve gideceğim."

"Peki ya Piç?"

"Onu zehirlemeyeceğim."

Üst dudağı seğirdi. "Bu adam yatakta olağanüstü olmalı." Sözleri midemi bulandırır da kıpırdamadan durdum.

"Seni bu kadar sert bir şekilde reddettikten sonra bile ona hâlâ bu kadar sadık ." Gözlerinde acımasız ve tetikte bir sırıtma parlıyordu. "Söylesene, kocanla tanışmak hoşuna gitti mi?"

Nefesim kesildi. "Biliyordun." Elbette biliyordum. İlk buluşmamızda bana Bastian'a asla söylemememi tembihlemişti.

"Keşke spesifikliğe daha fazla değer verseydiniz. *Ne* biliyordum ki?"

"Evliliğin Fae'ler için kutsal olduğunu ve buna aykırı davranmanın tabu olduğunu biliyordun."

Arkasındaki rafta duran küçük, kan kırmızısı bir kitaba dokundu. "Bilge Sünzi'nin dediği gibi 'Düşmanını tanı'. Çoğu fae evliliği, ilgili herkesin farkında olması ve rıza göstermesi halinde başka ilişkilere izin veren maddeler içerir. Bu koşullar altında, bir başkasını becermek evli tarafların arasına girmez. Ama Albionik evlilikler şu sinir bozucu 'diğerlerini terk etme' maddesini içeriyor, değil mi?"

Dilim damağıma yapıştı. On yıl önce bu kelimeleri oluşturmuştu. Teknik olarak, Robin'le yaptığım sözleşmenin bir parçasıydı. Gerçi o bunu hiç umursamamıştı.

"Seni seçtiğimde, hala evli olman aleyhindeki tek işaretti. Ama küçük bir aldatma bu sorunu ortadan kaldırdı, değil mi?"

Başından beri biliyordu ve beni farkında olmadan suç ortağı yapmıştı. Midem çukurlaştı ve onu tutmamak için ellerimi birbirine kenetledim. Bastian'ı kazanmam ve kaybetmem için bana tuzak kurmuştu.

"Ne kadar uzaylı olduğunu görüyor musun?" Cavendish başını eğdi. "O insan değil. Senin değer verdiğin şeylere değer vermiyor. Dünyayı senin görmüyor. Gördü mü

Ona babasını sordun mu?"

"Ne yaptığını biliyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Bir yalan. Her şeyi değiştirmişti, bunun dışında: "Yine de onu zehirlemeyeceğim. Pis işlerini yaptırarak başka birini bulman gerekecek."

Ve burası beni tehdit ettiği yerdı. Hatta belki de beni öldürecekti. Yine de onun piyonu olarak devam etmekten daha iyiydi.

". " İç çekerek başını öne eğdi. "Yine de çok yazık."

Ses tonu beni gerdi. Ve... tehdit yok mu? Omuzları bile çökmüştü, sanki teslim oluyor gibiydi. Kürek kemiklerimin arası izlenme hissi gibi karıncalandı. Dilimi ısırđım.

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Zavallı Ella."

Bu, öfkemdeki ateşin üzerine soğuk bir rüzgâr estirdi ve onu alevlendirdi. Yutkundum, boğazım düğümlendi. "Ne demek 'Zavallı Ella'?"

"Sadece sen ona bu kadar düşkünken, içkisine bir şey karışır sa çok yazık olur."

"Sen-"

Ona söylemek üzere olduğum isme karşı ağzımı kapattım.

Düşün, Kat. Mantıklı ol. Akıllı ol.

İçimde alev alev yanan öfkeye rağmen kontrolü elden bırakmamam gerekiyordu. Kendimi sıkıca tuttum ve onun bakışlarına karşılık verdim. "Benden Ella ve Bastian arasında bir seçim yapmamı istiyorsun."

Kıkırdadı. "Hayır, hayır, hayır. Ben olsam bunu yapmazdım." Nefesim kesildi.

Gülümsedi, başı eğik, parmakları masasının üzerinde birbirine kenetlenmişti. "Ya sabırla istediğim gibi Bastian'ı zehirlersin. Ya da ben onun ve Ella'nın icabına bakarım."

Odadaki tüm hava emildi.

Çok hareketsiz kaldım. Bütün dünya öyle yaptı. Ya Bastian öldü ya da o ve Ella.

Cavendish'e baktım, gözlerim yanıyordu ve bunun doğru olmamasını diledim. Bir . Çok komik olmayan bir şaka. Ama o orada öylece oturmuş, her şey gayet mantıklıymış gibi gülümsüyordu.

Cevabımı bekliyormuş gibi başını daha da eğdi. Bir seçenek seçmek istemedim, çünkü ikisi de berbattı.

Ama ne istediğimin bir önemi yoktu. Bunu yeterince söylememişler miydi? Buna yeterince *tanıklık* etmemiş miydim?

Ne istediğimin *hiç* önemi yoktu.

Özellikle de Cavendish söz konusu olduğunda. Bunu bir gibi göstermişti ama tıpkı Lara'ya yaptığı gibi, sadece bir seçim yanılması vermişti.

Hareket etmedim ama içim parçalandı.

Biri öldü ya da ikisi birden.

Başka seçeneğim yoktu.

"Dolabı aç." Akoniti sakladığı yere baktım.

Sanki beni ürkütmek istemiyormuş gibi yavaşça ayağa kalktı.

Endişelenmesine gerek , ayaklarım olduğum yere sabitlenmişti.

Kilit tıkladı, kulaklarımda nabzımın yerine geçecekmiş gibi yankılandı.

Bir an sonra, uzattığı avucunda mor bir sıvı karşımda durdu.

"Ülken için bu görevi kabul ediyor musun?"

Kabul etmek istemedim.

Ama ben aldım.

"Zehir kadının silahı olabilir," dedi başparmağımı yüzü camın üzerinde gezdirirken, "ama ne kadar korkakça olursa olsun işe yarar."

Sesinin tınısı bile içimi yakıyordu. Adaletsizlik. Sıradan zalimlik. Kahrolası ikiyüzlülük.

"Korkakça mı?" Hareketimin zehirin ışığını elimin üzerinde dans ettirmesini izleyerek alay ettim. "Sizi de hedefiniz kadar öldürme ihtimali olan maddelerle oynamak korkakça mı?"

Kelimeler içimde düğümlenen dikenlerden geliyordu. Karanlık bir yerdi, Queenswood'un eski kısmından daha karanlık, Bastian'ın gölgelerinden daha karanlık.

"Birinin bardağına sakince ölüm damlatmak, gözlerinin açıldığı ve ne anladıkları anla yüzleşmek zorunda kalacağınızı bilmek korkakça mıdır?" Bunu yapmak zorundayım. Bir noktada Bastian az önce içkisine damlattığım ölümü tükettiğini fark edecek ve bana suçlama, öfke ve incinmişlikle bakacaktı.

Cavendish'in gözleri sanki içimden geçen dikenli, çiçeksiz dalları görebiliyormuş gibi genişledi ve *kim-ne* olduğumu merak etmesine neden oldu.

Camın ve mor ışığın güzel değişiminde kendimi kaybettim. "Zehrin küçümsenmesi komik değil mi? Zekice numaralar, tuzaklar ve baştan çıkarma." Ella'nın kozmetik ürünleri gibi. Onlara kadın silahları derdi.

"Şansımızın olduğu tekniklere dayanan herhangi bir şey? Hile, korkaklık, zayıflık. Ama birinin kafasını kılıçla koparmak ya da yumruklarınızla dövmek? Onurlu ve adil." Dişlerimi gösterdim

ve şişeyi sıktı. "Tek geçerli silahın kaba güce dayanan silahlar olması ne garip; bizi her seferinde yeneceğiniz bir alan. İnsanlar tarafından yapılan bir sistem böyle diyor."

O sistemin içinde kapana kısılmıştım. Etrafım, olmayı umabileceğimden çok daha güçlü adamlarla çevriliydi.

Ama lanet olsun, buna çok kızmıştım.

Sadece benim için kızgın değil. Dia için. Lara için. Ella için. Bu lanet olası dünyada kendine bir yer bulabilmek için kaçmak, adını ve kimliğini değiştirmek zorunda kalan kız kardeşim için bile.

İçimde fokurdadı, aşındırıcı ve acımasız. Öfke güvenli değildi. Özellikle de ona karşı.

Ama belki de *Arianmél* bende kalıcı bir iz bırakmıştı, çünkü kendimi umursamaya ikna edemiyordum.

"Üzerimizde gücünüz var -fiziksel hakimiyet, korku. Bizi yere yatırıp çıplak ellerinle boğabilirken nasıl kazanacağız?" Lara'nın ölü yattığı görüntüsü gözlerimi yaktı.

Ama öfkem daha da alevlendi.

Ona doğrulttuğum gülümsemem diken diken oldu. "Zehir ama? Bu bizi eşit seviyeye . Erkeklerin bundan hoşlanmamasına şaşmamalı."

Cavendish'in rengi solmuştu ve şimdi durmuştum, konuşmadan önce ağzını açıp kapattı. "Ve ses tonunuzdan hoşlanmadım."

Zavallı şey. Neredeyse rahatsızlığına acıyacaktım. Buna alışık bir adama benzemiyordu. Kesinlikle piyonlarının karşılık vermesine alışık değildi.

Ama artık bir piyon olmak istemiyordum. Tahtada olmak bile istemiyordum.

"Onu zehirleyecek misin, misin?" Sesi uyarı ile kesilmişti.

Beni buna o itti. Ve bunu yapma konusunda bir seçeneğim olmayabilirdi, ama nasıl olacağını ve sonrasında ne olacağını seçebilirdim.

"Bunlar benim şartlarım. Bu ayı senin casusun olarak geçireceğim. Bastian Marwood'u zehirleyeceğim." Her bir maddeyi parmaklarımla saydım. "Peki ya sen? Bana çok yüklü bir ikramiye ödeyeceksin. Ella'ya hiçbir şekilde, hiçbir biçimde zarar vermeyi aklından bile geçirmeyeceksin. Sonrasında da malikâneme dönüp günlerimi huzur içinde geçireceğim, bir daha ne sen ne de bu mahkeme tarafından rahatsız edilmeyeceğim. Anlaştık mı?"

Uzun bir nefes aldı, doğruldu ve yeniden soğukkanlı bir casus şefine dönüştü. "Katherine Ferrers, bir anlaşman var."

OceanofPDF.com

O Takip eden günlerde saray küçüldü ve sessizleşti, sanki kışa hazırlanıyor gibiydi. Frank ve Şafak Sarayı heyetleri dışında, diğer taliplerin çoğu toparlanıp

Bu da daha az sosyal etkinlik anlamına geliyordu.

Bu bana uyuyordu, kendimi pek sosyal hissetmiyordum.

Yatak odamda kilitli duran zehir şişesinden başka bir şey düşünmekte zorlanıyordum. Kilitli kutuyu yatağın altından gardırobun altına taşımak zorunda kalana kadar rüyalarım girmeye devam etti.

Beni odamda saklanmaktan alıkoyan tek şey Ella'yı neşelendirmeye çalışmaktı. Onun odasına uğruyor ya da onu kendi odama davet ediyordum. Bazı geceler Perry de bize katılırdı. Beni güldürmeyi başaran tek iki kişi onlardı -Perry korsanlık maceralarıyla, Ella da cinsel maceralarıyla. Onun gülümsediğini görmek beni rahatlatırdı.

Kraliçe kış bahçesinde çoğu zaman tek başına vakit geçirirdi. Oradaki sıcak iklim bitkileri hakkında pek bir şey bilmiyordum ama serin havayı göz önünde bulundurursak çok çiçek var gibi görünüyordu.

Bir sabah Vespera'yı gezintiden döndürürken Webster'a rastladım ve gülleri yeniden açtırmak için ne sürdüğünü sordum.

"İşte mesele bu." Yaklaşmadan önce sağına soluna baktı. "Hiçbir şey yapmadım. Bu yıl farklı bir şey yapmadım ama yine de Ekim'in ortasında çiçek açıyorlar. Konservatuvardaki sera bitkilerine bakan çocuk da aynı şeyi söylüyor. Bunun o fae'lerin büyüsu olduğunu düşünüyor." Saraya bir bakış fırlattı. "Bana sorarsanız garip zamanlar."

Dudağımı çiğneyerek yanından geçtiğimiz güllere baktım. Onlar bile beni gülümsetemedi. Yakında malikâneme dönecektim ve orada çiçek falan olmayacaktı.

Orada. Onlardan uzak kalmaya alışmalıyım.

"Çalılarınız nasıl? Görmeyi çok isterim."

Döndüğümde, kaşlarını kaldırmış, ağzını bir tarafa eğmiş beni izlediğini gördüm. Bu bakışın ne anlama geldiğini anlamamıştım. Belki umutluydu? Sanki kaçırdığım bir anlam varmış gibi hissettim.

"İyi gidiyor. Bunlar gibi, yeniden çiçek açıyor."

"Leydi Katherine." Perry bir çalının arkasından çıktı, parlak bir gülümseme vardı. "Sizi görmek çok güzel. Benimle yürür müsünüz?" Webster'a sert bir bakış attı.

Başını eğdi ve aceleyle uzaklaştı.

Perry kaşlarını çatarak onun geri çekilişini izledi. "Sen iyi misin?"

"Uh... evet?" Vespera'nın omzunu okşadım. "Olmamalı mıyım?"

"Sana nasıl baktığınızı görmedin mi?"

"Ne? Webster mı? Bana nasıl bakıyordu?"

Perry Vespera'ya koklaması için elini uzattı, sonra gözlerini kısarak bana baktı, başını eğdi. "Ya da gül ağacını görmek istemesiyle ilgili yorumu? Gerçekten mi? Ella senin insanları okumakta iyi olduğunu söylemişti."

Bu, mahkemeye ilk geldiğim zamanki gibiydi. Bu yerden ve insanların burada söylemedikleri şeylerden bıkmıştım.

"Lütfen Perry,"-şakağımı ovuşturdum-"sadece ." "Gül fidanın nerede?"

"Odamda."

"Ve onu görmek istediğini söyledi, değil mi?" "Bu bir heceleme *değil*."

Kadın gözlerini devirdi. "Aman Tanrım, kadın, yatak odana davetiye istiyordu."

Güldüm.

O yapmadı.

Ahıra doğru ilerlerken yine de merak ettim. Hizmetçi-aristokrat ilişkileri bilinmeyen bir şey olmasa da, bekaretimi verdiğim seyiye sormak bile onun için garip bir şeydi.

Asıl rahatsız edici olan okumamış olmamdı. Kaşlarını kaldırdı; sözlerinde umutlu bir soru gizliydi. Ağzının kıvrılması -Reddedilme ihtimaline karşı bir gariplik. Ve Perry'nin aniden ortaya çıkışı, bir kurtarma.

Yeteneğimi kaybediyordum. Uykusuz geceler ve alkol. Zehir şişesinin sürekli tartılması ve bir gün onu kullanacağım gerçeği.

gün meselesi.

Malikâneye ne kadar erken dönersem o kadar iyi.

Ertesi öğleden sonra Blaze ile son bir prova yaptık. Düğün töreninde resmi bir rolüm olduğu için geleneksel bir cübbe giymek zorundaydım.

Yine de Blaze'in kelime dağarcığına gelenek girmemiş gibi görünüyordu. Geride durdu, mümkün olduğunca alçak kesmiş olmasına rağmen görünüşe göre tatmin olmamış bir şekilde etrafımda asılı kalmasına suratını astı. "Bu şekilde çalışmam. Sana hiç yakışmıyor."

Ella içini çekerek ellerini havaya kaldırdı. "Ritüel için gerekli olan şey bu."

"Siz Albionik halk ve ritüelleriniz." Blaze gözlerini devirerek ofladı.

Bugün ben de onun duygularını paylaşma eğilimindeydim. Tanrılara ve elementlere yapılan çağrılardan, sunaktaki ya da topraktaki sunulardan her zaman keyif almışımdır. Ama bu sabah koruda bir düğün provasına katılmışım ve bu da beni üç saat boyunca Bastian'ın huzuruna çıkarmıştı.

Başdruid kraliçe ve Asher'la konuşurken geride durmaktan başka yapacak bir şeyimizin olmadığı bir anda ona biraz daha yaklaştım. Yanındaki eli büküldü ama uzaklaşmadı.

"Şaşırdığımı söylemeliyim," diye fısıldadım başdruid kraliçeye küçük bir kâse bal uzatırken.

Bastian bana bakmadan bir kaşını kaldırdı. "Taraftan mı?"

"İlk fırsatta beni irtibat görevinizden alacağınızı düşünmüştüm."

"Buna gerek görmüyorum." Bakışları bu tarafa kaydı ama yüzüme kadar gelemeydi. Ellerimde durdu, tırnak etlerimi o kadar çok koparmışım ki kanamışlardı. "Anladığım kadarıyla bu görevin bir maaşı var ve senin de paraya ihtiyacın var. Ben ayrılana kadar görevde kalabilirsin."

Suçluluk duygusu beni bıçakladı. Her şeye rağmen, benim hatırım için onun irtibat kişisi olarak varlığıma katlanmıştı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, kaşlarımı çatarak.

"Duymaktan memnun olacağın üzere, bu güvence altına alındığına göre yakında olacak." Yakında evlenecek olan çifte, evliliklerinin tatlı olmasını sağlamak için bal paylaşmalarını işaret etti. Onlara iyi şanslar - benimkinde işe yaramamıştı.

"Ay sonunda ayrılıyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Tanrılar nedenini biliyordu. Belki de ondan önce gideceğimi bilmesini sağlamak için çocukça bir girişimdi.

Gözleri bana dikildi ve kısa bir an için kaşları çatıldı.

Umurumda olmamalıydı. Ama bir anda silinip gitmiş olsa da kendimi zafer kazanmış gibi hissettim.

Boğazı düğümlendi. "Nereye gideceksiniz?"

"Malikâneye döneceğim tabii ki."

"Ama kocanız... onun evi, değil mi?"

"Her şey onun." İçimde keşfettiğim uyuklayan öfke başını kaldırdı ve sözlerimi kısa kesti.

"Buna bir son veremez misin?" "Denemediğimi mi sanıyorsun?"

Asher ve kraliçe yükselen sesim üzerine döndüler, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Nefesimi içime çektim ve başımı öne eğdim. Yine de yanaklarımdaki sıcaklık utanç verici değildi.

Tüm bu durum çok saçmaydı. Ve bunu Bastian'a açıklamak zorunda kalmak, özellikle boktan bir pastanın üzerindeki krema gibiydi.

"Yaşlı kraliçeden boşanma talebinde bulundum," diye mırıldandım, sesim tekrar kontrol altına alınmıştı. "Beni reddetti. Eğer yarışı kazanmış olsaydım, bu nimeti boşanmak için kullanacaktım ama bunun nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz."

"Kendi evliliğinizi bitirmek için başkasının iznini mi almanız gerekiyor?"

Bakışlarını hissedebiliyordum; tenimi iğneliyordu. Bir zamanlar içimi ısıtırken, şimdi bana sadece kendi lanet hayatımda ne kadar güçsüz olduğumu hatırlatıyordu. "Başlarken başka seçeneğim yoktu. Neden onun hakkında bir seçeneğim olsun ki?"

Son mu?" Ve şimdi, işte buradaydı, benimle seçtiğim bir şeyin arasına giriyordu. Mizahsız bir kahkaha attım - kahkaha olmasaydı, gözyaşı olurdu. "İnsan kadınlar için bu böyledir. Ben kocamın malıyım."

Gözleri benimkilerden uzaklaşmadan önce genişledi. "Bilmiyordum. Elfhame'de böyle değildir."

Ona acı bir sırıtış fırlattım. "Bir fae nasıl anlayabilir ki?"

Kısık bir ses çıkardı ve burnunu kırıştırdı. "Hiç bu kadar barbarca bir şey duymamıştım."

Başka bir karşılık vermemek için dilimi ısırđım. *Kendi babanı öldürmenin bundan daha barbarca bir şey olduğu kesin.*

Ve şimdi, Blaze onu zehirlerken giymem için bana bir bornoz hazırlarken oturma odamda durmak kötü ruh halime yardımcı olmadı. Ben seçtim.

sessizlik onun ve Ella'nın ben yokmuşum gibi benimle konuşmasına izin verdim.

"Peki benden eklememi istediğiniz şey nedir?" Blaze ona Cavendish'ten gönderdiğim taslağa baktı.

Ella omuz silkti. "Tuz kokusu için bir cep."

"Tuz kokusu için kolunda gizli bir cep mi var?" Blaze saçaklarının arkasında kaybolan narin bir kaşını kaldırdı. "Evet, 'kokulu tuzlar' bizim Frenk sarayında da popülerdir." Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı.

Yüzümü nötr tuttum. Cebin ne için olduğunu çok iyi biliyordu ve bunun kadınların bayılmasıyla bir ilgisi yoktu.

Ella tatlı tatlı gülümsedi. "Majestelerinin olayın heyecanı ile başının dönebileceğini düşündük."

"Evet, eminim. Neredeyse bir yabancı olan biriyle görücü usulü evlenmesi için çok fazla duygu." Blaze omuz silkmeden önce her birimize düz bir bakış attı. "Müşterilerimi ve onların özelliklerini sorgulamak bana düşmez... sadece zevklerini." Kaşlarını tekrar çatarak bornozuma baktı. "Ve bu durumda gerçekten sorguluyorum. Ama"-içini çekti-"öyle olmalı, sanırım. Elbette güzel görünmeni sağlayacağım, Kat."

Ayrılmadan önce beni iki yanağımdan öptü ve tuhaf bir bakış attı. "Dikkatli ol, *ma chérie*," diye fısıldadı. "Kokulu tuzlar tehlikeli bir oyundur." Omuzlarımı tuttu. "Elveda."

Yani son.

Arkasından kapanan kapıya kaşlarımı çatarak baktım, kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir farkındalık.

Mahkemeden ayrıldığımda, Bastian veda etmek için orada olmayacaktı. Ölmüş olacaktı.

Boğazım kapandı.

Ona veda etmek istememeliyim. Bizi tehlikeli bir düşmandan kurtardığım ve bunu yaparken son borcumu ödediğim için mutlu olmalıyım. Görevine sadık bir kadın böyle hissederdi.

Belki de kadar itaatkâr değildim.

Ayrıca, veda etmek istediğim adam aslında . Hiç olmamıştı. Gözlerimde biriken ve dökülmekle tehdit eden yaşlar, onun olduğunu düşündüğüm kişinin yasını tutuyordu.

Ella yüzümü görüp beni kollarına çektiğinde, uğruna ağlamama izin verdiğim o adamdı.

TKoru çiçeklerle süslenmişti; güller, tropik orkideler ve her ne kadar burada soğuktan ölecek olsalar da kış bahçesinden gelen ebegümecileri. Renkli camlardan yapılmış fenerler

Donuk sonbahar gününe neşeli bir ışık katarak ağaçların daha az çıplak görünmesini sağladı.

Benekli sarsen taşından sunağın yanındaki yerimde, toplanan yüzlere bakarak bal likörünü dökeceğim anı bekledim. Bir bardak kraliçe için, bir bardak Asher için, bir bardak Albion'un tanığı Cavendish için ve bir bardak da Elfhame'in tanığı Bastian için.

Ben de bir şeyler içmek istiyordum ama bu sabah bir yudum konyaktan fazlasını cesaret edememiştim. Yapacak bu kadar önemli bir işim varken olmazdı.

Kolumdaki gizli cep beni ağırlaştırdı ve gözümü kırptığımda, dehşet verici bir saniye boyunca kalabalıktaki her yüz Bastian'ın yüzüydü.

O düşündüğün kişi değil. Bu Ella'yı kurtaracak. Kalbini çelikleştir.

Başdruid ittifakların değerinden, fae tarafından kutsanmış bir evliliğin onurundan ve diğer anlamsız şeylerden bahsederken kendime bunu tekrar tekrar söyledim.

İçkinin önemini anlatırken bana baktı. Benim işaretimi. Tek bir yudum konyakla midem çalkalanırken sunağın arkasına kurulmuş masaya döndüm. Bardaklar parlıyordu, çok keskin, çok parlak. Bal likörü sonbahar güneşini yakalamış, kehribar tonları altın gibi parlıyordu.

Daha fazla içmeliydim.

Bunu yapamazdım.

Bastian'ı öldürmek mi? Ne düşünüyordum ki? Kızmıştım, incinmiştim... aptaldım. Cavendish haklı ve ülkem için bir tehlike olsa bile, bu zehirlenmeyi hak ettiği anlamına gelmiyordu. Başka bir yolu olmalıydı.

İlk kadehi titreyen ellerimle standından alırken şingırdadı. Nefesimi içime çektim ve düzinelerce gözün, bal likörünün ilk olarak nasıl tanrıların içkisi olduğunu anlatan başdruid yerine bana döndüğünü hissettim. Bir sonraki bardaktan hiç ses çıkmadı.

Artık kendime gelmişim, birkaç adım ötede durmuş töreni izleyen Cavendish'e baktım. Bal likörünün tıpasını açtım ve dört kadehi de doldurdum, bakışlarımı ona diktim. Kraliçenin kadehini ona, Asher'inkini de ona götürüp tıpkı alıştırma yaptığım gibi eğilerek sunarken bile beni görmezden geldi.

Elimde Bastian'ın kadehiyle dururken Cavendish nihayet bana baktı.

Yüzüne tam bir sakinlik hakimdi. Benim aracılığım la bir adamı öldürmek üzere olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

Sakinliği kalbimi yerinden oynattı. "Eğer bunu ben yapmazsam, sen yapacaksın, değil mi?" Fısıldadım, sesim korunun çıplak dallarında kayboldu. "Lara'ya yaptığın gibi."

Alnında belli belirsiz bir kırıışıklık belirdi.

İtaatsizlik etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığım böyle bir anda bile kamusal kişiliği çok kontrollüydü.

Cavendish'in huzurunda ilk kez ensem karıncalanmıyordu. Ama bu sefer çapkın bakışlarından ya da uygunsuz dokunuşlarından değil...

Bir şeyler ters gidiyordu.

Alnındaki o kontrollü çatıklık kafa karışıklığını gösteriyordu.

Avucumda sakladığım şişeyi açarken, bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım, acele etmeden Cavendish'i izledim.

Cavendish her fırsatta saçlarıma hayranlıkla bakıyor, elleri gibi bakışlarıyla da sık sık okşuyordu.

Ama bugün değil.

Bastian'ın bardağına akonit damlattığımda döndü ve törendeki rolüne hazır bir şekilde sunağı yaklaştı. Zehir bal likörünün içinde kayboldu. Renksiz, kokusuz, tıpkı Cavendish'in dediğı gibi.

Onu mihraba kadar takip ederken kalbim kulaklarımda yavaş ve yüksek sesle gümbürdedi.

Bir şeyler yanııştı. Çok yanıış.

Tavırları çok kontrollüydü, daha az... zarıftı, her nasılsa. Gözlerinde beni korkmuş görmekten zevk alan, için için yanan zalimlikten eser yoktu. Saçıma ya da göğüs dekolteme bakmamıştı bile.

Bu sadece kamusal bir kişilik maskesi bir adam değildi.

Sunağın ötesindeki dünya, neredeyse çıplak sonbahar ağaçlarının gri ve kahverengisi içinde kayboldu. Odaklanılan tek şey burasıydı. Önemli olan tek şey burasıydı.

Cavendish'e bardağını uzattım ve eğilirken gözlerimi ondan ayırmadım. Hâlâ tarafsız, neredeyse ilgisizdi ve Bastian'ın arkasına saklanmayı sevdiği o sahte sıkılgan tavırla değil. Bakışlarım cüppesinin açık yakasına takıldı.

Bardağını aldı. Ben öylece bakakalınca kaşları kalktı ve kalan içkiye baktı.

Yutkundum ve Bastian'ın bardağını getirdim.

Doğru olmayan bir şey var. Cavendish'le ilgili bir şey.

Mekanik bir şekilde sunağın etrafında döndüm, Bastian'a doğru attığım her adım bal-altın rengi bal likörüne bakarken bir ömür sürdü.

Altın.

Cavendish'in kolyesi... ki cüppesinin içinde kaybolduğuna dair hiçbir iz yoktu. Onu *her zaman* takardı. Her zaman. O kadar önemliydi ki, Lara'nın cinayetinden sonra tamir ettirmişti.

Tabii...

Avıce'in ziyareti sırasında bana yapmam gereken bir iş olduğunu hatırlattığı bir sefer dışında, ofisinin dışında beni hiç kabul etmemişti. Kraliçeye baktım, o da bana sabırsız bir bakış fırlattı. Yapacak bir işim vardı, aslında üç işim vardı. Onun için casusluk, kraliçenin nedimesi ve Bastian'la irtibat kurmak.

Ve şimdi ofisteki davranışları... İmkânsız olmasaydı, tamamen farklı bir insan olduğunu söyleyebilirdim.

Ya kraliçenin casusluk şefi için çalışmıyorsam? Kendi aklımda bile delilik gibi geliyordu ama...

Eğer bu doğruysa, bugünün dalgalanmaları ne olurdu?

Albion'u bir tehditten korumak belki. Ama başka ne olabilir?

Bastian'ı kraliçenin düğününün ortasında zehirlemek Albion ve Elfhame arasında diplomatik bir olaya neden olur. Saraydaki konumuma bakılırsa, bu bir savaş sebebi sayılabilir.

Ve Bastian bana tam olarak Fae ve insanlar arasındaki savaşın nasıl bir şey olduğunu anlatmıştı. Ölüm. Yıkım. Hiçbir yer ve hiç kimse güvende olmayacaktı.

Kalp atışlarım icra memurunun kapıyı yumruklaması gibiydi. O gün hissettiğim korkunun aynısı içimi kapladı.

Seçenekler. Ona zehirden bahsetseydim, yine de diplomatik olarak mahvolmuş olacaktık ama yine de hayatta olacaktı. Hayatta ve buradayken edindiği tüm istihbaratla Gece Kraliçesi'nin güçlerini bize karşı yönetebilir.

Sikeyim. Hayır. Bu bir seçenek değil.

Ona baktım, bir adım ötedeydim.

Zaman tükeniyordu.

Yüzü hareketsizdi, nötrdü ama gözlerinde bir yumuşaklık titreşimi olduğuna yemin edebilirdim. Bu hüsnükuruntu olabilir.

Önemli değildi. Bastian'ın kim ya da ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama bu sonraya kalabilirdi. Şu anda onu hayatta tutmam gerekiyordu.

Bardağı düşürdüm.

Ve Bastian, lanet Bastian bir bulanıklık içinde hareket etti, bir damla bile dökülmeden yakaladı.

Doğruldu, kaşlarını çatarak bana baktı, gözlerinde belli belirsiz bir soru vardı. "İyi misin?" diye nefes aldı.

İçkiyi ondan kaptım.

"Kat, ne yapmaya çalışıyorsun?" Gözleri bana dikildi ve konuklar arasında mırıltılar yayıldı. Doğrudan kraliçeye bakmadım ama onun dikenli gerginliğinin havayı iğnelediğini hissedebiliyordum.

"Ver şu lanet likörünü bana," diye fısıldadı.

"Sakın içme."

"Şaka mı yapıyorsun? Eğer yapmazsam kraliçenize büyük bir hakaret olur ve eğer tekrar dökmeye çalışırsanız benimkine de hakaret olur. Tören mahvolur. Hatta belki de tüm bu ittifak mahvolur."

Üzerimden bir gölge geçti. Cavendish aramıza baktı, tek kaşı hafifçe kalktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Bastian'ın bakışları beni delip geçerken ağzı kıvrıldı. "Katherine de bana bal likörünü vermek üzereydi, değil mi?" Bardağı elimden çekip aldı.

Kalp atışları devam ediyor, sanki biri içeri girmek istiyormuş gibi kulak zarımı dövüyordu.

Bu ittifakı o istemişti. Tüm o toplantılarda bunun için çalışmıştı. Evet, Elfhame'in yararına olacaktı ama Albion'un da yararı yok muydu? İttifaklar böyle işlerdi.

O kaldırdıkça değişen ışık, bal likörünü altından kehribara ve soluk buğday sarısına çevirdi.

Cavendish'e göz kırptım.

Sanki ne yaptığımı anlamaya çalışıyormuş gibi başını bana doğru eğdi. Bu, düşmanın zehirlenmesini bekleyen bir adam değildi.

Seçenek kalmadı.

Saldırdım ve bornozunu yırtarak açtım.

Toplu bir nefes alış veriş korudaki havayı emdi. Bastian durakladı, bardak neredeyse dudaklarındaydı.

Cavendish'in çıplak göğsüne baktım. Kolye yoktu.

Kraliçenin casusluk şefi Lord Thomas Cavendish için çalışmadım.

Hiç çalışmadım.

Vuruşlar kesildi: kulaklarım patladı ve bilgi zihnimde net ve kesin bir şekilde çiçek açtı.

Bazı şeyler sadece hayatta kalmaktan daha önemliydi.

Ve fae-insan savaşıyla parçalanmış bir dünyada yaşamak istemiyordum. Sevdiğim insanları kesinlikle o kâbusun içinde bırakamazdım.

Ayrıca Bastian benimkinin yarım yaşanmış bir hayat olduğunu söylememiş miydi? Sadece yarım bir şey kaybediyordum, ama eğer savaş önleyecekse... uzun süredir tutunduğum dış ve tırnak kavramasından vazgeçmeye değerdı.

Bal likörünü aldım.

Yuttum.

Tatlı ve alkolik, balın çiçeksi baharatlılığı. Zehir lekesi yok.

Her kim için çalışıyorsam onun dediğı gibi.

Camı yere fırlattım, kırılması sessizliğı bozdu. Bırakın beni deli sansınlar. Casus şefinin gömleğini çoktan yırtmıştım ve Robin deli olduğumu söylememiş miydi? Eğer bu sadece bir fae lordu tarafından reddedilen aşk acısı çeken bir kadının eylemi olsaydı, savaş olmazdı.

Yüzlerce çift göz şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Bir gümüş çift, Bastian'ın tüm vücudu kaskatı kesilirken şişkinleşti, tam olarak şaşırmamıştı ama başka bir şey vardı. "Hayır." Elleri kırık camın üzerinde havada kapandı.

Ama Bastian Marwood'un düşüncelerini çözecek zamanım yoktu. Zehir etkisini göstermeden önce gözden kaybolmam gerekiyordu. Eğer biri gösterilerimin ardındaki gerçeğı fark ederse, tüm bunlar boşa gidecekti.

UnCavendish hâlâ dışarıdayken Albion henüz güvende değildi. Korudan kaçtım.

Ne kadar zamanım kaldığını bilmiyordum ama her ne olursa olsun, bunu değerlendirmeliydim.

OceanofPDF.com

I odalarima koştum, zehrin etkisinden henüz bir iz yoktu. Eğer kraliçenin casusluk şefi için çalışmıyorsam, kimin için çalışıyordum? Albion'dan fayda sağlayacak biri olmalıydı. Elfhame'in savaşta olması... ya da en azından müttefik olmaması. Elim titrerken anahtar kilitte takırdadı.

Bu şoktu, zehir değil, değil mi?

Her iki şekilde de, zamanım yoktu. Belki bir saat?

Aceleyle içeri girdim, kâğıt ve kalem aldım ve unCavendish'e bir mesaj yazmaya başladım. Ofisini davetsiz olarak ziyaret ettiğimde kilitli bulmuştum, yani öylece ortaya çıkıp onu orada bulacağıma güvenemezdim.

Yazarken zihnim karmakarışık oldu.

Bana o kadar yakından bakıyordu ki, maske takmadığını ya da sahnede zekice makyaj yapmadığını biliyordum. Az önce koruda gördüğüm yüze çok benzeyen bu yüz gerçektir.

İkizi o zaman? Yoksa sadece inanılmaz derecede benzeyen biri mi?

Cavendish'in bir ikizi olsaydı bunu bilirdi. Cavendish olmayan her kimse, gerçek adamla çalışmıyordu.

Sonra kolye vardı.

UnCavendish bunu hep takardı. Bastian bunun büyülü gücü simgeleyen bir fae sembolü olduğunu söylemişti. Karıncalanan parmaklarım kendi boğazıma doğru süzüldü. Kolyem de büyülüydü, neredeyse kesinlikle fae işiydi. Ve zehir de büyülü bir şekilde parlıyordu. Yani, Fae eşyalarına kolayca ulaşabiliyordu.

Bakışlarım nottan masanın açık çekmecesine ve işlenmiş tabancamın parıltısına kaydı.

Birbirimizi nasıl öldüreceğimizi sanıyorsun?

UnCavendish bana yalan söylemişti, o yüzden Fae olamazdı. Bekle. Bana yalan mı söylemişti?

O benim mahkemem için bir tehlike. Benim sarayım.

Bizimkine değil.

Eğer UnCavendish Şafak Sarayı'ndan geldiyse, bu yalan değildi.

Bu şu anlama geliyordu.

"Bir Dönüşen."

Normalde hikâyelerde bir hedefi öldürür ya da kaçıır ve onun yerini alırlardı. Bu adam gerçek Cavendish'i hayatta tutmuş ve o başka bir işle meşgulken ofisini işgal ederek kenarda köşede çalışmış olmalıydı. İlk karşılaşmamızda, ben onu taht odasında gördükten hemen sonra ofisinde belirmemiş miydi? Yine de telaşsız görünüyordu.

UnCavendish'e zehirle ilgili bir sorun olduğunu söyleyen mesajı bitirdiğimde ellerim karıncalanmaya başlamıştı.

Sonuna kadar dayanamayabilirim.

Göğsüm gerildi, sadece bir zamanlar kalbimin olduğu yeri değil, onun yerini alan keskin dikenleri de ezmekle tehdit etti.

Bir not daha yazdım, bu seferki çok daha kısaydı.

E. Cavendish'imiz Cavendish değil, Albion'un düşmanı.

Eğer bunu çözmeden ölürsem, en azından Ella uyarılmış olacaktı. Onun da benimle aynı adam için çalıştığını biliyordum, çünkü bana kolyeyi hep onun taktığını söylemişti. Ben onu durduramasam bile o durdurabilirdi. Notu iç çamaşırı çekmeceme sakladım. Ella eşyalarımı toplamama yardım etmek isteyecekti ve skandal yaratan iç çamaşırını başkasının görmesinin bana acı vereceğini biliyordu.

Tabancamı aldım, doldurdum ve aceleyle batı koridoruna ve mesajımı bıraktığım ejderha döşemesine gittim. Birileri onu izliyor olmalıydı. Merakımdan, bilgi bıraktıktan bir saat sonra o noktayı kontrol etmişim ve çoktan toplanmıştı. Bugün, planının yerine oturmasıyla birlikte, bırakma noktasını yakından takip etmek için daha fazla nedeni vardı.

Kalp atışlarım yavaş ve gürültülü bir şekilde köşeyi döndüm. Tabancamı, koridorun cilalı çelikten yansıyan bozulmuş halini görene kadar eğdim.

Eğer kimse gelmezse, planım suya düşerdi. Gerçekten.

Bekledim. Koridorun sonundaki dede saati *tik-tak* ediyor, her saniye sonsuza dek kayboluyordu.

Sonunda, diğ er uçta tanıdık bir şek il belirdi. Kestane rengi kahverengi saçlı, hizmetçi kıyafetli. Webster.

O sadece burada olabilir-
durdu, eğildi ve kaldırdı. UnCavendish için
çalışıyordu.

Uyuşmuş parmak uçlarımla göğsümü ovuşturdum. Ona kişisel sırlarımı anlatmamıştım, hayır, ama ona başka türden bir gerçeği söylemiştim. Bitkilere olan tutkumu paylaşmıştım; güller hakkında ağdalı sözler söylemiştim. Bu yanı mı görmesine izin vermiştim.

Ve başından beri beni gözetliyormuş.

Ne zaman bahçeye gitsem karşıma çıkmasına şaşmamalı. Perry'nin yorumundan sonra bana karşı bir düşkünlüğü olduğunu düşünmüştüm.

Belki de ölmek üzere olduğum içindi, ama ihanet beklediğimden daha derin bir yara açtı ve göğsümdeki acıyı artırdı.

Çarpık yansımanın içinde doğruldu ve geldiği yöne doğru aceleyle geri döndü.

Ardından yüzümü ovuşturdum. Artık o da karıncalanıyordu ve kalbimin yavaş yavaş atması normal değildi.

Ve o acı... ihanet değildi. Lanet olsun.

"Dayan Kat," diye fısıldadım. "Sadece biraz daha."

Webster'ın kaybolduğu köşeden önceki kavşağa ulaştığımda, karanlık bir figür yoluma çıktı.

"Leydi Katherine." Prens Valois bana gülümsedi ama kaşları birbirine kenetlenince bu gülümseme kayboldu. "İyi misiniz? Çok solgun görünüyorsunuz."

"Ben iyiyim. Sadece ihtiyacım var-"

Karnımın derinliklerinde acı nefesimi kesti. Soluk alıp vermek dışında ses çıkarmadım ama karnımı tutmak zorunda kaldım. Sanki bir şey karnımı yırtıyormuş gibi hissediyordum.

"*Madam!* İyi değilsiniz." Sıcak eller omuzlarıma kapandı ve beni geldiği yöne doğru geri götürdü.

Takip etmek istedim. Sıcaklık rahatlatıcıydı. Sıkı ve güvenliydi.

Ama Cavendish'i durdurmazsam hiçbir yer güvenli olmayacaktı. "Bu . Sana bir doktor bulmalıyız. İşte, izin ver-"

"Hayır." Tabancamın namlusu göğsüne dayandı.

Gözlerini kırıştırdı, kaşları çatıldı. "Anlıyorum."

"Özür dilerim." Geri çekildim, silahım hâlâ ona doğrultulmuştu. Birkaç derin nefesten sonra acı, doğrulmama yetecek kadar azaldı. "Bu atış başkası içindi ama beni durdurmana izin veremem."

"Ne yapmanı engelleyeceğim?"

Başımı salladım, şimdi köşedeydim. Acı, keskin bir nokta gibi karnıma doğru ilerliyordu. "Kuzey koridorundan uzak dur. Ben... Lord Cavendish görüldüğü gibi olmayabilir."

Arkamı dönmeden önce gördüğüm son şey onun şaşkınlık dolu bakışlarıydı.

Başım çarparak, göğsüm sıkışarak koştum ve Webster'ın Cavendish'in ofisinde kaybolduğunu görmek için tam zamanında kuzey koridoruna ulaştım.

Nefes nefese bir oyukta bekledim. Bu kadar nefessiz kalmamalı ya da bu kadar ter içinde yıkanmamalıydım. Her kalp atışı bu kadar acı verici olmamalıydı.

Akonit içime doğru ilerliyordu, sinsî dalları damarlarımda .

Bekledim.

Ve

bekledim.

Webster dışarı çıkmadı.

Tamam. UnCavendish'le olduğu kadar onunla da yüzleşmek zorundaydım. Onun da gerçek casusluk ustası için çalıştığına inanması gerekiyordu. Gerçeği ortaya çıkardığımda, sahtekarla mücadele etmeme yardım edecekti.

Tabancamı kurduğumda çıkardığı tıkırtı koridorda yankılandı.

Cübbemin kabaran koluna sakladığım bu silahla Cavendish'in ofisine son kez girdim.

I gibi dramatik bir giriş olmadı. Midem tekrar spazm geçirmek için tam o anı seçti ve acının ağırlığı altında sendeledim.

UnCavendish şömineden döndü, bir şamdan üzerinde Şömine rafı onu arkadan aydınlatarak yüzünü gölgede bıraktı. "Bu kadar çabuk gelmeni beklemiyordum. Mesajınızı daha yeni aldım."

İçimden çıkmak isteyen iniltiye karşı dişlerimi sıkarak odaya baktım. Webster'dan iz yoktu. Belki de gizli bir kapıdan çıkmıştı?

UnCavendish çenesini kaldırdı ve kokladı. "Neden akonit kokusu alıyorum?" Gözleri büyüdü, yarım saat önce korudaki adamda gördüğüm kontrollü şaşkınlıktan milyonlarca kilometre uzaktaydı. "Zehri sen mi döktün?"

"Soruları ben soruyorum." Tabancamı ona doğrulttum. "Sen de kimsin be?"

Bir süre daha şaşırdı, sonra dişleri yumuşak bir kahkahayla parladı. "Düşündüğümden daha zekiymişsin. Beni ne ele verdi?"

"Kolye. Şimdi , değil mi?"

"Ah, tabii ki." Gömleğinin yakasını çekiştirerek açtı ve altının o belirgin parıltısını ortaya çıkardı. "Lanet olası şey. Bu formu bu kadar uzun süre koruyabilmek için bir güç kaynağına ihtiyacım var."

Bu form, o zaman... "Sen bir Dönüşen'sin. Ve..." kontrol ettim ama burada sadece ikimiz vardık. "Sen Webster'sın."

Gülümsemesi yavaştı, memnuniyetle zalimlik arasında bir yerdeydi. "En azından artık bundan kurtulabilirim."

Bir titremeyele vücudu dalgalandı. Saçlarının kahverengisi şimdiye kadar gördüğüm her renkten geçerek küllü beyazda karar kıldı. Ella'nın iskambil kâğıtlarını karıştırırken çıkardığı sesler gibi, giysileri de titreyerek teniyle birleşti ve sonsuz renkler arasında gidip gelmeye devam etti. Sonunda koyu kömür grisinde karar kıldı.

Karşımda Cavendish'in şeklinde ama ters çevrilmiş siyah-beyaz bir görüntü olarak duruyordu. Sinir bozucu gözleri beni kıstırmıştı; beyazlar siyah, göz bebekleri beyazdı.

"*Bunun* bakımı çok daha kolay."

Taktığı tek şey kaplan gözünün ışıltı ışıltı parladığı kolyesiydi.

"Nasıl? Nasıl olur da gerçek Cavendish'in yanında fark edilmeden yaşayabilirsin?"

"Zekice davranarak tabii ki." Alay etti. "Koridorlarda onun gibi dolaşmadım, kazara gerçek kişiyle karşılaşmaya hazırdım."

O halde Avice'in ziyareti sırasında işimi ihmal ettiğim için beni azarlayan adam gerçek Cavendish'ti. Neden durup onunla biraz daha konuşmamıştım? Ona bir soru sorsaydım, yanında çalıştığım adamın o olmadığını anlayabilirdim. Ama tabii ki, unCavendish tam da bu yüzden ona toplum içinde asla yaklaşmamamı söylemişti. Tabancamı sıktım.

"O zaman koridorlarda nasıl dolaştın?"

"Hizmetçileri kimse görmüyor." Ağzı kıvrıldı ve parlak siyah dişleri ortaya çıktı. "Webster bunun için ve sana göz kulak olmak için çok kullanışlıydı. Cesedini bulduklarında işler biraz riskli bir hal aldı. Neyse ki ceset kimsenin teşhis edemeyeceği kadar çürümüştü."

Midem döndü ve bir başka acıya yol açtı. Alnımdan ter boşanırken dişlerimi sıktım. Zavallı Webster. O gerçek bir insandı, bir hayatı ve geleceğe dair umutları olan biriydi. "Sırf onun yerini almak için onu öldürdün."

"Harcanabilir biriydi." Omuz silkti. "Eğer onu odana davet etseydin en sevdiğim formum bile olabilirdi." O tuhaf gözler vücudumda gezindi. "Ama yemi yutmadığın için karar veremiyorum. Ben seninle oynarken Cavendish'i oynamak mı daha iyiydi yoksa sevgilisinin yüzünü takarken bir kadının hayatını boğmak mı?"

Kanım dondu ve kalbim garip bir şey yaparak irkilmeme neden oldu. "Langdon... Onun gibi davranarak Lara'yı o odaya çektin. Onun şeklindeyken onu öldürdün."

Yüzü titreyerek Langdon'ınkinin siyah beyaz bir versiyonuna dönüştü ve tıpkı piknikte olduğu gibi bana bakarak alay etti. "İstersen seni Piç'in şeklinde öldürebilirim?" Sırıtarak ürperdi ve yüzü tekrar değişti. Bir an için Bastian bana bakıyordu. "Hayır mı? Bu fikri beğenmişe benzemiyorsun." Başını salladı ve bir kez daha Cavendish olmaktan çıktı. "Bu bana çok fazla seçenek sunuyor." Yıldız kolyesini parmakladı ve çıplak göğsüne düşürdü.

Boğazımın çukurundaki inci otu kolyesine dokundum. "Ten teması." Sadece saklamak için değil, güçten faydalanmak için de gömleğinin altına takmak zorundaydı.

Başını eğdi. "Ten teması. Çok şey öğrendin, Katherine. Garip bir şekilde seninle gurur duyuyorum. İlk karşılaşmamızda karşımda duran, saray adabından bihaber, yanakları gözyaşlarıyla dolu kadından ne kadar büyümüşsün bir . Ve şimdi buradasın." Yaklaştı.

Bunu daha önce nasıl görmedim? Bu ölümcül zarafet insana ait değildi. Ya da belki de hep saklamıştı ve artık saklamaya zahmet etmiyordu.

"Kendi gizemini çözüyorsun. Beni o küçük silahla tehdit ediyorsun. Dönüşenlerin Fae olduğu ve Fae'lerin sadece silahla öldürülebileceği kısmını atlamış olman çok yazık-"

"Demir, akonit ya da fae işi silahlar." Ona silahın yan tarafını gösterdim, insan yapımı olamayacak kadar karmaşık saat mekanizmasını gösterdim.

Kıpırdamadan durdu, gözleri gerçek bir şaşkınlıkla daha da büyüdü.

Ama zafer yerine sadece acı hissettim. Beni ikiye , gözyaşlarımı gözlerimin kenarlarına itti. Bir iniltiyi bastırdım, ona acımı duyma zevkini tattıramazdım. "Fae-worked, arsehole," diye homurdandım. "Şimdi geri çekil."

"Hmm." Gözlerinin etrafındaki deri kırıştı ama geri adım atmadı. "Kedinin pençeleri var. Ne kadar hoş. Ben de senin çaresiz ve bilgisiz olduğunu düşünüyordum. Ama..." Kaşları, ağzının köşeleri aynı şeyi yapmadan bir saniye önce kalktı. "Ama *bu koku*." Kıkırdadı, ses kulaklarımda tekrar tekrar çınlayıp yankılanarak başımı döndürdü. "Ah, seni aptal kız. Zehri almışsın. Tenebris'in yiğit piçini öldürdüğün için ani bir vicdan azabı mı çektin?"

"Cavendish olmadığını fark ettim." Sadece konuşmak bile sırtımdan aşağı ter dökmeme neden oldu. Oda dönüyordu, nabzım gibi yavaştı. "Bunun savaşa neden olacağını fark ettim."

"Ve başka türlü içmesini engelleyemediniz, bu yüzden kendinizi zehre atıp onun için içmek *zorunda mı kaldınız*? Ne kadar romantik. Ne kadar trajik." Bir adım daha yaklaştı ve ben de yaslanacak bir şey bulduğum için şükrederek masaya doğru geri çekildim.

"Yine de," diye devam etti, "o ilk gün karşımda duran kadından daha fazlasını beklemiyordum. O kadar çaresizdin ki, benim dokunuşuma bile dayanamadın." Garip beyaz gözleri beni takip etti, saçlarımda ve cübbemin düşük yakasında oyalandı.

Yine de bir kol mesafesinden uzak duruyordu ve ben buna sevinmiştim. Ellerimdeki uyuşukluk yayılmıştı ve artık tabancayı tam olarak hissedemiyordum. Eğer vurursa, muhtemelen elimden düşecekti.

"Seni kendisi için zehir almaya bu kadar kolay ikna etmesine şaşmamalı." Alay etti, küçümseme burnunun kırışıklığında yazılıydı. "Seni umursamayan, seni asla sevmeyecek bir yaratık için kendini öldürmek. Ne kadar üzücü. Ne kadar acınası."

"Yanılıyorsun." Bastian bana aşk için verilen savaştan bahsetmişti. Dişlerimi sıkarak çenemi kaldırdım. "Fae'ler sevebilir."

Güldü ve parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirdi. "*Fae*'lerin aciz olduğunu kastetmiyorum. Piç kurusu demek istedim. Babasını öldürdüğünü ve bunun için üzgün bile olmadığını biliyor musun?" Dilini şaklattı, başı titriyordu. "Böyle bir canavar mı? Hayır, sevemez. Umursayamaz. Babası için değil. Saçların, o tatlı kıvrımların, o güzel yüzün ne kadar hoş olursa olsun, kesinlikle senin için değil. Ah canım" -başını eğdi- "gerçi şimdi solgun görünüyor."

Yanılıyordu ve belki de incinmiş halimle ben de yanılmıştım. Bastian'ın yüzünde duygu görmüştüm. Babasının ölümünden duyduğu pişmanlığı, bunu kasten yapmış olsa bile. Odasında benimle ilgilenmiş, benim için korkmuştu. Onda bunları okumuştum.

Ama unCavendish solgunluğum konusunda haklıydı. Ölüyordum. Bundan kaçış yok.

Önce bir şey yapabilirim.

"Pekala, iç bakalım." Tabancamı göğsüne doğru salladım. Başı daha iyi olurdu ama kollarımdaki bu titremeye nişan alacağıma güvenmiyordum. "Çünkü göreceğin son şey bu olacak."

Parmağımda bir parça his kalmıştı. Tetiği sıkmasını söylediğimde kıvrıldı. Ama aynı anda içimdeki sızı da sıkıştı.

Saf, beyaz-sıcak bir acı. Beni kör etti, bedenimi ele geçirdi. Tabancamın ateşlenmesiyle birlikte odayı bir çılgılık doldurdu.

Ancak gözümü kırıştırıp kendimi masaya tutunmuş ve nefes nefese bulduğumda benim olduğunu fark ettim.

UnCavendish hâlâ önümde duruyordu. Göğsü yırtılmamıştı ve kanamıyordu. Sadece parmaklarının arasından ince bir soluk gri kan damlasının sızdığı koluna bakıyordu.

Ölümçül bir atışı kaçırmıştım.

"Seni küçük orospu." Bakışlarını bana çevirdi ve ilerledi. "Bu gerçekten acıttı."

"Yeniden doldur," diye fısıldadım, sanki bu bedenimin bana itaat etmesini sağlayacakmış gibi. "Doldur."

Eğer bunu yapabilirsem, bu zehir beni bitirmeden önce onu bitirme şansım olabilirdi.

Babam Avice ve bana tabancalarımızı hediye ettiğinde, saniyeler sürene kadar doldurma alıştırmaları yaptırmıştı. Uykumda bile yapabiliyordum.

Parmaklarım kasılırken barut şişesi ve fişek masanın üzerine döküldü. Oda eğrildi ve büküldü. Dişlerimin arasından hava emerek ve midemde kıvranan acıyla savaşımaya çalışarak şişeyi tuttum. Kaybedeceğim bir savaştı, biliyordum ama kazanmama gerek yoktu. Sadece zamana ihtiyacım vardı.

Görüş alanımın kenarında siyah lekeler belirdi ve çürüme gibi yayıldı.

Barutu namludan aşağı ve tavaya döktüm, tabancaya olduğu kadar masaya da bulaştı.

Neredeyse. Neredeyse.

Çantadan bir kurşun top salladım, ama kollarım aynı maddeden yapılmış gibi battı.

Silah sinirli parmaklarımdan kaydı. Masanın üzerinde çıkardığı gümbürtü, kalan saniyelerimi sayan büyükbabamın saatinin gümbürtüsü gibiydi.

Ancak bunu bir başkası takip etmedi.

Acı beni pençesine aldı, omurgamı gerginleştirdi, dünyayı yok etti, karanlığın yaklaşmasına izin verdi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama gözümü kırptığımda kendimi yerde buldum, tabancamdan eser yoktu, Cavendish başımda dikiliyordu.

Yüklemeyi başaramamıştım. Onu durdurmayı başaramadım.

"Sana değer verdiğini sanıyordun." Başını salladı, beni incelerken gözlerinde neredeyse hüznü bir şey vardı. Eli belindeki hançere gitti ama çekmedi. "Aptal, aptal kız. Sana anlatmaya çalıştım."

Ona baktım, her nefes alışım bir çabaydı, nabzım tökezliyor ve atlıyordu.
İşte buydu.

Silaha ihtiyacı yoktu, sadece zehrin beni almasını izleyebilirdi.

Bir ses vardı, kapı mı açılıyordu? Başımı çevirecek gücüm ya da bedenim
üzerinde kontrolüm yoktu.

"Ona dokun ve öl."

OceanofPDF.com

UnCavendish'in kahkahası kulaklarımda buz gibiydi. Vücudumu saran soğukla birleşti.

Anlamak çok daha yavaş ilerledi. O sesi tanıyordum.

"Çok geç, piç kurusu. Ona zaten defalarca dokundum." UnCavendish başını kaldırdığında geniş bir gülümsemenin kenarını yakaladım. "Ve onun hayatını kurtarmak için çok geç kaldın. Türünün geri kalanı gibi o da çoktan yarı ölü."

Daralan görüş alanımın en ucunda, siyah saçlar, kaynayan gölgeler ve gerçekten çok iyi tanıdığım bir yüz.

Bastian. Çene katı. Gözler soğuk ateşle yanıyor.

Ona bakmak acı veriyordu. Yaşıyor. Acı çekmeden. Ve o kadar güzeldi ki, kekeleyen kalbimi kırdı.

"Bir Dönüşen." Sesi . "Bilmeliydim." Ayağa kalkmak zorundaydım. Burada yatmak çok savunmasızdı, çok işe yaramazdı.

Denedim. Tek başarabildiğim kolumu yavaşça kaldırmaktı ve bu bile acı vericiydi.

"Bunu çözemedin mi?" UnCavendish başını eğdi. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Birinin bize karşı çalıştığını biliyordum. Sadece kim olduğunu bilmiyordum." "Ve asla . Buna tanıklık edecek kimse olmayacak." Bir tıslama ile

UnCavendish masadan bir şey aldı. Ancak altın kakmalı geyik görüldüğünde bunun benim tabancam olduğunu anladım.

Namluyu çıkardı ve kısmen doldurduğum kurşunu bastırdı, bana dik dik bakarken koluyla ilgili mırıldandı. "Yakında ölecek, ve bu

Senin de burada olman oldukça uygun. Anlatması çok kolay bir hikâye. Terk edilen aşık zehir alır ve onu reddeden adamı vurur." Sopyayı masanın üzerine fırlattı.

Bastian onu durdurmak ya da yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı. Belki de onu yolda tehdit ettiğim silahın aynısı olduğunu fark etmemişti. Ona söylemeye çalıştım ama acı boğazımı yakaladı ve boğuk bir çığlığa dönüştü.

Kıpırdandı, gözleri bir an için bana kaydı. "Hayır, hikayenin böyle devam ettiğini sanmıyorum."

"Öyle değil mi? O ölüyor, piç kurusu. Ne yazık ki onu becerirken o güzel alev saçlarını hiç tutamadım." UnCavendish bana uzun uzun baktı. "Ama casusuma bu kadar aşık olduğunu bilmek? Bu her şeyi telafi eder." Bakışları Bastian'a kayarken dudaklarında geniş bir sırıtiş belirdi.

Gerginlikten titreyerek sessizce durdu.

Bu sessizlik , unCavendish'in ifadesi bozuldu. "Burada yatmış ölüyor olmasından pek de endişeli görünmüyorsun. Saplantının, sahip olduğun şeyi elinde tutmak istemene neden olacağını düşünmüştüm. Yine de burada benimle dünyadaki tüm zamana sahipmişsin gibi konuşuyorsun." Tabancamı kurdu.

Bastian şimdi gülümsedi. "Çünkü arkanızdan gelirken zaman kazanmak için oyalanıyordum."

, unCavendish seğırdi. "mı? Ama sen-" Boğazından çelik fışkırdı. Üzerime soluk kan yağdı.

İçinde ve mide bulandırıcı Döndür . ve
Oda, Bastian's yüz tezgâhlanmış UnCavendish'in omzunun
üzerinden.

Dublörü.

Acımasız bir zevkle dişlerini göstererek bıçağı büktü ve çekip çıkardı.

UnCavendish gurgled, anlaşılmaz kelimeler
kabarcıklanma itibaren Ağzını. Yarayı bir
arada tutabilecekmiş gibi boğazını sıktı.

Ama benim için hiç umut olmadığı gibi, onun için de hiç umut yoktu. Hareketsiz kaldı.

Dünya Dönüşen'in kanı gibi griye döndü. Sonra kapıdaki Bastian yanımdaydı, beni göğsüne yaslamıştı, diğer benliği ise UnCavendish'in cansız bedenini masanın üzerine bırakmıştı.

"Kat?" Beni sarstı, iri gözleri yuvarlanan gözlerimin arasında geziniyordu. "Seni aptal. Seni güzel, lanet olası aptal."

Tavana, yüzüne düşen saçlara, konuşurken mükemmel dudaklarının hareketine odaklanmaya çalıştım. Ama beni sabitleyen tek şey gözleriydi. Loş odada, tepemdeki ikiz ay gibi parlıyorlardı. Bu aptalca düşünceye bir kahkaha attım.

Başımı kavradı ve tünel gibi olan görüş alanımın tamamını doldurana kadar yüzümü kendine yaklaştırdı. "Bunun olacağını bilmiyor muydum sanıyorsun?" Sesi boğuklaştı. "Sence hazırlıklı değil miydim?"

"Ben... anlamıyorum." Her biri acı veren kelimeleri çıkarmak için tüm gücümü harcadım ama yine de zar zor duyulacak şekilde gıcırdadılar.

Gözleri parlayarak yanaklarımı okşadı. Keşke hissedebilseydim. Başını sallarken burun delikleri alevlendi. "Törenden önce panzehiri aldım."

Panzehir. Akonit için.

O zaman onu zehirlemeye çalıştığımı biliyordu ve beni pençesine alan da buydu.

"Özür dilerim." Göz kapaklarım sarktı. "En azından onu durdurduk... Herkes güvende."

Güvendesiniz.

Keşke parmaklarımda hâlâ biraz his olsaydı. Yanağını son bir kez daha okşar, kirli sakalının sinirlerimde bıraktığı izi yazar, anısını da yanımda götürürdüm.

Acı beni sıktıkça oda daha da karardı. Çığlık kulaklarımı deldi ve etrafımda Bastian'ın tutuşu sıkılaştı.

"Hayır. Hayır! Henüz ölmene izin yok." Beni sarstı ve gözlerimi zorla açtım. Nefesim yetseydi bunun için de ona küfrederdim. "O şey öldü ama başka biri için çalışıyordu."

Ben yükselirken her şey dönüp duruyordu. Sanki ben odanın içinde değil de oda benim etrafımda hareket ediyordu. Ne kadar tuhaf. Ne kadar komik.

Elinde asılı kaldım, çok ağır, çok yorgundum, kalbimin her atışı arasında uzun anlar vardı.

Tahta bir şeyin gümbürtüsü ve bir hareket hissi vardı ama gözlerimi bir an daha açık tutamadım.

"Kat? Hayır, sakın bunu vazgeçmek için bir bahane olarak kullanmaya kalkma. Sana hâlâ ihtiyacım var."

Onun sözleriyle kaybolup gittim.

I varoluşun içinde ve dışında sürüklendi. Anlar, görüntüler, sesler geldi ve gitti, bazılarına anlam verebildim.

Bastian'ın yüzü, gözleri geniş ve kırmızı çerçeveli. Hakkında her şey onu sıkı ve sarsıntılı.

Asher, ağzı ve kaşları çatık, kahverengi teni kül rengi, başını sallıyor.

Çarpışma. Kırılan camın yüksek tınısı.

"Kesin şunu! Hiç kalmadı. Bugün sonuncusunu da aldın."

"Biraz daha yap."

"Bir hafta sürer, Bastian. Hazırladığım bir parti var ama günlerce hazır olmaz. O zamana kadar da ölmüş olur."

O zamana kadar ölmüş. Kız. Beni

kastediyordu. "Bir şeyler olmalı."

Vücudumun dışı soğuk, ortası yanıyor, dürtülüyor ve . Hava ciğerlerimde hırıltılı.

"O... iyi görünmüyor. Panzehir olmadan..." Ben karanlığa gömülürken onların sözleri de kayboldu.

Koyu siyahta hiç acı yoktu. Burada kalabilirdim, hiçliğin içinde yüzebilirdim. Bu bir merhametti, gerçekten.

Ama bir şey beni sarstı. Acı, saflığın ötesinde, kör edici, sağır edici. O bendim ve o da bendim.

Çılgılık atarak kendime geldim.

"Özür dilerim aşkım." Az sonra Bastian'ın sesi çatallaştı ve burkulmanın onun kolunun omuzlarıma dolanmasından kaynaklandığını fark ettim. "Çok özür dilerim. Ama oturup bunu içmen ."

"Sence yapabilir mi?" Asher'ın yüzü, gözyaşlarının çarpıttığı bir şekilde gözümün önüne geldi.

"Elbette yapabilir. O güçlüdür. Bundan daha kötülerine de katlandı."

O kadar emin değildim. *Hiçbir şey* bundan daha kötü olamazdı. Normalde acıya rağmen sessiz kalabilirdim ama bu kontrolümü yok etti.

Dudaklarıma bir şey bastırdı ve ben de içtim.

Acıydı. Tanıdık. "Kahve mi?"

Asher'ın kaşları havaya kalktı. "Konuşabilirsin. Evet, kahve. Kalp atış hızını yükseltmem gerek."

Midem ılık sıvının etrafında kasıldı. "Ben-"

Beni iki büklüm ederek geri geldi. Neyin içine kustuğumu bile bilmiyordum, sadece ruhumun üzerinde jiletler geziniyormuş gibi hissediyordum.

Odaya olan hakimiyetimi kaybettim ve tekrar uçup gittim. Ama bu sefer, karanlığın üzerinde kekeleyen görüntüler oynuyordu.

Dikenli dallar inanılmaz bir hızla büyüyor, kendi üzerlerine kıvrılıyor, üzerime sürünüyor, beni felç ediyor.

Belki o kadar da kötü olmazdı. Ölüm. Bastian haklıydı, uzun zamandır yarı ölüydüm. Şimdi yolun geri kalanını unutuluşa doğru batırabilirdim.

Siyah güller tomurcuklanıyor, çiçek açıyor, ölüyor. Ölüm çok doğaldı.

Yarım kalan hayatımda hiçbir şey başaramamıştım. Mülkü bile kurtaramamıştım. Morag ve Horwich evsiz, işsiz kalacaklardı.

Tuzağa yakalanmış bir hayvanın uzaktan gelen çığlığı vardı. Karışık dallar arasında kızıl saçlar gördüğümü sandım, sonra tısladılar, çatallı dilleri yılanı dönüşürken havayı tattı.

Gerçek değil. Gerçek değil. Kıvranan bedenlerinin ortasında küçük bir benlik adası hareketsiz duruyordu. Ona sarıldım, berrak sesini dinledim.

"Kitap," diye mırıldandım sayıklamalarımın arasında bir yerlerde.

"Şşş, aşkım." Alnıma bir ağırlık çöktü. "Gücünü sakla. Bununla savaşmak için ona ihtiyacın var."

Ağırlığın altında battım, gri, siyah, beyaz, hiçbir şeyin içinden düştüm, yılanlar parmak uçlarımı yaladı. Ama gidemezdim. Ona söylemem gerekiyordu.

Sonunda ağzımı tekrar hareket ettirebildiğimi fark ettim. "Sat..." Gözlerimi kırptım. "Kitap."

Işık farklıydı ve Bastian'ın yüzü diğer tarafımdaydı, sanki sadece kelimeler arasında göz kırpmamışım gibi.

Başını salladı, yüzü buruşmuştu. "Yine mi bu?"

"Parayı Morag'a götür." Bu mülkü kurtarır.

Bu yeterli olurdu.

"... Daha önce hiç Fae'den insana geçmemiştim. Olur mu bilmiyorum-

" "Yap şunu."

Göz kapaklarımın arkasında bir parıltı yandı ve ardından kolumda keskin bir acı hissettim. İrkildim ama biri bileğimi yakaladı.

Gözlerimi açmayı başardım.

Kan. Tüpler. Kolumda bir şey vardı. Vücudumun geri kalanına kıyasla dar, keskin bir acı, sanki bir düzine merdivenden yuvarlanmışım gibi hissettiriyordu. Ona uzandım ama bileğimi de soğuk bir şey sardı.

"Kat?" Bastian'ın yüzü üstümdeydi. Gülümsedi ama yüzündeki gerginlikte kırılğan bir şey vardı. "Merhaba aşkım." Tenimin uyuşukluğuna bir sıcaklık gölgesi uzandı. "Seni görmek çok güzel."

"Ellerimi ve ayaklarımı hissedemiyorum."

"Her şey . Yakında iyileşeceksin. Asher seni iyileştiriyor."

Bir şey dirseğimin kıvrımını gıdıkladı, az önce acıyan aynı noktayı. Bakmak için başımı kaldırmaya çalıştım ama hareket edemedim. Gözlerimi sadece koluna saplanmış bir tüpün içinden geçen kıpkırmızı bir izi takip ettirebildim. "Neler oluyor?"

"Sana kanımı veriyorum."

"Hmm."

Rahatlatıcı siyahlık içeri girdi. "Hayır, hayır, hayır. Kat? Burada kal."

Sese sarıldım. O sesi *seviyordum*. Uyuşmuş halimde bile, içime yayılan sıcak ve yatıştırıcı bir merhem gibiydi. Damarlarımdaki acıyı, kırık bir harabeye sahip çıkan sarmaşık gibi geri itti.

Göz kapaklarım çırpınarak açıldı ve çabamın hayatımda gördüğüm en muhteşem adamla aldım.

"İşte bu kadar." Burnu benimkinden bir santim uzaktaydı. Yanağımı avuçladı, beni bu odada, ışığın içinde tuttu. "Güzel. Burada benimle kal."

"Bastian?" Ona doğru uzanacaktım ama bir şey hâlâ bileklerimi kavırıyordu.

"Benim. Buradayım. Seni bırakmayacağım."

Yapmam gereken... Karmakarışık düşüncelerimi eleyerek yapmam gereken şeyi aradım. Önemli bir şey. Düşmeden önce söylemem gereken bir şey.

tekrar karanlığa.

Ah. *İşte.*

"Özür
dilerim."

"Özür gerektirecek bir şey yok, aşkım. Hiçbir şey için endişelenme.
Dayan, seni iyileştireceğiz." "Çok
yorgunum..."

Gözümü kırptığımı sandım ama gözlerimi tekrar açtığımda kolumdaki o keskin iğne izi gitmişti ve bileklerimi hiçbir şey tutmuyordu.

"Uyandı," diye seslendi .

"Bu iyiye işaret. Onu bu şekilde tutmaya çalışın."

Acı... gitmişti. Derin bir nefes aldım, ciğerlerimin esnemesinin ve havanın serinliğinin tadını çıkardım. "Yaşıyorum."

"Öylesin." Elimi sıktı. Sıcaklığı, parmaklarının dibindeki nasırları, hatta uzun süredir elimi tuttuğunu gösteren hafif sızıyı hissedebiliyordum.

Her şeyi
hissedebiliyordum.

Suçluluk da dahil.

Bunu neredeyse Bastian'ın başına getirecektim. Her ne olursa olsun, beni ne kadar aptal yerine koyarsa koysun, onu önemsemekten vazgeçmemiştim. Savaşlar ve ittifaklar bir yana, onu bu şekilde incitmiş olsaydım kendimi asla affetmezdim.

"Çok özür dilerim."

Tek kaşını kaldırdı. "Özür dileyecek bir şeyin olmadığını söylemedim mi?"

"Ama seni gözetledim."

Başını salladı, gözlerini büyütmesine ya da kaşlarını kaldırmasına şaşırmadı. UnCavendish'in ofisinde yeterince şey duymuş olmalıydı.

"Ve neredeyse seni zehirliyordum."

İfadesi karararak bir öfkeye dönüştü. "Keşke yapsaydın."

"Ve çok ama çok üzgünüm." Gözyaşlarım gözlerimin arkasını itti. "Sana söylemeliydim ama..." Sesim çatallaştı. "Çok korkuyordum. Beni öldüreceğini düşündüm. Mülkü kaybedeceğimi düşündüm. Kaçamadım."

"Şşş." Başını salladı. "O artık ölü. Sana zarar veremez. Sadece iyileşmeye odaklanmanı istiyorum, böylece kimin için çalıştığını bulabiliriz. Anladın mı? O öldü diye sorumluluklarından kaçıp başka bir yere kaçamazsın. Sana ihtiyacım var."

Nefes verişim neredeyse bir kakhaha gibiydi ama göğsüm sıkıştı. "Şu anda pek faydalı olduğumu sanmıyorum."

Gülümsemesi parladı, az önce damarlarıma yayılan his kadar sıcaktı. "Benim için faydalısın." Alnımdan öptü ama... hissedemedim.

Gözlerimi kırptım, göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

"Kat?"

Karanlık, nemli toprak gibi üzerime çöktü. "Özür dilerim."

"Bunu zaten söyledin."

Başımı sallamaya çalıştım ama . "Bu şey için... ." "Kahretsin. Asher?"

Neler oluyor?"

Asher üzerimde belirdi, gözlerimi açık tutup içlerine baktı. Yüzü allak bullak oldu. "Büyüm panzehiri kan naklinden önce senin kanında sabitledi, ama... onun kanında yapışmıyor." Başını iki yana salladı. "Sadece geçici bir etkisi var. Dönüşen zehre bir şey yapmış olmalı ki... Bilmiyorum, panzehire bir şekilde direniyor mu?"

Sözlerine dalıp gittim, gözlerim kapandı.

Bir şey beni sarstı. "Hayır, Kat. Lütfen. Bana bak." Bakışlarını tuttuğumda Bastian onaylar gibi bir ses çıkardı. "O zaman ona kanımdan biraz daha ver."

"Sadece çok fazla var. Eğer kanını kurutursam, bu seni öldürür." "Eğer o ölürse, bu beni öldürür."

Göz kapaklarımı açık tutmak için mücadele ettim. Tanrım, ne kadar ağırlardı.

Bastian başını salladı, hareketleri dalgalanıyordu. "Bir yolu olmalı."

"Benden ne yapmamı istiyorsun Bastian?" Bir hayal kırıklığı notası Asher'ın sesi. "Zehri iyileştiremem. Bu benim yeteneklerimin ötesinde. Luminis'in şifacıları bunu yapabilir ama-"

"O zaman onu oraya götüreceğim."

"Peki ya kocası? Majesteleri onun izni olmadan sınırı geçmenize izin vermez."

"O zaman ben alırım." Bastian bir muhafız için bağırdı, yavaşlayan kalp atışlarım arasındaki boşluklarda kaybolurken sesim soldu.

A Bir sonraki farkındalığımda Sher konuşuyordu, alçak sesi rahatlatıcıydı. Kolumdaki o acı noktası geri gelmişti. Hareket edemiyordum ama derimin altında bir sıcaklık oluşmuştu.

"... Ben diplomatik karmaşayı temizlemek için kalacağım."

"Ne karmaşası?" Bastian homurdandı. Beni bırakmayacağına söz vermişti ama az önceki konuşmamız birbirimize sürtünen parçalardan başka bir şey değildi.

"Dinlemiyor muydunuz? Buraya neden geldiğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Sadede gel, Asher."

"Kraliçeleri benimle evlenmeyeceğini söyledi. Büyüsü o kılıç tarafından uyandırıldı. Kış bahçesindeki bitkiler. Hâlâ açan güller... Fark etmeliydik. Gücünü desteklemek için evlenmesine gerek yok. Artık kendi gücü var."

"O zaman ben Tenebris'e dönerken tamir et."

Sessizleştiler ama aklımın bir köşesinde bir şey vardı, tıpkı tırnak etlerimi kemirmeyi bırakmayan parmaklarım gibi.

Özür dilemiştim, yani o değildi. Başka bir şey... Cavendish'in ofisinden bir şey.

Gözlerim doldu. Onları açmak zorundaydım. gerekiyordu... "Kat?" Bastian'ın sesi, şimdi daha yakındı.

Sıcaklık koluma yayıldı, acıyı bir kez daha geri itti ve düşünmem için bana alan açtı.

Panzehirin kanındaki sıcaklığı. Toplayan, toplayan, toplayan şey buydu.

"Onu alacağını nereden bildin?"

"Ne?"

"Panzehir."

Yüzünü düzeltip başını sallamadan önce irkildi. "Şu anda bunun bir önemi yok. Gücünü yolculuk için saklamalısın. Asher seni hazırlamak için bir kan nakli daha yapıyor. En kısa zamanda yola çıkıyoruz."

"Bastian." Kendimi daha iyi hissediyor olmalıydım çünkü sesim sert çıkıyordu. "Bana panzehiri alacağını nasıl bildiğini anlat."

Gözlerindeki ay ışığında bir şey kırıldı ve başka tarafa baktı. "Beni gözetlediğini biliyordum."

Gözlerimi kırıştırdım, yılanların ve dikenlerin görüşümü doldurmasını bekliyordum, çünkü bu ölüm beni sarhoş ederken gördüğüm garip sayıklamalardan daha fazlası olmalıydı.

Ama hepsi gitmişti. Görünüşe göre bu ikinci kan nakli işe yaramıştı.

Yorgunluk beni yiyip bitiriyor, uyanık kalma yeteneğimi aşındırıyordu ama bu daha önce beni çekiştiren o korkunç kayıtsızlık değildi.

Artık odaklanabiliyordum ve Bastian'ın bana bakmaya cesaret edemediğini gördüm.

"Sen... *biliyor muydun?* Ne zamandan beri?"

Dudaklarının arasından geçen yara izi, onları birbirine bastırırken soldu. "Sen geldikten kısa bir süre sonra."

"Neden söylemedin?"

Çenesindeki bir kas tüylendi. "Kimin için çalıştığını bilmem gerekiyordu. Onları ortaya çıkarmak için." Sonunda bakışlarımla buluştu. "Sana yaklaşmam gerekiyordu ve bunu ancak sen farkında olmazsan yapabilirdim."

Kalbim, altımdaki toprak çekilip gibi alçaldı. İçimdeki zalim bir köşe güldü.

İroni. Oh, lanet ironi.

"Senin bana yakınlaşmaya ihtiyacın vardı... Benim de sana yakınlaşmaya ihtiyacım olduğu gibi. Bana bakmak, yardım etmek, beni korumak..." Kelimeler boğazımı yaktı. "Sadece sana güvenmemi istedin."

Başını eğerken çenesindeki kaslar kaskatı kesildi.

"Sırf ağzımdan kaçırıp sana bilgi vereyim diye. Tıpkı senden istediğim gibi." Göğsüm sıkışırken acı ve nefessiz bir şekilde güldüm. Bu sefer zehirle bir ilgisi yoktu.

O biliyordu. Başından beri biliyordu.

Biz aynıydık, ama yine de...

"Bırakmayı denedim. Bir çıkış yolu bulmaya çalıştım." Yüzünü buruşturdu.

"Yarış."

"*Ve* kitap. İcra memuruna ödeme yapacak kadar param olsaydı, mülkü kurtarırdım ve o zaman ona lanet casusluğunu nereye sokacağını söyleyebilirdim." Sesim çatallaştı ve bu zayıflığım için kendimden nefret ettim. Ama belki de ondan daha çok nefret ediyordum, çünkü devam ettim. "Çünkü artık sana bunu yapmak istemedim. Çünkü... gerçek oldu. Ya da en azından öyle olduğunu düşündüm."

"Öyleydi. Sadece bana güvenmeni sağlamanın bir yolu olarak *başladı*. Ondan sonrası gerçektir, *Kat-çok gerçektir*. Bu yüzden kocan ortaya çıktığında _."

"Hayır." Onu işaret etmeyi başardım. Bu bir zafer olmalıydı ama sadece yorucuydu. "Onu mutlu etmek için işe yaramaz bilgilerle besledim. Ama sen devam ettin. Evliliğimi öğrendikten sonra bile, seni zehirleyeyim diye beni irtibat görevlisi olarak tuttun. Düşmanına giden izleri takip edebilmek için beni yanında istedin. Beni kullanmaya devam ettin."

Omuzları çöktü. Teslim oluyorum.

Tabii ki teslim oluyordu. Çünkü ben gerçeği söylediğimde yapabileceği hiçbir tartışma yoktu.

Ve lanet olsun, gerçek kesildi.

Evet, onu zehirlemeye çalıştım. Evet, onu gözetledim. Hayır, acı çekmeyi hak etmedim.

Ama onun da dediği gibi, *siktir et hak et*.

Her şeyi bir adım öteye taşıdı. Derimin altında en savunmasız yerlerime kadar ilerlemiş ve bana yeni şeyler hissettirmişti. Hayatta kalmaktan daha fazlası olabileceğini düşünmemi sağladı.

En acımasız, beni umutlandırmıştı.

"Ne kadar aptalım." Başımı salladım ve odanın çılgınca dönmesini sağladım. "Dönüşen haklıydı. Beni hiç önemsemedin. Beni sadece onu bulmak için kullanıyordun."

"Özür dilerim." Yanağımı okşadı. Bedenim çekilemeyecek kadar ağırdı. "Sana söylemek istedim. Sadece-"

"Sen , Bastian. buldun ve öldürdün. sana. Görev tamamlandı."

Gidemediğim için gözlerimi kapattım, onu dışarıda bıraktım, kendimi ağır yorgunluğun içinde kaybettim.

Kanının sıcaklığı boş göğsüme yayıldı, bal gibi yavaş ve tatlı, bir kucaklaşma gibi.

Ama bu bana sonuncusunun ondan geldiğini ve beni buraya taşıdığını hatırlattı.

Ve başından beri beni kullanıyordu.

OceanofPDF.com

EPILOgUE

OceanofPDF.com

BASTIAN

T Gölge kapıdan içeri adımımı attığım anda Elfhame'in büyüü içimde uğuldadı. Normalde bu bir teselli idi.

Bu gece olmaz.

Kar, dışında neşeli bir ateş yanan tanıdık çadır, tepede dallanan sedirler ve ötesinde gece gökyüzü. Kollarımdaki kızıl saçlı formun yanında hepsi soluk kalıyordu.

Kat'in solgun yanağına dokundum. Soğuk hava etrafımızda dönüp dururken ve daha fazla kar vaadi taşırken bile koyu renk kirpikleri kırışmadı.

"Kat?" Onu salladım. "Küçük kor? Beni duyabiliyor musun?" Hiçbir şey duymadım.

Dehşet boğazımı sıktı.

"Bastian?" Faolán'ın iri cüssesi çadırın kapağından açıldı, bir an sonra da insan eşi Rose onu takip etti.

Bakışlarım Kat'inkinin solgun bir fısıltısı olan çilek sarısı saçlarına takıldı.

Yine de ayaktaydı. Nefes aldı. Belirsizlikle dalgalansa da bana gülümsedi.

Kat bunlardan ikisini yapamıyordu ve üçüncüsü... Kollarımda göğsünün kabardığını saniyeler boyunca hissetmemiştim. Göz kapakları hâlâ titremiyordu.

Bunun ezici öfkesi karşısında nabzım hızla atmaya başladı.

Bir elini Rose'un omzuna koyan şekil değiştirici kaşlarını çattı. "Şimdiden ne yapıyorsun? Hiç düşünmemiştim-"

"Kapa çeneni, duyamıyorum..." Nefesimi tuttum ve kulağımı Kat'in göğsüne dayadım, kendi kalbimin umutsuzca çarpmasını görmezden gelmeye çalıştım. Battaniyelerin arasından, usulca.

Ba-dum.

Bir sonraki atışın gelmesi için uzun bir süre geçti. Yavaş ve düzensizdi ama kalbi hâlâ .

Yukarıdaki lanet yıldızlara şükürler olsun.

Nefesimi tutup Faolán'a doğru yürümeden önce kendime anlığına onu yakınımnda tutma izni verdim. "Geyiğin nerede?"

O Basamaklı arasında Ben ve Rose, eller Yükseldi. "Bastian, arkadaşların..." Çenesini karlı zemine doğru salladı.

Karın ay ışığıyla gümüşe boyanması gereken yerler dışında, sadece karanlık vardı.

Gölgelerim.

Etrafımıza yayıldılar, çarpan dalgaları altında karı yok ettiler.

Kollarımda, hareket. Yumuşak bir mırıltı. "Güzel... kullanışlı..." Baş sallandı, gözleri hâlâ kapalıydı, kaşları birbirine yapışmıştı.

"Geyiğin," diye . "Ona ihtiyacım var."

"Kim o? Ona ne oldu?" Rose Faolan'ın etrafına baktı ve Kat'e doğru uzandı.

Gerildim. "Ondan uzak dur." Sesim gürledi, sadece benim değil, ikizimin ve gölgelerimin de.

Yer titredi. Kar sedirin dallarından aşağı sallandı. Ürkmüş bir kuş ciyaklayarak uçup gitti.

Elfame'in doğal büyüünden yararlanarak sinirlerimde güç gümbürdedi.

İşe yaramaz lanet güç. Hepsini emebilirdim ama bu onu kurtarmazdı. Ben iyileştirmek için yaratılmış bir adam değildim.

Faolán'dan uyarıcı bir hırıltı geldi. "Kendini kontrol et."

Gözlerimi kırdım. Gölgelerim her yöne yayılmış, karanlıktan bir göl oluşturmuştu.

Lanet olsun. O haklıydı.

Kontrolümü kaybedip her şeyi tüketmelerine izin verseydim, bu Kat'e yardımcı olmazdı.

Derin nefes al.

Her nefes alışımnda göğsüm hâlâ acıyordu ama bir mil yarıçapındaki her ağacı devirmek üzereymişim gibi hissetmiyordum.

Rose'a başımı salladım, yüksek sesle düzgün bir özür dileyebileceğim konusunda kendime güvenmiyordum. "Geyiğin. Şimdi." Sözlerimde hâlâ belli belirsiz bir güç mırıltısı vardı.

Rose oflayıp puflayarak çadırlarının arkasına doğru ilerledi, uzun bacakları yeri hızla katediyordu. Yeterince hızlı değil.

Bağlı bir çift geyiğe ulaştığımızda yıldızlara baktım. Biri başını kaldırdı ve havayı kokladı. Diğeri gözlerini devirdi ve gölgelerimden .

"Tenebris'ten ne kadar uzaktayız?" Gölge kapım Faolán'ın taktığı bir bileziğe bağlıydı; sahada çalışırken ona ulaşmamın hızlı bir yoluydu. Ama bu tam olarak nerede olduğumuzu bilmediğim anlamına geliyordu.

"Yedi ya da sekiz saatlik bir yolculuk." Kaskatı kesildim.

Çok uzun. Çok uzak.

Zihnimde, Kat o bardağı tekrar havaya kaldırdı ve ölümcül içeriğini boşalttı. Beni delip geçen demir bir bıçaktı.

Ve daha da kötüsü, çok daha kötüsü, harika aptal bunu benim için yaptı.

Rose bir sehpanın üzerine örtülmüş battaniyelerin altını karıştırdı. "Eyer sadece

."

"Bunun için zaman yok." İlk geyiğe bindim ve Kat'i ayarladım, böylece oturdu

kucağımda. Onu göğsüme yasladığım anda, geyiğin dört nala koşması için böğürdüm.

Doğuya, aya karşı sürdük.

Geyiğin rotasını seçmesine izin verdim - yarattığı iyi bir damızlıktan yetiştirmiştim. Kendi bacağını kırmak istemeyecek kadar zeki ve saatlerce sürebilecek kadar güçlüydü.

Onun yerine dikkatimi Kat'e çevirdim. Nefesi yanağımı okşadı. Bu iyi bir başlangıçtı, kalbimin kükremesini yatıştırdı. Yanağını okşadım. "Katherine? Aşkım?"

Kirpikleri dalgalandı. Yeşil gözleri bana odaklanmadan önce yuvarlandı. "Bastian? Ne...? Dikenler ve yılanlar vardı... ve biri beni ısırıldı."

"Hayır, sen benimlesin. Güvendesin. Seni yardım edebilecek şifacılar götüreceğim."

Başını salladı ve kaşlarını çattı, göz kapakları düştü. "Bu şimdi gerçek mi?" "Öyle. Sana daha önce de söyledim, 'Ne olursa olsun, unutma, tüm bunlar

gerçektir.' Ciddiydim, Kat. Bu gerçek. Biz gerçeğiz. Her kelimesinde ciddiydim." Sesim çatladı ve boğazımı acı veren kıymıklarla tıkadı.

"Ben..." Yumuşak bir ses çıkardı ve kollarımda gevşedi.

Hâlâ nefes alıp almadığını kontrol ettikten sonra geyiğin boynuna eğildim ve en eski dilde, toprağın dilinde fısıldadım.

taşların kendisi, "Daha hızlı. Daha hızlı. Yeraltı Dünyası'nda ödüllendirildiğini göreceğim." Yaratık bir homurtuyla hızını artırdı.

Kırılan her nefesini, toynaklarının kara her çarpışını hissettim. Kanının çok hızlı pompalanmasının gürültüsünü duydum. Bu hız onu öldürebilirdi. Ve bir parçam bunun yasını tuttu. Ama Kat'i mümkün olduğunca çabuk Tenebris'e götürmem gerekiyordu.

Bedeli ne olursa olsun.

Beş saat içinde başardık. Tenebris'e girerken güneş ufku soluklaştırıyordu. Işıklar sokaklarda süzülüyor, bazalt ve labradoritten oyulmuş taş duvarları öpüyordu. Şafak Vakti yükseldikçe ve şehrim gündüz ikizi Luminis'e geçtikçe, yakında saf beyaz kaymaktaşı ve pembe damarlı mermere dönüşeceklerdi.

Kat son bir saattir hiç kıpırdamamıştı.

Geyik sokağa yığıldı ve ben de elimi alnına bastırıp ona teşekkür ettim. Kat kollarımdayken yolun geri kalanını koştum.

Şafak ve Alacakaranlık'tan insanlar -birincisi dışarı çıkarken, ikincisi eve dönerken- yanımdan geçtiler. Bazıları yüzümü görünce iki kez baktı. Güneş yükselip Tenebris'i Luminis'e çevirirken sokaklarda koşuşturan Gece Kraliçesi'nin Gölgesi hakkında ne düşünebileceklerini umursayacak vaktim yoktu.

Şıfa Evi'ne doğru kayarken aldığım her nefes içimi parçaladı.

Dışarıdaki yarı aydınlıktan sonra soluk taş duvarlar göz kamaştırıcıydı.

Uzun boylu bir kadın bana doğru süzüldü, ellerini birbirine kenetlemişti. Sırtından aşağıya doğru örülmüş krem rengi saçlarını tanıdım; yıllar önce göğsümdeki yarayı iyileştirmişti. Kim olduğumu biliyor olmalıydı, ama yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Aslında yüzü fazlasıyla sakindi. Bunun acil bir durum olduğunu anlamıyor muydu?

"İyileştir onu." Sesim giriş salonlarının sessizliğinde gürledi. "Zehirlenmiş."

Kadın başını nazikçe eğerek Kat'i içine çekti. Telaşlanmadan kaşlarını kaldırdı. "Hmm."

"Beni duymadın mı? Yapman gereken-

" "O ölüyor."

"Bunu biliyorum. Bu yüzden onu buraya getirdim." Gölgelerim mermer zemini mürekkepliıyor, sütunların dibine vuruyordu. "Aconite."

Başını öne eğen kadının gözleri, sanki uzaktaki bir şeyi dinliyormuş gibi kısıldı. "Sadece akonit değil. Büyülü bir katkı maddesi de var. İlginç."

"Evet, son derece ilginç. Şimdi kurtar onu."

"O ölüyor. Ve güneş doğdu, Yılan. Artık şafak hüküm sürüyor. Emirleriniz geçerli değil." Şifacı geri çekildi, sanki yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi ellerini iki yana açtı.

Hayır. Bir şey olmalıydı. *Bir şeyler*. Kat bu şekilde ölemezdi.

Daha yeni yaşamaya başlamıştı. "Sana borçlanacağım."

Bu, şifacının huzurunu bozdu; soluk mavi gözleri iri iri parladı.

Bunu kastettiğimi anlaması için ona doğru eğildim. "Herhangi bir şey." Güç kelimenin içinden gürledi ve tavandan toz tısladı.

"Sakin ol, Yılan. İnsanı kurtaracağız ve sen de bize borçlu kalacaksın." Gülümsemesi pazarlığımızdan pişman olacağımı söylüyordu.

Ama umurumda değildi.

Onu küçük bir kemerli geçitten takip ettim ve Kat'i içerideki yatağa yatırdım. Zehir ve Asher'ın denediği tedaviler hakkındaki sorularını yanıtladım. Kanımdan biraz daha almasına izin verdim.

İstediği her şeyi yaptım, çünkü kalbimdeki ağırlıktan kurtulmak için her şeyi yapardım.

Ben kefaret istemedim. Kefaret, hatalarını geri alan insanlar içindi. Aynı korkunç şeyleri bir anda tekrar yapardım ve hayatım sona ermeden önce şüphesiz yüz tane daha yapardım.

Ama dünyada iyi bir şey yapsaydım, benim neden olduğum çatlaklar olmasa bile bazı çatlakları düzeltebilirdi.

Ve Kat'e yardım etmek her zaman iyi hissettirmişti. Bugüne kadar.

Zehrin etkisi altında acı çekerken onu izlemek yeterince kötüydü, ama gerçeği anladığında yüzünü görmek...

Sanki biri boğazımdan aşağı akonit dökmüş ve dilimin altına demir yerleştirmiş gibiydi. Acı ve yakıcıydı, yediğim her şeyi kusmak istememe neden oluyordu.

Ve umursamamalıyım... Ama her ne hakkında yalan söylediyse, her ne tabuyu farkında olmadan yıkmama izin verdiyse, bunu hak etmemişti.

Bu tek şeyde, hak etmeyi önemsiyor gibi görünüyordum.

Şifacının yatağında yatıyordu, saçları yastığın üzerine yayılmıştı, yüzü neredeyse mermer duvarlar kadar solgundu. Çok küçük, boş görünüyordu, neredeyse.

Dünyada yeni yer kaplamaya başlayan tanıdığım kadın değil. Gülüşü içimi dolduran kadın değil. Korkuyla çok uzun süre kapana kısılmış olarak yaşamış ve nihayetinde hayatı bu kadar keskin bir şekilde deneyimlemeye başlamış olan kadın değil.

Hayır, bu onun bir gölgesiydi, amcasının önünde olduğundan bile daha küçüktü.

İçimde son birkaç saati çatırdayarak geçiren şey biraz daha kırıldı.

Çünkü hala evliydi, bu yüzden *gerçekten* umursamamalıyım.

Yasaklanmıştı. Cazipti.

Sadece bedenim için değil, zihnim, ruhum... ve göğsümde ağrıyan ama adını koymaya cesaret edemediğim yer için.

Tehlikeliydi.

Güzellik ve cesaretin eşit parçaları, soğuk masumiyet kaplaması altında öfkeli bir cehennem ve şimdiye kadar karşılaştığım en tehlikeli yaratık.

Çünkü o ölürse, bir parçamın onu takip etmeyeceğinden emin değildim.

*Kat ve Bastian'ın hikâyesi **Bir Tutam Zehirde** 'devam ediyor.*

Ön sipariş verin ve satın alma belgenizi claresagerauto@gmail.com adresine ilk bölümleri yayınlanmadan önce alın ve ciltli bir kitap kazanma şansını yakalayın.

Yazardan bir not için okumaya devam edin...

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YAZAR NOTU

Tenebris-Luminis'e hoş geldiniz!

Umarım Kat ve Bastian'ın hikayesinin bu ilk bölümünü okurken benim yazdığım kadar keyif almışsınızdır.

İtiraf etmeliyim ki inişli çıkışlı bir dönemdi. Kitaplarımı yazmadan önce her zaman ana hatlarını çizerim, ama bu ikisi... plana tam olarak uymadılar. (Bir kere, planladığımdan çok daha ateşli zamanlar geçirdiler.) Ama beni sürükledikleri maceraya bayıldım!

(Ve sizi rahatlatmak istiyorum... bu ikisini bıraktığımız yere rağmen, kalbimde iyimserim ve ana karakterlerim için her zaman sonsuza dek mutlu bir son vaat ediyorum... Sadece önce birkaç "zorluktan" geçmeleri gerekebilir.

*Buraya şeytani bir kahkaha ekleyin.)

Bu yazar notlarında genellikle ilham kaynağım ve araştırmalarımın bir kısmından ve bir hikayenin diğer kitaplarımla nasıl ilişkili olduğundan bahsediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu notu birkaç kez yazmaya başladım ve sürekli buna geri döndüm...

Bunun kadın öfkesi hakkında bir kitap (ya da seri) olmasını hiç istemedim.

Ama işte 2022 yılındayız (ben bunu yazarken Aralık ayındayız) ve **her şey***.

Burada bazı spesifik örnekleri sıralamaya başladım ama... biliyor musunuz? Çok fazla var.

Kısacası, iktidardaki erkekler hala bizi . İktidarda olmayanlar da öyle.

Hepimiz istismarcı, yüksek profilli erkeklerin bir şekilde bir sonraki büyük rolü kaptıklarına dair belgeselleri ve haberleri gördük; öne çıkan ve inanılmayan kadınları, doğru olmayan partnerleri olan arkadaşları gördük.

Hepimiz kalabalığın içinde dokunulan, takip edilen, bir erkeğin rahat bırakmadığı kadını biliriz ya da öyle olmuşuzdur. Ya ilk elden ya da bir arkadaşımız aracılığıyla, hepimiz reddedildiğinde çirkinleşen o adamı tanıdık.

Çok yorucu. Ve korkutucu. Ve öfke uyandırıcı.

Önceki serim *Beneath Black Sails*'i yazdığım da, her şeyden çok yorulmuştum, bu *saçmalıkları* içermeyen daha hafif bir şey yazmak istedim ve bu hoş bir molaydı. Ama böyle devam edemezdim... dünya bana bu kadar çok hatırlatıcı gönderirken olmazdı.

Demirden Bir Öpücük'le içine daldım. Görünüşe göre derinlere dalmışım. Ve bu dalışta bana katıldığınız için teşekkür ederim.

Ama endişelenmeyin, üçlemenin geri kalanında bizi devam ettirecek daha pek çok kadın öfkesi var.

Kat hâlâ öfke ve korkunun içinde.

Bu kitabı beta okuyucularıma vermeden önce, birinin Cavendish'i (yani Cavendish olmayan), kocasını ya da amcasını neden başkasına anlatmadığını sormasını bekliyordum.

Kimse yapmadı.

Çünkü hepsi anladı.

Şimdi oturup bunu düşünüyorum ve bu beni biraz ağlatıyor.

Çünkü bu, onların bildiği ve muhtemelen sizin de bildiğiniz anlamına geliyor...

Kat için konuşmak güvenli değildir. Tehlikeli bir durumda kapana kısılmış ve kendi korkusuna hapsolmuştur. Sonunda öfkesini bulmaya başlasa da, hala çok fazla travma ve korku içinde ve henüz güvende değil.

Ve sana şunu söylemek istiyorum.

Korkmak sorun değil. Korktuğunuz ya da güvende olmadığınız için sesinizi çıkarmamakta sorun yoktur. Suçlanacak kişi siz değilsiniz.

Hiç .

Söyleyebileceğim başka şeyler de var ama onlar kitapta ya da Kat'in hikayesinde yer . Uydurma insanlar aracılığıyla konuşmakta daha iyiyim - bu yüzden kurgu yazıyorum.

...

Böylesine ağır bir konuyu geçiştirmenin kolay bir yolu yok. Ve olmamalı .

Normalde bu noktada diğer kitaplarımdan ve onların bu kitapla ilişkisinden bahsetmem gerekirdi, ancak dürüst olmak gerekirse, tüm sonra bu doğru gelmiyor. Tek yapacağım

Diyebilirim ki tüm hikayelerim bir şekilde birbiriyle bağlantılı, karakterler seriler arasında geçiş yapıyor.

Tarihi ve mitolojiyi seviyorum, bu yüzden Sabreverse dünyasının yeni bir parçasını ortaya çıkarmak her zaman bir zevktir. Çoğu ülke/yer adı, genellikle kendi dillerinden birinde o yerlerin eski adlarına dayanır. Albion, İngiltere ve Galler için oldukça iyi bilinen eski bir isimdir. Cestyll Caradoc benim kendi buluşum, Caradoc Kaleleri anlamına geliyor - Caradoc Galler folklorunda yarı efsanevi, yarı tarihi bir figür.

Kat ve Bastian'a gelince.

Burada çok fazla şey anlatmak istemiyorum ama Kat'i yazma deneyimi benim için farklı bir .

Bir , kahramanlarımın çoğu bir tür savaşçı. *Stolen Threadwitch Bride* kitabımdaki Ariadne, silah kullanma becerisi veya eğitimi olmayan bir kadın yazmaya ilk girişimimdi ve bunu eğlenceli bir meydan okuma olarak gördüm. Ama Kat... o farklı türden bir savaşçı.

Sonra, onu yazarken, tüm bu parantezler ortaya çıkmaya başladı. Yayımlanmış kitaplarımın hiçbirinde tek bir parantez kullandığımı sanmıyorum ama yine de *Demirden Bir Öpücük*'ü kirletiyorlar. Hikayeyi gözden geçirirken ve kalıp kalmayacaklarına karar vermeye çalışırken, Kat'in sesinde *neden* ortaya çıktıklarını fark ettim. Kat hayatını parantezler içinde yaşıyor - yüksek sesle söyleyebilecekleri arasında küçük boşluklar var.

Ve Bastian... Ah, Bastian. Çok fazla bilgi vermek istemiyorum ama umarım sonsözde onun bakış açısına bir göz atmaktan keyif almışsınızdır. Söylemeye gerek yok, Gölge'mizin serinin geri kalanında hakkında daha fazla şey öğreneceğiniz kendi bagajı var - taşıdığı her şeyin sadece yüzeyini çizdik ;)

Onların hikâyesinin devamı için heyecanlıyım ve 2023'te bunu sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Bu arada, *Demirden Bir Öpücük*'ü beğendiyseniz, lütfen Amazon ve/veya [Goodreads- yorumlar](#) 'e yorum bırakmayı düşünün diğer okuyucuların da sevecekleri kitapları bulmalarına yardımcı olur... ve size onlar hakkında konuşacak birilerini verir ;)

Okuyuculardan haber almayı her zaman çok seviyorum - en sevdiğiniz karakterler veya anlar hakkında bana bir satır ([clare@ claresager.com](mailto:clare@claresager.com)) bırakmaktan çekinmeyin veya beni etiketleyin KOI hakkında paylaşımda bulunduğunuzda sosyal medyada (Instagram'da en çok [@claresager](#)'dayım).

Ayrıca buradan haber bültenime katılarak iletişimde kalabilirsiniz: <https://claresager.com/freebook/> haber bülteni yanı sıra gizli bakışlar, sahne arkası haberler ve bazı hediyeler paylaşıyorum. Sadece abonelerine [A Touch of Poison](#) hakkında ilk bilgileri burada bulabilirsiniz. sunulan birkaç ücretsiz öykünün

Bu macerada bana katıldığınız için tekrar teşekkürler - bir sonraki bölümü sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

En iyi dileklerle,

Clare, Aralık 2022 x

Not - Karakter resimlerinin telefon duvar kağıdı ve çalma listesi gibi bazı bonusları şu adreste bir araya getirdim: <https://claresager.com/koibonuses/>

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür yazımda her zaman şunu söylerim: Her ne kadar öyle görünse de, kitaplar asla ve *asla* tek bir kişinin ürünü değildir.

Bunu akılda tutarak, belirli bir sıralama olmaksızın aşağıdaki kişilere teşekkür edebildiğim için kendimi inanılmaz derecede şanslı görüyorum...

Carissa, Lasairiona ve Tracie, isteyebileceğim en iyi yazar eşleri. Siz üçünüz aklımı başımda tutuyor ve devam etmemi sağlıyorsunuz. Desteğiniz, sevginiz, tavsiyeleriniz ve geri bildirimleriniz için ve en çok da sızlanmalarımı dinlediğiniz için çok teşekkür ederim. Hayatımda olduğunuz için kendimi çok ama *çok* şanslı sayıyorum.

Alyssa ve Andrew, Andra, Clare, Erika, Karolina, Laura, Mariëlle ve Noah-ne kadar da beta okuma/editörlük dehalarından oluşan bir ekip! Zamanınız, sabrınız, cesaretiniz ve mükemmel önerileriniz için teşekkür ederim (ve tüm BetaBooks emoji tepkileri için - bana hayat veriyorlar!). Size minnettarım ve bu kitap siz olmasaydınız bu hale gelemezdi.

Çok sayıdaki yazar arkadaşım - isimlerini sayamayacağım kadar çok arkadaş'a sahip olduğum için şanslıyım, ancak bu kitap için özel olarak Sacha ve Meg'e akıllı, ilham verici belalılar ve harika arkadaşlar oldukları için teşekkür ediyorum.

Destansı ve sevgili Nate Medeiros - çıplak ciltli kapak tasarımında kullanılan HARİKA zehir şişesi ve gül görselleri için çok teşekkür ederim.

Maria Spada, muhteşem kapak için. Umarım hikaye, tasarımınızın bereketine ayak uydurur! Ve diğer kapaklarınızı göstermek için sabırsızlanıyorum!

Natalie Bernard ve Anna Henri, ciltli kitapta yer alan inanılmaz karakter çizimleri için. Yazarken ekranda sizin resimleriniz vardı. İlham verdiğiniz ve birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğunuz için teşekkür ederim. <3

Arkadaşlarım ve ailem, öncelikle aile üyeleri, bu kitabı okumamalısınız. Yani... evet, belki 2. kitabı okumayın. Ya da en azından okumamış gibi davranın. İşler ilginçleşecek. Ve o boku okuduğunu bilmeme gerek yok! Bu bir yana... Antisosyal bir yaratık olabileceğimi biliyorum, bu yüzden sabrınız ve hala buralarda olduğunuz için teşekkürler. Umarım bunu görünce her şey anlam kazanmıştır. ;)

Deedee ve Dash, klavyenin üzerinde yürüdüğünüz ve ben yazarken bana eşlik ederken hala sonsuz derecede sevimli olduğunuz için. (Bu arada, daha az "hediye" hayır demezdim.) İkinize de cıvıltılar ve çene kaşımaları.

ARC okuyucuları, BookTokker'lar, Bookstagrammer'lar, kitap blogcuları ve her türden okuyucu için - e-postalar, mesajlar, hayran sanatı, hayran müziği, güzel fotoğraflar, viral videolar, düşünceli eleştiriler, yıldız derecelendirmeleri, arkadaşlarınıza BU KİTABI OKUMALARI GEREKTİĞİNİ söyleyen çılgınca mesajlar ve bunların arasındaki ve çok ötesindeki her şey için. Ne kadar önemli, ne kadar güçlü ve ne kadar harika olduğunuzu anladığınızı sanmıyorum. Biz yazarların bunu yapmaya devam etmesine yardımcı oluyorsunuz. TEŞEKKÜR EDERİM.

Ben her zaman en iyisini sona saklayan bir insanım, bu yüzden son teşekkür Russ'a gitmeli. Suç ve kaos ortağım (ve masa oyunları). En iyi arkadaşım. Beni en iyi tanıyan kişi. (Evet, bunun için üzgünüm!) Teşekkürler, aşkım. <3

AYRICA CLARE SAgER
TARAFINDAN -
SABREVERSE'DE GEÇİYOR

OceanofPDF.com

TENEBR'IN GÖLGELERİ S COURT

Aldatma, arzu ve karanlık sırlarla dolu, yürek burkan bir romantizm.

Kitap 1 - *[Demirden Bir Öpücük](#)*

Kitap 2 - *[A Touch of Poison](#)* te - 2023'geliyor, şimdi ön sipariş verin.

OceanofPDF.com

BİR FAE BARGA TARAFINDAN BAĞLANMIŞ NI

Zeki fae'lerle pazarlık yapan farkında olmayan insanların yer aldığı ateşli fantastik romanlar. Karakterler birbiriyle bağlantılı olsa da her kitapta farklı bir çift yer alıyor.

[Çalıntı İplikçi Gelin](#)

[These Gentle Wolves](#) - Mart 2023 için şimdi ön sipariş verin. (A

Kiss of Iron'ın sonsözünde görüldüğü gibi Rose ve Faolán'ı içeriyor)

[OceanofPDF.com](#)

SIYAH SA'NIN ALTINDA LSI

Korsanlık, sihir ve ihanet üzerine düşmandan aşığı bir hikâye. Kat'in kız kardeşi Vice'ı da içeriyor.
Serinin tamamı.

Kitap 0 - [*Across Dark Seas - Ücretsiz*](#)

Kitap Kitap 1 - [*Beneath Black Sails*](#)

Kitap 2 - [*Against Dark Tides*](#)

Kitap 3 - [*Kara Gökler Altında*](#)

Kitap 4 - [*Karanlık Fırtınaların İçinden*](#)

 Beneath Black Sails serisi kapakları.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

YAZAR HAKKINDA

Clare Sager aksiyon, entrika ve romantizm dolu fantastik maceralar yazıyor. Robin Hood'un ülkesi Nottingham'da yaşıyor, bu yüzden her zaman kurallara göre oynamayan karakterler hakkında yazması şaşırtıcı değil.

Kendisini www.claresager.com adresinde bulabilir veya aşağıdaki bağlantılardan sosyal medyada ya da clare@claresager.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçebilirsiniz

OceanofPDF.com

Bir Demir Öpücüğü
tarafından Clare Sager

İlk olarak 2023 yılında Büyük Britanya'da yayımlandı
CLARE SAGER, T/A WICKED LADY PRESS tarafından
İlk olarak 2022 yılında CLARE SAGER, T/A WICKED LADY PRESS tarafından yayınlanan
e-kitap Telif Hakkı © Clare Sager 2023
Tüm hakları saklıdır.

Bu e-kitabın hiçbir bölümü, satın alındığı form dışında ve yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

www.claresager.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Maria Spada'ya aittir.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.